

பனிமலை தாண்டிய பாதச் சுவடு ...

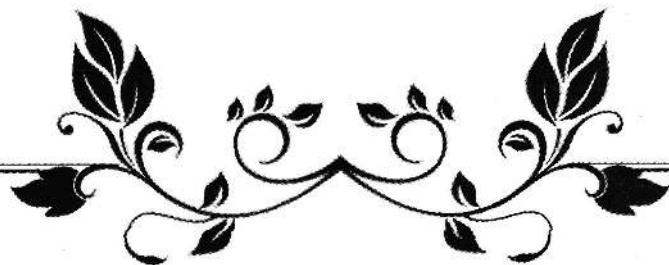
தன்னம்பிக்கை கொண்ட ஒரு
தனிமனிதனின் வரலாற்றுச் சரிதம்

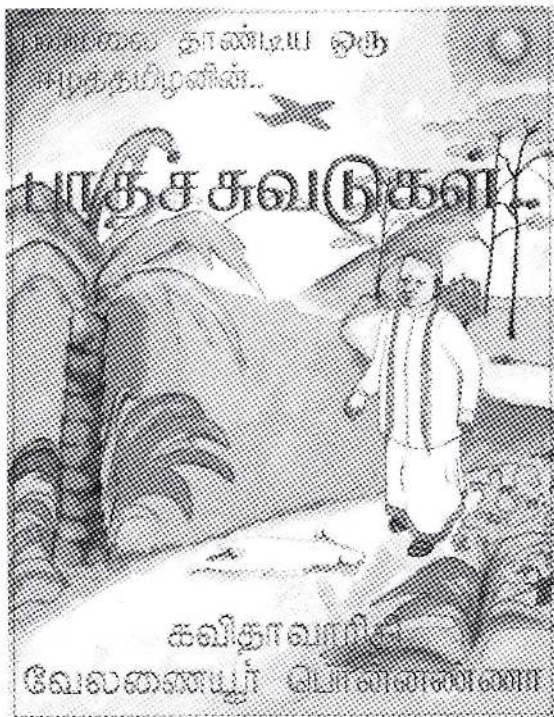
கவிதாவாரிதி
வேலனையூர் பொன்னண்ணா

ஷஷிமீடு
அதிவகப் டெக்னார்க்

பனிமலை தாண்டிய
பாதச் சுவடு...

சமர்ப்பணம்

என் குருதியின் குருதித் துளிகளே

என் பெயர் விளங்க வந்த உயிருக்குயிரானவர்களே...!

உங்களுக்கே இந்த சரிதம். படியுங்கள். படிக்கவைத்து கேளுங்கள். எனது இலக்கு எனது பயணம், துணிவு. நான் தெரிந்து நடந்த பாதை எதுவென தெரிந்து தெளிந்து உங்கள் பயணத்தைத் தொடருங்கள். நம்பிக்கை நிறைந்த துணியை நெஞ்சில் நிறுத்துங்கள். தொடருங்கள். எனது வாழ்கையின் புதிய குருத்துக்களான

1. ஜீவா, ஜீவிதா, ஜீவன். 2. சன்சீவ், சஞ்சியா, சஞ்சியன். 3. அஸ்மிலா, அனுநிதா, அனிசன். 4. அபினயா, அஜினயா, அஸ்விதா. 5. சயானா, அசாந்த் ஆகிய உங்களுக்கே இம்மலர்

சமர்ப்பணம்

கணபதி துணை
வேழமுகத்தவனே வேலவன் அண்ணனே
ஆனைமுகத்தவனே ஐங்கரன் நாயகனே
தந்தைதாய்தெய்வமென தரணிக்கு சொன்னவனே-எனைத்
தந்தேனெனைனான் அருள்தந்திடுவாய் விநாயகனே...!

குலதெய்வ வேண்டுதல்

1. கலையாத கல்வியும் குறையாத வயதும் ஓர்
கபடு வாராத நட்பும்
கன்றாத வளமையும் குன்றாத இளமையும்
கழுபிணி இலாத உடலும்
சலியாத மனமும் அன்பு அகலாத மனைவியும்
தவறாத சந்தானமும்
தாழாத கீர்த்தியும் மாறாத வார்த்தையும்
தடைகள் வாராத கொடையும்
தொலையாத நிதியமும் கோணாத கோலும் ஒரு
துன்ப மிலாத வாழ்வும்
துய்ய! நிற்பாதத்தில் அன்பும் உதவிப் பெரிய
தொண்டரொடு கூட்டுகண்டாய்...!
அலையாழி அரிதுயிலும் மாயனது தங்கையே
ஆதி கடவுளின் வாழ்வே...!
அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி
அருள்வாமி அபிராமியே
2. இல்லாமை என்னுமொரு பொல்லாத பாவியாய்
எந்நேரமும் இடருறாமல்
ஏற்காமல் ஏற்பவர்க்கு இல்லை என்று உரைக்காமல்
இழிதொழில்கள் செய்திடாமல்
கல்லாத புல்லர் உறவு இல்லாமல் அடுபிணி
கனவிலும் எனைத் தொடராமல்

கற்ற பெரியோர்களோடு தர்க்கித்து எதிர்த்து நான்
 கடிந்த சொல் சொல்லிடாமல்
 கொல்லது கொல்லுமட மங்கையர்கள் இங்கிதக்
 கொள்ளையில் மயங்கிடாது
 குறையொன்றும் வராமல் உனதடிமை செய்ய அருள்
 கூட்டுவாய் மதவேளை முன்
 வெல்லாமல் வென்றன் இடத்து வளர் அமுதமே
 விரிபொழில் திருமயிலை வாழ்
 விரைமலர்க் குழல்வல்லி மரைமலர்ப் பதவல்லி
 விமலி கற்பகவல்லியே

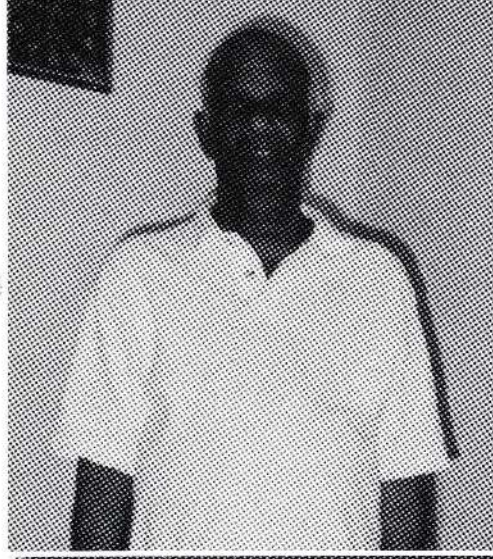
வாய்ப்புராணம்

மண்ணி நிற்பிறந் தார்பெறும் பயன்மதி சூடும்
 அண்ண லார்அடி யார்தமை யமுதுசெய் வித்தல்
 கண்ணி னால்அவர் நல்விழாப் பொலிவுகண் டார்தல்
 உண்மை யாமெனில் உலகர்முன் வருகென உரைப்பார்
 திருச்சிற்றம்பலம்

சீர்தங்கு வேலணை பெருங்குளம் உறைந்த
 பேர்பராசக்தி பெருங்குளம் முத்து மாரி
 பார்பதி பராசக்தி பரமசிவன் தேவி
 பங்கயர்க் கன்னியுன் அபயம் அருள்தாயே...!
 கார்முகில் காணாத பயிராகி நொந்தால்
 காப்பாற்றவே உன் அருள் ஊற்றைச் சுரப்பாய் - உன்மக்கள்
 நீர்வற்று குளமாகி நின்று துயர் உற்றால்
 நின்கருணை அருள்மாரி தந்தருள்வாய் தாயே...!

ஒம்சக்தி...! ஒம்சக்தி...! ஒம்சக்தி...!!!

குரு வணக்கம்

திருவாளர்

பண்டிதர் மா. மாணிக்கம் அவர்கள்

மாதா பிதா குரு என்ற மூத்தோர் வார்த்தையை இதயத்தால் ஏற்று எனக்கு நாலு வயதில் வேலணை தவிடுதின்னி பிள்ளையார் ஆலயத்தில் செப்புத்தட்டில் நெல்லைப் போட்டு மடியில் வைத்து எனது சுட்டுவிரலை பிடித்து அ.. ஆ.. எழுதிக்காட்டிய மதிப்புக்குரிய அன்பு மாமா பண்டிதர் மா. மாணிக்கம் அவர்களையே இன்றும் என் குருவாக இதயத்தில் பதிக்கின்றேன்.

முன்னுரை

ஒரு தன்மைப்பிக்கை கொண்ட

சுபத்திரணியின் வாழ்க்கைச் சரிதம்

வேலணையூர் பொன்னண்ணா - ஒரு பார்வை

டென்மார்க் வந்த பின்னர் நானறிந்த இனிய நண்பர் வேலணையூர் பொன்னண்ணா. இனி தாயகம் சென்று நாம் வேறு வேறு ஊர்களில் வாழ நேர்ந்தாலும் பிரிய முடியாத அன்புடையவர்களாக அவரும் அவர்குடும்பத்தினரும் திகழ்கிறார்கள். இப்போது பொன்னண்ணா தன்னுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றை வரைந்துள்ள இந்த நூலில் நானும் இணைந்துகொள்வதற்காக முதலில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

இந்த நூலை வாசித்த பிறகு தான் எனக்கு பொன்னண்ணாவின் இளமைக்கால வாழ்வும், அதன் சிறப்புகளும் தெரிந்தது. அவர் பற்றிய எனது கருத்துகளை மேலும் ஒரு படி செம்மைப்படுத்திக் கொள்ளவும் முடிந்தது. அதுமட்டுமல்லாமல், இன்றைய புலம்பெயர் வாழ்வில் தமிழ் மக்களிடையே நிலவும் பல்வேறு பிளவுகளைத்தடுத்து நிறுத்த இதுபோன்ற முயற்சிகள் அவசியம் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளவும் இந்த நூல் துணையாக அமைந்தது.

தாயகத்தில் இருந்து புலம்பெயர்ந்து வேறு ஒரு அன்னிய நாட்டில் வாழ முற்படும்போது பல புதிய அனுபவங்கள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. நாம் புதிதாக ஒரு தமிழரை இங்கு சந்திக்கும் போது அவர் பற்றிய பூரண மதிப்பீடு நம்மிடம் இருக்காது.

அவரைப்பற்றி வேறு யாராவது இன்னொருவர் கூறும், சரியான அல்லது தவறான தகவல்கள்தான் அவர் பற்றிய மதிப்பீடுகளுக்கு ஆதாரமாக அமைகின்றன. அப்படியான ஆதாரமற்ற தகவல்களை வைத்து நாம் ஒருவர் பற்றி அவசரமான படங்களைப் போட்டுக் கொள்கிறோம். காலங்கள் உருண்டு செல்ல நாம் பெற்ற கருத்துக்களுக்கு அவர் முரணாகத் தெரிவார். பல வேளைகளில் நல்லவராகக் கருதியவர் கெட்டவராகவும், கெட்டவராகக் கணிக்கப்பட்டவர் நல்லவராகத் தெரியும்படியாகவும் நிலைமைகள் மாறுகின்றன.

இதற்கு பல உதாரணங்களைக் கூறலாம். இங்கு அகதி அடைக்கலம் பெற வரும்போது பலர் தாம் வகித்த பதவிகள் பற்றி ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக பொய்யான தகவல்களைக் கூறியிருக்கிறார்கள். அதனால் அந்தப் பதவிகளின் பெயர்களிலேயே நடமாடுகிறார்கள். உண்மையில் அவர்கள் அந்தந்த பதவிகளுக்குரியவர்கள் அல்ல. இருப்பினும் அவர்களைப் பற்றி எல்லோரும் அறிய முடியாத நிலை இருப்பதால் அவர்கள் பற்றிய கருத்தும் அந்தப் பதவிப் பெயர்களில் இருந்தே உருவாகிறது. இது போன்ற குழப்பம் நிறைந்த புலம் பெயர் குழுவில் இப்படியான வாழ்க்கை வரலாறுகள் வருவது சரியான தகவல்கள் பெற பெரும் உதவியாக அமைகின்றன. அந்தவகையில் பொன்னண்ணாவின் இந்த முயற்சி முதல் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

இந்த நூலைப் படிக்கும்போது சிறுபிராயத்திலே பொன்னண்ணா சந்தித்த பாடசாலை வாழ்க்கை மனதை மிகவும் உருக்குகிறது. பாடசாலையில் முதல் மாணவனாகத் திகழ்ந்த அவர் அந்தப் படிப்பைத் தொடர முடியாத நிலை வந்தது மிகப் பெரிய சோகமாகும். அதைத் தொடர்ந்து படித்திருந்தால் அவருடைய வாழ்க்கை வேறு தடத்தில் போயிருக்கும். அந்தத் தடம் இன்றுள்ள நிலையிலிருந்து எப்படியாக வேறுபட்டிருக்கும் என்ற அரிய கற்பனையை வளர்த்துச் செல்கிறது அப்பகுதி. அதேவேளை அவரோடு படித்து உயர்கல்வி கற்றவர்கள் அடைய முடியாத சிகரங்களை பின்னாளில் அவர் எட்டி தொட்டதையும் எண்ணிச் சிலிர்க்க வைக்கிறது.

அதே வேளை அன்றைய காலகட்டத்திலே ஐந்தாம் ஆறாம் வகுப்பில் படிப்பை நிறுத்திய பின்னர் தொழில் செய்யப் போனால்

வாழ்வில் அது எத்தனை பெரிய அவலமாகும் என்பதை இன்று நினைத்துப் பார்க்கும்போது எண்ண முடியாத சோகம் ஓடிவந்து மனக்கதவில் உதைக்கிறது.

இந்த வாழ்க்கைப் பதிவு நூலில் இரண்டாவது பகுதியில் பொன்னண்ணா தனது ஊரில் நடாத்திய போராட்டங்களும், அரசியல் நடவடிக்கைகளும், திருமணவாழ்வும் பதிவாகியுள்ளன. நமது அரசியல்வாதிகளின் முகம் எப்படிப்பட்டது, அவர்களுடைய தூரப்பார்வையற்ற அரசியல் எப்படிப்பட்டது, இன்றைய அவலத்திற்கு அதுவே அடிப்படையாக அமைந்தது என்ற எனது எண்ணத்தை பொன்னண்ணாவின் ஊரில் நடைபெற்ற அரசியல் போட்டா போட்டிகள் மீண்டும் ஒரு தடவை உறுதி செய்கின்றன. தமிழினம் இன்று சந்திக்கப் போகும் பாரிய நெருக்கடியை முன்னெதிர்வு காணாமல் அன்றைய தலைவர்கள் எப்படி சமுதாயத்தைத் தலைமை தாங்கி வழி நடாத்தியிருக்கிறார்கள் என்ற வேதனையின் பதிவுகளையும் அதில் காண்கிறேன். அந்த அரசியல்வாதிகளுடன் ஏற்பட்ட ஒரு போட்டா போட்டியில் தனது மனைவியின் தாலிக் கொடியை விற்று ஊருக்கு றோடு போடுகிறார். அன்று தடைப்பட்ட றோட்டைப் போடும்படி தனது தாலிக்கொடியையே கொடுத்த வாழ்க்கைத் துணைவியான பொன்மணி பொன்னண்ணா இன்றும் அதுபோலவே திகழ்வது குறிப்பிடத்தக்கது. நல்ல வாழ்க்கைத் துணைதான் அவருடைய வாழ்வின் மிகப் பெரிய பலம் என்பதும் இந்த நூலின் வழி தெரிகிறது.

அவருடைய வாழ்வின் மூன்றாவது பகுதி அகதியாக அடைக்கலம் கேட்கும் வெளிநாட்டுப் பயணத்துடன் தொடர்புபட்டு நிற்கிறது. பாரிஸ் வந்து படாதபட்டு அங்கிருந்து டென்மார்க் வந்து தன்னுடைய குடும்பத்துடன் அவர் இணைந்த கதை அதில் இருக்கிறது. கலைந்த மேகங்கள் வரைந்த கோலங்களாக அது நகர்ந்து மீண்டும் இணைந்த கதை ஒரு குறுநாவலாக அதில் தெரிகிறது. அவருடைய வெளிநாட்டு வாழ்வில் முக்கியமான கருவாக கலை இலக்கிய முயற்சிகள் காணப்படுகின்றன. தனது தந்தையாருக்கு இருந்த கவலையைப் போக்கவும், வாக்குறுதியை நிறைவேற்றவும், தனது வாழ்வின் சிறுவயதிலேயே எட்டாமல் போன கனவுகளை எட்டித் தொடவும் இந்தப் பருவத்தைப் பயன்படுத்துகிறார். வாழ்க்கையின் முதலாவது படியை மூன்றாவது படியாகவும், மூன்றாவது படியை

முதலாவது படியாகவும் அடுக்கி காலம் அவருடைய வரலாற்றைப் பதிவு செய்திருக்கிறது. இந்த நூலின் உயிர்நாடியான செய்தியும் அதுதான்.

அரசியல் தலைவர்களும் மற்றவர்களால் மகுடமிடப்பட்ட சாதனையாளருமே வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுத முடியும் என்று சிலர் நினைக்கலாம். அப்படி நினைப்பவர்களுடைய கேள்விகளுக்கும் பதில் கூறவேண்டும் என்பதை பொன்னண்ணா மறுக்கவில்லை. டென்மார்க்கில் எட்டு தமிழ் நூல்களை வெளியிட்ட சாதனையாளர் என்ற பெயருடன் அவர் இந்த வாழ்க்கை வரலாற்றை தந்திருக்கிறார். இதற்கு முன்னர் அவர் வெளியிட்ட அத்தனை வெளியீடுகளும் இந்த நூலைப் படித்த பின்னர்தான் முழுமை பெறும். ஏனென்றால் எல்லா நூல்களின் பிறப்பிற்கும் ஆதாரமான தகவல் களஞ்சியமாக இருப்பது இந்த நூல்தான். இந்த நூலைப் படித்த பின்னர் பொன்னண்ணாவின் நூல்களைத் திரும்பவும் ஒரு தடவை படித்தால் அவற்றில் காட்சிப் படிமம் அடி தலையாக மாறவும், புதிய பரிமாணம் பெறவும் காணலாம்.

இந்த நூலை அவர்களுடைய குடும்பத்தினர் ஒரு தகவல் ஏடாகப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று கருதி பொன்னண்ணா எழுதியிருந்தாலும் இது உண்மையில் அனைவருக்குமே பயன்படும் அரிய நூலாகும். உலகத்தின் ஒரு பகுதிக்கு மட்டும் சூரியன் வெளிச்சம் போடுகிறது. அது போடும் பாதி வெளிச்சத்தை வைத்து வெளிச்சம் இல்லாத மறுபகுதிக்கு அறிவானது வெளிச்சம் போட்டு முழு உலகையும் பார்க்கிறது. அதுபோலத்தான் பொன்னண்ணாவும் தனது வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதி மீது வெளிச்சம் போட்டுள்ளார். பூமியின் மிகுதி இடத்திற்கு சூரியன் நாளை வெளிச்சம் போடுவதைப் போல எழுதப்படாத பகுதிகளை நாளை பொன்னண்ணா எழுதட்டும். பொன்னண்ணாவின் வாழ்க்கை வரலாற்றை இந்த நூலோடு மற்றைய எட்டு நூல்களையும் இணைத்து வாசித்து அத்தோடு அவருடைய பிள்ளைகள், குடும்பத்தினரின் அன்பையும் இணைத்து வைத்து நோக்க வேண்டும். அவைகளை எல்லாம் சேர்த்தால் அதுவே பொன்னண்ணாவின் வாழ்க்கை வரலாற்றின் பன்முகப் பார்வையாகும். இப்படியோர் அரிய முயற்சியில் கால் பதித்த பொன்னண்ணாவின் வெற்றிக்கு மீண்டும் வாழ்த்துக்கள்.

முதல் முதலாக டென்மார்க் வரும் ஒருவர் இங்குள்ள தமிழர்களைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள் என்று கேட்டால் அதற்கான பதிலைக் கூறும் ஒருவர் பொன்னண்ணா என்ற பெயரைத் தவிர்ந்துவிட்டு பதிலுரைக்க முடியாது. அந்தளவு தூரம் டென் மார்க்கில் உள்ள வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்தி தன்னை நிலை நிறுத்தியது பொன்னண்ணானின் முகம்.

முதலில்:

இலங்கைத் தீவில் தனக்கிருந்த வாய்ப்புகளைப் பயன் படுத்திக் கொண்டு பொன்னண்ணா இப்படியோர் சுயசரிதைப் பதிவைக் கொண்டு வந்திருப்பாரா என்று என்னை நானே கேட்டுப் பார்க்கிறேன். அந்தக் கேள்விக்கான பதிலில்தான் பொன்னண்ணாவின் வாழ்வின் வெற்றியும், புலம்பெயர் வாழ்வின் வெற்றியும் ஒன்றோடு ஒன்று பின்னிக்கிடக்கக் காண்கிறேன்.

அடுத்து:

பொன்னண்ணா இப்படியொரு நூலை ஏன் வெளியிட வேண்டும்? இந்தப் பூமியில் பிறந்த ஒவ்வொரு உயரினமும் தன்னுடைய அடையாளத்தையும், எச்சங்களையும் இந்தப் பூமியில் விட்டுத்தான் செல்கின்றது. ஐயாயிரம் வருடங்களுக்கு முன் அல்பஸ் மலையின் பனிக்குவியலில் விழுந்து மடிந்த ஒருவனின் உடலம் இன்று ஆதி மனிதனை அடையாளம் காண அரியதோர் சாதனமாக மாறியுள்ளது. இப்படி தன் மீது விழும் அத்தனை தடயங்களையும் மகிழ்வுடன் ஏற்று சுழல்கிறது பூமி. புதுமைகள் நிறைந்த இக்கிரகத்தை அழகுபடுத்துவன தடயங்களே என்பதால் தான் வாழ்வை சரிதமாக எழுதும் ஒவ்வொரு எழுத்தும் புவிக்கு பெருமை தருகிறது. அந்த வகையில் இந்த நூலை நானும் மகிழ்ந்து வரவேற்கிறேன்.

தொடர்ந்து:

தன் இனத்தை அழியவிடாது காப்பது எப்படியென திட்டமிட்டு செயற்படும் ஒருவன் அந்த இனத்திற்குத் தலைவனாகிறான். அதுபோல தான் அழிந்தாலும் தன் பிள்ளைகள் அழியக்கூடாது என்று எண்ணும்போது ஒருத்தி உண்மைத் தாயாகிறாள். தன் வாழ்வின் அனுபவங்களை அழியவிடாது பதிவு செய்யும்போது ஒருவன்

படைப்பாளியாகின்றான். பொன்னண்ணா ஒரு சிறந்த புலம் பெயர் படைப்பாளியா என்ற கேள்விக்கு ஆம் என்ற உறுதியான பதிலைத் தர இந்த நூலைவிட வேறென்ன சாட்சியம் வேண்டும்.

மேலும்:

நதி நீர் ஓடிக்கொண்டே இருப்பதால் அது கணந்தோறும் மாறிக்கொண்டே இருக்கிறது. அதுபோல நமது வாழ்க்கை நதியும் ஓடிக்கொண்டே இருந்தால் நம்மை அறியாமலே அதுவும் நதிபோல மாறிக்கொண்டே செல்லும். அந்த மாற்றமே மலையையும் கடலையும் இணைத்து நிற்கும் நதியின் பேராற்றலை நமக்குத் தரும். அப்படிப்பட்ட வாழ்க்கையையே வாழ்க்கை நதி என்று வர்ணிக்கிறார்கள். வேலணையில் தொடங்கி வெளிவீர சென்று, பின்னர் பிரான்சிற்ருள் நுழைந்து, வடக்கு நோக்கி ஓடி இன்று டென்மார்க்கில் இருந்து சுயசரிதை நூல் வெளியிடும் வரை பொன்னண்ணாவின் வாழ்க்கை நதி ஓய்வின்றி இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

குறிப்பாக:

பொன்னண்ணாவை கடந்த கால்நூற்றாண்டுகளாக அவ தானித்து வருவோரில் நானும் ஒருவன். அவர் வெளியிட்ட நூல்கள், நடாத்திய விழாக்கள் என்று அவர் எடுத்த அத்தனை முயற்சிகளிலும் நானும் ஒருவனாகப் பங்கேற்றுள்ளேன். அவர் சந்தித்த இன்ப துன்பங்கள் யாவற்றிலும் ஒரு கருத்தாளனாக நானும் அவருக்கருகாக நடந்துள்ளேன். அவருடைய முதல் தொகுதியான நிலமாகியில் இருந்து கடைசியாக வெளியான அவருடைய ஒன்பதாவது 'அருளமுதம்' வரை அத்தனை படைப்புகளையும் ஒன்றுவிடாமல் படித்துப் பார்த்தவன் என்ற வகையில் அவருடைய இலக்கிய - சமுதாயப் பார்வை பற்றிய விளக்கம் என்னிடம் தெளிவாக இருக்கிறது.

அந்தவகையில்:

எதிரணியில் நின்று வாதாடும் சட்டத்தரணியின் வாதம் போன்றதுதான் பொன்னண்ணாவின் வாழ்வும் படைப்புகளுமாக இருக்கக் காண்கிறேன். வேலணையில் ஆரம்பித்த அவருடைய அரசியல் வாழ்க்கை அன்றைய தமிழர் வெகுஜன அரசியலுக்கு எதிரான வழக்காடு மன்றமாகவே இருந்துள்ளது. பின்னர் பிரான்சில்

கழிந்த அவருடைய வாழ்க்கையைப் பார்த்தால் அங்கும் புலம் பெயர் வெகுஜனப் பாதை மீதான ஒரு எதிர்வாதம் போலவே அமைந்திருந்தது. டென்மார்க்கில் அவருடைய கடந்தகால வாழ்க்கை, சைவத்தமிழ் பண்பாட்டுப் பேரவையை உருவாக்கிய செயல்கள் யாவும் இங்கும் ஒரு சட்டத்தரணியின் வாதங்களாகவே பிரதிபலித்தன. மறுபடியும் அவருடைய கவிதைகளை எடுத்துப் படித்தால் ஒவ்வொரு கவிதையும் நீதிகேட்கும் வாதாட்டங்களாகவே தெரிகின்றது. “நெஞ்சத்து நெருப்பு”, “உளிகள்” என்ற அவருடைய கவிதைத்தொகுதிகளின் பெயர்களே அவருடைய அத்தனை படைப்புகளுக்கும் பொருத்தமான தலைப்புகளாகும்.

இதற்கும்மேல்:

பொன்னண்ணா என்ற படைப்பாளியை அவருடைய குடும்பமும், அவருடைய பாரியார் தவமணி அம்மா அவர்களும், மற்றும் பிள்ளைகள், மருமக்கள், பேரப்பிள்ளைகள் அனைவரும் ஆலமர விழுதுபோல தாங்கி நிற்கிறார்கள். ஒரு படைப்பாளி அமோக வெற்றி பெற வேண்டுமானால் முதலில் அவனுடைய குடும்பம் அவனைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். தன்னைப் புரியாத குடும்பத்தில் பிறந்து மகாகவி பாரதி பட்ட அவலங்களை அறிந்தால், படைப்பாளிக்கு வேண்டியது நல்ல குடும்பமே என்பது புரியும். பெரும்பாலான படைப்பாளிகளின் நூல்களை அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் துணை, பிள்ளைகள், குடும்பம், ஊரவர்கள் என்று நெருங்கியவர்கள் அதிகம் வாசிப்பதில்லை. ஆனால் வேலணை மக்களும், அவரது குடும்பத்தினரும் அவருடைய படைப்புகளைப் படிப்பதை அறியும் போது மகிழ்வுண்டாகின்றது. பொன்னண்ணாவின் மகள் கமலவாணி மனோகரன் சைவத் தமிழ் பண்பாட்டுப் பேரவை ஆரம்பித்த நிகழ்வில் பேசியபோது நான் அடைந்த ஆனந்தம் அளவற்றது. காரணம், குடும்பம் அவரோடு கை கோர்த்து இணைந்து நடக்கின்றது.

இனி:

புலம் பெயர்ந்து தமிழர் குடியேறிய நாடுகளில் அதிகமாக சாதனை படைக்கக்கூடிய ஓய்வு கிடைக்கும் நாடு டென்மார்க் என்பார்கள். அதை நன்கு பயன்படுத்தும் ஒருவர் பொன்னண்ணாவாகும். அவருடைய வெளியீட்டு வேகத்தை தாங்கும் சக்தி புலம் பெயர்ந்த பல நாடுகளின் இயங்கியலுக்கு

இல்லை. பல நாடுகளில் புலம் பெயர் படைப்புகள் தளர்நடை பயிலத் தொடங்கி விட்டன. தளர்நடை போடும் நதிகள் கடைசியில் தேங்கிவிடும். அதுபோல தளர்நடை பயிலும் படைப்பிலக்கியம் வெற்று அறிக்கைகளாக மாறி பஞ்சாங்கத்தனம் பெற்று விறைத்துவிடும். இன்று கண்டன அறிக்கைகளாக நிறைந்து கிடக்கும் புலம் பெயர் படைப்பிலக்கியத்தைப் பார்த்தால் இந்த உண்மையைப் புரிந்து கொள்ளலாம். அந்தவகையில் டென்மார்க்கில் இருந்து அறிக்கைகளைவிட ஆக்கங்களே அதிகம் வருகின்றன என்பதற்கும், டென்மார்க்கின் தமிழ் நதி தளர்ந்து விடவில்லை என்பதற்கும் இந்த நூல் மேலும் ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

நன்றி:

இந்வேளையில் பொன்னண்ணாவின் புகழ்பூத்த வாழ்வில் நாமும் இணைந்துள்ளோம் என்ற மகிழ்வு மேலும் அவரைப்பற்றி எழுதும்படி ஆவலைத் தூண்டுகிறது. இந்த நூலின் வெளியீட்டு விழாவில் அவற்றைக்கூற இடம் வைத்து விடைபெறுகின்றேன். பொன்னண்ணா தம்பதியார்க்கும், குடும்பத்தினருக்கும் எனது வாழ்த்துக்கள். அதேநேரம் படைப்பாளிகளைத் தன்மானத்துடனும், பலத்துடனும் வைத்திருக்கும் டென்மார்க்கின் அதிசிறந்த தனிமனித சுதந்திரத்திற்கும் இத்தருணம் மறந்துவிடாமல் நன்றி கூறுகிறேன்.

வெள்ளத்தனையது மலர் நீட்டம் மாந்தர்தம்

உள்ளத்தனையது உயர்வு

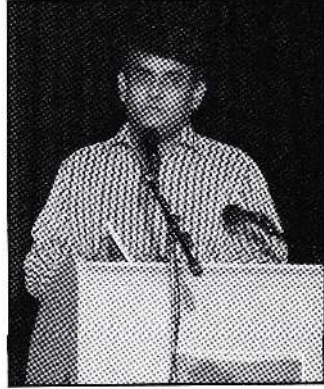
(டென்மார்க் 19.07.2010)

கி.செ.துரை

ஆசிரியர், திரைப்பட இயக்குநர்,
பிரபல நாவலாசிரியர்

அணிந்துரை

ஈழத்திலிருந்து தமிழர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட முதலாவது புலம்பெயர்வாக 19ம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் (1870) இடம்பெறத் தொடங்கிய மலாயாவுக்கான பொருளாதார நோக்குடனான புலம்பெயர்வு அமைகின்றது. சிங்கப்பூர் வைத்திலிங்கம் என்ற யாழ்ப்பாணத்தவரே முதலாவது புலம்பெயர்வை 1870இல் மேற்கொண்டதாக வரலாற்றுப் பதிவுகள் கூறுகின்றன. எஸ்.துரைராஜ

சிங்கம் அவர்கள் எழுதிய நூற்றாண்டுக்கால இலங்கை மலாயாத் தொடர்புகள் 1867 - 1967 என்ற ஆங்கில நூலில் (A Hundred years of Ceylonese in Malaysia and Singapore 1867 -1967) இது பற்றிய விபரமான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

அன்று தொடக்கி வைக்கப்பட்ட கடல்கடந்த வாழ்வியல் இன்று இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டு வரை தொடர்கின்றது. தாயகத்தைப் பிரிந்து வந்த எவரும் வெறும் கையுடன் வந்த தில்லை. தாம் முதுசொமாகக் கொண்ட பண்பாடு, நாகரீகம், கலை, இலக்கியம், அறிவியல் என்று அனைத்தையும் தான் சுமந்து கொண்டு புலம்பெயர்கிறார்கள். வலிமைமிகுந்த தமது தாயக வாழ்வியல் பின்புலங்களின் உதவியால் சிலர் புலம்பெயர் வாழ்வில் ஏதாவது ஓரிடத்தில் தம்மைப் பொருத்திக்கொண்டு அங்கும் தமது வாழ்வில் உயர்ச்சியடைகின்றார்கள். திருப்தியும் கொள்கிறார்கள். சிலர்

புலத்தில் தான் வாழ்ந்த வாழ்வியல் சூழலுக்கு ஏற்ப, புலம்பெயர்ந்து வந்தபின்னர் ஏற்பட்ட முற்றிலும் மாற்றம் மிகுந்த சூழலில் தம்மைப் பொருத்திக்கொள்ள முடியாமல் திண்டாடுகிறார்கள்.

தாயகத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து உலகெங்கும் பரந்து வேரோடியிருக்கும் இன்றைய ஈழத்தமிழினம் புதியதொரு வரலாற்றின் முன்னிலைப் பதிவுகளாகியுள்ளார்கள். இவர்கள் இன்று விட்டுச் செல்லப்போகும் வாழ்வியல் பதிவுகள்தாம் எதிர்காலத்தில் புகலிடத்து ஈழத்தமிழரின் புதியதொரு சமூகத்தின் வரலாறாகப் பதிவுசெய்யப் படப் போகின்றன. எமது வரலாற்றை நாமே எழுதுவதில்லை. நாம் இன்று விட்டுச் செல்லப்போகும் பதிவுகளே எதிர்காலத் தலைமுறையினர் எழுதப்போகும் எமது தமிழனத்தின் புலம் பெயர் சமூக வரலாற்று ஆய்வுகளுக்கு மூலாதாரங்களாக, சான்றா தாரங்களாக இருக்கப் போகின்றன.

யாழ்ப்பாணம் வேலணையிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து டென் மார்க்கில் வாழும் வேலணையூர் பொன்னண்ணா என்ற திரு பொன். தியாகராஜா அவர்கள் இத்தகையதொரு வரலாற்றுப் பதிவை மேற்கொள்ள முன்வந்திருப்பது காலமறிந்த அவரது தீர்க்கத் தரிசனத்திற்கு ஓர் உதாரணமாகின்றது.

மலாயாப் புலம்பெயர்வை மேற்கொண்ட முன்னோடி ஈழத் தமிழர்களில் ஒருவர் யாழ்ப்பாணம் வண்ணார் பண்ணையைச் சேர்ந்த சரவணத்துப்பிள்ளை முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையவர்கள். 1937இலும் 1939இலும் இரண்டு பாகங்களில் மலாயா மான்மியம் என்ற மலாயாவின் வரலாற்று நூலொன்றை அவர் சிங்கப்பூரில் எழுதியிருந்தார். பிரித்தானிய ஆட்சியாளர் ஆறாம் ஜோர்ஜ் மன்னரின் மகுடாபிஷேக (Coronation) ரூபகார்த்தமாக இந்திய இலங்கை மக்களின் சார்பாக இந்நூல் வெளியிடப்பட்டது. மலாய் நாடுகள் பலவும், சேய்கூன் கம்போஷா, அங்கோர்வாட், சீயம், யாவா முதலிய நாடுகள் முழுவதும் திரிந்து திரட்டிய குறிப்புகளையும், மலாய் தொடர்பாக அதுவரை வெளியான சுமார் 16 நூல்களையும் ஆராய்ந்தும் இத்தொகுப்பினை அவர் உருவாக்கியிருந்தார். முதற்பாகத்தில் முதல் 55 பக்கங்களிலும் மலாயாவின் இந்த வரலாறு

பதிவுக்குள்ளாகியுள்ளதுடன், மலாயா வரலாற்றில் பதியப்பட வேண்டும் என ஆசிரியர் கருதிய பல்வேறு பிரமுகர்களது புகைப்படங்கள் சகிதம் அவரவர்களது வாழ்க்கைக் குறிப்பும் இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளது. மலாயா மான்மியத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள பல ஈழத்தமிழர்கள் பற்றி, அவர்களின் ஆக்க இலக்கியப் படைப்புகள் பற்றி இலங்கையின் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் இன்றுவரை குறிப்பிடத் தவறியுள்ளார்கள்.

அண்மையில் தமிழகத்திலிருந்து ஈழத்தமிழறிஞரான நவாலி ஷரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட அமரர் ந.சி.கந்தையாபிள்ளை அவர்கள் (1893 - 1967) மலாயாவிலும், தமிழகத்திலும் எழுதிப்பதிப் பித்த 60 நூல்கள் வரை தேடித் தொகுத்து 24 தொகுதிகளில் மீள்பதிப்புச் செய்துள்ளார்கள். இருப்பினும் 60 நூல்கள் வரை எழுதிய அமரர் ந.சி.கந்தையாபிள்ளை பற்றி தெளிவான வாழ்க்கை வரலாற்றுத் தகவல்களை தாயகத்திலோ, தமிழகத்திலோ, மலேசியாவிலோ எவராலும் வழங்கமுடியாதுள்ளமை துரதிரிஷ்டமானதாகும். இந்நிலை இன்று புகலிடத்தில் வாழும் எம்மவருக்கு எதிர்காலத்தில் நிகழக்கூடாது என்பதில் நாம் அக்கறையாக இருக்கவேண்டும். அப்படி நிகழாது தவிர்ப்பதற்கு, வேலணையூர் பொன்னண்ணாவின் முயற்சி உதவியாக இருக்கும் என்று கருதுகின்றேன். இதுபோன்று மேலும் பல வாழ்க்கை வரலாறுகள் புகலிடத்தில் உருவாக்கப்பட்டு எதிர்காலத்தில் எமது புகலிடச் சமூக வரலாற்றை நேர்மையாக எழுத எமது சந்ததியினருக்கு வாய்ப்பளிக்க வேண்டும்.

என்.செல்வராஜா

நூலகவியலாளர்
ஐக்கிய இராச்சியம்

18.01.2006

‘என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ்செய்யுமாறு’

என்றார் திருமுலர்

நூலாசிரியர் கருத்து

முயன்று படி சரித்திரம்
முடிந்தால் படை சரித்திரம்
முடிந்தவரை வாழ் சரித்திரமாய்..!

இந்த வைர வரிகளை அறிஞர்
பெருந்தகை முனைவர் க. ப.
அறவாணன் அவர்களின் ஒரு நூலில்
படித்தேன். படைத்தேன் என் சரிதம்

எனது பாசநேசத்துக்குரிய வாசகப்
பெருமக்களே..!
உங்களோடு ஒரு நிமிடம்...!

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் - வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும் - (என்றார் வள்ளுவனார்)

அந்த வாழ்க்கைத் தேடல்களில், வாழ்ந்து வழிகாட்டியவர்கள் ஏராளம். உலக அரங்கிலும். தேசிய அளவிலும், கிராமிய அளவிலும் வாழ்ந்து, மற்றவர்கள் வாழ்க்கைக்கு, உன்னதமான வழியைக் காட்டிய உத்தம பண்பாளர்களான மாமனிதர்கள் பலர். நம்முடைய நெஞ்சத்தில் இன்னும் இன்னும். பலரின் நினைப்பில் அவர்கள். மற்றவர்கள் வளத்தோடு வாழ்ந்திட, வறுமையின்றி வாழ்ந்திட, உரிமையோடு வாழ்ந்திட வழிகாட்டிச் சென்றனர். இவர்களின் வரலாற்றை, வாழ்க்கை முறையை சிலர் தூங்களே சுயசரிதையாக எழுதி உள்ளார்கள். சிலரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை வேறு சிலர் எழுதி உள்ளார்கள். காரணம், அவர்கள் விட்டுச்சென்ற பணிகள், சேவைகள், செயல் முறைகள், வாழ்க்கை முறைகள் என்பனவே காரணமாகி உயிர் பெற்று இன்னும் கண்முன் நிற்கிறது.

ஆனால் மக்களின் வாழ்வுக்காய், கிராமத்தின் சிறப்புக்காய், இனத்தின் விடியலுக்காய் உறவுகளின் உயர்வுக்காய் பலர் வாழ்ந்தும், பணி செய்தும், அவர்களை எவர்களும் சிந்திக்கவும் இல்லை. சிறப்பிக்கவும் இல்லை. அவர்களுக்கு ஒரு வரலாற்று அடையாளம் இல்லாது அனாமதேயங்களாக, முகவரியழிந்த கடிதங்களாக தொலைந்து விட்ட நிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்ட நிலையை எனது கிராமத்தில் கண்டு எனது உள்ளம் துடித்தது. என் சக்திக்கு ஏற்றவகையில், ஒரு வரலாற்று நூலாக, ஆவணப்பதிவாக “அருளமுதம்” என்ற நூலை முத்துமாரி அம்பாளை நடுநாயகமாக முன்வைத்து, என் கிராமத்தின் வளர்ச்சிக்காக, சிறப்புக்காக, பணி செய்த பண்பாளரை நிலையாக முன்னிறுத்தி, அடையாளப்படுத்தி வெளியீடு செய்துள்ளேன். இதை எனது நன்றிக் கடனாகவும் நினைக்கின்றேன். இதற்குரிய தகுதி என்னிடம் உண்டா என்பது நான் அறியேன். ஆனால் எனது எழுபத்தைந்து வயதில் எனது வாழ்வில் நான் சந்தித்த, அனுபவித்த, வாழ்க்கையென்ற பள்ளியில் படித்த அனுபவத்தின் துணையோடும், தாய்மண்ணை விட்டகன்ற பிரிவுத் துயர் தந்த அற்புத பாடங்களின் துணைகொண்டும், இதைச் செயல்படுத்தி உள்ளேன். இது எனது நன்றிக் கடனென எண்ணுகின்றேன்.

மனிதன் எவ்வளவு காலம் வாழ்ந்தான் என்பதை விட - அவன் எந்தப் பணி செய்து வாழ்ந்தான் என்பதையே உலகமின்று தேடல் செய்து நிற்கின்றது -

என்ற வரிகளுக்கேற்ப நாமும் வாழ்ந்தோமா? பயணித்தோமா? என்ற கேள்விக்கு, நாம் பணி செய்தோமா? என்பதை அடையாளப்படுத்தி வைப்பது நம் பணிதானே..! நாம் நமக்கு ஒரு சரித வரலாற்றை எழுதி வைத்தால், நம் பணியை நம் மைத் தெரிந்த அறிந்த வருங்காலச் சந்ததி படித்தறியாதா? நினைவுகொள்ளாதா? என்ற கேள்விகள் என் நெஞ்சத்தில் இழையோடின. இதை வடிவம் பெற வைப்பது எமது கடமை என்ற சிந்தனை ஒரு நியாயமான செயலாகவே எனக்கு தென்பட்டது. நானும் செய்கின்றேன். செய்தேன்.

இந்த நேரத்தில் ஒரு கேள்வி எனது செவியை எட்டி நிற்கின்றது. அது வேறெதுவும் இல்லை. உனக்கு நீ சுயசரிதம் எழுதும் அளவுக்கு பணிபுரிந்தாயா...!? அந்த அளவுக்கு நீ உயர்ந்தாயா..!?

அந்த வரிசைக்கு நீ படித்தறிந்து பட்டம் பெற்றாயா...!? என்ற கேள்விக்கணைகள் என் செவிக்குள் விழுந்தன. அதை யாரும் எழுப்பவில்லை. எனது நெஞ்சே எனக்கு அந்த கேள்விகளைத் தொடுத்தன. அதற்கும் பதில் என்னிடம் இருந்தே புறப்பட்டது. ஆம்...! ஆம்...! என்றபடி...!

ஒவ்வொரு மனிதனும் தாயின் வயிற்றுக்குள் இருந்து மண்ணில் விழுந்த மறுகணத்தில் இருந்து, மண்ணில் விழுந்த வினாடியில் இருந்து, அவனுக்கும் ஒரு வரலாறு எழுதப்படுகின்றது. அவன் தனது வரலாற்றை நீரூற்றி வளர்த்தெடுப்பதும், நீரின்றி காய விடுவதும் அவனவன் செயலின்படி நடக்கின்றது. படிப்பதால், பட்டம் பெறுவதால், பாராளுமன்றம் செல்வதால் மட்டும் வரலாறு எழுதிவிட முடியாது. மக்களுக்காக மக்களோடு, இன்பதுன்பத்தில் பயணித்து, மக்களின் பணியில் சுயநலமின்றி இலட்சியக் குறிக்கோளான இலக்கோடு எவன் வாழ்கின்றானோ, வாழ்ந்தானோ, அவன் சுயசரிதம் எழுதலாம். அவனுக்கு எழுதப்படலாம். படிப்பும் பட்டமும் பெற்றவர்கள் மட்டும் தான் சரிதம் எழுத உருத்துடையவர்கள் என்றில்லை.

அந்த வரிசையில் வைத்து எண்ணினால், காமராசர், எம்.ஜி.ஆர். கருணாநிதி போன்றோர் உயர்வதற்கு உதவியது கல்வியா...!? பட்டமா? பதவியா...!? இல்லை. இல்லவே இல்லை. அவர்களின் தன்னம்பிக்கையும், விடாமுயற்சியும், இலட்சிய இலக்கும், நெஞ்சத்து துணிவும், இனமக்கள் பணியும், ஏழைகள் நட்பும் என்று வரிசைப்படுத்திக் கொண்டே போகலாம். எழுதியவர்கள் அனைவரும் எழுதும் சக்தி தனக்கு உண்டு என்று நம்பினார்கள், எழுதினார்கள். சிலர் திறமை இருந்தும், தங்களால் எழுத முடியாததால் சாதிக்கத் தவறினார்கள். பின் மற்றவர்கள் சிந்தித்தார்கள். அவர்களுக்காக எழுதினார்கள். இதுதான் நடைமுறை. இதுதான் செயல்பாடு. இதுதான் நடந்தது; நடக்கின்றது. இதுதான் தர்மம்.

இந்த நிலையில்தான் நானும் எனது சுயசரிதத்தை எழுதி விட்டுப் போவது எனது கடமையில் ஒன்று என எண்ணினேன். எழுதுகின்றேன். எழுதினேன். நான் எழுதியது எனது சரிதமல்ல; எனது தாய் மண்ணின் சரிதம், என் மக்களின் சரிதம், எனது தோழர்களின் சரிதம், என் பணியின் சரிதம் என்றே வரிசைப்படுத்தலாம்.

மனிதன் எப்பவும் நிரந்தரமாக வாழ்வான் என்ற உறுதி மொழியை பிரமாதரவில்லை. எவர் தலையில் என்ன எழுதி விட்டார் என்பது எவருக்குத் தெரியாது. ஏதோ நூறாண்டு வாழ்வான் மனிதன் என்று ஒரு நிச்சயமற்ற நம்பிக்கை. இந்த நிலையில், எனது எழுபத்தைந்தாவது வயதை எட்டி நிற்கும் நிலையிலும், இதைச் செய்யத்தவறினால், பின்னுக்கு இது ஒரு நிச்சயமற்ற மானிட வாழ்வியலாகிப் போய்விடும் என்பதே என் நோக்கு. இந்த எழுபத்தைந்தாண்டு கால வாழ்க்கையில் நான் எனக்கு சரிதம் எழுதாமல், எவராவது எழுதுவார்கள் என விட்டு வந்தால், அதை விட பெரிய தவறு வேறு எதுவுமாக இருக்க முடியாது. காரணம், நம்மிடையே வைக்கோல் போர் பக்கம் கிடக்கும் நாகலிங்கத்தார் நிலையில் சிலரும், அவரின் வாலில் கொட்டிக் கிடக்கும் தேனின் நிலையில் பலரும் வாழ்ந்து வரும் இந்த சமூகத்தில், நான் எனது பணியை நம்பி விட்டுச் செல்வது நியாயமாக இருக்க முடியாது என்பதே எனது திடமான நம்பிக்கையாகும்.

எனது வாழ்க்கையில் பெற்றோருக்கு நல்ல பிள்ளையாக, சகோதரர்களுக்கு நல்ல சகோதரனாக, மனைவிக்கு நல்ல கணவனாக, பிள்ளைகளுக்கு நல்ல தந்தையாக, பேரப் பிள்ளைகளுக்கு நல்ல தாத்தாவாக வாழ்ந்து முடித்ததோடு, எனது தாய் மண்ணுக்கு நல்ல பிரசையாக, எனது தாயகத்தில் நம்பிய உறவுகளுக்கு நல்ல உறவாக, மண்ணின் மக்களுக்கு நல்ல மைந்தனாக, நேசம் கொண்ட நண்பர்களுக்கு நல்ல நண்பனாக, என்னை நம்பிய மனிதர்களுக்கு நல்ல மனிதனாக, அனைவருக்குமே நல்ல பிரசையாக, நல்ல மனித நேயம் கொண்ட மனிதனாக, என் இனத்துக்காக, என் தாய் மொழியாம் தமிழுக்காக வாழ்ந்தேன், வாழ்ந்து வருவதோடு, எந்த துயரிலும், எந்த பிரிவிலும் - தள்ளி வைக்காத, மறந்து விடாத மனிதனாக, தாய் மண்ணின் நாமத்தையே என் பெயரோடு இணைத்தபடி வாழ்கின்றேன் என்றால், ஏன் நான் எனக்கு சுயசரிதம் எழுத முடியாது என்று என்னை நான் கேட்டேன். எனக்கு சரியாகப்பட்டது. மக்கள், வாசகர்கள் ஏற்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை ஒளி கண்ணுக்குத் தென்பட்டது. எழுதுகின்றேன். காரணம், விட்டுப்பிரிந்த பிரிவால் வந்த ஞானம் என்று பதில் உரைத்தேன் எனக்கு நானே.

இலட்சியமும், குறிக்கோளும்

இலட்சியம் இல்லை குறிக்கோள் என்று சிலர் குறிப்பிடும் போது நாம் அதை மிகவும் கவனமாக ஆராயப்பட வேண்டிய விடயமாக மாற்றும் பெறுகின்றது. அதை நாம் சரியாகச் சிந்தித்து வரையறை செய்ய வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம். நவீன காலமான இன்றைய உலகில் சிலர் நாங்களும் குறிக்கோளுடன்தான் வாழ்கின்றோம் எனச் சொல்லுகின்றார்கள். அவர்களின் குறிக்கோள் எது என ஆராய்வு செய்து பார்ப்போமானால், அதில் வேடிக்கையான செய்திகள் புலப்படும். சிலர் ஆலய பரிபாலன சபை தலைவராக வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் வாழ்வார்கள். சிலர் பிரதேச சபை உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும் என அந்தக் குறிக்கோளுக்காக அலைந்து செயல்படுவது தெரியவரும். சிலர் நகரசபை செல்ல வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் வாழ்கின்றார்கள். முயற்சிக்கின்றார்கள். பதவிகளைப் பெறவேண்டும் என்ற நினைப்புகள் நெஞ்சத்தில் எழுவது தவறில்லை. அது தனிமனித சுதந்திரம். ஆனால் அதற்குப் பெயர் குறிக்கோளோ இலட்சியமோ அல்ல.

அது பதவிகளைப் பெறுவதற்கான செயல்பாடுகள் என்பதே என் கருத்து. வாய்ப்பு என்பது வேறு. குறிக்கோள் என்பது வேறு. சிலர் வாய்ப்பு பெற நினைப்பதையே குறிக்கோளாக நினைத்து மயங்கி, அந்த மயக்கத்தில் சில விபரீத செயல்பாடுகளில் இறங்கி விபரீத மாக்கி பாதிப்புக்கு ஆளாகி விடுகின்றார்கள். இது சில அரசியல் வாதிகளின் இலக்காகவும் உள்ளது. சிலவேளை நினைத்த பதவி கிடைத்துவிட்டால் தனது இலட்சியம் நிறைவேறி விட்டதாக நினைத்து, தவறான பாதையில் நடந்து வாழ்க்கையின் நிலைப்பாட்டை, பாதையை மாற்றிக் கொள்கின்றார்கள். இந்த வகையில் எனது இலட்சியம் அனைத்துக்கும் வேறுபட்டவை. எனது வாழ்க்கையில் எனக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்புகளை, எனக்கு ஏற்பட்ட விபத்துகளை வென்று, தாண்டி வெற்றி கண்டு மற்றவரைப் போல் – மற்றவர் மதிக்கும் மனிதனாக வாழவேண்டும், வாழ்ந்து காட்டவேண்டும். என்ற இலட்சியத்தில் வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்தேன். ஏதோ அதில் வெற்றி கண்டேன் என்றுதான் நினைக்கின்றேன். அத்தோடு படிக்க முடியாத மனிதனும் தனது நெஞ்சத்தில் இறுக்கமான

தன்னம்பிக்கையோடு, மற்றவர்க்கு பாதகமற்ற நினைப்போடு தனது இலட்சியப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தால், காலம் தாழ்ந்தாலும் தன் இலட்சிய இலக்கை தனது செயல்திறனால் எட்டிப்பிடிக்கலாம் என்ற ஒரு செய்தியை என்வாழ்க்கையில் வாழ்ந்து காட்டி இருக்கின்றேன் என்ற உண்மையை வருங்காலச் சந்ததி படித்துணர்வே இந்த வரலாற்றுண்மையைத் தெரிய வைத்துள்ளேன்.

பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் இடையில் உள்ள காலத்தில் இந்த பூமியில், மட்டுமல்ல எத்தனையோ உயிரினங்கள், ஊர்வன, நடப்பன, பறப்பன அசைவன என பலகோடி உயிரினங்களும் பிறக்கின்றன. வாழ்கின்றன இறக்கின்றன. இவைகளில் மனிதனின் வாழ்க்கையே ஒரு வரலாறாகின்றது. உயிர் வாழ்வது, உண்பது, இறப்பது மட்டும்தான் வாழ்க்கை என்றால், மற்ற பிராணிகளும் மனிதனோடு போட்டிக்கு வந்து விடும் என்பதால்தான் இறைவனின் படைப்பிலும், அவையவைக்கு ஏதோ ஒரு குறைபாட்டைக் கொடுத்து, மனிதனைத் தனிமைப்படுத்தி, அவைகளைப் பிரித்தாலும் பகுத்தறிவை மனிதனுக்குக் கொடுத்து, பூமியில் வாழ வகை செய்துள்ளான் என்ற உண்மையை நமக்கு புரியவைக்கின்றது.

மின்னலைப் போன்று, நீர்க்குமிழியைப் போன்று சடுதியில் மறைந்து போகும் மனித வாழ்க்கையில் எதையும் தள்ளிப் போட்டு நாளைக்கு செய்யலாம் என்று தள்ளிப்போடக் கூடாது என்று நம் பெரியவர்கள் சொல்லி வைத்துள்ளார்கள் என்ற உண்மைக்கு மதிப்பளித்து நாம் நமது சிந்தனைகளை விரைவில் செயல்படுத்த, செயல்வடிவம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற வாக்குக்கு அமையவே நான் இந்த சரிதத்தை காலத்தோடு எழுதிமுடிக்க முயல்கின்றேன். வாழ்க்கையில் உன்னதமான சந்தர்ப்பங்கள் எப்போதுமே வாய்ப்பதில்லை. வருகின்ற சந்தர்ப்பங்களை கரைந்து போகவிடாமல், அதை பயன்படுத்தி விடுவதே நமது திறமையாக இருக்க வேண்டும். அப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் நமது வாழ்க்கை சரியாக இருக்கின்றதா, இல்லையா என்று பார்த்துக் கொண்டு போனால் நாம் சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிட்டு விடுவோம் என்று அறிஞர்கள் பலர் சொல்லி உள்ள அறிவுரைகளை கருத்தில் எடுப்பது சாலச் சிறந்தவையாகும். ஒவ்வொருவரும் தன் இயல்புக்கு ஏற்ற வகையிலும், தான் மேற்கொள்ளும் பொறுப்புக் கேற்ற வகையிலும், நடந்து கொள்ளும் வகையிலேதான் வாழ்க்கையின்

சிறப்பு தங்கி இருக்கின்றது எனலாம். எனது வாழ்க்கையில் நான், என் கிராம மக்களின் நலனுக்காகவும், கிராமத்தின் பெருமைக்காகவும், சிறப்புக்காகவும், வாடிய பயிரைக்கண்டு வள்ளலார் அழுது போல்... நனைந்த ஆட்டுக் குட்டிக்காக கண்ணீர்விட்ட புத்தரைப் போல், சிறு வேறுபாட்டுடன் இனத்தின் விடியலுக்காக, மொழியின் வளர்ச்சிக்காக, மக்களின் சுதந்திரக்காற்றுக்காக உணர்வூட்ட முயன்றேன் என்பதே என் திடமான நம்பிக்கை.

ஒரு தமிழ் அறிஞர் சொன்னார், சிறப்பு வேண்டுமெனில் உன் வாழ்வில் நல்ல செயல் வேண்டும் என்று. அவரின் வரிகளில் உள்ள கருத்தை நான் என் வாழ்வில் நிறைவு செய்திருக்கின்றேன் என நம்புகின்றேன். அத்தோடு கற்றவர் என்ற வட்டத்துக்குள்ளும் பிரவேசிக்கின்றேன்; பிறப்பின் மூலமாக எனது வாழ்க்கைப் பயணத்தில் ஏற்பட்ட அனுபவத்தின் மூலம் நான் கற்றறிந்தது பல. எனது சமூகத்தைக் கற்றறிந்தேன். சமூக வாழ்வியலை அனுபவித்து கற்றறிந்தேன். எனது தாய்மொழியைக் கற்றறிந்தேன். எனது தேசியத்தைக் கற்றறிந்தேன். எனது உறவுகளைக் கற்றறிந்தேன். பல தொழில்களைக் கற்றறிந்தேன். மனித நேயத்தைக் கற்றறிந்தேன். பல தேசங்களைக் கற்றறிந்தேன். பலரின் நோக்கங்களைக் கற்றறிந்தேன். பலரின் உள்ளங்களைக் கற்றறிந்தேன். பல தலைவர்களைக் கற்றறிந்தேன். இப்படியே அடுக்கிக் கொண்டு சென்றால் நானும் அனுபவம் என்ற பல்கலைக்கழகத்தின் மூலமாகக் கற்றவர் வட்டத்துக்குள் நிற்பதைக் காணலாம்.

இறுதியாக ஒன்றை பதிவு செய்ய நினைக்கின்றேன். அதாவது இது எனது சுயசரிதை என்பதைவிட, நான் வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் வரைகோடாகவும் இருக்கலாம். இதில் நான் வாழ்க்கையில் நடந்த பாதை, பட்டபாடு, தாண்டிய கஷ்டங்கள், சந்தித்த சம்பவங்கள், சாதித்த சாதனைகள், ஒதுக்கிய உறவுகள், கைகொடுத்த மனிதம், பயணித்த தேசங்கள், பயணித்த விதங்கள் எவை எவையென எனது பிள்ளைகளுக்கே தெரியாது. இவைகளை அவர்கள் படித்துத் தெரிந்து கொள்வதற்கும், எனது பேரன் பேத்தி படித்து அறிந்து கொள்வதற்கும், ஏன்... அடுத்த வரும் சமுதாயம் எப்படியும் வாழலாம் என்று நினைப்பதை விட்டு இப்படித்தான் வாழணும் என்று நினைப்பதற்கு ஒரு செய்தியை பதிய வைத்துள்ளேன் என்பதே உண்மை. இதை

எவர் எந்தக் கண்ணாடியைப் போட்டு படிக்கின்றாரோ, அவருக்கு அவரின் கண்ணாடிக்கு ஏற்றாற்போல் தெரியவரலாம். பூதக் கண்ணாடி போட்டுப் படிப்பவர் கண்ணுக்கு பூதமாகவும் தெரியும். இதற்கெல்லாம் பதில் சொல்ல நான் தயாராக இல்லை. எனது மனச்சாட்சிப்படி இதை பதிவு செய்துள்ளேன் என்பதே உண்மை.

இந்த சுயசரிதம் என்ற நூலை அழகுற பதிப்பித்துத்தந்த தமிழக மித்ர பதிப்பகத்தாருக்கும், சக ஊழியருக்கும், முகாமை யாளருக்கும் குறிப்பாக அதன் உரிமையாளருக்கும் மற்றும் எனது பணி சிறக்க எண்ணி நாலுக்கு முன்னுரை எழுதிய பிரபல எழுத்தாளர் கே.எஸ்.துரை அவர்களுக்கும், மற்றும் வாழ்த்துகள், அணிந்துரைகள் தந்தோருக்கும் எனது மனப்பூர்வ மான நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்வதோடு நெஞ்சத்தில் நன்றி உணர்வோடு பதிவு செய்து வைக்கின்றேன்.

கவிதைக்கு கருப்பொருள் அவசியம் போல
வாழ்க்கைக்கு குறிக்கோள் கொண்ட இலட்சியம் அவசியம்.

நன்றி
வணக்கம்

“கவிதாவாரிதி”

வேலையையூர் பொன்னண்ணா

address
Fyrreaenget-311
7190 Billund
Denmark
Tf. 45-75338742 - 54625338- 21454621
Ponnanna70@gmail.com

வாழ்த்துரைகள்

தமிழ்கங்கை: செவாலியர்: கலாநீதி

தீருவாளர்: இளவாலை அமுதுப்புலவர் அவர்கள்

வேலணையூர், யாழ்ப்பாணத் திருநகரை முத்தமிட்டபடி இருக்கும் திருமண். அந்த மண்ணில் சைவசமயநெறியும் தமிழ் நெறியும் பண்பாடும் இதழ் விரித்து மணக்கும் வகையில் தொண்டாற்றும் பல அறிஞர்களும், பல்துறை சார்ந்த சான்றோரும், பிறந்து வளர்ந்து தமிழுக்கும் அவ்வுருக்கும் அணிசெய்து மகுடமிட்டுள்ளனர்.

அவ்வுர் மக்களின் கலப்படமற்ற அமைதியான எளிமை கொண்ட வாழ்வும், பாரம்பரியமான கலாச்சார கட்டுமானங்களும், தமிழ் அன்னையின் பூந்தோட்டமாக போற்றச் செய்தனர். இந்த பொன்னண்ணாவும் இந்த வேர் விலாசங்களில் தோன்றிய ஒரு மனித மாணிக்கம். அவரோடு தொடர்பு கொண்ட காலத் துணுக்கில், அந்த மண்ணையும், மண் வாழ்ந்த மக்களையும், மாண்பையும், தமிழ்ப்பற்றினையும் கண்டு நான் முக்கில் விரலை வைக்கின்றேன்.

சமய நெறியும் தமிழ்ப்பற்றும் கவிதை உள்ளமும் அவரோடு ஒட்டிப் பிறந்தவை எனலாம். தமிழ் அன்னைமீது கொண்ட காதலால் தன்னையே மாலையாக்கியவர் பொன்னண்ணா. தனது பிறந்தநாள் பவளவிழாவைக் கொண்டாடும் வேளையில் அவர் தனது வாழ்க்கைச் சரிதத்தை நூலாக்கி எம்கரம் தருவது ஒரு சிறந்த பணியாகும். நம்மில் பலர் தங்களின் வாழ்க்கையை எழுதி மற்றவர் பார்வைக்கு வைப்பது புகழுக்காகவும், பெருமைக்காகவும் என்ற நோக்கிலும், மற்றவர்கள் தம்மை குறைசொல்வார்கள், கேலி செய்வார்கள் என்ற சிந்தனையில் வாழ்க்கைச் சரிதத்தை எழுத விரும்பாது வாழ்க்கையில் ஒரு பெரிய தவறைச் செய்ததோடு, தமது அடுத்த பரம்பரையும், தங்களையும் தங்கள் வாழ்க்கையின் அத்தி வாரத்தையும் தெரியவிடாது அழித்து விடுகின்றார்கள். பின்பு பிள்ளைகளே மற்றவர்களைத் தேடி அலையும், அறியும் நிலைக்கு தள்ளப்படும். நிலையை மாற்றி, தன் வாழ்க்கையில் தான் நடந்த பாதையை, பயணத்தை பக்குவமாக ஞாபக சக்தியோடு

பாதச்சுவடாக்கி வைப்பது பெரும் தமிழ்ப்பணியோடு முக்கியமான சேவையுமாகும். இதனால் நான் அவரை மனதார வாழ்த்துகின்றேன். இந்தப்பணியால் அவர் இறந்தும் நூறாண்டு வாழ்வார் என்பது நிச்சயமானது. வாழ்த்துகின்றேன்.

பொன்னண்ணா தனது வாழ்க்கையில் கண்டு கேட்டு உற்று உணர்ந்த செய்திகளை பல கவிதைகளாக வடித்துள்ளார். அந்த அனுபவங்களே அவரது கவிதைகளுக்கு முதுகெலும்பாகி அவரை நிமிர்த்துகிறது; வாசகரை அவரின் கவிதைத்தூறல்களில் ஊறவைக்கின்றது. எனவே, அந்த அனுபவ முத்திரை கருக்கள் நெஞ்சில் ஆணி அடித்தாற்போல உட்கார்ந்து கொள்கின்றன.

கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாக ஈழத்தமிழன் நெருப்பை மடியில் கட்டிக்கொண்டு அகதி நாமத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு வாழ்ந்து வருகிறான் வெளியுலகில். அந்த வேதனையில் வாழ்ந்த பொன்னண்ணாவின் மடியில் இருந்த வேதனை நெருப்புப் பொறி நெஞ்சத்து நெருப்பாக கவிதை நூலாக வெளிவந்துள்ளது. வரலாற்றில் புகழ்மிக்க வாழ்க்கை தமிழர் வாழ்க்கை. தமிழன் தன் மொழியைப் போற்றியது போல உலக அந்தங்களில் வேறெவராவது தம் மொழியினைப் போற்றிய தில்லையென்பது பலமுறை உலகை வலம் வந்த பேரறிஞர் தனிநாயக அடிகளார் கூற்று.

ஈழநாட்டு மண்ணையும் மொழியையும் நேசித்து சமயநெறி, கல்வி, மனத்தூய்மை, செய்யும் தொழில், அன்பு நெறி என்று உலகம் உவப்ப வாழ்ந்த ஒரு சமுதாயம் சிங்கள பௌத்த பொறிகளில் சிக்குண்டு காலகாலமாக தவிக்கும் நிலைகண்டு கண்மூடிக்கொண்டு, இராமன் ஆண்டாலென்ன இராவணன் ஆண்டாலென்ன என்று காலம் கழிக்க ஒரு கவிதை உள்ளம் இடம் தருமா...!? வெளிநாடு தேடி ஓடிவந்தாலும், மண்ணிலே தெறிக்கும் குருதித் துளிகள் கவிஞருக்கு கண்ணிலே தெறிக்கின்றன. உள்ளத்திலே உளிகொண்டு குத்துகின்றது. வாள் எடுக்க வழியில்லை; பேனாவே வாளாக மாறுகின்றது.

ஒளி இழந்து வழி இழந்து
உறங்கிடவும் இடம் இழந்து
தறிகெட்டு திரிகின்ற தமிழா... என்று

நெஞ்சத்து நெருப்பில் தணலாய்க் கொட்டும் பொன்னண்ணா

எழுத்தில் அக்கினிபொங்கி குமுறுகின்றார். அலைமோத வேண்டா மென்று கடலுக்கு வேலி போடமுடியுமா என்று அவர் கேட்கும் கேள்வி உலகமாதாவின் செவிகளுக்கு எட்டியதாக இன்னும் தெரியவில்லை. சிங்கள இனவாத அரசியல் நரிகளுக்கு முன்னே நீட்ட வேண்டிய சிந்தனைச் சிதறல்களே இந்த நெஞ்சத்து நெருப்பு. கவிஞர் பொன்னண்ணா தன் உணர்வலைகளைக் கிண்டிக்கின்றி அதில் கிடக்கும் அனற்பொறிகளை ஊதி நெருப்புச் சுவாலையாக்கி பேனா முனையால் எரிய வைக்கின்றார்.

தமிழ் கவிதைத் துறையில் மரபுக் கவிதைக்கு யாப்பு முறையுண்டு. சீர்களை எடுத்தால் நற்சீர் அறுசீர் எண்சீர் பலர் அறிந்தவை. இவை மாத்திரமின்றி வக்குப்பாட்டு வர்ணங்கள், சிந்து என்பனவும் புதிய சீரமைப்பாக நேர்ந்து கொண்டவை. சித்தர்களும் இதை விட்டுவைக்க வில்லை. பொன்னண்ணா அந்த மரபு வழியைத் தாண்டி உள்ளத்து உணர்வு நிலைக்குச் சென்றுள்ளார். வீடு பற்றி எரியும்போது நமக்கு வேறு என்ன வேலை என்று குமுறி எழுகின்றார்.

எம்மை சுதந்திரமாய் வாழ விட்டிருந்தால்....

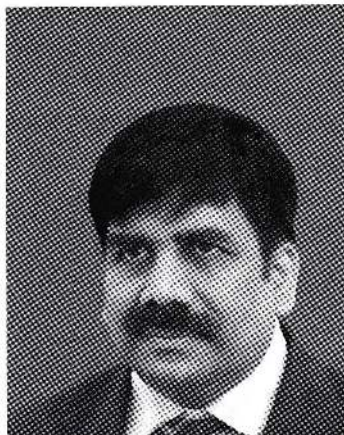
இடிபட்டு அடிபட்டு உதைபட்டு
வெடிபட்டு சாகும் நிலைவிட்டு
ஒருசொட்டு கண்ணீர் தனைவிட்டு
குருதி ஓடாமல் தானும் தடைபட்டு
நாடாளும் உன்னுள்ள பயம்விட்டு
நடந்திருக்கும் நல்லாட்சி நாட்டில்...

சிந்தனையற்று செயலாற்றிய சந்திரா அம்மாவின் வீட்டுக் கதவை தடதடவென தட்டுகிறார் கவிதையில். இங்கே அவரின் கவிதை வரிகளின் விச்ச வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறது. அவரின் நெஞ்சத் துணிவைக் கண்டு நெஞ்சு சிலிர்க்கிறது. அவர் ஒரு கவிஞர் மட்டுமல்ல, மனிதமாணிக்கம். நான் மட்டுமல்ல, பலர் சொல்லக் கேட்டுள்ளேன். நானும் மனதார மனம் திறந்து வாழ்த்துகின்றேன். அவரின் வாழ்க்கை வரலாற்று மலர் சிறப்புடன் வெளிவர. மக்கள் பயன்பெற இன்னும் பல நூல்களை வெளியிடவேண்டி மனதார வாழ்த்துகின்றேன்.

நன்றி
வணக்கம்.

வரலாற்றின் ஒரு பிம்பம் கவிஞர் வேலணையார் பொன்னண்ணா அவர்கள்

இலங்கை மக்களின் வாழ்வில் 1958ம் ஆண்டு தொடக்கம் 2009ம் ஆண்டு வரை மிக முக்கிய காலகட்டமாகும். இதே காலகட்டங்களில் உலக அரசியல் களின் சதுரங்க காய் நகர்த்தலுக்கு ஏற்ப, வெள்ளைக்கார ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்டிருந்த அப்பாவி மக்கள் பழி வாங்கப் பட்டுக் கொண்டு இருந்தார்கள் அல்லது சுரண்டப் பட்டுக் கொண்டு இருந்தார்கள். இதற்கு ஆபிரிக்கா தொடக்கம் மத்திய தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகள் வரையிலும் பலியாகிக் கொண்டே இருந்தன; பலியாகிக் கொண்டே இருக்கின்றன. அதே அதிகார பதிவாக்கலின் வீச்சை தென்கிழக்காசியாவின் இரண்டு கிட்டிலர்களான சொல்லப்படும் சீனாவும், இந்தியாவும் கையில் எடுத்தபோது கால்கள் முடங்கிப்போனது இலங்கைதான் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி. இன்னமும் இந்தியாவை நம்பிக்கொண்டு அல்லது நம்புமாப் போல பாசாங்கு பண்ணிக்கொண்டு இருப்பது வேறு விடயம்.

இந்தக் காலகட்டத்தின் சரித்திரங்கள் பதியப்பட்டிருப்பது வேறு. அதில் உள்ள உண்மைத் தன்மைகள் வேறு. அரசு கட்டுப்பாடுகளுக்கும் ஆயுதங்களுக்கும் இடையே பேனாமுனைகள் நசுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபொழுது உண்மைத் தன்மையைக் காட்டும் சரித்திரக் கண்ணாடிகளின் பல இடங்களில் பாதரசம் கொட்டிப்போய்க் கிடக்கின்றது. ஒரே சம்பவம் வெவ்வேறு வடிவத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது. கறையான் அரித்த ஒரு நாவலின் பக்கங்களை

கற்பனைகொண்டு நிரப்புவது போல உண்மையின் பக்கங்கள் மறைந்த சரித்திரங்களை உயிருடன் வாழும் உத்தமர்களின் சாட்சியங்களுடன்தான் நிரப்பிப் பார்க்கவேண்டிய காலகட்டத்தில் இருக்கின்றோம். இவர்களின் வாழ்க்கை அனுபவங்கள் மிகப்பெரிய பொக்கிஷங்கள்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் என்ன உண்மையாக நடந்தது என்று இவர்களால்தான் சொல்ல முடியும். 1974ல் 4வது தமிழாராச்சி மகாநாட்டில் 11பேர் இறந்தார்கள் என்பது ஒரு செய்தி. இந்த பொம்ம லாட்டத்தை இயக்கி வைத்தவர்கள் யார்...!? என்று இவர்களைப் போன்ற பெரியவர்களிடம் வாய்வழிக் கதைகள் மூலம்தான் உண்மைச் சம்பவத்தை அறிய முடிந்திருந்தது. இலங்கையில் நடைபெற்ற பல சம்பவங்களை நான் அறிந்து கொள்வதற்கு பொன்னண்ணா போன்ற பல பெரியவர்கள் ஒரு கலைக்களஞ்சிய மாக இருந்து வந்திருக்கின்றார்கள். சரித்திரத்தின் சான்றாக மட்டும் இல்லாது விஞ்ஞான உலகத்தின் மிகப்பெரிய மாற்றங்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு சிலர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஒரு தபால் கந்தோர் வாசலில் கால் கடுக்க நின்று முதல் 10 சொற்களுக்கு இத்தனை காசு, மற்றைய ஒவ்வொரு சொற்களுக்கும் இத்தனை காசு என சொற்களை மிச்சம் பிடித்து அவசரத் தந்தி அடித்த காலம் போய், ஒரு கணத்துள் ஆயிரம் சொற்களை பூமிப்பந்தின் ஒரு முனையில் இருந்து மறுமுனைக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருக்கும் இன்றைய காலகட்டத்துள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். அதற்கேற்ப இசைவாக்கம் அடைந்துள்ளோம் நாம்.

அதற்கேற்ப பொன்னண்ணாவின் கைகளில் எப்பொழுதும் கைத் தொலைபேசி. அதில் எஸ்.எம்.எஸ்கள் நிறைந்திருக்கும். அவரிடம் மின்னஞ்சல் உண்டு. வலைப்பின்னல் உண்டு, பேஸ்புக் உண்டு. இணையத்தளத்தில் விமான ரிக்கற்றை பதிசெய்துவிட்டு விமான நிலையத்தில் போய் நிற்கின்றார். இவ்வாறு அரசியல், விஞ்ஞான மாற்றங்களோடு வாழ்ந்தவர்கள் பலபேர் இப்போது 70-80 வயதை எட்டிக்கொண்டு இருக்கின்றார்கள். இவர்களில் பெரும்பான்மையினர் வரலாற்றின் சாட்சிகளாக வரலாற்றின் பிம்பங்களாக வாழ்கின்றார்கள். ஆனால் குளத்தில் தலை குனிந்து நிற்கும் தாமரை சூரியனைக் கண்டு தலை நிமிர்வது போல...

ஐரோப்பாவில் பனியுள் உறைந்து போய்க் கிடக்கும் வின்ரர் கெக் செடிகள் பனி உருக தம் தலையை பூமிக்கு வெளியில் நிமிர்த்து வது போல தன்னை இனம்காட்டி நிமிர்ந்து நிற்கும் வரலாற்றின் சாட்சிகளில் கவிஞர் பொன்னண்ணாவும் ஒருவர். ஒரு மேடைப் பேச்சாளராக, நாடக, திரைப்பட நடிகராக, கவிஞராக, நூலாசிரியராக, புலம்பெயர் நாடுகளில் கண்முடித்தனமான மதமாற்றங்களை எதிர்த்து சைவமும் தமிழும் தழைத்தோங்க வேண்டுமென்ற அவாவுடன் சைவத்தமிழ் பண்பாட்டுப் பேரவையை நிறுவி அதன் தலைவராகப் பணியாற்றி செயலாற்றும் பொன்னண்ணா பலருக்கு பிரமிப்பானவர். அது என்னை பிரமிக்க வைக்கவில்லை. இவ்வளவு நல்ல விடயங்களைச் செய்கின்றார் என்ற அளவில் பாராட்டலாம் என்ற அளவில் இருந்தாரே தவிர என்னைப் பிரமிக்க வைத்தவர் என்றளவில் ஆண்டுவரை அவர் இருக்கவில்லை. அவர் என்னை பிரமிக்க வைத்த ஒரு விடயத்தை இங்கே குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும்.

புலம்பெயர் நாடுகளில் செற்றிகளில் மட்டும் தான் சைவம் வாழ்கின்றது என ஒரு கட்டுரையில் மிக நாகரீகமாகக் குறிப்பிட்டு இருந்தேன். அவ்வாறே சனி ஞாயிறு கிழமைகளில்தான் எங்கள் கோவில்களின் சக்கரங்கள் உருளும், தேர்மணியின் சத்தம் ஒலிக்கும் எனவும் அங்கதச் சுவையுடன் குறிப்பிட்டு இருந்தேன். நாம் இந்த வெளிநாட்டு வாழ்க்கைக்கு இசைவாக்கப்பட்டது போல எங்கள் சமய வழிபாட்டு முறைகளும் இங்கிலாந்து சட்டங்களுக்கும், ஐரோப்பிய அவுஸ்திரேலியா, கனடா சட்டதிட்டங்களுக்கும் இசைந்து கொடுத்தால்தான் சைவம் வாழும் என்ற நிலைக்குப் போகும் என்பதைப் பரிதாபமாகப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கின்றேன்.

பல சமயங்களில் தேவாரத்தை பலத்த சத்தமாகப் பாடினாலே அது கொஞ்சம் அநாகரீகம் என்று மக்கள் பார்ப்பதைக் கண்டு திருஞானசம்பந்தரும், திருநாவுக்கரசரும், அப்பரும், சுந்தரரும், நெளிந்து கொண்டு நிற்கின்றார்கள். “பாவம்” மாணிக்கவாசகரும் பிட்டுக்கு மண் சுமந்தவரும். சைவத்திருப்பணி செய்பவர்களுக்கு தழும்புகளும் பிரம்படிகளும் தொடருகின்றன....! எனது உறவினர் ஒருவர் மிக நல்ல குரல் வளம் உள்ளவர். அவரை அவரின் மனைவி கோவில்களில் மட்டுமே தேவாரம் படிக்க அனுமதி கொடுப்பார்.

தமது உறவினர் வீடுகளில் ஒரு துன்ப நிகழ்வென்றாலும் திவச வீடென்றாலும் பாட அனுமதிக்கமாட்டார். அப்படியாக எமது மூத்த குடிமக்களின் மதப்பற்று இருக்கும்போது சைவமும் தமிழும் தள்ளாடும் நிலைகண்டு பொன்னண்ணா சைவத் தமிழ் பண்பாட்டுப் பேரவை என்ற அமைப்பை உருவாக்கி சைவமும் தமிழும் வெளிநாட்டிலும் வளர பணியாற்றுவதோடு ஐரோப்பாவில் எந்த திசையில் ஒரு மரணவீடு நடந்து அவர்கள் அழைத்தாலும் தட்டாமல் ஓடிச்சென்று அந்த நிகழ்வை சிறப்புடன் நடாத்தி முடிக்கும் திறனும், பரந்த மனப்பான்மையும், தியாக சிந்தனையும் என்னைப் பிரமிக்க வைத்தது. இப்படியான செயல்களைச் செய்வதற்கு பரந்த மனப்பான்மை மட்டுமல்ல, அதற்கும் ஒரு தில்.... வேண்டும். அதனைப் பார்த்து பிரமித்து நிற்கின்றேன் நான். இந்த வயதிலும் கனடா, இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி, சுவிட்சர்லாந்து என்று தனியே போய்வரும் இவரையும் இவரை தனியே போய்வர அனுமதிக்கும் இவரின் மனைவி பிள்ளைகளையும் வாழ்த்தி பாராட்டுகின்றேன். இவரின் தமிழ்ப்பணி, தமிழர் பணி, சைவப்பணி அனைத்தும் இன்னும் பல்லாண்டு பல்லாண்டு தொடர வேண்டுமென பாராட்டி வாழ்த்துகின்றேன்.

நன்றி வணக்கம்

இவர் அடிக்கடி சொல்லுவார்,
நான் மற்றவர்களுக்கு செய்யா விட்டால்
எனக்கு யார் செய்வார்கள் என்று...!

“நாங்கள் இருக்கிறோம் பொன்னண்ணா”

அன்புடன்

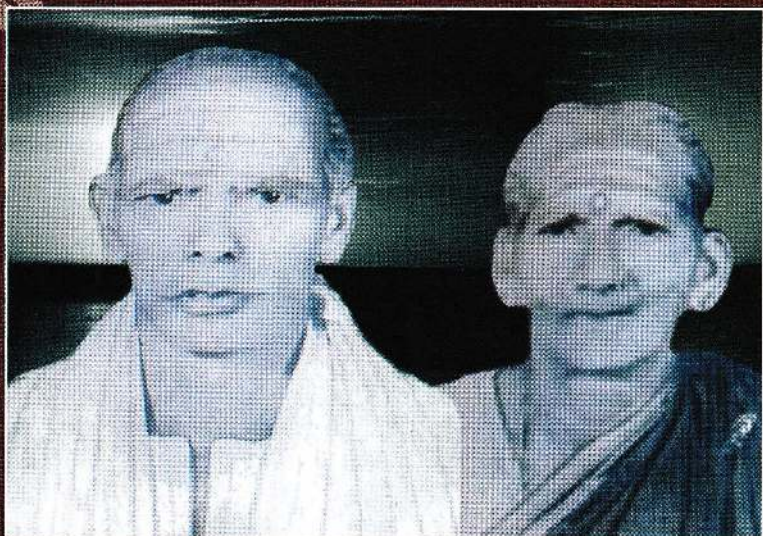
வி. ஜீவகுமாரன்

(பிரபல எழுத்தாளர்)

(நினைவு நல்லது வேண்டும்)

பொன்னண்ணாவின் தந்தையார்

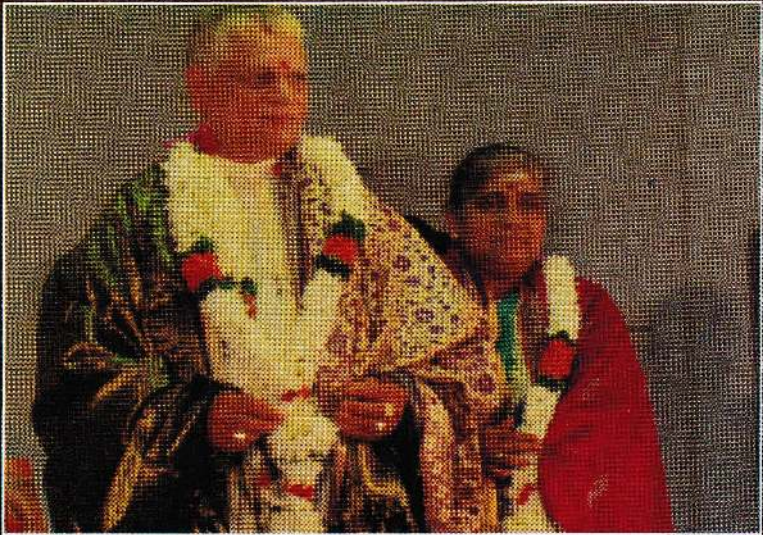
பொன்னண்ணா மனைவியின் அப்பா — அம்மா
திருத்தொண்டர் தில்லையம்பளம் குடும்பத்தினர்

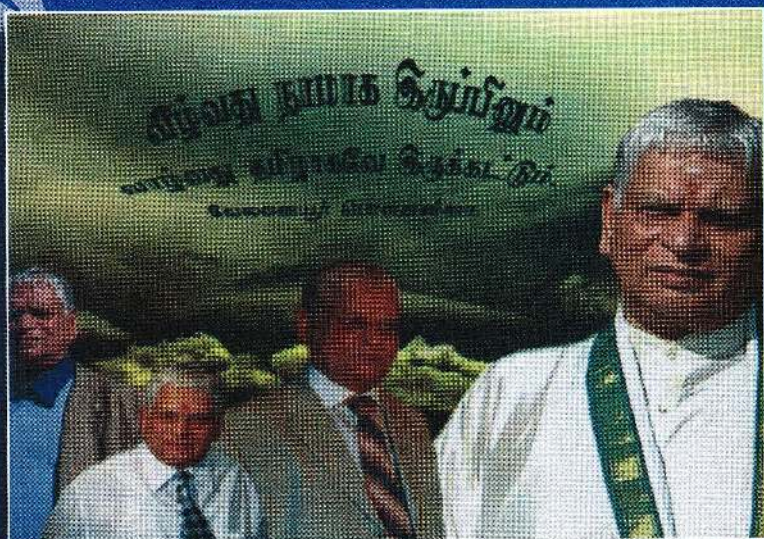
இல்லத்தில் பொன்னண்ணா

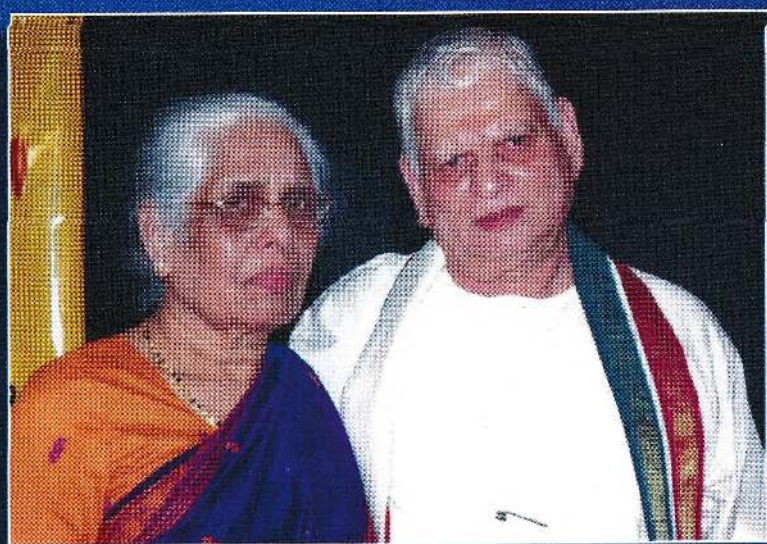
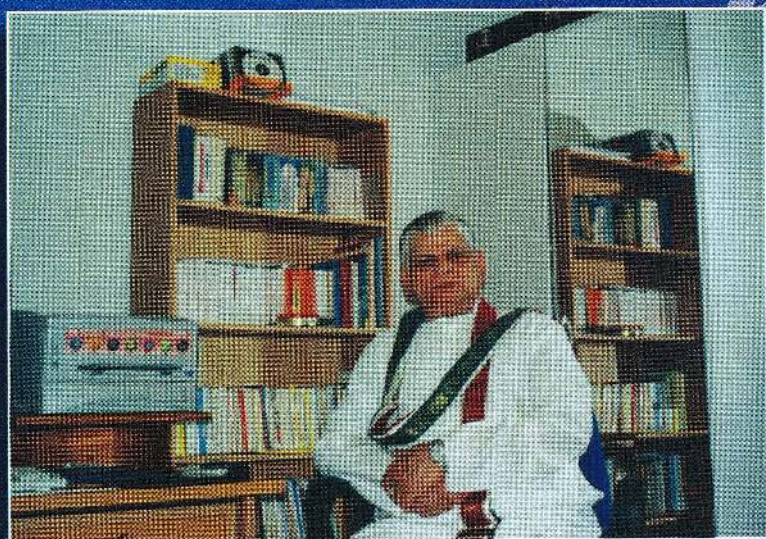
வேலணை பெருங்குளம் முத்துமாரி அம்மன் கோவில் கோபுரம்

கொழும்பு தமிழ்ச்சங்க மண்டபத்தில் அருளமுதம் நூல் வெளியீட்டு விழாவில் கொழும்பு தினக்குரல் பத்திரிகை அதிபரால் வேலணையூர் பொன்னண்ணா தம்பதியினர் பொன்னாடை போர்த்தி மதிப்பளிக்கப் படுகின்றனர்.

பொன்னண்ணா தம்பதியர்

தன் அக்காவுடன் பொன்னண்ணா அவர்கள்

மக்கள், மருமக்கள், பேரப்பிள்ளைகளோடு பொன்னன்னா தம்பதியர்

பிள்ளைகளோடு பொன்னன்னா தம்பதியர்

மக்கள், மருமக்களோடு பொன்னண்ணா தம்பதியர்

பேரப்பிள்ளைகளோடு பொன்னண்ணா தம்பதியர்

ஊர்காவற்றிறை முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்
கா. பொ. இரத்தினம் அவர்களுடன் பொன்னண்ணா அவர்கள்.

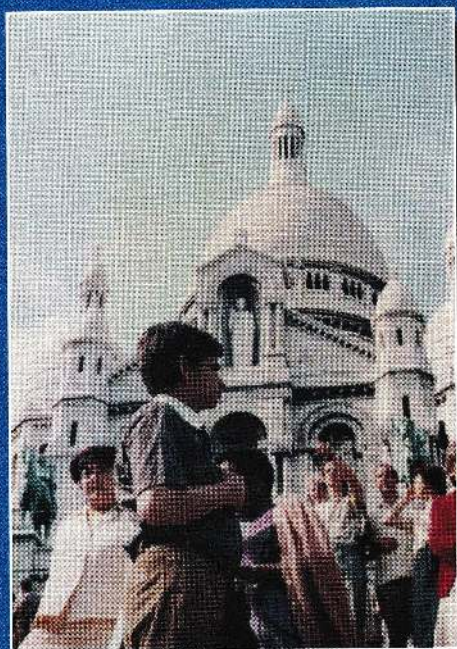

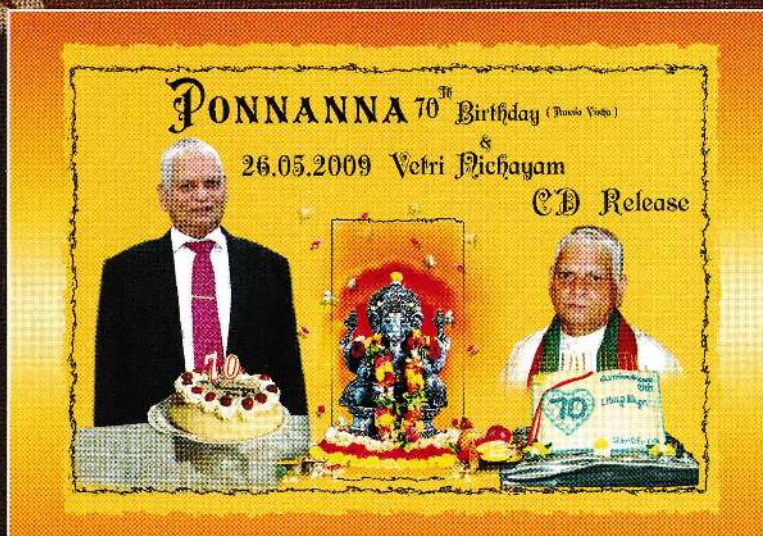
தன் சகோதரர்களுடன் பொன்னண்ணா

பாரிசில் 1984ம் ஆண்டில் ஒரு விழாவில்

பிரான்ஸ் பாரிசில் பிரபல
மான வையிற்சேக்கில்
பொன்னண்ணா அவர்கள்

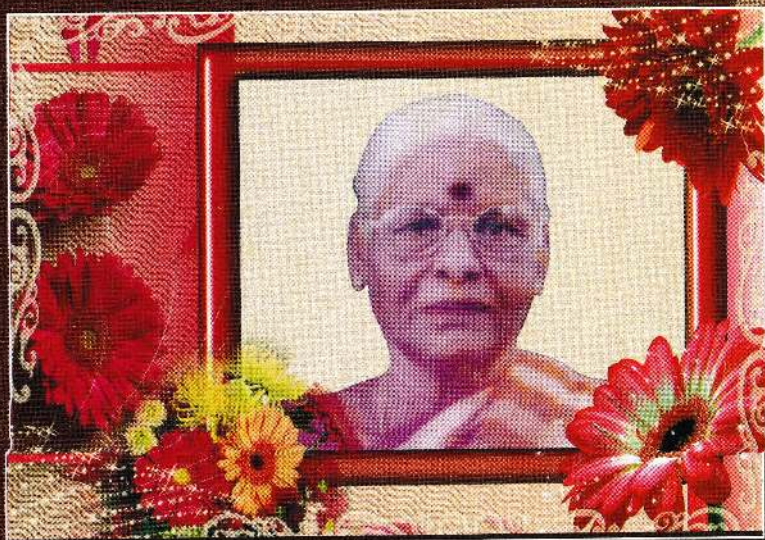

பவளவிழா மேடையில் பொன்னண்ணா அவர்கள்

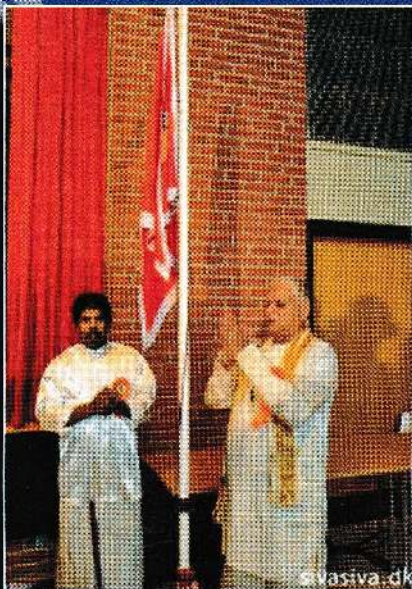
மேடையில் பிள்ளைகள் ஐவரும் பரிசளிக்கும் காட்சி

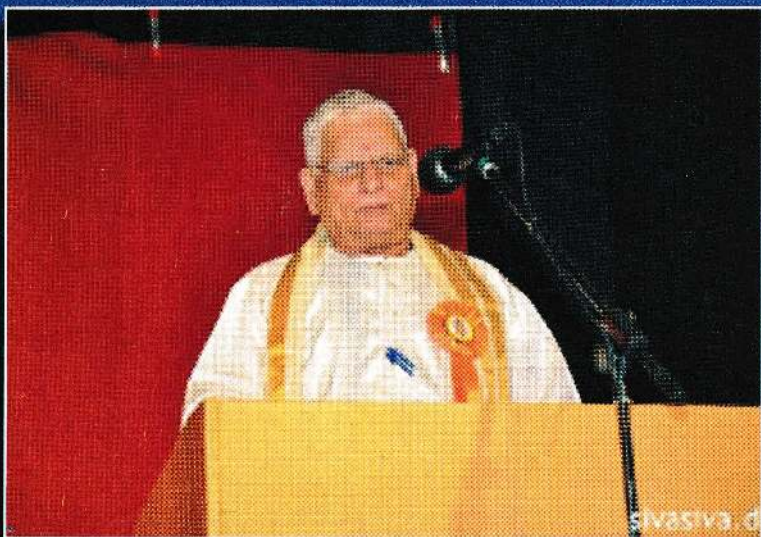
எம்மை. எம்சகோதரரை ஆதரித்த எங்கள் இதய தெய்வம் அண்ணி அருளம்மா

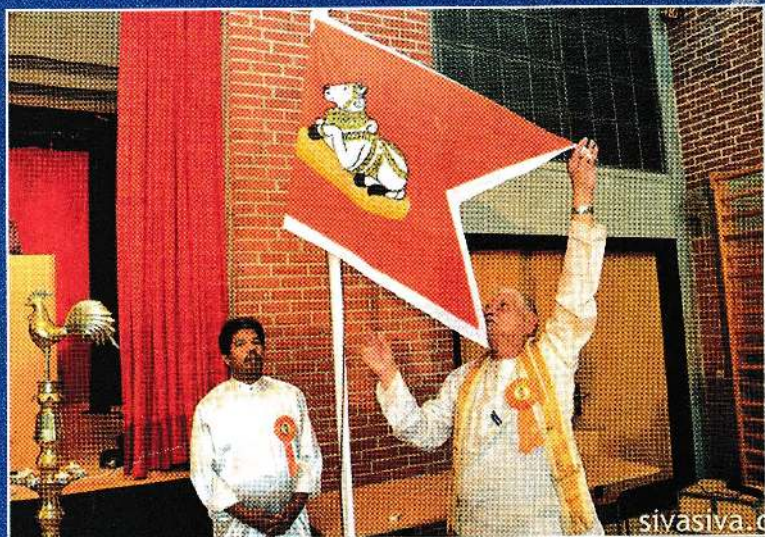
உறவுகளோடு பொன்னண்ணா அவர்கள்

சைவத்தமிழ் பண்பாட்டுப்
பேரவையின் ஆரம்பநிகழ்வாக
தலைவர் நன்றிக்கொடி ஏற்றி
வைக்கின்றார்

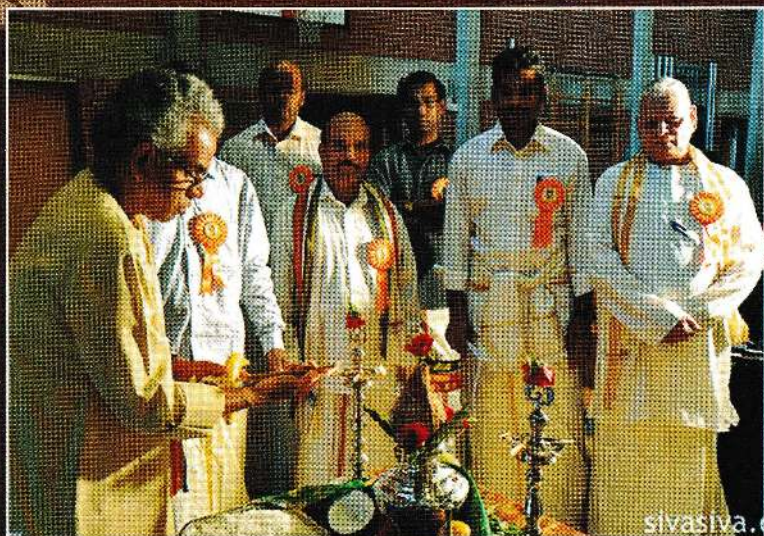
சைவப் பெருவிழாவில் தலைமையுரை ஆற்றுகிறார்.

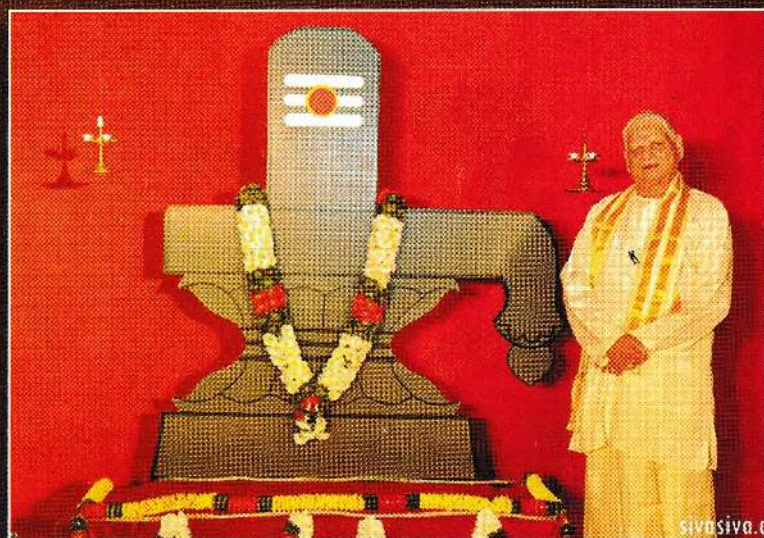
ஏற்றிய கொடியுடன் பொன்னண்ணா அவர்கள்

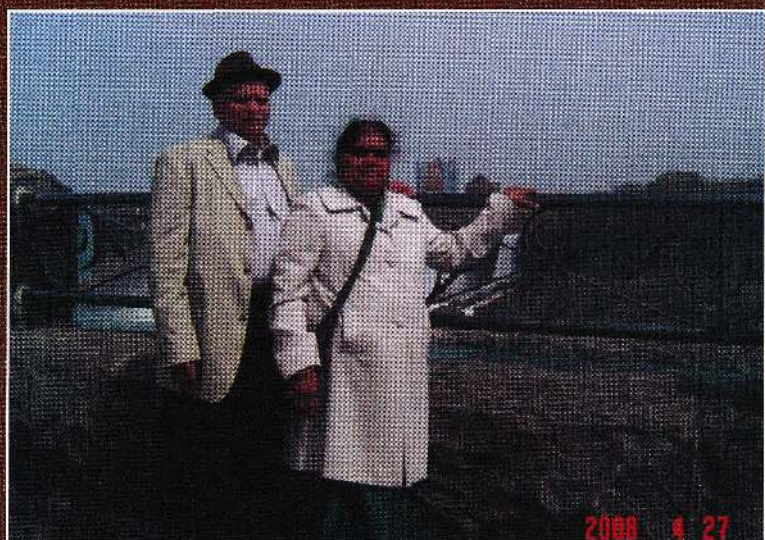
பொன்மணி பொன்னண்ணா வெற்றி பெற்ற
மாணவிக்கு பரிசு வழங்குகிறார்.

சைவத்தமிழ் பண்பாட்டுப்பேரவையின் ஆண்டுவிழா ஆரம்ப நிகழ்வில் நிர்வாக
சபையினருடன் தலைவர் பொன்னண்ணா

பொன்னண்ணா

பொன்னண்ணா தம்பதியர்

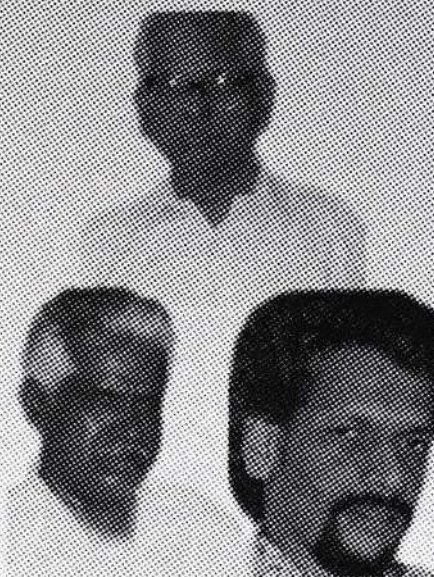
பொன்னண்ணா அவர்கள் தனது தாயகமாம் இலங்கையில் வேலணையில்
தான் குடியிருந்த சொந்த இல்லத்துக்கு முன்னால் உறவுகளோடு

டென்மார்க் சித்தி
விநாயகர் ஆலயத்தில்
கலைமகள் விழாவில்
உரையாற்றுகின்றார்.

உறவுக்கு உதாரணமாக வாழ்ந்த உத்தமர். என் நெஞ்சத்து நிலையான
அன்பு மைத்துனர் அவர்கள்

நண்பர்கள் மூவர்

வரலாறு பதியும் பொன்னண்ணாவுக்கு மனதார வாழ்த்தும்...

சுரந்தடியாருக்கு அருளம்மை செங்கமலம்
பூந்தாள்கள் சிறுவனெனும் பருவமுதல் சிந்தைதனில்
கரங்குவித்து பள்ளி சென்று கற்றுணர்ந்த கவிஞனாகி
கவிகள், கட்டுரைகளினால் கன்னித் தமிழ்ப்புலமை
புரந்து பரந்தேனிற்கும் தியாகராசா பொன்னண்ணா
பிறப்பித்த அருளமுதம் பார்போற்றும் நூலாய்
தரமுயர்ந்த தலைமையுண்டு தனயன் நூல்செய்
தகைமையது நீடுழி வாழ்வதற்கு இறைவன்தான்
வணங்குகின்றோம்.

தன்னுயிர்க்கு வரும் பழியை தாங்கிக் கொண்டு
தான் ஏனை மன்னுயிர்க்கும் துயர் செய்யாது
பல்லுயிர்க்கும் அன்புநெறி என்றார் அந்த
பாவலராம் வள்ளலார் சிந்தாந்தம் அதனாலன்றோ...!
எவ்வுயிர்க்கும் தீங்குசெய்யா வழியில் நின்று
ஏற்றம் பெற்றார் எழில்பெற்றார் நம்மவர்கள்
அன்பதனால் அனைவரையும் அணைத்துக் கொள்ளும்
பண்புடைமை போற்றுகின்ற பொன்னண்ணா நீடுவாழி...!

வாய்ப்பேச்சில் தமிழ் உணர்வுறும் நயமிருக்கும்
வரலா நென்றால் வலுவான கருவிருக்கும்
தாயன்பின் அணைப்பிருக்கும் பண்பு கொண்ட
தகைமையான வளமிருக்கும் அவரின் பேச்சில்
தன்மானத் துடிப்பிருக்கும் தமிழன் என்ற
தலைகுனியா உறுதிகொண்ட ஒன்றைச் சொன்னால்
தலையாட்ட வெனப்பிருக்கும் உலக நீதிச்செயலாக
வளம்பலகண்ட பொன்னண்ணா வாழ்க...! வாழ்க...!

சைவமதம் இன்தமிழே வாழ்வ தற்கும்
 இனிதுவக்கும் நண்பர்களே உற்றார் என்னும்
 சிந்துகின்ற புன்சிரிப்பே சொத்து மாகும் கல்லா
 சிறுமதியார் சிறுபிழைகள் பொறுத்தல் கடமையென
 சொந்தமண் என்ற நிலப்பரப்பில் குவிந்து வாழும்
 எம் தமிழர் உயர்வாழ்வே குறிக்கோளாக
 நொந்து தினம் கவிதைபாடும் அன்பர்
 வேலணையூர் பொன்னண்ணா நீடுழி வாழ்வீர்

அன்புடன்

Dr. சு.சிறீமஃபலம் அவர்கள்
 விஷேட விஷவைத்திய நிபுணர்
 சித்த வைத்திய நிலையம்
 கனடா

வேலனை பெருங்குளம் முத்துமாரி அம்மையின் அருள்வளத்தால் அவரது கவிவளமும், தமிழுணர்வும் பெருங்குளத்து வெள்ளம் போல் பிரவாசிக்க எமது வாழ்த்துக்கள்

அறிவு என்பதும் அறிதல் என்பதும் இளமையில் ஏற்படுகின்றது. இளமையில் கல் என்பது இதனை உணர்த்தி நிற்கின்றது. அனுபவ அறிவு அல்லது பட்டறிவு ஒருவனை பக்குவப்படுத்தி விடுகின்றது. அத்துடன் அனுபவ உண்மைகள் ஒருவனை ஜனரஞ்சகமாக்கியும் விடுகின்றன. பட்டங்கள் பல பெற்ற ஒரு மருத்துவரிலும் பார்க்க கிராமத்து பாட்டி வைத்தியம் சித்தித்து விடுகின்றது; அவரை சிறப்பித்தும் விடுகின்றது.

இந்த வகையில் வேலணையூர் பொன்னண்ணா அவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர். வாழ்க்கையில் சிக்குண்டு சமுதாயத்தோடு சங்கமமாகி வாழ்வியலை நன்கு தெரிந்து தெளிந்தவர். இவற்றின் வடிவங்களே அவரின் ஆக்கங்கள் ஆகின்றன. எனவே, அவைகள் யதார்த்தத்தை, தோலுரித்துக் காட்டுவது வியப்பன்று.

கவித்துவம் ஒரு கொடை. அறிவு அதை அணி செய்கின்றது. சமுதாயத்தின் சஞ்சலங்கள் ஒருவனது உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை உயிர்ப்பிக்கச் செய்யும்போது அவன் கவிஞனாவது, குறிக்கோள் கொண்டவனாவது தவிர்க்க முடியாததாகி விடுகின்றது. அதனால் அவனது ஆக்கங்கள் மக்களின் மனங்களில் நிரந்தர இடத்தைப் பிடித்து விடுவதுடன் காலத்தைத் தாண்டியும் வாழும் இலக்கியமாகவும் மாறி விடுகின்றன. புதிய விடியலை உருவாக்கும் துடிப்பு மிக்க கவிஞர்களை சமுதாய சீர்திருத்தவாதிகள் என்றே கூற வேண்டும். இதில் பொன்னண்ணாவிற்கு ஒரு முக்கிய பங்கு உள்ளது. அவரது பற்றுறுதி, பசுமரத்தாணிபோல் பதியவைக்கும் பான்மை, மனோபலம் போன்றவை பாராட்டுக்குரியவை எனக்கூறி அவரின் பணி தொடர, அவரின் தமிழ்ப்பணி சிறக்க அன்பும் ஆசியும் கூறி வாழ்த்தி நிற்கின்றோம்.

நன்றி
வணக்கம்
அன்புடன்

நா.க.சிவராமலிங்கம்
இளைப்பாறிய அதிபர்

பொன்னண்ணா புகழ் மென்மேலும் உயர வேலணைப் பெருங்குளத்தாள் என்றும் துணை நிற்பாள்!

வேலணையூர் பொன்னண்ணா தன் வெற்றிப் படிகளில் முன்னேறிச் செல்லும்போதெல்லாம் இரண்டு வகைகளில் நான் மகிழ்வதுண்டு. எனது மைத்துனர் முறையினைச் சேர்ந்த ஒருவர் இத்தகு சாதனைகளைப் புரிகின்றார் என்ற வகையில் முதலாவதும், ஏறத்தாழ நான்கு நீண்ட தசாப்த காலங்களாக பிறந்தகத்திலும் கொழும்பிலுமாக என்னுடன் நெருங்கிப் பழகிய ஒருவர் இன்று சர்வதேசமெங்கும் புகழுடன் திகழ்கின்றாரே என்ற வகையில் அதன் தொடராயும் அவரது உச்சங்கள் என்னை மட்டற்ற களிப்பில் ஆழ்த்தும்.

தனது வெற்றி பெற்ற வாழ்வினை தானாகவே பதிவு செய்து மற்றவர்கள் தரிசனத்திற்காகத் தரும் பொன்னண்ணாவின் இப் புதிய முயற்சி உண்மையில் பொருத்தமானதும், தேவையானதும், அவசியமானதும் என்பதே எனது கருத்தாகும். அத்தகு முயற்சி ஒன்றில் எனது எண்ணங்களும் இடம்பெற கிடைத்த இப்பேறு உண்மையில் என்னைச் சிலிர்க்க வைக்கிறது.

1939 வைகாசி இருபத்து ஆறில் பொன்னையாவுக்கும் பொன்னம்மாவுக்கும் கனிஷ்ட புத்திரனாகப் பிறந்த தியாகராஜா எனும் பொன்னண்ணா வங்களாவடி சரஸ்வதி பாடசாலை, வேலணை கிழக்கு மகா வித்தியாலயம், வேலணை மேற்கு மத்திய கல்லூரி ஆகியவற்றில் தனது கல்வி நடவடிக்கைகளை நிறைவு செய்து கொண்டு கிராமத்தின் சமூக சேவகனாக, அரசியல் வாதியாக, மேடைப்பேச்சாளனாக, நாடக நடிகனாக, பத்திரிகை எழுத்தாளனாக, நாட்டைவிட்டு புலம் பெயரும் வரையான நாற்பது ஆண்டு கால வரையில் அவரது ஒவ்வொரு அடைவானதும் அவரது திட்டமிடுதலையும் கடின உழைப்பினையும் விடாமுயற்சியினை யுமே பறைசாற்றவல்லன.

அரசியல் கட்டுரைகள், பட்டிமன்றம், ஆன்மீகக் கட்டுரைகள், கவியரங்கம், நாடகம் என இலக்கியப் பரிமாணங்களின் மூலை

முடுக்கெங்கிலும் பொன்னண்ணாவின் எத்தனிப்புகள் மிக விரிவானவை, ஆழமானவை, வாதங்களும் விளக்கங்களும் கொண்டவை. வாசகர்களின் தரத்தை நீங்காது நினைவில் கொண்டு தனது கருத்துகளை அவர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற சிரத்தையுடன், முழுமனதுடன் அவர் இயங்கி உள்ளார்.

எத்துறையிலும் முதல் எத்தனிப்பிலேயே வெகு அனாயாசமாக அவர் தன்னை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு விடுவதைக் காணலாம். இதுவே அவருடைய வெற்றியும் என்பேன்.

1993இல் வெளிக்கொணரப்பட்ட நிலமாகி கவிதைத் தொகுப்பினை இவரது முதலாவது நூல் அறுவடை எனக் கொள்வோமாயின், வெந்தவனம் (1995), அபிராமி அம்மன் பஜனைப் பாடல் (1997), பிள்ளையார் பக்தி பஜனை பாமாலை (1999), பச்சை இறகு (2000), உளிகள் (2003), அருளமுதம் (2005), நெஞ்சத்து நெருப்பு (2006) என எட்டு நூல்களை இதுவரை பொன்னண்ணா வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். இவற்றுள் தாயகத்தின் ஆவணத் தொகுப்பாய் வெளிவந்த 'அருளமுதம்' எனும் நூல் மிகவும் பிரசித்தமானது.

விளையும் பயிரை முளையிலேயே தெரியும் என்பர். இந்த வகையில் புலம்பெயர் முன்னர் வேலணை மண்ணிற்காக அவர் ஆற்றிய பணிகளை மனங்கொள்ளலாம். அவரது இத்தகு சமுதாயப் பணிகளுக்கு வேலணை வாலிபர் முன்னேற்றச் சங்கம், கொழும்பு யாழ். கலையரங்கம், வேலணை கமத்தொழில் சேவை நிலையம், வேலணை பயிர்ச்செய்கை குழு போன்ற சமூக அமைப்புகள் பக்க பலமாக துணை நின்றமையையும் இவ்விடத்தே குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும்.

இவரின் எழுத்துக்களில் மேவி நிற்கும் அம்சமாக தாய் மண்ணை நேசிக்கும் உயர் பண்பினைக் கொள்ளலாம். இவரின் பெயர் உட்பட பல இடங்களில் அப்பண்பினை நான் கண்டு வியந்திருக்கின்றேன். இந்த வகையில் “ஆயிரம் பழங்களைப் பிழிந்து சாறாக்கி குடித்து விட்டேன், ஆனாலும் என் தாய் மண் சாட்டித் தண்ணிபோல் தாகமதைத் தீர்க்கவில்லையே” என்ற ஏக்கம் நிறைந்த வேலணையூர் பொன்னண்ணாவின் கவிதை வரிகள் அடிக்கடி என் நினைவுக்கு வருவதுண்டு.

பொன்னண்ணாவின் இலக்கிய முயற்சிக்கும் வெற்றிக்கும் அவரது மரபணுவும், வாழ்ந்த சூழலும் முக்கிய காரணங்களா

கின்றன. இந்த வகையில் இளவயதில் அவருக்கு அரிச்சுவடி கற்கவைத்து கல்விக் கண்களைத் திறந்து வைத்த நெருங்கிய உறவு முறை மாமனாரான பண்டிதர் மாரிமுத்து மாணிக்கம் அவர்களை நினைவில் கொள்ளல் தரும்.

1963 புரட்டாதி ஐந்தில் தன் மாமி மகளான திருத்தொண்டர் தில்லையம்பலம் செல்லமுத்து தம்பதியினரின் மகளான தவமணி தேவியைத் திருமணம் செய்து நல்வாழ்வியற்றி ஐந்து குழந்தைச் செல்வங்களைப் பெற்று சீருடன் வாழ்ந்த போதிலும் தன்னடக்கத்துடன், “என்னிடம் எந்தச் சக்தியும் இல்லை. எல்லாம் வேலணை பெருங்குளத்து முத்துமாரியம்மன் அருளே” எனக் கூறும் அவரது பண்பு என்னை மிகக் கவர்ந்ததொன்று. இது அவரது ஆழ்ந்த ஆன்மீக ஈடுபாட்டினைச் சுட்டி நிற்பதென்றும் கொள்ளலாம்.

இன்று உலகளாவிய ரீதியில் உள்ள தமிழ் அமைப்புகள் எல்லாவற்றுடன் இணைந்தும் அவர் ஆற்றிவரும் இலக்கியச் செயற்பாடுகளுக்கெல்லாம் இத்தகு ஆன்மீக சக்தியே அவரை இட்டுச் செல்கின்றது என்பதை துணிந்து நான் கூறுவேன்.

தனது கடந்த கால சாதனைகளை எல்லாம் தினம் தவறாது அச்சொட்டாகப் பதிவு செய்து “பனிமலை கடந்த பாதச் சுவடு” என்ற சுயசரிதை ஆவணத் தொகுப்பை வெளியிட பொன்னண்ணா தற்போது மேற்கொண்டிருக்கும் முயற்சி, இவரைப்பற்றியதும் இவர்சார்ந்த வேலணை மண் பற்றியதுமான ஆராய்ச்சிக்கும் வித்திடவல்லது என்பதற்கும் அப்பால் அவரது புலம்பெயர் வாழ்வியலை, ஆளுமைமிக்க அவரது தனித்துவ பண்புகளைக் கற்றுக் கொள்ளத்தக்க ஓர் பாடநூல் போலவும் அமையும் என்பதே எனது எதிர்பார்ப்புமாகும்.

பொன்னண்ணாவின் இம்முயற்சி வெற்றி பெறவும் மேலும் அவரின் புகழ் உயர இந்நூல் வழியமைக்கவேண்டுமெனவும் வாழ்த்துவதோடு, அதற்கு எல்லாம்வல்ல எம்பெருங் குளத்து முத்துமாரியம்மன் துணை நிற்க வேண்டுமெனவும் பிராத்திக்கின்றேன்.

எஸ். பி. சாமி,
நிறுவனர்,

தினக்குரல் பத்திரிகை
கொழும்பு ஸ்ரீலங்கா

தமிழ்ப் பணியாற்றி பல்லாண்டு வாழ்க!

1939ம் ஆண்டு மே மாதம் 26ம் நாள் 'பொன்னண்ணா' வும் நானும் வேலணை மண்ணில் பிறந்தவர்கள். ஆரம்பப்பாட சாலையில் ஒன்றாகவே கல்வி கற்றவர்கள். அப்பொழுது சுறுசுறுப்பு நிறைந்தவராகவும் கெட்டித்தனமாகவும் விளங்கினார். அடுத்து பெருங்குளம் அம்மன் கோயில் திருவிழாவிலும் அவரைக் கவனித்துள்ளேன். கோயில்

வேலைகளை முன்னின்று கவனிப் பதிலும் ஓடி ஓடித்திரிந்து கரும மாற்றும் ஆற்றலையும் கவனித் துள்ளேன். அப்போது நாம் சிறுவர்கள்.

சில ஆண்டுகள் கடந்த நிலையில் 1957ம் ஆண்டு நான் கொழும்பில் தொழில் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்த காலம்.

'பொன்னண்ணா' வின் தொடர்புகள் மீண்டும் ஆரம்பமாகியது. விடுமுறை நாட்களில் ஓய்வு நேரங்களில் ஒவ்வொரு வரும் அவரவர் இரசனைக்கேற்ப கலை, இலக்கியம், பொதுப்பணி ஆகியவற்றில் ஈடுபாடு கொண்டோம்.

ஆ.ச.சங்கரப்பிள்ளை சகோதர நிறுவனம் கொழும்பிலும் யாழ் நகரிலும் அப்போதைய காலத்தில் மிகப் பிரபலமான நிறுவனங்களாக இருந்தன. அங்குதான் 'வரணிஷரான்' என்ற எஸ்.எஸ்.கணேசபிள்ளையும், 'வேலணைஷரான்' எனும் பொன்னண்ணாவும் கடமையாற்றினோம். அந்நேரத்தில் 'கலைச் செல்வி கலா மன்றம்' என்ற பெயரிலும் 'யாழ் கலையரங்கம்' என்ற பெயரிலும் மன்றங்கள் உருவாக்கினோம். கலைஞர் கருணாநிதியின் 'நச்சுக்கோப்பை', நடமாடியின் 'சங்கிலியன்' நாடகங்களை மேடையேற்றினோம். சங்கிலியன் நாடகத்தில் 'பொன்னண்ணா' பங்கு பற்றி பலரது பாராட்டுக்களையும் பெற்றுக் கொண்டார். 'சங்கிலியன்' சிறப்பு மலருக்கு சிறந்ததொரு சிறுகதையையும் எழுதினார்.

அதே காலத்தில் கொழும்பில் தொழில் பார்த்த இளையோருடன் ஒன்று சேர்ந்து 'வேலணை வாலிபர் முன்னேற்றச் சங்கம்' என்ற பெயரில் ஒரு அமைப்பை உருவாக்கினார்கள். அதிலும் பொன்னண்ணா ஈடுபட்டு வேலணையில் பல முன்னேற்றத் திட்டங்களை முன்னெடுத்தார்கள். அக்காலத்தில் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவிருந்த க.பொ.இரத்தினம் அவர்களுடன் இணைந்து வேலணையில் திருக்குறள் மகாநாடுகளையும் முத்தமிழ் விழாக்களையும் நடாத்தியதில் 'பொன்னண்ணா'வின் பங்களிப்பு மிகப் பெரியது என்றே குறிப்பிடலாம்.

வேலணை கிழக்கு மகாவித்தியாலயத்தின் வளர்ச்சிக்காக பல திட்டங்களை முன்னெடுத்ததிலும் 'பொன்னண்ணா' உழைத்துள்ளார்.

1981ல் நடைபெற்ற தமிழருக்கெதிரான கலவரத்துடன் ஆரம்பித்த புலம்பெயர் வாழ்வு 'பொன்னண்ணா'வையும் விட்டுவைக்கவில்லை. பின் டென்மார்க் நகரில் காலூன்றியவர் அங்கிருந்தும் தம் தமிழ்ப் பணியை ஆற்றிக் கொண்டிருக்கிறார். இடம் பெயர்ந்து வெளிநாடுகளில் வாழ்வோர் பலர் தம் கலாச்சாரம் மறந்து அந்நாட்டுச் கலாச்சாரத்துடன் ஒன்றி வாழ்கிறார்கள். ஆனால் பொன்னண்ணா போன்றோர் இன்னும் தங்களை மாற்றியமைக்காமல் பிறந்த மண்ணின் புனிதத்தைப் பேணியும் அங்கேயும் தமிழ்பணியாற்றியும் தமிழ் இனத்திற்கான பெரும் வேள்வியிலும் தன்னை இணைத்தபடியே வாழ்கிறார். தன் ஊரின் வளர்ச்சியிலும் மகிழ்ச்சியிலும் கலந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். நண்பர்களுடன் தவறாது தொடர்புகளைக் கொண்டு நட்பைப் பேணி வளர்க்கிறார்.

இவர் மனித நேயம் மிக்கவர். பரந்து விரிந்த தியாக பண்புள்ளம் கொண்டவர்.

இவர் தமது 70வது வயதில் காலடி பதிக்கின்றார். நண்பர் பொன்னண்ணா மேலும் பல தொண்டாற்றி தமிழ்ப் பணியாற்றி தமிழர் வாழ்வு மலர பல்லாண்டு வாழ்க! வளர்க என வாழ்த்துவோம்.

நட்புடன்

வேலணை வீரசிங்கம்

சமூகப்பணியாளர், கொழும்பு

நம்மவர் பலர் நடக்கத் துணியாத பாதையில் எனது நண்பன் கவிஞர் பொன்னண்ணா அவர்கள்...!

நம்மவர்களில் பலரும் நடக்கத் துணியாத ஒரு பாதையில் கவிஞர் வேலணையூர் பொன்னண்ணா அவர்கள் நடக்கத் துணிந்திருக்கின்றார்! ஆம்; தாங்கள் நடந்து வந்த பாதைகளை யாரும் திரும்பிப்பார்க்க முயல்வதில்லை! இன்னும் கொஞ்சத்தாரம் நடந்தால் சொர்க்க வனத்தை அடைந்துவிடலாம் என எண்ணி கடினமான பாதையானாலும் அதைக் கடந்துவிட முயற்சிப்பவர்களும் உண்டு. தாம் கடந்து வந்த பாதைகளைத் திரும்பிப்பார்த்து “நாம் எவ்வளவோ கரடுமுரடான பாதைகளையெல்லாம் கடந்து வந்து இப்பொழுதுதான் தென்றல் வீசும் ஒரு நந்தவனத்தை அடைந்திருக்கின்றோம். இந்த இடமே சொர்க்கம் தான்” என்ற திருப்தியோடு வாழ்பவர்களும் இருக்கின்றார்கள். இதில் பொன்னண்ணா அவர்கள் இரண்டாவது ரகம்! தான் கடந்து வந்த பாதையைத் திரும்பிப் பார்க்க முயற்சிக்கிறார்! ஆம்; நம்மவர்களில் பலரும் முயற்சிக்காத, துணியாத வகையில் தனது சுயசரிதத்தை எழுதுகின்றார். பாராட்டுகின்றேன்.

எங்கள் ஈழ மண்ணைப் பொறுத்தவரையில் “புலவர்மணி” பெரியதம்பிப்பிள்ளை, “எழுத்தாளர்” கனக செந்திநாதன், “சிரித்திரன்” சிவஞானசுந்தரம், “மல்லிகை” டோமினிக் ஜீவா, “எழுத்தாளர்” எஸ். பொன்னுத்துரை போன்ற மிகச் சிலரே தமது சுயசரிதத்தை நூலாக்கியிருக்கின்றார்கள். வேறு சிலர் ஆங்காங்கே தாம் எழுதுகின்ற கட்டுரைகளிலும், நேர்காணல்களிலும் சுருக்கமாக தங்களது சுயசரிதத்தை பதிவு செய்திருக்கின்றார்கள். நீண்ட

காலத்திற்குப் பிற்பாடு இப்பொழுது எங்கள் பொன்னண்ணா அவர்கள் புலம்பெயர் மண்ணொன்றில் நின்றபடி தனது சுயசரிதத்தை எழுதுகின்றார் வாழ்த்தோடு பாராட்டுக்கள்.

எனது எழுத்துக்களுக்கெல்லாம் உரமாக இருந்தவரும், அமரத்துவம் அடைந்தபின்னரும் தனது எழுத்துக்களால் இன்னமும் ஏராளமானவர்களின் இதயங்களில் குடியிருப்பவருமான “செவாலியர்” இளவாலை அழுதுப்புலவர் அவர்கள் எழுதிய “இந்த வேலிக்கு கதியால் போட்டவர்கள்” என்னும் நூலும் ஓரளவு சுயசரிதம் மாதிரிதான். ஆனால் அது சுயசரிதம் அல்ல. தான் தொடர்பு கொண்டிருந்த சான்றோர்கள் பலரைப்பற்றி எழுதியிருந்தார். அப்படி எழுதும்போது அவருடைய வரலாற்றும் அதற்குள் கொஞ்சம் வருகின்றது. அவ்வளவுதான். அந்த நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதியிருந்த “யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராசா அவர்கள் ஒரு இடத்தில் குறிப்பிடுகின்றார்: “தமது வாழ்க்கை வரலாற்றை தாமே எழுதும்போது “உள்ளதும் நல்லதுமே” பெரும்பாலும் இடம்பெறும். அதில் தவறுமில்லை! தமது வரலாற்றை எழுதும் ஒருவர் உண்மைகள் எல்லாவற்றையும் சொல்லவேண்டும் என்ற கட்டாயமும் இல்லை. ஆனால் அவர் சொல்லியிருப்பவை யாவும் உண்மையாக இருக்கவேண்டும்” என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

ஆம்; சில தகவல்களைச் சொல்லாமல் விடுவது என்பது உண்மையை மறைப்பது என்று அர்த்தமல்ல. அந்தத் தகவல்களால் படிப்பவர்களுக்கு எந்தப் பயனும் கிடைத்துவிடப்போவதுமில்லை என்பதே காரணமாகும். எங்களுடைய கதை அடுத்தவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே அதை நூலாக்கி மக்களின் பார்வைக்கு விடுகின்றோம். பொன்னண்ணா அவர்கள் எழுத்துத்துறையில் மட்டுமல்ல, வாழ்க்கையில் பல அறிஞர்கள், சமயப் பெரியவர்கள், அரசியல் தலைவர்களென பலதரப்பட்டவர்களோடும் தொடர்புடையவராக இருந்திருக்கின்றார். சமுதாயப்பணியிலும் முன்னோடியாக இருந்திருக்கின்றார். சமயப்பணி நிறையவே செய்துள்ளார். இவருடைய வரலாறு நிச்சயமாக படிப்பவர்களுக்கு பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்பதில் எனக்கு எள்ளவும் ஐயமில்லை.

பாரிஸில் வாழ்கின்ற இவருடைய பெறாமகன் பாஸ்கரனிடம் கேட்டேன் - “கனத்த கருத்துள்ள கவிதைத் தொகுப்புகள், ஐயன் வள்ளுவனாரின் குறள்களைப்போல மிகப்பெரிய கருத்துகளைக்

கொண்ட மூன்றே வரிகளில் அமைந்த ஹைக்கூ கவிதைத் தொகுப்புகள், ஆன்மீகப் பாடல்கள், இப்படியாக இலக்கியப்பரப்பில் தன்னை இணைத்துக்கொண்டிருந்த இவர் என்ன திடீரென தனது சுயசரிதத்தை எழுதுகின்றார்?” எனக் கேட்டபோது அவர் சொன்னார்- “வயது எழுபதிற்கு மேலாகிவிட்டதால் இப்பொழுது ஓய்வில்தான் இருக்கின்றார். அதுதான் சுயசரிதத்தை எழுதுகின்றாராக்கும்” என்றார்.

ஓய்வில் இருக்கும் காலத்தில்தான் சுயசரிதம் எழுதவேண்டும் என்று எந்த சட்டமும் சொல்லவில்லை. ஆனால் ஓய்வாக இருக்கின்ற காலத்தில்தான் பலரும் தங்களைத் திரும்பிப் பார்க்கின்றார்கள் என்பதுதான் உண்மை. ஓய்வு என்பது, வாரத்தில் ஐந்து நாட்களும் வேலைசெய்பவர்கள் வார இறுதியில் சனி, ஞாயிறு என்ற அந்த இரண்டு நாட்களும் எடுத்துக்கொள்வதுதான் ஓய்வு.

பொன்னண்ணா அவர்களுக்கு சட்டரீதியாக ஓய்வு எடுக்க வேண்டிய வயது வந்துவிட்டதால் அரசாங்கம் இவரை ஓய்வில் இருக்கும்படி சட்டரீதியாகக் கூறியிருக்கின்றது. ஆனால் இவர் தனது எழுத்துப்பணிக்கும், சமுதாயப் பணிக்கும் ஓய்வு கொடுத்து விட்டாரென யார் சொன்னது? சொல்வது...!?

பொன்னண்ணா! நீங்கள் ஓய்வில்லா உழைப்பாளி...! உறக்கமில்லா பணியாளன்...! உங்களது இந்த வரலாற்று நூலுக்குப் பிற்பாடும் சமூக மாற்றத்திற்கான நல்ல கருத்துகள் உள்ள படைப்புகளை உங்களிடம் இருந்து எதிர்பார்க்கின்றோம்.

மூச்சின் ஆழம் வரை சென்று தொட்டுப்பார்க்கும் கவிதைகள் பலவற்றை படைத்த பொன்னண்ணா அவர்களே! உங்கள் வரலாற்றின் இரண்டாம் பாகத்தை எழுதுவதற்கும் ஆண்டவன் உங்களுக்கு நல்ல உடலாரோக்கியத்தையும், உயர்ந்த நினைவாற்றலையும் சிறந்த சிந்தனை வளர்ச்சியையும் நீண்ட ஆயுளையும் நீண்ட காலத்திற்குக் கொடுக்க வேண்டும் என வேண்டுகின்றோம்.

தொடரடும் உங்கள் தமிழ்ப் பணி.

வளரடும் உங்கள் தமிழர் பணி

அன்புடன்

“கலைஞர் காவலர்” “மனிதருள்”

வண்ணை தெய்வம்

மதுரை கவிஞர் சங்கத் தலைவரின் வாழ்த்து

கடுகளவு சிறிதாக இருந்தாலும், உணர்வுக்கு ருசியேற்றும் கவிதைகள் வடிவம் சிறிதாக இருந்தாலும்.. சிந்தனைச் சிதறல்கள் சிறகடிக்கும் ஒன்றேழுமக்கால் அடிகள்தான் உலகப் பொதுமறையான உலக மொழிகள் அனைத்திலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட திருக்குறள். அது உலகத் தமிழர்களுக்கும் புலம்பெயர் தமிழர்களுக்கும் ஆற்றிவரும் தொண்டு அளப்பரியது.

இன உணர்வுடன் இலக்கியச்சேவை செய்து வருபவர்கள் பலர். அவர்களில் கவிஞர் வேலைணைவர் பொன்னண்ணா அவர்கள் புலம்பெயர் மண்ணொன்றில் மிகவும் முன்னணியில் நிற்கின்றார் எனலாம். புலம்பெயர் வாழ்க்கையில் பலர் தாம் தம் குடும்பம் என்று வாழ்ந்து வரும் காலகட்டத்தில், தன் குடும்பம் என்று சுருங்கி விடாமல், பத்திரிகை, வானொலி, தொலைக்காட்சி, சஞ்சிகை என்று தனது அகவை எழுபதை எட்டும் நிலையிலும், உணர்வோடு இளங்குருதி சிலிர்த்தெழும் உணர்வலையில் பல கவிதைகளை எழுதி வருகின்றார்.

உதாரணமாக

ஏழைக்குமரியின் அழுக்குப் பாவாடை

கிழியல் ஓட்டை

பணக்காரனுக்கு வானத்து நட்சத்திரம்

என்ற ஏழை பணக்காரன் என்ற ஏற்றத்தாழ்வு இந்த இரண்டாயிரத்தி ஆறிலும் தொடர்வதையும், ஏழ்மையின் கொடுமையையும், பணக்காரனின் காம வக்கிரப் புத்தியையும் தோலுரித்து கவிதை வரிகளால் சவுக்கடி தருகின்றார். ஒரு பானைச் சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் என்பதுபோல் பொன்னண்ணாவின் ஒரு கவிதையை மட்டும் சுட்டிக்காட்டி இருக்கின்றேன். உணர்வலைகளின் உணர்வோடு மனிதநேயத்தையும் வலியுறுத்தும் வகையில் கவிதைகளை புடம் போட்டு செதுக்கி செப்பணிட்டு இருக்கிறார் கவிஞர் வேலைணையர் பொன்னண்ணா அவர்கள்.

சிலையில் உள்ள கலை அம்சத்தை அவரின் கவிதைகளிலும் என்னால் காண முடிகின்றது. போரில்லா உலகம் வேண்டும்.

தமிழர்களின் இன்னலுற்ற வாழ்வில் விடியல் வேண்டும். இவர் உள்ளத்து உணர்வோடு உரக்க குரல் கொடுத்துள்ளார். கவிதைகளைப் படித்து முடித்தபின்னும் வாசகன் தனது சிந்தனையில் அசைபோடும் வண்ணம் அற்புதமான கவிதைகளையும், கவிதைகள்கொண்ட கருக்களையும் திரட்டித் தந்திருக்கிறார் கவிஞர் பொன்னண்ணா அவர்கள். போலி வேசமிடும் இனவெறியர்களின் மூடுதிரையை பேனாக் கத்தி கொண்டு கிழித்தெறிந்திருக்கிறார் நெஞ்சத்து துணிவோடு. பொன்னண்ணா படைத்த கவிதைகளை நானும் படித்து புகிந்து பொன்னண்ணா, உங்கள் கவிதை எல்லாம் பொன் அண்ணா என அவரை வாழ்த்துவதோடு அவரின் தமிழ்ப்பணி மீண்டும் மீண்டும் தொடர, உலகம் வலம் வரவேண்டுமென மனதார வாழ்த்துகின்றேன்.

இரா.இரவி அவர்கள்
 கவிஞர் சங்கத் தலைவர்
 மதுரை , தமிழ்நாடு
 இந்தியா

கவிதாவாரிதி வேலணையுர் பொன்னண்ணாவுக்கு எங்களின்

எங்களின் வாழ்த்துக்கள்

வேலணையுர் பொன்னண்ணா வளமான கவிஞரிவர்
காலத்தின் தேவையுணர்ந்து கவிதை உணர்வுட்டி
தாயகத்தின் சுதந்திரத்தில் தீராத தாகம்கொண்டு தமிழர்
தேசமதை பெற்றிடவே உணர்வோடு உழைப்பவர்...!
எட்டு நூலினை எம்மினத்துக்கு அளித்த கவிஞர்
தாய்நாட்டைக் கடந்தாலும் உள்ளத்தாலே நிதம் பிரியாமல்
நிதமும் தாய்மண் நினைவுகளை மீட்டியபடி புலத்திலிவர்
நடைமுறை வாழ்வியலுடன் ஆன்மீக கவிபுனைந்தோன்...!
பன்முகப் பொருளையும் கவிதையில் பாடுபொருளாக்கி..
தன்மன உணர்வை வெளிக்கொணரும் எழுகச்சிக்கவி
இன்றிந்த நன்நாளில் தன்னூல் வெளியிடும்
அன்னாரின் ஆற்றலினை அதிசயித்து வாழ்த்துகின்றோம்...!
பொன்னண்ணா கவிதைகள் பொன்னான பொக்கிசங்கள்
உண்மையில் இவரொரு கவிதாவாரிதி பாரீர்...!
அண்மையில் ஆழமான இவ்விருதினைப் பெற்றவருக்கு
அணிசேர்ந்து இன்னும் சிறந்திட வாழ்த்துகின்றோம்.
வாழி...!நீடுழி...! வாழிய வாழியவே...!!

அன்புடன்
வாழ்த்துவோர்கள்

திரு.க.பாக்கியநாதன் B.A அவர்கள்

திருமதி விக்னா பாக்கியநாதன் B.A அவர்கள்

நிர்வாகிகள்

சர்வதேச புலம்பெயர் தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியம்

ஜெர்மனி

காவிய நாயகன் பொன்னண்ணா!

சர்வபுகழும், சைவமும் தமிழும் சிறந்தோங்கும் பொற்பதி வேலணையில் பொன்னையா, பொன்னம்மா தம்பதிகளின் விழுதுவிட்ட கெட்டியில் பூத்த மலர்களிலே பவளவிழா காணும் நாயகன் கவிஞர் வேலணையூர் பொன்னண்ணாவின் சுயசரிதையில் என் பங்களிப்பினைச் செய்வதையிட்டு மிகவும் உளகாங்கிதம் அடைகின்றேன்.

நான் அறிந்தவரையில் அவரை முதலில் சந்தித்தது, அவர் செய்த நற்பல சமூக சேவையில்தான். எனது கல்விக் கண்ணைத் திறந்த முதல் பள்ளியான வேலணை கிழக்கு மகாவித்தியாலயம், தீவகத்தின் இரண்டாவது சிறந்த பாடசாலையாக தரமுயர்த்தப்பட்ட நாளில் நான் சந்தித்த மனிதர் பொன்.தியாகராஜா அவர்களின் சேவை இப்போதும் கூட என் மனதில் பசுமையாகவுள்ளது. அவர் செய்த கோவில் திருப்பணிகள், சன சமூக மேம்பாட்டுக்காக உழைத்த கிராம முன்னேற்றச் சங்கம், அத்துடன் அவரின் அரசியல் வாழ்க்கை இவை அனைத்தும் சகலராலும் பாராட்டப்பட்டன.

புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் காலத்திலும் அவர் சமூகத்திற்கென தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக கலைத் தொண்டுகள் ஆற்றி காவியம் படைத்துள்ளார். தான் பெற்ற இன்பம் இவ்வுலகம் பெறவேண்டும் என எண்ணி பல அரிய பொக்கிசங்களை தமிழ் சந்ததிக்கென தந்துள்ளார். அவரின் பணி, கடமை நெறி பாராட்டுதற்குரியது. அவர் தம் கிராமத்துக்கும், சமூகத்திற்கும் செய்த சேவையைப் பாராட்டி வேலணை கிழக்கு மகா வித்தியாலய பழைய மாணவர் சங்கம் பிரித்தானியக் கிளையினரால் திரு.பொன்னண்ணாவிற்கு “சமூகசீலர்” சிறப்பு விருது வழங்கி கௌரவித்திருந்தார்கள்.

பனிமலைகடந்த பாதச் சுவடுகளின் நாயகனின் பணிபாரினிலே பல்லாண்டு தொடர வாழ்த்தி, எல்லாம் வல்ல பெருங்குளம் முத்து மாரியின் அருளை வேண்டி என் பங்கை நிறைவு செய்கின்றேன்.

நன்றி

நட்டின்

நடா.சிவராஜா

தலைவர்

யா / வே.கி.ம.வி.ப.மா.சங்கம், பிரித்தானியா

அன்பு நிறை பொன்னண்ணா அவர்கட்கு!

தங்களின் இலக்கியப் பணியிலே உருவாகிய பல இலக்கியப் படைப்புகள் ஏற்கனவே பலர் உள்ளங்களை ஊடுருவிய நிலையில், தற்போது தங்களின் “உளிகள்” என்ற கவிதைத் தொகுதி என் உள்ளத்தை மிக ஆழமாகத் தொட்டு நிற்கின்றது. தொட்டும் தொடாமலும், கெட்டும் கெடாமலும், பட்டும் படாமலும் மிக எளிய கவிதை வரிகளால், ஆழ்ந்த பொருள் நயம் மிக்க, ஆணித்தரமான கருத்துகளை அப்பட்டமாக வெளிக்கொணர்ந்து, நம் சொந்த மண்ணின் நிலைப்பாடுகளை இலக்கிய உளியால் வெளிக் காட்டியுள்ள தங்கள் இலக்கியப் பங்கு, தங்களிடம் உள்ள இலக்கியச் செழுமையையே காட்டுகின்றது.

புலம்பெயர் நாடாகிய இந்த டென்மார்க் தேசத்திலே இயந்திர வாழ்வையே தமதாக்கிக் கொண்டு, தானுண்டு, தன் வேலையுண்டு என்று செல்வம் சேர்ப்பதையே நோக்காக எண்ணி வாழும் ஒவ்வோர் தமிழ் நெஞ்சங்கள் மத்தியிலும், தங்கள் படைப்பாகிய இலக்கிய உளி, நல் தமிழ் இலக்கிய சிற்பத்தை செதுக்கி நிற்கும் என்பதே எண் எண்ணம். அந்நிய மொழி மோகத்தால் அற்றுப் போகும் எம் தமிழ் இலக்கியங்கள், இனி இளம் தலைமுறையினர் ஊடாகவேனும் தளிரக்க வேண்டும் என்பதே என் ஆவல்.

“அம்மா எங்குது கொல்லையிலே பசுங்கன்று
மம்மி எங்குது வீட்டுக்குள் தமிழ்ப்பிள்ளை.”

இதுவே புலம்பெயர் வாழ்வில் தமிழர் இலக்கிய நிலைமை.
அத்தோடு,

‘புலம்பெயர் வாழ்வில்
தமிழர் சேமிப்பு பொக்கிசங்கள்
புகைப்பட அலங்காரம், வீடியோ பிரதிகளும்’

இந் நிலைமைகள் மாற்றம் பெற்று தமிழ் இலக்கியங்களிலும் சிறிது ஆர்வம் கொண்டவர்களாக, தமிழ்ப் பற்றும் அவர்கள் மத்தியில்

தழைத்தோங்க, தங்களின் அரிய பல இலக்கியப் படைப்புகள் என்றும் இன்றியமையாததாக அமையும் என்பது வெள்ளிடைமலை.’

ஆகவே, இவ் உளி போன்ற பல இலக்கியப் படைப்புகள் தங்களால், பல உளிகளாகப் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்று, பல உன்னத இலக்கியங்களாக உருவாக்கப்பட வேண்டும். இவ்வாறான தங்கள் இலக்கியப் பணி தமிழ் மொழிக்கு ஊட்டமும் உரமும் அளிப்பதோடு மட்டுமல்லாது, உறங்கிக் கிடக்கும் ஒவ்வோர் தமிழ் நெஞ்சங்களையும் தட்டி எழுப்பி, தம் அடிமட்ட இலக்கிய வாழ்வை அகலக்கால் பதிக்க வைக்க ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிக்கும் என்பதும் திண்ணம்.

எழுச்சி ஊட்டும் புதிய இலக்கியப் பாதையிலே நவீன கருத்தியல்களை வெளிக்கொணர்ந்து, அதனை இனிமை சொட்டும் கவிதைத் துளிகளால் இலக்கியத் தொகுப்பாக்கி, உளிகள் எனும் மின்பாக்களால் தமிழ் மொழிக்கு புத்தூரம் இடும் தங்கள் இலக்கியப் பணி என்றும் சிறந்தோங்கி வளரவும், தங்கள் பணி மென்மேலும் ஏற்றம் பெறவும், இறையருள் வேண்டித் தங்களை வாழ்த்தி நிற்கிறேன்.

இப்படிக்கு

திருமதி.சுவகீகீன்

வாழ்க பொன்னண்ணா வளம்பல நீடு கொண்டு...!

வேலணையூர் பொன்னண்ணா வாழ்க...! வாழ்க...!
வீழலாம் நாம். வாழட்டும் தமிழ் என்றே சொன்ன
சீலமிகு ஞானியரே...! ஈழ மண்ணில்...
செந்தமிழர் குலம் மீட்க வந்த கவியே...!
ஞாலமெலாம் புகழ் தமிழின் நரம்பே - மேலை
நாடான டென்மார்க் வாழ் தமிழ்த்தேன் கரும்பே - உங்கள்
கோலமிகு பவள விழா சிறப்புக் கொண்டு - வான்
புகழ், வளத்தோடு வாழ்க...! வாழ்கவென!! வாழ்த்துக்கிறேன்.
பார்புகழும் ஈழத்தின் வடக்கே சின்ன
பரப்பளவு கொண்ட ஊராம் வேலணையின்
பெருமைதனை உலகமெலாம் பரப்பி நிற்கும்
தாய் மண் போற்றும் பாசமதை சுமந்த வண்ணம்
தாய்மண்ணை தன்நாமம் சேர்த்துக் கொண்ட
புரட்சியொடு புதுமைசெய்யும் கவிப்புயலே...!
சீருடனே நீர் கொண்ட பெரும்புகழோ கோடி - இன்னும்
புது சிந்தனைகள் பரப்பி நீடு வாழ்க! வாழ்க!!

அன்புடன் வாழ்த்தும்
கோனோரி பா - இராமசாமி

மக்கள் கலைக் கழகம்
புதுச்சேரி

தமிழ்நாடு புதுக்கோட்டை ஏழைதாசன் பத்திரிகை ஆசிரியர் அவர்களின்

வாழ்த்து...!

பதினேழு அகவையில் மக்கள் பணியை உள்வாங்கிய ஒரு இலக்கியவாதி கவிஞர் வேலணையூர் பொன்னண்ணா அவர்கள். 26-06-1939ல் பிறந்த அன்னாருக்கு இன்று அகவை எழுபத்தி இரண்டு.

இந்த அகவையிலும் உலகத்தின் எந்த மூலையிலிருந்து தமிழ்ப்பத்திரிகை வந்தாலும் அவற்றை உச்சிமோந்து வரவேற்று பாராட்டி அதன் வளர்ச்சிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து வரும் இவரது பணி இவரோடு தொடர்புள்ள எந்த இதழாளனாலும் இலகுவில் மறந்துவிட இயலாதது. இவரின் பணியைப் பாராட்டி வாழ்த்துரைப்பதில் ஏழைதாசன் பெருமை கொள்கிறது.

இலங்கையில் 1981ல் தோன்றிய இனக்கலவரத்தால் ஏற்பட்ட சிங்கள, தமிழ் இனமுறுகல் காரணமாக வெளிநாட்டுக்குப் புலம்பெயர்ந்த இவர் முதலில் ஆறு ஆண்டுகள் தனிமையாக பிரான்சில் வாழ்ந்து பின்னர் 1986ம் ஆண்டு குடும்பத்தாரை டென்மார்க்குக்கு அழைத்து 1987முதல் வாழ்ந்து வருகின்றார். இக்கவிஞர் பெருமகனார் அவர்களின் இலக்கியப் படைப்பில், தனது தாய் மண்ணின் மக்களின் அவலம், சோகம், துயரம், வீரம் என்பவற்றை சுமப்பவையாகவே பெரும் பகுதி பட்டை தீட்டி நிற்கும். இதில் இருந்து இவரின் உள்ளத்து உணர்வலையை எவரும் இலகுவில் புரிந்து தெளிவுபெற முடியும். இவர் இன்று ஒரு சுயவரலாற்று நூலை வெளியிடுவது அறிந்து பெருமகிழ்வு அடைகின்றேன். இவரை முழுமையாக அறிய இவரின் வாழ்க்கை வரலாறு எனக்கு மட்டுமல்ல, எமது எதிர்கால சந்ததிக்கும் ஒரு பாடமாக இருக்கும் என நம்பலாம்.

மார்கழி, தை மாத காலங்களில் பனிமழை பெய்து கொண்டிருக்கிறது. ஊதல் காற்று வீசுகின்றது. தாயின்றி ஒரு நாய்க்குட்டி அமைதியைக் குலைக்கின்றது. அந்த இரவை ஒரு காசநோய்க்காரர் இருமியே கடத்துகின்றார். பெண்டாட்டி இல்லா

கணவன் விரகதாபத்தோடு தூங்கியும் விழித்தும் படுக்கையில் புரளுகின்றான். இப்படி எத்தனையோ காட்சிகளை நம் கண்முன்னே அந்த முன்பனி இரவு காட்சிப்படுத்துகின்றது. இவை எல்லாம் சாதாரணமானவை. ஆனால் கவிஞர் பொன்னண்ணாவின் கண்முன்னே தெரிவது அவரின் இனத்தின் அவலம் என்பதற்கு அடையாளமாக அவரின் ஒரு சிறு கவிதை

முன்பனி இரவு
அகதி ஒருவன்
நாடு மாறுகிறான்

இந்தியாவில் தமிழ்நாட்டில் புதுக்கோட்டையில் நான் வாழும் அடம்பன்வயலில் கூட இந்த கவிதைக்கான கரு இருக்கிறது. இது ஒரு சிறிய கவிதை. இதற்குள் புதைந்திருக்கும் கருவானது மிகப்பெரியது. உலகத்தில் உண்மை எடுத்துக்காட்டும் கவிதை. அதனால் அவரை எத்தனை முறை என்றாலும் வாழ்த்தி வணங்க வேண்டியது நமது பணி. இவரின் இலக்கியப்பயணம் தொடர, வாழ்க்கை வரலாறு சிறப்புற வெளிவர மனதார வாழ்த்துகின்றேன்.

அன்புடன்
எஸ்.விஜயகுமார் BA
தமிழ்நாடு

முயன்று படி சரித்திரம்...!

முயன்று படை சரித்திரம்...!!

முடிந்தால் வாழ் சரித்திரமாய்...!!!

என்ற முனைவர் க.ப.அறவாணன் அவர்களின் முத்தான வைரவரிகள் மூன்றுக்கும் பட்டை தீட்டி பவனிவர விட்டிருக்கிறார்...

அன்புத்தம்பி வேலணையூர் பொன்னண்ணா அவர் பணி தொடர என் இதயம் நிறைந்த வாழ்த்துக்கள்...!

அன்புடன்
இலக்கிய முனிவர்
வல்லிக்கண்ணான் அவர்கள்
தமிழ்நாடு

வணக்கத்துக்குரிய ஐகத் கஸ்பார் அடிகளார் அவர்களின் பொன்னண்ணா பற்றிய கருத்து

கவிஞர் திரு வேலணையூர் பொன்னண்ணா அவர்களை நான் நேரில் அறிமுகமானது புத்தாயிரம் ஆண்டின் விழாக்கோல நான் ஒன்றில், நேரில் சந்தித்த சில நிமிட நேரத்தில் அவரின் கவிதைகளும் எனக்கு அறிமுகமாயின. தூரத்து கிராமங்களில் தூய்மையோடும் எளிமையான கம்பீரத்துடனும், மலர்ந்து மயக்குகின்ற மென்மையான ரோஜாக்களைப் போல் இருந்தன இவரது கவிதைகள். இலக்கிய வான்பரப்பின் ஒளிவட்டங்களுக்குள் வராமல் இப்படி எத்தனை கவி நிலவுகள் தமிழலகில் இருக்கின்றன என எண்ண என் மனம் கனதது.

என் நெஞ்சில் நிலைத்துவிட்ட இந்தக் கவிஞரை வாழ்த்து வதை பெருமையாகக் கருதுகின்றேன். கடுமை என்பதை கவிஞர் பொன்னண்ணா அவர்களுடன் கதைக்கும் போது காண்பது அரிது. ஆனால் அவர்களின் கவிதைகளில் காத்திரம் அதிகம் உண்டு.

கடவுளை நேசிப்போர்

மறக்க வேண்டியது

மதத்தை...!

என்ற மூன்று வரிகளே கொண்ட அவரது கவிதை ஆளுமை யின் காத்திரம் அறிக. சூன்யத்தில் தொடங்கி முழுமை தேடி ஓடி மீண்டும் சூன்யத்தில் முடிவதே மனித வாழ்க்கை. வாழ்வையும் மரணத்தையும் இருந்தலின் இருபக்கங்களாக ஏற்கின்றவனே தெளிவு பெற்றவன். வாசனைத் திரவியங்களும், மினுக்கு தூள்களும், ஜீன் விஞ்ஞானமும் அவனுக்கு அவசியமில்லை என்பதை மூன்று வரியில் உள்ளடக்குகின்றார் பொன்னண்ணா...

ஞானியாகின்றார் பொன்னண்ணா

புதிய தலைமுறைக்கு

இடம்விட்டுச் செல்வதே

முதியோர் மரணங்கள்

இந்தக் கவிதையின் மூலம்

கவிஞன் இயல்பான மனிதனாகவும் இருக்க வேண்டும்,
என்பதையும்,

காச்சி இறக்கிய சோறும்

கணவனின் கோபமுமாற

நாழிகை சிலதான்

இக்கவிதை மூலம் பொன்னண்ணா என்ற இயல்பான
மனிதநேயத்தையும் காண்கின்றேன். அத்தனை கவிதைகளிலும்
புதிய பரிமாணங்கள் தெரிகின்றன. தமிழ்க்கவிதை உலகில்
பொன்னண்ணாவுக்கு கட்டாயம் வரலாற்றில் இடம் உண்டு.

அவரை மகனாகப் பெற்ற தாய் தந்தையரும், கணவனாகக்
கொண்ட மனைவியும், தந்தையாகக் கொண்ட பிள்ளைகளும் பேறு
பெற்றவர்களே

அன்புடன்

திரு.ம.ஜெகதீ கஸ்பாரீ - M.A.

வேரித்தாஸ் வானொலி
தமிழ்ப்பிரிவு இயக்குனர்

வாழ்த்து

சூழாமல் தானே முடிவெய்தும் தங்குடையைத்
தாழா துகூற்று பவற்கு (தமிழ்மறை)

கருத்து

(தன்னைச் சார்ந்த குடிகளை உயர்த்தும் செயல்களில் காலம் தாழ்த்தாமல் ஈடுபட்டு எவன் செயல்படுவானோ அவனை உலகம் போற்றும்; வெற்றியும் வரவேற்கும்- என்ற குறளின் வரிகளுக்கேற்ப)

பிழைக்கப் போன இடத்தில் தமிழைத் தழைக்க வைக்கும் கவிஞர் வேலணையூர் பொன்னண்ணா அவர்களின் தமிழ்ப்பணி, தமிழர் பணி பாராட்டப்பட வேண்டிய அரும் பணியாகும். பலர் தாய்நாடு விட்டுப் போனதும் பெற்ற தாய்தந்தையரையே மறந்து வாழும் இன்றைய காலகட்டத்தில் அகவை எழுபதை நெருங்கிடும் வேளையிலும் தான் பிறந்த மண்ணை, மக்களை நினைத்து வாழும் திருவாளர் பொன்னண்ணாவின் பணி பெரும் வியப்புக்குரியதே.

பாசமும் நேசமும் கைகோர்த்து பேருலா நடத்திய ஈழ வீதியிலே இன்று விடுதலை வீரர்களின் குருதியும், வீரத்தமிழரின் குருதியும் நிறைந்த சென்னீர்க் குளங்களாய் காண்கின்றேன். உலகத்தமிழர் வடிக்கும் கண்ணீர்க்கடலிலே ஆளும் வஞ்சக நரிகளின் இனவாதம் மிதக்கும் நாள் வெகுவிரைவில். தமிழனின் தமிழீழ தேசம் விடியும் நாள் வெகுவிரைவில் அந்நாளே கவிஞரின் இதழ் புன்னகை பூக்கும் நாள். அதுவே இந்த வாசவனுக்கும் இதயம் இனிக்கும் நாள். அதுவரை பொன்னண்ணா தம் பணியைத் தொடர தமிழன்னை துணைபுரியட்டும் என மனதார வாழ்த்துகின்றேன்.

அன்புடன் வாழ்த்தும்

பாக்பீர் வாசவன் அவர்கள்

தலைவர்

உலகத்தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்

1/11 அன்புக் காலனி

சென்னை - 35

தமிழ்நாடு

**கவிஞர் வேலணையர் பொன்னண்ணா
(தியாகராசா) புலமையோன் வாழ்க...!
வாழ்க...! வாழியவே...!**

அம்மைதிரு ஆலயம் அயலன் வித்தியா
ஆலயமும் அகத்துள் அமர
ஐந்தகவைச் சிறுவனாய் இருக்கும்போ தம்மைத்தான்
அனுதினமும் அஞ்ச வித்தே
செம்மைநெறிச் சென்றுகலை தீங்கரும் பேயாகச்
சுவைத்துமே திறமை கொண்டே
சிவனுமைத் திருவருள் சுரந்துகாப் பளிக்கவே
செல்வனாம் தியாக ராசன்
நம்மையுலப் புறச்செய்யும் பொன்னண்ணா கவிகளுடன்
நலமுயர் கட்டு ரைகள்
நயமுறத் தந்துமே நாவார அறிஞர்கள்
நாவலன் என்று ரைக்கச்
செம்மைஷர் ஆவணம் அருளமுதம் தந்தனன்
செந்நா வலர்கள் புகழச்
சேயென வேலணை முதலாம் ஊர் கன்புகழச்
செல்லுணவன் வாழிய...! வாழிய நீடுழி. வாழியவே...!

வாழ்த்துபவர்
பண்டிதர்; வித்துவான்
ச.குமரேசயா அவர்கள்
முன்னாள் தலைமை ஆசிரியர்
சரவணா நாகேஸ்வரி வித்தியாலயம்
கனடா

கவிதாவாரிதீ பொன்னண்ணா அருளிய

அருமையான அருளமுதம் நூலுக்கு

என் இதயம் திறந்த நல்வாழ்த்துக்கள்!

கோடானு கோடி அருளால் முத்துமாரி
கொடையருள் எழுதுகோல் துணைகொண்டு
பொன்னண்ணா பொறித்திட்ட அருளமுதம்
ஆண்டாயிரம் அகிலம் அதியுயர் தேன்தமிழ்
தெய்வநெறி, செழித்தோங்கி ஓயா பேர்புகழ்
பூச்சொரிய, கலைமகள் அவருளம் மகிழ்
பலகலை நிறைந்த, பாருளபாவலர் நாவலர்
தமிழ்ப்பாவொடு பூமாலைதான் சூட்டி மகிழ...!
உலகாள் பராசக்தி உளமது
மகிழ்ந்து அருள்மழை பொழிய...!
பல்லாண்டு பல்லாண்டு பலநூறாண்டு..
பிறந்ததாய் மண்ணின் மண் புகழ்பரப்பி
வாழிய வாழிய நீடுழி வாழியவே...!

அன்புடன்

வாழ்த்தும்

அருமை மைத்துனர்

வேலணையூர் எம்.எஸ்.முக்து

ஜெர்மனி

பொன்னண்ணாவின் பாதச்சுவடு...!

புலம்பெயர் தமிழரின்

நாளைய தலைமுறைக்கு கண்ணாடி

சொந்தம் பந்தம், சொந்த ஊர், தாய் மண் இவையெல்லாம் விட்டு இருப்பிழந்த நடைப்பிணங்களாய், அகதிகளாய் நாமிந்த பனிமலை சூழ்ந்த குளிர்ப் பிரதேசங்களுக்குள் காலடியெடுத்து வைத்தாலும் குளிரால் நடுங்கி போர்வைகளால் இழுத்துப்

போர்த்திக்கொண்டு படுத்திருந்தாலும் வேர்த்துக் கொட்டிய அந்த நெஞ்சத்தரையை உழுது நல்லினத் தமிழ் விதை போட்டவர்கள் வரிசையில் பொன்னண்ணாவும் பேசப்படக்கூடியவர்.

அழுதமுது தாய் நிலத்தினவலத்தை சோகத்துடன் தலையணைக்குள் புதைக்காமல் தன் கவியாற்றலால் வெளிச்சமாக்கியவர். உழுது விதைத்த தமிழை சந்தைப்படுத்தமுடியுமா என்ற கேள்வி இந்த புலம்பெயர் சமூகத்தில் இருந்தாலும் விடாமுயற்சியோடு பத்து நூல்களை நமக்குத் தந்த பெருமைக்குரியவர்.

அது இன்றில்லாது போனாலும் நாளை நம் எதிர்காலச் சந்ததி அவரின் எழுத்துக்களைத் தேடிப்படிக்க வேண்டிய தேவையொன்றிருக்கிறது. அப்போது கவிஞரைப் பற்றிய தேடலும் ஏற்படுமென்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமிருக்க முடியாது. அப்போதைய தேடலுக்கு விடையாக இந்த “பனிமலை தாண்டிய தமிழரின் பாதச்சுவடுகள்” என்ற நூல் சான்றாக இருக்குமென்றே நம்புகின்றேன்.

புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாறும் இவரது நாமம் சொல்லும். நம் போன்ற படைப்பாளிகளுக்கெல்லாம் முன்னோடியாக பாலமமைத் திருக்கின்றார், வழி சமைத்துத் தந்திருக்கின்றார். இவருக்கு நான் வாழ்த்துவதென்றால்

தாய்க்கு சேய் கூறும் வாழ்த்தாக

வேருக்கு விழுது கூறும் வாழ்த்தாக

தமிழுக்கு கவிபுவாலே சூடும் வாழ்த்து...!

இணுவை சக்திதாசன்

பூவரசு சஞ்சிகையின் வாழ்த்து

“...ஓடும் நதியை, பறக்கும் பறையை, பயிர் நுனிப் பனித்துளியைக் கண்டு கற்பனையில் பறக்கும் கவிஞனல்ல நான். நான் மாறுபட்டவன். எனது கற்பனைகளும் சுவைகளும் மாறுபட்டவை. என் உள்ளத்தில் எழும் உணர்ச்சிகளுக்கு உணர்வுருவாக்கம் கொடுக்கப்பட்டவைகளே இக்கவிதைகள். இதனால் கால நீரோட்டத்தில் தேவையின் அவசியமுணர்ந்து மக்களைக் கண்விழிக்கச் செய்ய வேண்டும் கவிதைகள் என்ற கருத்து நிர்ப்பந்தம் எமக்கு உண்டு...”

-இது கவிஞர் பொன்னண்ணாவின் ‘வெந்தவனம்’ கவிதைத் தொகுதியின் படைப்பாளர் குறிப்பில் அவரே சொன்ன வரிகள்.

தன்னைத் தான் உணர்தல் என்பது ஒவ்வொரு படைப் பாளிக்கும் முக்கிய கடமையாகிறது. இந்த உணர்தல் இல்லாத எவரும் சிறந்த படைப்பாளிகளாக மாறியதில்லை. தான் யார் என்பதைச் சரியாக உணர்ந்தவர் தான் வாழும் சமுதாயத்தின், நாட்டின், உலகின் உணர்வுகளையும் தெளிவாகப் படம்போட்டுவிட முடியும்.

‘கால நீரோட்டத்தில் தேவையுணர்ந்து மக்களைக் கண்விழிக்கச் செய்யவேண்டும் கவிதைகள் என்பது பொன்னண்ணாவின் வேண்டுகோள்.

புலம்பெயர் சூழலில் பிரசவிக்கப்படும் படைப்புகள் சரியான முறையில் மக்களைச் சென்றடைவதில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற சாதக மற்ற தன்மைகள் ஒரு புறம் தொடர்ந்துகொண்டேயிருக்க, அவர்களை இத்துறைக்குள் இழுத்து வருதற்கான முயற்சிகளாக படைப்புகளின் உருவாக்கத்திலும் மாற்றங்கள் அவ்வபோது தேவைப்படுகின்றன.

இயந்திரமயமாக்கப்பட்டுள்ள வாழ்வுச்சூழலில் ஓடிக் கொண்டேயிருக்கும் வாசகனை இழுத்து நிறுத்தி இந்தா இதைப்படி என்று அவனது கையில் தரப்படுவது அவனது கைக்குள் அடக்க மாக இருந்தால் மட்டுமே அவன் அதை ஏந்திக் கொள்கிறான். இல்லா விட்டால், எனக்கு நேரமில்லை என்று கைவிரித்து ஒடுகிறான்.

மரபுக்கவிதைகளிலிருந்து புதுக்கவிதைக்கான பாய்ச்சல் என்பது தமிழ்க் கவிதையுலகுக்கு வந்து பல வருடங்கள் ஆகிய பின்னும் புதுக்கவிதை எனப்பது இன்றும் புதுக்கவிதையாகவே இருக்கிறது-பெயரளவில்! ஆனால் புதிதாக எழுதப்படும் மரபுக்கவிதைகளும் புதுக்கவிதைகள்தானே! அதாவது புதிய கவிதைகள்தானே! ஆனால் புதுக்கவிதை எனும்போது அது மரபின் முகம் காட்டுவதில்லை. அதனால் அது புதுக்கவிதை.

புதுக்கவிதையினைச் சாறுபிழிந்து ஹைக்கூ கவிதைகளாக்கி அரங்கிற்குக் கொண்டு வந்தாகிவிட்டது. சுலபமாக மனதைத்தொட்டி முத்து தன்னோடு ஐக்கியப்படுத்திக்கொள்கிற தன்மையால் உயர்ந்து நிற்கின்றன ஹைக்கூக்கள்.

தனது உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த ஹைக்கூவை ஒரு சிறந்த கருவியாகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார் பொன்னண்ணா. கவிதையின் எல்லா வடிவங்களையும் கையாள முனையும் அவரது கவிதைத்திறனின் வெளிப்பாடுகளில் ஒன்றாக இந்தக் கவிதைத் தொகுதியும் வெளியாகிறது.

ஏற்கனவே வெளியான அவரது கவிதைத்தொகுதிகள்போல் இதுவும் அவரது கவிதைத்திறனுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழும் என்பதோடு மேன்மேலும் பல கவிதைத்தொகுப்புகளை வெளியிட அவருக்கு உற்சாகம்தரும் என்றும் நம்புகிறேன்.

அவரது கவிதைகளோடு உறவாடி, குணம்கொண்டு குறைகளைதல் என்பது வாசகர் தம் கடமையாகிறது என்பதைச் சொல்லி உங்களோடு கூடவே நானும் இந்தத் தொகுப்புக்குள் நுழைகிறேன் - ஒரு வாசகனாக!

அன்பன்
ஜெர்மனி

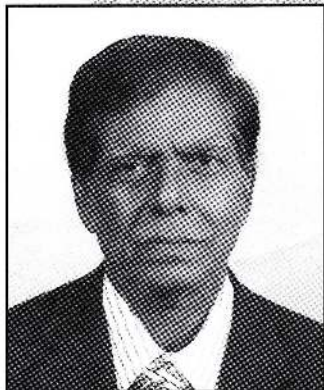
இந்து மகேஷ்

10.09.2001

ஆசிரியர், புவரசு

வேலணை தந்த பெருங்கவிஞர் வேலணையூர் பொன்னண்ணா அவர்களுக்கு வாழ்த்து

வேலணை சைவமும் தமிழும் வளர்த்த பூமி. திரு.வி.ஏ.கந்தையா அவர்கள் நடத்திய சைவத்திருமுறை விழா, பேரறிஞர் பண்டிதர் க.பொ. இரத்தினம் அவர்கள் நடத்திய திருக்குறள் மாநாடு, பாராளுமன்றத்தின் முதலாவது சபாநாயகர் சேர் வைத்திலிங்கம் துரைச்சாமி பிறந்த மண், திரு.எஸ்.பி.சாமி அவர்கள் நடத்திவரும் தேசியத் தினசரியாம் “தினக்குரல்” பத்திரிகை எனப் பல பெருமைகளைக் கொண்ட

ஊராக வேலணை தன் பெருமையை உலக அரங்கில் ஒலித்து நிற்கின்றது.

அத்தகைய சைவமும், தமிழும் வளர்த்த பெருமைக்குரிய மண்ணிலே பிறந்த “வேலணையூர் பொன்னண்ணா” இன்று ஒரு பெரும் கவிஞராக விளங்குகின்றார். வைராக்கியம் ஒரு நல்ல மருந்து, சாதனை படைக்க உதவும் கருவி. 1957-ம் ஆண்டு இவரது தாயார் இறைபதம் எய்தியபோது அன்னாருக்கு நினைவஞ்சலி பாடக்கேட்ட ஒரு புலவர் நடந்து கொண்டு நடத்தையால் ஏற்பட்ட வைராக்கியம் பொன்னண்ணாவை ஒரு கவிஞராக்கியது. சந்தர்ப்பத்தைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்ட கவிஞர் வாழ்க்கையில் எழுத்துத் துறையில் பல சாதனை படைத்துள்ளார். தமிழ் உணர்வும் நாட்டுப்பற்றும் மிக்க கவிஞராக வரலாற்றுக் கவிதைகள் பல படைத்து புலம்பெயர் தமிழ் உலகின் மதிப்பு பெற்ற கவிஞராக விளங்கி வருகின்றார்.

காலத்திற்கும் சூழ்நிலைக்கும் ஏற்ப கவிதை புணையும் சிறந்த கவிஞராக விளங்குகின்றார். தனக்கென ஒரு கவிதை மரபையும் வகுத்துக் கொண்டார். 1939ம் ஆண்டு மே மாதம் 26ம் திகதி வேலணையில் பிறந்த இவர் இளம் வயதிலேயே எழுத்தார்வம் கொண்டிருந்தார். இவரது பெயர் பொன். தியாகராசா. வேலணையூர் பொன்னண்ணா, வேலணைஹான் என்று பிறந்த மண்ணின் புனைபெயர் தாங்கி எழுதும், மண்ணை நேசிக்கும் பற்றாளர்.

இதுவரையும் எட்டுக்கு மேற்பட்ட நூல்கள் வெளியிட்டு சாதனை படைத்துள்ளார். இவரது கவிதைகள் என்றும் நிலைத்திருக்கக்கூடிய கருப்பொருள் நிறைந்தவையாகும்.

“அருளமுதம் என்னும் நூல் தாய் மண்ணின் சரித்திர ஆவணமாகும். தாய்மண்ணிலிருந்து புலம்பெயர்ந்தாலும் பிறந்த பூமியையும், குழலையும், உறவுகளையும் மறக்காத ஒரு மண்ணின் மைந்தனாக, பற்றுமிகு மனிதனாக வாழ்ந்து வருகின்றார்.

புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்தாலும் விடுதலை உணர்வு குன்றாத நிலையை “நெஞ்சத்து நெருப்பு” என்ற கவிதை நூல் எடுத்து இயம்புகின்றது. வரலாற்றிலிருந்து தமிழ் இனத்தை அழித்து விடவேண்டும் என்ற சிங்கள இனவாதத்தின் செயற்பாடுகளும், அதை உரம்போட்டு வளர்த்தெடுக்க உதவும் இந்திய வரலாற்றின் அரசியலும், அண்டைநாட்டில் தம் இனத்தின் அவலத்தை ஆழ்ந்து அறியாது, தமிழகத்தின் சினிமா கவர்ச்சியிலே மயங்கிக் கிடக்கும் தமிழகப் பெரு நிலத்தாரும், உத்தமராய் நடித்து உலகை ஏமாற்றும் உலக அரசியல் தலைமைகளும் அவர்கள் செயற்பாடுகளும் இவர் நெஞ்சில் நெருப்பாகக் கனன்று வெடித்ததே “நெஞ்சத்து நெருப்பு” கவிதை நூல்.

பொன்னண்ணாவின் இலக்கிய, சமய, சமூக, அரசியல் பணிபற்றி ஒரு அறிஞரின் பார்வையில், “புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழ்ந்து வரும் எமது இளம் சந்ததிகளுக்கு எமது மொழி, கலை, கலாச்சாரம். பண்பாடு, பாரம்பரியங்களைப் புகட்டுவது எப்படியெனக் கவலைகொள்ளும் நம்மவர்களுக்கு ஒரு விடிவெள்ளியாய் கவிஞர் பொன்னண்ணா அவர்களின் முயற்சிகள், சேவைகள் பெரிதும் உபயோகமாகின்றன” எனக் குறிப்பிடலாம்.

எழுத்துத் துறையில் நீண்ட பயணத்தை மேற்கொண்டு அகவை எழுபத்தி ஐந்தை எய்திய நிலையில் தமது அனுபவத்தை ஒரு வரலாற்று நூலாக்குவது எதிர்கால சந்ததியினருக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக அமையும் என நம்பலாம். கவிஞர் பொன்னண்ணா அவர்கள் இன்னும் நீண்டகாலம் வாழ்ந்து பணியாற்றி சாதனைகள் பல படைக்க வேண்டுமென மனதார வாழ்த்துகிறோம்.

நன்றி

வணக்கம்

ஐ.ரி. சம்பந்தர்

ஆசிரியர், சுடரொளி, இலண்டன்

பொன்னைப் போன்ற மதிப்பு மிக்க அண்ணா கவிஞர் பொன்னண்ணா!

டென்மார்க்கில் வசிக்கும் பல எழுத்தாளர்களின் நூல்களை எங்கள் பிரசுரத்தில் வெளியிட்டிருக்கிறோம். இவர்களுள் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்களில் தலையாயவர் திரு.பொன்னண்ணா. இவர் எழுதியுள்ள ‘பச்சை இறகு’, ‘நெஞ்சத்து நெருப்பு’ ஆகிய இரு நூல்களை நாங்கள் அச்சிட்டு வெளியிட்டோம்.

நான் 32 முறை இலங்கை சென்று வந்தவன். யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி பகுதிகளுக்கு 5 முறை சென்று திரும்பி இருக்கிறேன். குறிப்பாக இவர் பிறந்த வேலணைஷருக்கு நான் சென்றிருக்கிறேன்.

இவ்வூரில் தினக்குரல் நிறுவனர் திரு.எஸ்.பி.சாமியின் வீட்டிற்குச் சென்றேன். சாட்டி என அழைக்கப்படும் கடல் அலைகள் குறைவான பகுதியில் நானும், என்னை இங்கு அழைத்துச் சென்ற ‘ஆல் சிலோன் டிஸ்ட்ரிபிஷ்டர்ஸ்’ புத்தகக் கடை அதிபர் திரு.இம்மானுவேல் பிள்ளையும் நன்கு குளித்தோம். ஆட்டோவில் முழுக்கச் சுற்றிப் பார்த்தோம். எனவே, இவ்விரு நூல்களைப் பற்றி என்னால் அதிகம் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

உதாரணத்திற்கு ஒரு கவிதை:

“எண்ணித்தான் பார்க்கின்றேன்

தாய்மண் காட்சிகளை

கொத்துக் கொத்தாய் கொடி செடிகள்

குலை குலையாய் இளநீர்கள்

காடாய்க் கண்ணுக்கு கனி கொடுக்கும்

மா, பலா, மாதுளை பழந்தோப்புகள்

வாழை வளைந்தங்கே பழந்தோப்புகள்

வாழை வளைந்தங்கே குலை தள்ளும் அடி

வலைவினிலே வேப்பமரம் பூச்சொரியும்”

இன்னும் எத்தனையோ கண் மறவாக்
காட்சிகள். இத்தனையும் விட்டகன்று
அகதியாக இடர்படவோ
வெளிநாடு ஓடிவந்தேன்!
வெளிநாடு தேடி வந்தேன்!
எண்ணித்தான் பார்க்கின்றேன்
என் தாய்மண் காட்சிகளை!

பொதுவாக வயதானவர்கள் சாய்வு நாற்காலிகளைத்
தேடுபவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் திரு.பொன்னண்ணா
இதற்கு விதிவிலக்கு. உற்சாகமான, சுறுசுறுப்பான மனிதர். ஒரு
இளைஞருக்குரிய வேகத்தோடு செயல்படுபவர்.

புத்தகப் பணிகளைப் பற்றிய இவர் ஆர்வம் மின்னஞ்சல்
வழியாகவும், தொலைபேசி வழியாகவும் துல்லியமாக வெளிப்படும்.

மே - 2008 இல் கனடாவில் டொராண்டோ நகரில் தமிழன்
வழி காட்டி திரு.செந்தி நடத்திய வர்த்தகச் சோலை கண்காட்சியில்
எங்கள் மணிமேகலைப் பிரசுர அரங்கில் நானும் என் இளைய மகன்
ரஞ்சித்தும் வாசகர்களைச் சந்தித்து பேசிக்கொண்டிருந்தபோது என்
அருகில் வந்து வணக்கம் சொன்ன பெரியவரைப் பார்த்ததில் எனக்கு
ஓர் இன்ப அதிர்ச்சி.

திரு. பொன்னண்ணாதான் அவர்! இந்த வயதிலும்
சளைக்காமல் பல நாடுகளுக்கும், அதுவும் கனடா போன்ற வெகுதூர
நாடுகளுக்கும் பயணித்து மனித நேயத்திற்கு முக்கியத்துவம்
கொடுக்கும் இவர் பெரிதும் பாராட்டுக்குரியவர்.

எடுத்துக்காட்டான மனிதரான இவர் இன்னும் பல்லாண்டுகள்
நலமுடன் வாழ என் வாழ்த்துக்கள். பவளவிழாச் சிறப்பிதழ்
வெளியிடும் திரு விஜயகுமாருக்குப் பாராட்டுகள்.

ரவி தமிழ்வாணான்

மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை - 17

மனோகரனின் அன்புகளிந்த வாழ்த்தும் கருத்தும்

அன்புள்ளம் கொண்ட பொன். தியாகராசா அவர்களுக்கு!

உங்களுடைய அன்பினாலும் நீங்கள் எம்மிடம் காட்டிய சிரத்தையினாலும் நிரந்தரமான நன்றியறிதலுக்குக் கடமைப் பட்டவராக எம்மைச் செய்திருக்கிறீர்கள். மிக்க நன்றி. இந்த உலகில் ஒரு மனிதன் வாழ்கிறான் என்றால் அவன் தாய் தந்தையர் வைத்த பெயரோடு வாழ்ந்துவிடுவானேயானால் அது அவனுக்கு பெருமையில்லை. அந்த பெயர் மாறவேண்டும். சித்தார்த்தன் என்ற பெயர்தான் புத்தன் என்று மாறியது. நரேந்திரன் என்ற பெயர்தான் விவேகானந்தர் என்று மாறியது. கப்பலோட்டிய தமிழன் என்று சிதம்பரம் பெயர் மாறியது. இப்படி பெயர் மாற்றம் பெற்றாலன்றி வாழ்வில் எந்தப் பயனுமில்லை என்று பெரியவர்கள் கூறுவார்கள். அதேபோல் தங்கள் பெயரும் கவிஞர் பொன்னண்ணா என்று மாற்றம் பெற்று சிறப்புப்பெற்று அதன்மூலம் பெற்றவர்களும், உற்றவர்களும், மற்றவர்களும் புகழடையச் செய்து தானும் புகழும் பயனுடைவது பாராட்டுக்குரியது.

சிந்தனையின் 90 சதவிகித ஆற்றல் சாதாரண மனிதனால் வீணாக்கப்படுகின்றது. எனவே தொடர்ந்து அவன் பெரிய தவறுகளைச் செய்துகொண்டேயிருக்கிறான். சரியான பயிற்சியைப் பெற்ற மனிதனோ, மனமோ ஒருபோதும் தவறு செய்வதில்லை. ஆதலால் ஆற்றலை வீணாக்காதே என்று சுவாமி விவேகானந்தர் கூறியுள்ளார். இந்தக் கூற்றுக்கு அமைய தாங்கள் மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவை என்று கருதி தமிழ் மக்களுக்கு சமூக சேவை செய்வதிலும் பலவழிகளிலும் பயன்தரக்கூடிய வகையில் தமிழுக்கும் சைவத்திற்கும் அளப்பரிய தொண்டாற்றி வருகின்றீர்கள். வாழ்க தொண்டு, பஞ்சம் படை வந்தாலும் பாரெல்லாம் வெந்தாலும் அஞ்சுவோமோ நாங்களடி கிளியே! ஆறுமுகன் தஞ்சமடி என்று யோக்கசுவாமிகள் கூறியது போலும் போற்றுவார் போற்றட்டும்.

புழுதிவாரி தூற்றுவார் தூற்றட்டும் தொடர்ந்து செல்வேன், ஏற்றமிகு கருத்தை எனதுள்ளம் சொல்லின் எவர்வரினும் நில்லேன் செல்வேன் என்று பாடிய கவியரசு கண்ணதாசன் போலவும் தமிழருடைய வாழ்வியல் சீராக அமையவேண்டும் என்ற தணியாத தாகமும் நல் லெண்ணமும் தங்கள் உள்ளத்திலும் சிந்தனையிலும் தோன்றுவதை கவிதையிலே புனைந்து கற்பத்தில் எழுதிய கவிதைகளை (ஹெக்கசு கவிதைகள்) பச்சை இறகு என்ற பெயரில் புத்தகமாகத் தொகுத்து வெளியீட்டு விழா ஒன்றை 25.05.02ல் ஏற்படுத்தி எம்மையும் அன்புடன் அழைக்க அழைப்பிதழ் அனுப்பியமைக்கு நன்றியும் பாராட்டும் கூறுமுகமாக இம்மடலை வரைகின்றோம்.

பொன்போல் ஒளிவீசும் கதிரவனைத் தேடுகின்ற பொன்னண்ணா! தங்களிடம் பொன்னைவிட மதிப்பான பொக்கிச மாம் அமிழ்து ஆண்டவனால் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. தன்னிடம் உள்ள விளைச்சலைக் கொண்டே மக்களுக்குப் பசியாற்றியவர் கவியரசு கண்ணதாசன். அதுபோல தாங்களும் தங்களிடமுள்ள தமிழ் என்ற அமிழ்தை கவிதைமூலம் கொடுத்து மக்களின் அறிவுப்பசியைப் போக்க ஆண்டவன் அருள்புரிவாராக.

தேமதுரத் தமிழ் ஓசை உலகமெல்லாம் பரவும்வகை செய்தல் வேண்டும். (பாரதியார்)

அன்புடன்
மனோகரன்
21.05.2002

தமிழ்நாட்டில் வெளிவரும் ஏழைதாசன் மாதாந்த சஞ்சிகையில் வேலணையூர் பொன்னண்ணாவின் படைப்புகளைப் படித்த வாசகர்களின் கருத்துகள்

சென்ற மாத இதழில் வந்த டென்மார்க் கவிஞர் வேலணையூர் பொன்னண்ணாவின் கவிதைகள் ஈழத்தில் எமது சகோதரர்கள் படும் துயரை, வடிக்கும் கண்ணீர்க்கடலை அப்படியே படம்பிடித்துக் காட்டியது கண்ணில் நீர் வரவழைத்தது. ஈழத்தமிழர்களின் வாழ்வில் விடியல் வரவேண்டும் என்பதே உலகத்தமிழர்களின் ஆசை. அவர் பணி வளர வாழ்த்துக்கள். (சனவரி 2007 - இதழ் எண் 143 - மதுரை இரா ரவி அவர்கள்)

டென்மார்க் கவிஞர் வேலணையூர் பொன்னண்ணாவின் கவிதை கருத்தாழம் மிக்க கவிதைத் தென்றலாக இருந்தது. தமிழ்மீது பற்றுவைத்து தமிழுக்காய் வாழ்கின்ற தகையோரை எண்ணுகையில் உள்ளம் சிலிர்க்கிறது. தமிழ் உள்ளவரை குன்றிலிட்ட விளக்காய் கூடரும் இவர் புகழ். தமிழன் என்ற வகையில் நான் இவர் பணியைப் பாராட்டி வாழ்த்துகின்றேன். (நா.சக்திமைந்தன், நன்னிலம். சேலம் - இதழ் எண் 154 - மார்கழி 2007)

டென்மார்க் கவிஞர் வேலணையூர் பொன்னண்ணாவின் கவிதை கண்ணீரை வரவழைத்தது. வாழும் உலகே கொலை செய்யும்போது...வாழும் மக்கள் நிலைதான் என்ன!? இதைக்காணா உலகம் என்ன குருடா...!? (சேர. சச்சிதானந்தன், சேலம்-1 - இதழ் எண் 157 - பங்குனி)

டென்மார்க் கவிஞர் வேலணையூர் பொன்னண்ணாவின் கவிதைகள் தமிழரை மிக மிக உற்சாகமுட்டி உணர்வு கொள்ள வைக்கும் உணர்வுக்கவிதையாக இருந்தன. குருதிக்கு குடேற்றியது. அவருக்கும், அவர் படைப்பையும் ஈழத்தமிழரின் உணர்வலைக்கேற்ப கவிதைகளை வெளிக்கொணரும் ஏழைதாசன் சஞ்சிகையையும் எத்தனை முறை பாராட்டினாலும் போதாது. (தங்கசங்கரபாண்டியன், மணலி புதுநகர், சென்னை - இதழ் எண் 158 - சித்திரை 2008)

சர்வதேச இந்துமத குருபீடம்

சர்வதேச கிந்தே தாருவிக டிரஸ்டி

INTERNATIONAL HINDU RELIGIOUS GURU PEEDAM

(APPROVED BY THE GOVERNMENT OF SRI LANKA)

46, 7th Lane, Kolabena, Colombo - 13.

REGD. NO. 54-100

Tel/Fax : 2395436 Cell : 0722 - 422239 E-mail : iyappalthasan@yahoo.com

GURU PEEDATHIPATHI

DR. SRI IYAPPATHASAN SAMBASIVA SIVACHARYAR

(JUSTICE OF THE PEACE FOR ALL ISLAND)

LONDON

Dr. Sambasiva Shannuganatha Sivacharyar
66, Victoria Avenue, Wembley, London.

INDIA

Sivasri T. S. Muthukumaraswami
Sivacharyar
East Tambaram, Madras.

AUSTRALIA

Dr. M. Somaskantha Sivacharyar
Perth, Australia.

SOUTH AFRICA

Sam. Thanikasaleswara Kurukkal
Sri Muthulingaswarar Temple, South Africa.

MALAYSIA

Sivasri G. Ramachandra Kurukkal
Johor Bharu, Malaysia.

GERMANY

Sivasri Somakantha Srikantha Kurukkal
Sivasri A. Thevendranoorathi Kurukkal
Brammisi S. Sivasakara Sarma

SWITZERLAND

Sri Siva subramaniya swamy Temple
Adswil,
Sivasri T. Umashangar kurukkal (Jeniva).

CANADA

Sivasri P. Krishna Raja Kurukkal
Toronto.
Sivasri P. Vijayakumara Kurukkal
Toronto.
Sri S. Sivakumara Sarma
Sri S. Subasutha Sarma
Mumbai.
Sivasri V. Nishyanantha Kurukkal

FRANCE

Sivasri V. Venkata Subramaniya Kurukkal
Limoges, France.

JAFFNA DISTRICT

Sivasri Siva Nithyanantha Kurukkal
Chankalai
Sri M. Nagendra Sarma
Malligam.

TRINCOMALE

Sivasri S. Ravichandra Kurukkal

KANDY

Sivasri J. Pathmanatha Kurukkal

9.

சிவமாமு

பேர்த் சைவமஹாசபை ஸ்ரீ பாலமுருகன் துணை

**“கவிதாவாரிதி” பொன்னண்ணாவுக்கு
அனைத்துலக நல்வாழ்த்துக்கள்.**

சிவாகமவிதவான், பிரதிஷ்டாபூஷணம் தத்துவ வித்தகர்

Dr. சிவஸ்ரீ நு.சோமசுந்தரக் குருக்கள் M.I.H.Dip

(அவுஸ்திரேலியத் திருமணப்பதிவாளர்).

(சர்வதேச இந்துமத குருபீட அவுஸ்திரேலியப் பிரதிநிதி)

அகில உலகங்களிலும் ஆக்க சக்தியாகத் திகழும் கருணைத்தொழிவோடு உலகமாதா அவனை ஆயிரமாயிரம் நாமங்களால் போற்றிடினும் அவளின் அருட்பெருங்கருணை ஆங்காங்கே பல்கிப்பெருகி நிறை நம்மைக் காப்பாற்றும். வேலணை பெருங்குளம் ஸ்ரீ முத்துமாரியம்பிகையின் பெரும்புகழைப் பரப்பி நிற்கும் வேலணையுள் பொன்னண்ணாவுக்கு ஸ்ரீ முத்துமாரி அம்பிகையின் திருவுருள் நோக்கு சற்றும் குறையாமல் துணைநிற்கின்றது என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. அவரது தாய் மண் பற்று, தாய் மொழிப்பற்று, தாய்ச்சமயப் பற்று, தாயகக் கலை, கலாசாரங்களின் மேலுள்ள பற்று ஆகியவற்றை இப்பொழுது அகில உலகிற்கும் அன்னை தெரியப்படுத்தி விட்டாள். அவரது ஆக்கங்கள் ஒவ்வொன்றும் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நம்மவர்களுக்கு மிகவும் உபயோகமாகவிரும்புது மி. குமின்றி, தாயகத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் நமது முதியவர்களுக்கும் பெரும் வியப்பையும், அகமகிழ்வையும் தருவதாக அமைந்துள்ளன. “கவிதாவாரிதி” வேலணையுள் பொன்னண்ணா அவர்களுக்கு அனைத்துலகரீதியாக பல விருதுகளும், பாராட்டுச் சான்றிதழ்களும், வாழ்த்துக் கேடயங்களும் வழங்கப்பட்டுள்ளன. உண்மையாகச் சிந்தித்துப் பார்க்கப்போமேயானால் அத்தனை சிறப்புக்களும் அவரை ஈன்றெடுத்த தாயுத்தையர்க்கும் அவர் தவழ்ந்த மகாஜனருக்கும் சமர்ப்பித்த அர்ச்சனைப் புஷ்பங்களாகும். இதுவே அவரது வாழ்வின் சிறப்பு எல்லாம். முத்துமூ வித்தகராக விளங்கும் வேலணையுள் பொன்னண்ணாவின் அருளுக்கேவல மேலும் மேலும் பலவாண்டுகாலம் தொடர எல்லாம் வல்ல இவ்வுபதம் பணிந்து நல்வாழ்த்துக் கூறுவோமாக! வாழ்க் பலவாண்டு வாழ்க் அவர்தம் குடும்பம்! வாழ்க் அவர் தொண்டு வாழ்க்! வாழ்க்! கூடம்.

(Handwritten signature)

தமிழ்நாடு போளூர் இனிய நந்தவனம் ஆசிரியர் வாழ்த்து

“சிந்தனைதான் அறிவை வளர்க்கும், அறிவுதான் மனித வாழ்வை உயர்த்தும்” எனக்கூறும் கன்பூசியஸ் என்ற அறிஞரின் கூற்றுப்படி உயர்ந்த சிந்தனையுடன், தனது சமூகம் உயரவேண்டும், துயரத்தில் இருந்து மீண்டுவரவேண்டும் எனக் காத்திரமான படைப்புகளின் மூலம் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டவர் தான் கவிஞர் வேலணையூர் பொன்னண்ணா அவர்கள்.

மக்கள் போற்றும் மகத்தான கவிஞராய் விளங்கும் பொன்னண்ணா அவர்கள் தனது சுயசரிதையை எழுதி மக்களின் பார்வைக்கு வைக்க புறப்பட்டு உள்ளார்கள். சுயசரிதை எழுத சிலர் விரும்பாமலோ, இல்லை சந்தர்ப்பம் கிடைக்காமலோ விட்டு விடுவதால் கடைசியாக அந்த மனிதனின் அடையாளம் மண்ணில் இல்லாமலும், அவனின் திறமை, வாழ்ந்த அடையாளம் எங்கும் தேடியும் கிடைக்காத ஒரு அடையாளமற்ற மனிதனாக தொலைந்து போய்விடுகின்றார்கள்.

அந்த நிலை எவருக்கும் வந்துவிடக்கூடாது என்ற நினைப்போடு, தனது சந்ததியாவது நினைவில் வைத்து படிக்கக்கூடிய ஒரு வரலாற்றை ஒவ்வொருவரும் செய்து வைக்க வேண்டும் என்பது இப்போது நியாயமான செயலாகவே தென்படுகிறது. எங்கோ பிறந்து எங்கோ வளர்ந்து எங்கோ வாழும் புலம்பெயர் வாழ்க்கையில் வாழும் ஒவ்வொரு தமிழரும் செய்யவேண்டிய கட்டாய பணிகளில் இதுவும் ஒன்று என்பதை புரிந்து தெரிந்து இந் நல்ல பணியைச் செய்யத் தொடங்கும் அந்த நல்ல இதயத்தை வாழ்த்துவது எமது கட்டாயக் கடமையாகும். புலம்பெயர் இலக்கிய உலகில் தனக்கென ஒரு இடத்தைப் பிடித்து தக்கவைத்துக்கொண்டிருக்கும் கவிஞர் அவர்களின் பணி சாலச்சிறந்ததே.

ஈழத்தில் தமிழினம் இன்னல்படுவது கண்டு அவர் எழுதிய கவிவரிகளைப் படிக்கும்போது கண்களில் ஈரம்கசிய வைப்பதோடு, நெருப்புத் துண்டுகளை வீசி எறிந்து எதிரிகளைச் சுட்டெறிக்கும் விதமான உணர்வுகளை ஏற்படுத்துகின்றது. இலக்கியப்பணி,

ஆன்மீகப்பணி என பல தளங்களிலும் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு எப்போதும் சுறுசுறுப்பாய் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் இந்த அகவை முதிர்ச்சி கொண்ட இளைஞரிடம் இன்றைய இளைய சமூகம் நிறையவே கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

சும்மா இருந்தால் இரும்பைப்போல நாமும் துருப்பிடித்துப் போவோம். சுறுசுறுப்பாக இயங்குபவர்களையே இன்றைய உலகம் நினைவில் வைத்திருக்கும். அந்த வகையில் பொன்னண்ணா அவர்களை உலகத்தமிழர்கள் மறந்துவிடாத அளவுக்கு அவரது அயராது உழைப்பையும் விடாமுயற்சியையும் கண்டு எத்தனைமுறை பாராட்டினாலும் தகும் என இதயத்தால் வாழ்த்துக்கூறி பாராட்டுகின்றேன்.

நன்றி வணக்கம்
த.சந்திரசேகரன்
ஆசிரியர்

லண்டன் கவிஞர் பொன்னண்ணா பற்றி...

என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாக தமிழ் செய்யும்மாறே

பெண்ணுக்கும் பொன்னுக்கும் பேதலிக்கும் இளவயதில்
மண்ணுக்காய் உயிர் கொடுத்த இளம் குருத்துக்களே...! என்று

கார்த்திகை இருபத்தி ஏழு மாவீரர் நினைவு நாளில்
டென்மார்க்கில் இருந்து கவிஞர் வேலணையூர் பொன்னண்ணா
அவர்கள் எழுதிய சில பா வரிகள் இவை. உண்மையை ஒலிக்க,
உண்மையை உரைக்க இதைவிட வேறு வரிகள் உண்டா...!?

உத்தமர் போல நடித்து
உலகத்தை நம்ப வைக்கும்
உலகப்பெரும் நாடுகளே...!

மீண்டும் உண்மை பேசுகிறார் கவிஞர். உலகநாடுகளுக்கு
தாமே பாதுகாப்பாளர் என்றும், காவலாளி என்றும் உலகத்தை
ஏமாற்றி அந்த உலக நாடுகளுக்கே ஆயுதம் விற்பனை செய்யும்
அத்தனை நாடுகளையும் கடுமையாகச் சாடும் கவிவரிகள்
அனைவரையும் கவரும் விதத்தில் அமைந்துள்ளன.

இப்படி உண்மையை உள்ளபடி உரைப்பதற்குத் தமிழீழக்
கவிஞராலேயோ அல்லது தமிழீழம் போல் விடுதலை காண விழையும்
நாடுகளின் கவிஞர்களால் மட்டுமே முடியும். தான் பிறந்த நாட்டு
நிலையை எண்ணி வாடாத தமிழர் தமிழரல்லர், எழுதாத கவிஞர்
கவிஞரல்லர் என்ற இரண்டையும் உண்மையாக்கிய கவிஞர்கள்
பலரில் பொன்னண்ணாவும் ஒருவராகின்றார். அவர் அத்துடன்
நின்றுவிடவில்லை. நாடொன்றின், இனமொன்றின் விடிவுக்கு
முக்கியமானவை இரண்டு. ஒன்று தலைமை, ஒன்று ஒற்றுமை. இதில்
தலைமை தானே உருவாவது. அது உருவாகிவிட்டது. ஆனால்
ஒற்றுமை இன்னும் கேள்விக் குறியே என்பதை நன்கு உணர்ந்த
கவிஞரின் வரிகள் நேர்வழி உரைக்கின்றன.

வேற்றுமையின் துயர் புரிந்து விட்டோம்.
வேங்கைகள் பாதை சேர்ந்து விட்டோம்...என்றும்

ஒன்றுபட்டோம் ஓரணி வந்தோம்
உன் பணி செய்திடுவோம்
உள்ளம் திறந்தோம். உண்மை உணர்ந்தோம்
ஒற்றுமை ஆகிவிட்டோம்... என்றும்
கவிஞர் தனது அழுத்தமான வரிகளை இங்கு பதிவாக்கி
வருகின்றார்.

கவிஞர் பொன்னண்ணா இன்று தமிழுலகம் நன்கறிந்த ஒரு
கவிஞர். வயதாலும் அனுபவத்தாலும் என்னிலும் மிக்கவர். அவர்
எழுதும் நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதுவதில் பெருடையடைகின்றேன்.
அனைவருடனும் மிக அன்பாகப் பழகும் கவிஞர். இவர் இன்னும் பல
காலம் நலத்தோடு சுகத்தோடு வாழ்ந்து இன்னும் பல படைப்புகளை
தமிழன்னைக்குச் சூட்ட இறைவன் துணை செய்யவேண்டும் என
பணிகின்றேன்.

அன்புடன்

கவிஞர் க.இராஜ மனோகரன்

I_B_C- தமிழ்
லண்டன்

என் அம்மப்பாவைப் பற்றிய என் இதயப் பதிவுகள்

கருமைநிறக் கண்ணாடி, வெள்ளை நிறத்தோப்பி, இணைந்து வணங்கும் இரு கரங்கள். நான் விபரிப்பது M.G.R-ஐப் பற்றி அல்ல. எனது சிறு வயதில் அவரின ரசிகனான என் அம்மப்பாவைப் பார்த்து, ரசித்த ஞாபகங்கள்தான். எனக்குத் தெரிந்தவரை படத்தில் காணும் M.G.R.க்கும் எனது அம்மப்பாவுக்கும் அதிக வேறுபாடு இல்லை. தமிழ்ப்பற்று, உதவி செய்யும் மனப்பான்மை, எல்லோரின் நலம் விரும்பும் இளகிய நெஞ்சம் இவை எல்லாம் அவரிடம் ஒளிவீசும் நற்குணங்கள்.

எழுபத்தி இரண்டு ஆண்டு வாழ்க்கைப் பாதையில் அவர் பலதை அறிந்து கொண்டார். பலரைத் தெரிந்து கொண்டார், பலவித சாதனைகளை நிலைநாட்டிக் கொண்டார். இருந்தாலும் பிறரோடு பழகும்பொழுது அவரிடம் காணக்கூடியது. தனக்குத் தெரிந்ததை பகிர்ந்து கொள்ளும் ஆர்வம் மட்டுமேதான். தலைக்கனம் இல்லை. பெரியவர்களிடம் மட்டுமல்ல, சிறியவர்களிடம் இருந்தும் கூடக் கற்றுக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணும் எண்ணம் எனது அம்மப்பாவிடம் எனக்கு மிகவும் பிடித்த ஒரு விடயமாகும்.

மனதில் உறுதி இருந்தால், நினைப்பதை தடை இன்றி அடைய முடியும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக வாழ்பவர் எனது அம்மப்பாவாகிய கவிஞர் வேலணையூர் பொன்னண்ணா அவர்கள், அவரின் வாழ்க்கையிலிருந்து நாங்கள் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய விடயங்கள் நிறையவே உண்டு. அவற்றைக் கூற ஆரம்பித்தால் ஒரு நூலே எழுதிவிடலாம்.. அதை அவரே செய்து விட்டார். வரலாற்றைப் படியுங்கள். நீங்களே புரிந்து கொள்வீர்கள்.

ஒவ்வொரு ஆணின் முன்னேற்றத்துக்குப் பின்னால் ஒரு பெண் இருப்பாள் என்று கூறுவார்கள். அப்படிப்பட்ட இந்த

பொன்னண்ணாவுக்குப் பின்னால் இருக்கும் எனது அம்மம்மா வான தவமணிதேவியைப் பற்றிக் கூறாமல் விட்டால் முழுமை அடையுமா என் எழுத்து. தனது கணவனின் இலட்சியப் பாதைக்கு உறுதுணையாகவும், அவரின் ஆசைகளையும், எண்ணங்களையும் தனது எண்ணங்களாக எண்ணிச் செயல்பட்டு அவரின் வளர்ச்சிக்கு பெரும் பங்காற்றி வருகின்றார் என்றால் மிகையல்ல. எனது அம்மம்மா ஒரு சிறந்த மனைவிக்கு இலக்கணமானவர் என எனக்குத் தெரிகின்றார். இலக்கியப் பணி, சமூகப்பணி, சமயப்பணி என பல துறைகளின் மூலம் மக்கள் மத்தியில் அம்மப்பா புகழ்பெற்றாலும், எங்கள் அம்மம்மா பாசத்தாலும், நேசத்தாலும், மக்களை வரவேற்கும் பண்பாலும் கடமை உணர்வாலும் சமநிலை வாழ்க்கையில் பெருமை கொண்டே உள்ளார்.

தெரிந்தது சிறிதளவு தெரியாதது கடலளவு. ஆகவே, உங்களைப் போல நானும் அவரின் மீதிப் பயணத்தை அறிய அவரின் வரலாற்றைப் படிக்க ஆவலாக உள்ளேன்.

அன்புடன்

அவரின் மூத்த பேத்தி

செல்வி. ஜீவிதா அருளன் m.s.net

லண்டன்

எங்கள் குடும்பத்தின் ஆணிவேர் எங்கள் அம்மப்பா

என் அருமை அம்மப்பாவுக்கு அன்பு அருமை இளைய பேத்தியின் ஆசைவரிகள். என்னுடைய இந்த இருபத்தொரு வருட வாழ்க்கையில், நான் எனக்குள் உணர்ந்து கொண்ட ஒரு விடயம் என்னவென்றால், நான் பிறக்கும் முன்பே இறைவனால் ஆசீர் வதிக்கப்பட்டவள் என்பதே ஆகும். காரணம் -

இந்த உலகத்தில் எத்தனை குழந்தைகள் தங்கள் பெற்றோரின், பேரன் பேத்திமாரின் அன்புக்கு ஏங்கியும் அவர்களைக் கண்ணால் காண முடியாத ஏக்கத்திலும் வாழ்கின்றார்கள். அந்த வகையில் நான் ஒரு அதிர்ஷ்டசாலி. நான் கடந்து வந்த பாதையைத் திரும்பிப் பார்க்கையில், நான் கதைகளிலும், கற்பனைகளிலும் படித்த அம்மப்பாதான் எனது அம்மப்பா என எண்ணி மகிழ்கின்றேன். பெருமை அடைகின்றேன்.

அம்மப்பா, நீங்கள் எனது கைவிரல் பிடித்து 'அ' எழுதி விட்ட நாள் முதல், நான் உங்கள் கால்தடம் பார்த்து நடந்தேன், நடக்கின்றேன். நான் உங்கள் வீட்டில் தங்கும்போது உங்கள் பணிவிடைகள், அன்பு பேச்சுகளை இன்றும் என் இதயத்தில் நினைத்து மகிழ்கின்றேன். உங்கள் செயல்களில், நடைமுறைகளில் ஏதோ ஒரு ஒழுங்கு படுத்தப்பட்ட முறையும், திட்டமிட்ட செயல்பாடுகளும் இருக்கும். அதை நான் வலுவாக ரசித்து எனக்குள் பதியவைத்து உள்ளேன். உங்களின் தமிழ்ப்பற்று, தாய்மண் பற்று, சமயப்பற்று எங்களையும் அங்கே இழுத்துச் செல்ல வைத்தது.

உதாரணம் சொன்னால் - காலை எழுந்து காலைக்கடன் முடித்து சாமி அறை சென்று சாமிபடத்தில் இருக்கும் தண்ணிச் செம்பை எடுத்து, பூங்கன்றுக்கு ஊத்திவிட்டு, புதிய நீரோடு வந்து,

சாமிபடத்தில் வைத்து, சாமிக்கு விளக்கு ஏற்றி, சாம்பிராணி குச்சி பத்தி வைத்து, மணியடித்து, கற்பூரம் காட்டி, சாமி கும்பிடுவீர்கள். முடிவில் விபூதி பூசி கையில் கற்பூரத்தட்டோடு என்னை அழைத்து எனக்கும் கற்பூரம் ஒத்தி விபூதி பூசிவிடுவீர்கள். முடிந்து விபூதிப் பூச்சுடன் வெளிவரும்போது அம்மம்மா ரீயோடு இரண்டு பாண் துண்டோடு றோஸ்பண்ணி சாப்பாட்டு மேசையில் வைப்பார். அதைச் சாப்பிடும்போது, யார் காலைச்சாப்பாடு சாப்பிட்டார்கள், யார் சாப்பிடவில்லை எனக் கேட்டு சாப்பிடக்கூப்பிடுவீர்கள். இவை எல்லாம் உங்களுக்கு சின்ன விடயங்கள். ஆனால் நான் இவைகளில் தான் தமிழ்ப் பண்பாட்டை, கலாச்சாரத்தை, பழக்கவழக்கங்களைக் கற்றுக்கொண்டேன். எனது அப்பப்பாவை நான் பார்க்க முடியாத போதிலும் அந்தக் குறை தெரியாது ஒரிவரிடத்திலேயே இருவரையும் காண்பதுபோல உணர்வு கொண்டு மகிழ்ந்திருந்தேன். அந்தளவுக்கு என் மனதில் நீங்களும் உங்கள் செயல்களும் என் நெஞ்சில் இடம்பிடிக்கச் செய்துவிட்டீர்கள். என்னை அடிக்கடி சஞ்சியாம்மா, சஞ்சியாம்மா என அன்புடன் அழைத்து சில சமயங்களில் உங்கள் அம்மாவின் பெருமையை எனக்குச் சொல்லுவீர்கள். நீ எனது அம்மா மாதிரி என்பீர்கள். அதன் விளக்கம் கேட்டால் ஒரு சிறு கதையையே சொல்லி விடுவீர்கள்.

நீ எனது அம்மா மாதிரி தைரியசாலி. எனது அம்மா நாலு அண்ணன்மாருக்கும் ஒரு அக்காவுக்கும் கடைசி தங்கச்சி. அவா அனைவரிடத்திலும் விரல் நீட்டித்தான் பேசுவா. அண்ணன்மார் நாலுபேரும் எந்த விடயத்துக்கும் ஆலோசனை கேட்டு அம்மாவிடம் வருவார்கள். அதுபோல நீயும் எல்லோரிடமும் கைவிரல் காட்டி கதைக்கிறாய் என்பீர்கள். அப்பொழுதெல்லாம் எனக்கு மிகவும் தைரியமாக இருக்கும்.

அந்த தைரியமும், துணிவும் நம்பிக்கையும்தான் இன்று எனக்கு, என் வாழ்க்கைக்கு, என் படிப்புக்கு வழிகாட்டி உயர்த்தி உள்ளது என பெருமையுடன் நம்புகின்றேன். அம்மப்பா, ஒரு சினிமா பாடலின் வரிகள் எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது.

வாழ்க்கையில் ஆயிரம் தடைக்கல்லப்பா - அந்த
தடைக்கல்லும் உனக்கது படிக்கல்லப்பா என்ற வரிகள்.

அம்மப்பா, நீங்கள் நாற்பது வயதில் புலம் பெயர்ந்து வந்த ஒரு தமிழர். உங்களால் இந்த நாட்டில் இவ்வளவு சாதிக்க முடியுமென்றால், இத்தனை வசதியுடன் இந்த நாட்டில் பிறந்து வாழும் நாங்கள் எவ்வளவு சாதிக்க வேண்டும். அதுவே எனது ஆசையும், உங்கள் விருப்பமும் என நம்புகிறேன். கட்டாயம் நிறைவேறும் அம்மப்பா.

அன்பின் அம்மப்பா நீங்கள் அடிக்கடி சொல்லுவீர்கள்; நாங்களும் கண்ணால் காணும் உண்மை. உங்களின் கஷ்டங்களிலும், சந்தோசங்களிலும், வெற்றிகளிலும் உங்களுடன் சேர்ந்து கூடவே நிழலாக வந்து கொண்டிருக்கும் அம்மம்மாவின் துணை பங்களிப்பு இல்லை என்றால், உங்கள் இலக்கு நோக்கிய பயணம் வெற்றி பெற்றிருக்குமா என்பது கேள்விக்குறியே என்று. இந்த நேரத்தில் மீண்டுமொரு பாட்டுவரிஞாபகத்துக்கு வருகிறது அம்மப்பா. இந்த பாடல்களை கருத்தில் வைத்து எப்படி உனக்கு இவைகள் தெரியும் என்று கேட்டால்...? என் பதில் நான் யார்... பொன்னண்ணா பேத்தி என்பதுதான்.

ஆலமரத்து வேரு, அதன் ஆணிவேரு யாரு

அழகான அம்மனைப்போல் எங்கள் அம்மம்மாதான் பாரு...!

அம்மப்பா நான் கோவிலுக்குக் கூட அடிக்கடி போவதில்லை. எனது அண்ணர் சொல்லுவார், அம்மப்பா, அம்மம்மா வீட்ட போய் வந்தால், கோவிலுக்குப் போய் வந்த மாதிரிதான் என்று. அப்படித் தான் எங்களின் நல்ல நாள் பெரிய நாள் என்றால் உங்களோடு தான். அம்மப்பா, அம்மம்மா, நீங்கள் இருவரும் என்றும் வளத்தோடு, நலத்தோடு இன்னும் பல்லாண்டு பல்லாண்டு காலம் வாழ்ந்து எங்கள் சந்ததிக்கும் குடும்ப ஒற்றுமைக்கும் வழிகுறி ஆசி வழங்கிட வேண்டுமென ஆண்டவனை வேண்டுகின்றேன்.

இவ்வண்ணம்

உங்கள்

அன்ப இளைய பேத்தி

செல்வி சஞ்சீயா மனோகரன்

பல்கலைக்கழக மருத்துவ மாணவி

டென்மார்க்

பிள்ளை ஒருத்தியின் நெஞ்சத்து மகிழ்வு

பொன்னையா பொன்னம்மா தம்பதியர் ஈன்றெடுத்த
தலைமகனே...!

பொன்போன்ற நிறமதனை கொண்டதினால்-உன்மாமி
இட்டாளோ பெயர்தனை மாசிலாமணியென்று...!? இல்லை
உன் அழகைக் கண்டதினால் இட்டாளோ மணிநாமம்...!?

அன்போடும் பண்போடும் உனை
வளர்த்த பெற்றோர்கள்

குழந்தைப் பருவமதில் உன்
குணத்தைக் கண்டறிந்து

உள்ளத்து உணர்வோடு
ஊக்கமதை தந்துவிட-பள்ளி

ஆசிரியர் தான்வந்து உனைப்பற்றி
புகழுரைகள் தான்கூற

உள்ளம்தான் நிறைந்த
உவகையுடன் முத்தமிட்டு..

நெஞ்சு தனை நிமிர்த்தி பெருமகிழ்வு கொண்டனரே...!

யார் கண்கள் பட்டதுவோ...! எவர் கண்கள் சுட்டதுவோ...!

இடிவந்து நெஞ்சில் விழுந்தது போல்...

கண்ணோ என்ற பெயரில் கடவுள் உமக்கு

கதவடைத்து விட்டானே பள்ளி தனை நிறுத்தி...!!

குளறிக்கத்தி கும்பிட்டும் மனமிரங்கா பள்ளி நிர்வாகம்

கடைசிவரை மூடியது கதவதனை திறக்காது...!

போதாதென்று புண்பட்ட நெஞ்சில், கடவுள்

பனங்காய் தலையில் விழுந்தது போல்

பெற்றெடுத்த தாயை பெருநெருப்பில் எரியவிட்டு...!
தாயில்லா பிள்ளையாக்கி தரணியிலே தவிக்க விட்டான்...!
தாயின்றி தவித்த உன்னை தாய்க்கு தாயாக
தாலாட்டி வளர்த்தாளாம் உன் அண்ணி அருளம்மா...!

தீபட்ட தங்கம் நகையாகி வந்ததுபோல்
சோகத்தை துடைத்தெறிந்து வாழ்வில்
முழை கொண்டிர், பாறையில் முளைகொண்ட பயிராய்
சின்ன வயதில் சிதறிய உம்நெஞ்சு
வைரம்தான் கொண்ட கருங்காலி மரம்போல
வாழ்வில் வைராக்கியத்தை வைரமாய் கொண்டதே...!

பெண்ணுக்கும் பொன்னும் பேதலிக்கும் இளவயதில்
உள்ளது இலட்சியத்தை உயர்வாகத் தான் நினைத்து
உழைத்தீர்கள் உழைத்தீர்கள் இலட்சித்தை வளர்த்தெடுக்க
பள்ளிதரா படிப்பு பாடெல்லாம் கிடைக்குதென்று..
கற்றவரைத்தேடி கற்றீர்கள் கற்றீர்கள்...! பலதுறையில்
மேடைபல ஏறி மக்கள் மேன்மைக்கு வழி சொன்னீர்கள்...!

பருவமது வந்தடைய அத்தைமகள் தவமணியை
திருமணப் பந்தத்தில் சேர்த்து மகிழ்ந்தீர்கள்...!
நம்பிநின்ற சோதரரை நடுத்தெருவில் விட்டிடாது...
மணம் முடிந்த மறுமாதம் தனிக்குடிக்கே சென்றீர்கள்...!
இலட்சியத்தின் பயணம் இறுக்கமென கண்டிருந்தும்
இரும்பாக்கி மனவறுதி பயணத்தைத் தொடர்ந்தீர்கள்
ஊரோடும் உறவோடும் உரமாகி வாழ்ந்தீர்கள்
ஊரின் உயர்வுக்காய் தாலிக் கொடியையே விற்றீர்கள்...!

காலத்தின் வேகம் கடல்கடக்க வைத்தது
நாற்பதில் நாற்குணம் நெஞ்சில் பதித்திட
தள்ளாத வயதிலும் பொல்லாத புலியாகி
இலட்சிய வெறியின் இலட்சணை பிறந்திட
மண்ணின் நினைப்பும் மக்கள் தவிப்பும்
நெஞ்சைக் கிழிக்க வெளிநாடு புறப்பட்டீர்...!

தாய்மண்ணை மீட்டிட தமிழர்தலையை நிமிர்த்திட
தங்கத் தமிழிலே தமிழ்உணர்வு ஊட்டினீர்
இலக்கியப் பணியில் இமயமாய் நிற்கின்றீர்.
இன்னலுறும் தமிழர்க்கு இனிதுடனே கொடுக்கின்றீர்
பள்ளி நடத்தினீர், பட்டிமன்றம் செய்தீர்
கவிப்பா செய்தீர் கவியரங்கு நடத்தினீர்....!தமிழர்
கலாச்சாரம் கண் எதிரே காக்கின்றீர்...!

காலங்கள் ஓடின வருடங் களாயின
பிள்ளைகள் வளர்ந்தனர் பெரியவர் ஆயினர்
திருமணச் சடங்குகள் காலத்தே நடந்தன
பிள்ளைகள் வாழ்ந்து பேரப்பிள்ளைகள் தந்தனர்
பூட்டப்பிள்ளை காணணும் என அம்பிகையை
மண்டியிட்டுக் கேட்டு பாதடி வணங்குகின்றேன்.

அன்புடன்
சுதன் வானி, சிலேஸ்லீசா

முல்லைவரானின் கருத்து

சுமார் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக நானும் கவிஞர் சேரனும் எனது வகுப்பு மாணவனும் கண்டியை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட நண்பர் செல்வராஜாவும் புகையிரதத்தில் பயணிப்பதற்காக கண்டி புகையிரத நிலையத்தில் புகையிரத வருகைக்காகக் காத்திருந்தோம். மலை கொண்ட அந்தப் பகுதியிலே உச்சி மலையின் துனியில் வெண்முகில்கள் அமரும் அழகை இரசித்தபடி நின்றோம். செல்வராஜா சொன்னான். கண்டி அழகான இடம் என்று, இல்லை இல்லை, எனது ஊர் அளவெட்டிதான் அழகான ஊரென்று மறுதலித்தான் சேரன். அந்த உரையாடல் என இதயத்தில் ஆழப்பதித்தது.

ஆனால் இன்று பிறிதொரு நாடொன்றில் நின்றபடி அதே விடயத்தை உயரக் குரல்கொடுத்து பாடும் நிலை வருமென்று நான் அன்று நினைக்கவில்லை. இன்று புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் அடிநாதமாக அந்த அசைபோடல் இருந்து வருகிறது. இதற்கு இன்றைய புலம்பெயர் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் யாரும் விதிவிலக்கான வரில்லை.

எது கவிதை, எவன் கவிஞன் என்ற தேடல் அங்கீகாரம் எல்லா வற்றையும் கடந்து அனைத்து புலம்பெயர் இலக்கியத்தையும் தேடல்செய்து பேணிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய கட்டாயக் கடமை நம் அனைவரிடமும் முன் நிற்கின்றது. இந்த முயல்வானது எமது எதிர்கால சந்ததிக்காக வைத்துச் செல்லும் ஒரு முக்கிய கட்டாயக் கடமையாக இன்று நம் அனைவர் முன்னும். இந்த வரிசையில் தமிழ் என்று ஒரு உச்சரிப்பை ஒருவர் சொன்னால் உடனே எழுந்து கைதட்டி வரவேற்கும் உணர்வு கொண்டவர் வேலணையூர் பொன்னண்ணா. இவரின் உள்ளத்தில் ஒங்கி உயர்ந்து பெரு விருட்சமாக வளர்ந்து நிற்கும் தமிழ் உணர்வு, தமிழன் என்ற உணர்பு புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் அனைவருக்கும் நெஞ்சத்தில் பதிவாகி நின்றால் எம் தமிழ் மொழி உலக சபையின் அங்கீகாரத்துடன் கோலோச்சும். எம் அடுத்த சந்ததி நாங்கள் தமிழர்கள் என்று சொல்லி தலை நிமிர்வு வாழ்வைப் பெற்று வாழ்வார்கள். அதற்கு நம்மிடையே ஒன்றுபட்ட உணர்வோடு இணைவுற்ற வாழ்க்கையை ஏற்போமாக. அதற்கு தலைமைதாங்க பொன்னண்ணாவை ஏற்போமாக என வாழ்த்துகிறேன்.

அன்புடன்

கவிஞர் முல்லைவரானின்

டென்மார்க்

வாழ்க நலம் சூழ

ஒரு மனிதனின் வாழ்வானது இந்த உலகத்தில் பல்வேறு பட்ட ஆரோக்கியமான மாற்றங்களின் செயற்பாடுகளுக்கு எப்போது காரணமாக அமைகின்றதோ அதுவே “மனிதம்” என்கின்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெறுகின்றது, மனிதம் என்ற சொல்லுக்குள் ஒரு சாதாரண மனிதனின் நற்பண்புகள் மட்டுமன்றி, சமூகத்தில் அவரின் செயற்பாடுகளும் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன, மனிதநேயம் உள்ள

ஒருவரின் சுயநலமற்ற செயற்பாடுகள் மட்டுமே சமூகத்தாலும், மக்களாலும் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன. அவை வெற்றி பெறும்போது முதல் முறையாக உலகத்தில் அந்தச் சிருஷ்டியின் பெயர் பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

இந்த வகையில் பொன்னண்ணா என்று அழைக்கப்படும் இந்தச் சிந்தனைச் சிற்பி என் வாழ்வில் மறக்கமுடியாதவர். என்னை இவரது இந்த நூலில் சிறப்புரை எழுதும் அளவிற்குச் சமூகத்தில் ஒரு அந்தஸ்தை பெற்றுத் தந்த பெருமையும், தமிழர் சமூகத்திற்குத் தேவையான நூல்களை எழுதி வெளியிடவேண்டும் என்ற சிந்தனையைத் தூண்டிய நல்லுணர்வும் திரு பொன்னண்ணா அவர்களையே சாரும். பொன்னண்ணா என்ற திறந்த பல்கலைக் கழகத்தில் என்னால் படிக்க முடியாத பக்கங்களே அதிகம் என்பதால் தற்பொழுதும் நான் அவரின் மாணவனாகவே இருக்க ஆசைப்படுகின்றேன்.

போதும் என்ற மனத்திருப்தியை வளர்த்துக் கொண்டவர்களால்தான் தங்களிடம் இருப்பவற்றை மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொண்டு, மற்றவர்களையும் சந்தோஷப்படுத்தி, தாங்களும் இவ்வுலகில் சந்தோஷமாக வாழ்ந்து வழிகாட்ட முடியும். இப்படிப்பட்ட சிறந்த மனநிலையை வளர்த்துக் கொண்டவர்கள்: தங்களை

விட அறிவு, திறமை, பதவி, செலவம் போன்றவற்றைப் பெற்று உயர்ந்த நிலையில் இருப்பவர்களைக் கண்டு சிறிதுகூடப் பொறாமைப்படமாட்டார்கள். அவர்கள் யாருடனும் தங்களை ஒப்பிட்டுப்பார்த்து வாழ்க்கையை வீணடிக்க மாட்டார்கள். தங்களிடம் இருப்பவற்றை மற்றவர்களுடன் அளந்துபார்த்து வேதனைப் படுபவர்களாக இருக்க மாட்டார்கள். அவர்கள் தாங்கள் செய்துவரும் கடமையை ஆர்வத்துடனும், தன்னம்பிக்கையுடனும் செய்து எந்நேரமும் வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியாக இருப்பார்கள். அவர்கள் சட்ட மீறல்களைச் செய்து எதையும் தவறாக அடைய முயற்சி செய்ய மாட்டார்கள். அவர்கள் தாங்களாகவே முன்வந்து மற்றவர்களுக்கு உதவிகள் செய்ய முன்வருவார்கள். இப்படி வாழ்ந்து வருபவர்களால் தான் உலகம் தினம்தினம் புத்துயிர் பெறுகின்றது.

ஒழுங்கை வளர்த்துக் கொள்ளாதவர்களால்தான் உலகத்தில் சமூகவிரோதங்களும், பயங்கரவாதங்களும் ஏற்படுகின்றன என்பதை நன்கு உணர்ந்த பொன்னண்ணா அவர்கள் ஆன்மிக வழியில் சமூகத்தின் தேடல்களுக்குப் பலவடிவங்களில் நின்று செயற்படுபவர். இந்தவகையில் அவரால் உருவாக்கப்பட்ட அமைப்பே “டென்மார்க் சைவத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுப் பேரவை யாகும். இவரது தேடலின் இரகசியம் அவருக்கு அளித்த வெற்றிகள் பல. அவற்றில் ஒன்றுதான் இந்த நூல் என்பதில் எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி உண்டு.

ஒழுங்கு இருக்கும் இடத்தில்தான் அமைதியும் அன்பும் மகிழ்ச்சியும் நல்லொழுக்கமும் சமாதானமும் இருக்க முடியும். இப்படிப்பட்ட மனது உடையவர்கள்தான் நல்லனவற்றைக் கண்டு கொள்ள முடியும். நாம் எப்படிப்பட்ட எண்ணங்களை நினைத்து வைத்திருக்கின்றோம் என்பதைப் பொறுத்துத்தான் நாம் மற்றவர்களிடம் உருவாக்கிக்கொள்ளும் உறவு அமையும். நாம் சேகரித்து வைத்திருக்கும் அறிவு, நமக்குக் கிடைத்த அனுபவங்கள், நம் முடைய ஞாபகசக்தி ஆகியவைகளின் அடிப்படையில்தான் நமது எண்ணங்கள் அமைகின்றன. எண்ணங்கள்தான் ஒருவனை நல்ல வனாகவும், கெட்டவனாகவும் மாற்றுகின்றன. இதைப் போன்ற கருத்துக்களைத் தன் ஆக்கங்கள் மூலமும், பதிவுகள்

மூலமும் மக்கள் மனங்களில் நிலைபெறச் செய்த பெருமை
திரு பொன்னண்ணா அவர்களையே சாரும்.

மனிதர்கள் எப்படிப்பட்ட நோக்கங்களைக் கொண்டவர்
களாக இருந்து வருகின்றார்கள் என்பதைப் பொறுத்துத்தான்
உலகச் சூழ்நிலையும், உலகச் சமநிலையும் உருவாகின்றன.
நம்முடைய நோக்கங்கள் நல்லவைகளாக இருந்தால் மக்களிடையே
நல்ல உறவு முறைகளை அவை வளர்த்துவரும். அதிகாரத்தை
அடைய முயற்சிக்கும் நடவடிக்கையை மனிதமனம் முழுமையாகக்
கைவிடும்போதுதான் உலகில் தூய வாழ்க்கை ஆரம்பிக்கப்
படும். அப்போதுதான் வன்முறைகளை உருவாக்கும் கலாச்சாரத்தி
லிருந்து மனிதன் விடுபட்டு சகோதரத்துவம், அன்பு, அமைதி,
ஒத்துழைப்பு போன்றவற்றைக் கடைப்பிடிக்க புதிய கலாச்சாரம்
ஒன்று சமூகத்தில் தோற்றம் பெறும். அப்போது மனிதர்களிடையே
அன்பும், பாசமும், புனிதமும் நிறைந்த நல்ல உறவு உருவாகும்.
இதுவே நல்லவைகள் நிறைந்த புதிய உலகத்திற்கான எடுத்துக்
காட்டாகும்.

திரு பொன்னண்ணா அவர்களோடு இரண்டறக் கலந்து
பழகிய 3 ஆண்டு குறுகிய காலத்திற்குள் அவரிடம் நான்
அனுபவித்தவைகளையும், கற்றுக்கொண்டவற்றையும் அவரைப்
பற்றிய என் கருத்தாக இங்கு பதிவு செய்துள்ளேன். அவரின்
நற்பணிகள் மேலும் மேலும் மக்களைச் சென்றடையவும், புதிய
தோர் உலகத்தைப் படைக்கவும் தக்க சக்தியைப் பெறும் என்பதே
என் கருத்தாகும்.

அன்புடன்

ஆன்மீக ஆய்வு எழுத்தாளர்

செல்லத்துரை சீரிகந்தராஜா (எம்.ஏ)

கங்கைமகன் சுவிஸ்

வாழ்த்துரை

இலங்கை திருநாட்டின் வடபாகத்தே யாழ்மாவட்டத்தில் ஊர்காவந்துறை தொகுதியில் வேலணை என்னும் ஊரில் பிறந்த கோமான் திரு. பொன்னண்ணா அவர்கள். ஆன்மீகத்திலும் தமிழிலும் மிகுந்த பற்றுக்கொண்டவர்கள். நாட்டின் சூழ்நிலை கருதி பிரான்சிற்கும் பின்னர் டென்மார்க்கிற்கும் புலம் பெயர்ந்தவர். தமிழ் மீதுள்ள பற்றாலும் தமிழ் தாயகத்தின் மீதுள்ள பற்றாலும் பல கவிதை தொகுப்புக்களையும் அருளமுதம்

என்ற ஆவணதொகுப்பையும் வெளியிட்டு புலம்பெயர் தமிழர்களதும் ஈழ தமிழர்களதும் அபிமானத்தையும் பாராட்டையும் பெற்றவர். டென்மார்க் வந்தது முதல் அவரையும் அவரது குடும்பத்தவரையும் அடியேன் நன்கு அறிவேன். நான் அறிந்தவரை பொன்னண்ணா அவர்கள் தமிழ்ப்பண்பாட்டை வாயளவில் பேசுவது மாத்திரமில்லாமல் வாழ்க்கையிலும் கடைப்பிடித்து வருபவர். அவர் வாழ்க்கையே கவிதையானது என்று கூறினால் அது மிகையாகாது. சைவம் அவரது உயிர். டென்மார்க்கில் சைவப்பெருமக்கள் ஈமக்கிரிகைகள் செயவாரில்லாது கஷ்டப்பட்ட போது சைவத்தமிழ் பண்பாட்டு பேரவை என்ற அமைப்பினை உருவாக்கி அவ்வமைப்பின் தலைவராக பணியாற்றி வருவதோடு மட்டுமல்லாது அந்த அமைப்பின் உறுப்பினர்களுடன் சேர்ந்து பல ஈமக்கிரிகைகளை நடத்தி சைவப்பெருமக்களுக்கு பெரும் சேவையாற்றி வருகின்ற பண்பாளர். அப்பெருந்தகையின் நிலமாகி, வெந்தவனம்,

அபிராமி அம்மன் பஜனைப்பாடல், பிள்ளையார் பக்தி பஜனைப்பாடல்கள். பச்சை இறகு, உளிகள். அருளமுதம். முத்துமாரியம்மன் பாடல்கள். நெஞ்சத்து நெருப்பு போன்ற நூல் வரிசைகளிலே அவரது பனிமலை கடந்த பாதச்சுவடுகள் என்ற அவரது வாழ்க்கை வரலாறு பத்தாவது நூலாக வெளிவருவதில் மிகவும் புளகாங்கிதமடைகிறேன். அத்துடன் அவரது இலக்கியப்பணி, சிவப்பணி மேலும் வளர, தலைமுறை தலைமுறையாக பொன்னண்ணா குடும்பம் சிறக்க வாழ்த்துகின்றோம் நீடுழி வாழ்க. வாழ்கவே அனைத்துயிரும். குறைவிலா நிறைசெல்வம் பெற்று ஸ்ரீ சித்தி விநாயகன், மாவைக்குமரன் அருளால் பெருவாழ்வு வாழ்கவே. வாழ்க வளமுடன்.

இங்ஙனம்

மாவை முருகனடிமை

ம. கணேசக்குருக்கள் குடும்பம்

டென்மார்க்

வேலணை வேந்தனார் வரிகளுக்கு வாழ்விலக்கணமான வேலணை பொன்னண்ணாவின் பனிமலை கடந்த பாதச் சுவடுகள்

ஏழு ஆண்டுகளில் பத்து நூல்கள். அதுவும் பத்தாவது நூலாகப் படைப்பாளனின் வாழ்க்கை வரலாறு. பாராட்டப்பட வேண்டியவராக புலம்பெயர்ந்த தமிழீழ மூத்த எழுத்தாளரான பொன்னண்ணா திகழ்கின்றார். புலம்பெயர் நம் தமிழ் எழுத்தாளர் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சி தரும் சாதனையாகவும் ஊக்கம் தரும் முன்னுதாரணமாகவும் இவரின் இந்த பத்துநூல்களின் படைப்பு அமைகிறது. இந்தச் சாதனையைப் பாராட்டுவதில் இணைவதில் நானும் அளவிலா மகிழ்வடைகின்றேன்.

வேலணை, காலனித்துவகாலத்தில் அமரச்சேர், வைத்திலிங்கம் துரைச்சாமி அவர்கள், காலனித்துவ விலகலின் பின்னான இரண்டாவது காலத்தில் அமரச் சேர். ஆ.வே. கந்தையா அவர்கள், தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு முன்னான காலத்தில் கா. பொ. இரத்தினம் அவர்கள் போன்ற தமிழ்த் தலைவர்களை ஈன்று புறந்தந்த பெருமைக்குரிய மண். பார்போற்றும் கல்விமான்களை பேரறிஞர்களை புலவர்களை கலைஞர்களைத் தந்த பெருமையுடைய மண் வேலணை. இத்தகைய பெருமைமிகு வேலணையின் கிழக்கில் தமிழும் சைவமும் கொஞ்சம் தவிடுதின்னியில் 26.05.1939ல் பிறந்த தியாகராசா பொன்னண்ணா என்று ஐரோப்பியத் தமிழர்கள் போற்றும் கவிஞராக வளர்ந்த கதை கூறும் நூலாக இந்தப் பத்தாவது நூல் இவரின் எழுத்தில் பரிணமித்துள்ளது. வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறும் இந்தப் பத்தாவது நூலுக்குப் பனிமலை கடந்த பாதச் சுவடுகள் என்று அருமையான தலைப்பினை இட்டுள்ளார்

தாயகத்தில் 42 ஆண்டுகள் வாழ்ந்த காலத்தில் பொன்னண்ணா தமிழ் உணர்வும் கலையுணர்வும் தமிழின உணர்வும் கொண்ட எழுத்தாளனாக, கலைஞராக இருந்ததை இவரின் இவ் வாழ்க்கை வரலாற்று நூல் நன்கு எடுத்துரைக்கிறது.

இவரின் தொண்டுணர்வு உள்ளத்தின் ஆரம்ப உதாரணமாக இவர் இளவயதில் வேலணை சனசமூக நிலையங்களினூடாகச் செய்த மக்கள் பணிகள் அமைந்தன. அதன் விரிவாக 57ம் ஆண்டுச் சூறாவளியின் பொழுது தென்தமிழீழம் பாதிப்புற்ற வேளையில் கொழும்பில் வேலணை வாலிபர் சங்கம் ஒன்றைத் தொடங்கி, பாதிக்கப்பட்ட தென்மக்களுக்கு வழங்கிய உதவிகள் தொடர்ந்தன. இவரின் மொழி உணர்வின் ஆரம்ப வெளிப்பாடாக 1960லும் 1962லும் ஊர்காவற்றுறை முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அமரர் ஆ.வே. கந்தையா, தற்பொழுது 97 வயதில் வாழும் அறிஞர் கா. பொ. இரத்தினம் (1962ல் இவர் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக அல்ல, தமிழ் மன்றக் கழகத் தலைவராக இருந்தார்) ஆகியோரின் தலைமையில் இவரது வேலணை வாலிபர் சங்கத்தினரால் நடத்தப்பெற்ற முத்தமிழ் விழாவும் திருக்குறள் மாநாடும் அமைந்தன. இவரின் கலைப்பற்றின் தொடக்கமாக வரணியூரானின் நெறியாழ்கையில் அரங்கம் கண்ட சங்கிலியன் நாடகத்தில் இவரின் நடிப்பு அமைந்தது. சங்கிலி நாடகம் குறித்து வெளியிடப்பட்ட மலரே ஆணாக மாறிய பெண் என்னும் இவரின் முதற் சிறுகதையின் பிறப்புத்தளமாகவும் அமைந்தது. இவரின் தமிழின உணர்வுச் செயற்பாடுகள் சிறிலங்கா அரசாங்கத்தின் அரச பயங்கரவாதத்தினால் இனங்காணக் கூடிய அச்சத்தை இவருடைய வாழ்வுக்கு ஏற்படுத்தியதால் இவர் இலங்கையிருந்து 1981ல் பிரான்சுக்குப் புலம்பெயர்ந்தார்.

இந்தத் தாயக அனுபவங்களுடனும் அவை தந்த உணர்வுகளுடனும் ஐரோப்பாவில் 29 ஆண்டுகள், குறிப்பாக டென்மார்க்கில் 23 ஆண்டுகள் வாழும் பொன்னண்ணா எனப் பாசமுடன் அழைக்கப்படும் வேலணைக் கவிஞர் பொன் தியாகராஜா அவர்கள் புலத்து அனுபவங்களையும் தமது எண்ணங்களுடனும் அனுபவங்களுடனும் படைப்பாக்கத்திறனுடனும் பத்து நூல்களாக இலக்கிய உலகில் பவனி வரச் செய்துள்ளார்.

1993ல் நிலமாகி கவிதைத் தொகுதியில் தொடங்கி வெந்தவனம் (1997), அபிராமி அம்மன் பக்திப் பஜனை (1998), பிள்ளையார் பக்திப் பஜனை (2000), பச்சை இறகு (2001), உளிகள் (2003), பெருங்குளம் முத்துமாரியம்மன் பாடல்கள் (2004), அருளமுதம் (2005), நெஞ்சத்து நெருப்பு (2007), வெள்ளி நிச்சயம் இறுவெட்டு (2009), எனத் தொடர்ந்து இன்று அவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றுத் தன்மை சொல்லும் பனிமலை கடந்த பாதச்சுவடுகள் வரையான பத்து படைப்புகளும் தாயக நினைவுகளையும் நம் மக்களது நிலைகளையும் பொன்னண்ணாவின் பார்வையில் வெளிப்படுத்தும் இலக்கியங்களாக இயங்குகின்றன. இந்தப் பத்தாவது படைப்பு இந்த ஒன்பது நூல்களினதும் பிறப்புக்குக் களமாக அமைந்த அவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை அவருடைய பாணியிலேயே பழகு தமிழில் அழகாக எடுத்துரைக்கிறது.

இந்நேரத்தில் பொன்னண்ணாவின் இப்படைப்புகளைப் படித்த பொழுது வேலணையின் புகழ்மிக்க கவிஞர் வேந்தனாரின்

பாடுகின்றோர் எல்லோரும் கவிஞர் அல்ல
பாட்டென்றால் பண்டிதர்க்கே உரிமையல்ல
ஒடுகின்ற பெருவெள்ளப் பெருக்கே போல
உணர்ச்சியிலே ஊற்றெழுந்த ஒளியாய் ஓங்கி
வாடுகின்ற மக்கள் இனம் மகிழ்ச்சி கொள்ள
மறுமலர்ச்சிப் பெருவாழ்வை வழங்கு மாற்றல்
கூடுகின்ற கொள்கையினால் எழுச்சி கொண்டு
குழறுகின்ற கோளரியே கவிஞர் னாவான்

என்னும் வரிகள்தான் நினைவுக்கு வந்தன. வேலணை வேந்தனார் வரிகளுக்கு வேலணை பொன்னண்ணா உதாரணம். மேலும், வேந்தனார் தம் கலைமகள் விழாக் கவிதையிலே

புத்தகங்கள் பல அடுக்கிப் பூக்கள் தூவிப்
புதுக்கரும்பும் நறுங்கனியும் படைத்துப் போற்றி
எத்தனையோ நூற்றாண்டாய் ஏத்தி ஏத்தி
எழிலாரும் கலைமகளை இரந்து விட்டோம்
புத்துணர்வும் போர்விறனும் பொலிய வேண்டில்
புலம் பூத்த இளந் தமிழர் புகலக் கேண்மின்
கத்தியுடன் ஈட்டி வாள் தீட்டி வைத்தே
கலைத்தேவி கழல் பரவி கடல்போல் ஆர்ப்பரிப்போம்!

உலகாண்ட தமிழரினம் ஒம்பித்தந்த
 உயிர்க்கலையை அடிமைகளாய் உலையும் நாங்கள்
 பலவாண்டாய்ப் பாராட்டி வளர்த்திட்டாலும்
 பாரிலுள்ளோர் அதன் பெருமை பகரமாட்டார்
 புலமாண்ட கலைமகளைப் போற்றும் வீரப்
 புதல்வர்களும் புதல்வியரும் புலமையோடு
 நலமாண்ட நம்நாட்டை நாமே ஆளும்
 நல்வாழ்வும் தருக என நயந்து கேட்பீர்!

எனப் பாடிச் சென்றார். அவர் வழி வேலணை பொன்னண்ணா
 வும் தம் படைப்புகளில் நலமாண்ட நம்நாட்டை நாமே ஆளும்
 நல்வாழ்வு நாம் பெற்றிட உழைத்திட வேண்டும் என்னும்
 எண்ணத்தை தனது படைப்புகளின் பாவிழையாக வரிந்து செல்
 வதைக் காண்கின்றோம். கூடவே வேந்தனாரின்

“காலைத்தூக்கிக் கண்ணில் ஒற்றிக்
 கடிக் கொஞ்சம் அம்மா
 பாலைக் காய்ச்சிச் சீனி போட்டுப்
 பருகத் தந்த அம்மா”

எனத் தொடங்கும் மழலையர் பாடல் தாயகத்திலும் தமிழகத்தி
 லும் தாய்ப்பாசத்தின் நெகிழ்வைப் படிப்பவர் மனதில் பதிக்கும்
 பைந்தமிழ்ப் பாடலாக நெஞ்சங்களை அள்ளுகொள்ளையிட்டது.
 வேலணை பொன்னண்ணாவின் படைப்புகளில் மட்டுமல்ல
 அவரின் பேச்சிலும் கடிக் அரவணைக்கும் அன்பிலும்கூட இந்தப்
 பாச உணர்வைக் கொட்டும் தன்மையை உணர்ந்தவன் நான்.
 அந்த வகையில் வேலணை வேந்தனார் வழி வந்த மகத்தான
 வேலணை படைப்பாளானாக வேலணை பொன்னண்ணாவை
 அவரின் எழுத்துக்கள் உயர்த்தியுள்ளன என்றே கூறலாம்.

வேலணை ஒரு வரலாற்றுக் கிராமம் என்னும் நூல் ச. மாணிக்க
 வாசகரால் எழுதப்பெற்று வேலணை வரலாற்று நூற்சபையின
 ரால் 2006ல் வெளிவந்தது. அதற்கு முன்னரே 06.07.2005ல்
 பொன்னண்ணா அவர்கள் அருளமுதம் என்னும் நூல் மூலம்
 தமது தாய் மண்ணின் சரிதத்தைத் தானே தமது சொந்தத்
 தேடல் மூலமும் அனுபவம் மூலமும் எழுதினார். அந்த அனுபவம்
 இன்று இவருக்கு இந்தப் பனிமலை கடந்த பாதச்சுவடுகளைத்

தன் வாழ்க்கை வரலாற்று நூலாக எழுதுவதற்கான முன்பயிற்சியைக் கொடுத்துள்ளது. அதனால் இந்த பனிமலை கடந்த பாதச்சுவடுகள் பொன்னண்ணா என்னும் தமிழ்க் கவிஞனின் வரலாற்றுப் பின்னணியில் நமது தாயகத்தின், நம் மக்களின் வரலாற்றுத் தகவல்களைத் தரும் தேசிய நூலாகவும் பரிணமிக்கிறது.

பொன்னண்ணா அவர்கள் பத்தாவது நூலைத் தன் வாழ்க்கை வரலாறாக வெளிப்படுத்தும் இந்நேரத்தில் இறையருளால் இன்னும் பல நல்ல நூல்களைத் தமிழ்த் தாய்க்குக் காணிக்கையாக்க வாழ்த்தி எல்லாம் வல்ல இறைவனடி பணிந்து விடைபெறுகின்றேன்.

சூ.யோ. பற்றிமாகரன் BA
Special Diploma (Oxford) Bsc PG Diploma MA

பொன்னுண்ணா உரலாறு

கவித்துளியில் சரிதம்

எனது அம்மாவின் கருப்பையிலேயே வதங்கியவன்
காரணம் இரண்டாவது மகாயுத்தம் முளைகொண்டு
தழை கண்ட காலம். மக்கள் உணவுக்காக
ஓடித்திரிந்த நேரம் நான்கருவான ஆண்டு 1939...!

கருவில் நான் வளரும் போதே அம்மாவின்
கண்ணீரைக் கண்டவன்
பசியின் வேதனையை அம்மாவின் வயிற்றுக்குள்ளேயே
நேராக சந்தித்து வளர்ந்தவன்...!

நான் மண்ணில் விழுந்தபோது விக்கிவிக்கி அழுதவன்
பருத்திப் புடவையல்ல தடுக்குப் பாயில் வளர்ந்தவன்
இலையான்கள் மாநாடு நடத்த நானும்
கூடவே இருந்து உண்டு வளர்ந்தவன்...!

அப்பாவின் அயரா வியர்வை உழைப்பில்
அம்மாவின் விழிநீர் நனைத்த சேலைத் தலைப்பில்
என் இரத்தம் துடைத்தவன் ..
வேதனை வாழ்க்கையில் தவன்றவன்...!

என்னை தடவி வளர்த்தது தெற்கே இருந்து
வந்த தென்றலல்ல...!
அப்பா கொட்டிக் குளித்த வியர்வையில்
இருந்து வந்த ஆனந்த நறுமணம்...!

இந்த மணம் கொண்ட கெந்தகத்தைத்தான்
நான் சுவாசித்து வளர்ந்தவன்...!
வாழ்க்கை முழுவதும் இருந்த அந்த
அக்கினி நட்சத்திர நடமாட்டத்தோடு
எரிந்தபடி நிமிர்ந்தது என் வாலிப உள்ளம்...!

என் தலைக்கு மேலே பல ஆயிரம் கழுகுகள்
என் வளர்ச்சிக்கு தடைகள் போட்டன...
நான் வளரத்துடிக்கும் மனிதன் என்பதை
நிரூபிக்க வேண்டிய அவசிய நிர்ப்பந்தம்...!

தன் நிர்வாணத்தை கையால் மறைத்தபடி
மறு கையால் ஆடைநெய்த மனிதனாய்...!
எனது சில உறவுகளின் உச்சக் கட்ட
கேலி செய்யும் செயல்களை மனத்தால்
தாங்கியபடி என் இலட்சியப் பயணத்தை
மக்களின் இறுகியபாசப் பிணைப்புடன் பயணித்தவன்...!

2

இன்று என் பிரவாகம் கண்டு கரைகள் பிரமிக்கலாம்
ஆனால் இந்த நதியோ...!
பாலைவனப் பாறைகளின் வெடிப்பில்
உருவான கசிவில் முளைகொண்ட விதை
என எவருக்குத் தெரியும்...!?
அதை தெரியவைக்கவே இந்த வரலாறு...!

இந்த விதை முளையிட பட்டபாடு
பாறாங் கல்லில் விழுந்த விதையாய்...!
முளையிட முயற்சி செய்த போது...!
கூடி நின்று பார்த்தபடி கொக்களம் கட்டிச்சிரித்த
உறவுகள் இன்னும் இன்னும் விலக்கா உறவுகளாய்...!
நம்பாத் தனத்தால் என்னை வடிகட்டி பார்த்தவர்கள்
நன்றி இல்லாது எதிர் வாதம் செய்த நன்றிமறந்த மனிதங்கள்
எல்லாம் என்நெஞ்சத்து குருதியால் உருவாக்கப்பட்ட
புள்ளிகளாய்...!

இவை எல்லாம் என் நெஞ்சத்தில்
 அலைமோதும் ரணங்களாய்...!
 எனது ஞாபக நீரோடைக்குள்
 கழன்று நிற்கும் சூத்திரங்கள்...!
 என் பேனா முனை கீறிய இரத்த சுரபிகளாய்...!

சரிதம் என்பது தனியொரு மனிதனின்
 அறிமுக அட்டை அல்ல - இது
 ஒரு நல்ல முடிவைத் தேடியோடும்
 ஒரு சமூகத்திற்கு கொடுக்கும் மொத்த முகவரிகளே...!

இதில் சில உண்மைகள் சொல்லப்பட வில்லை - ஆனால்
 சொல்லி இருப்பவை அத்தனையும் உண்மையே...!
 நான் மனித நேயம்தான் வாழ்க்கை என்பதை புரியும் போது
 எனக்கு அப்போ கன்னத்தில் நரை. வயது நாற்பது...!

நன்றி

அங்கம் - 1 ஆரம்பம்

1. பிறந்த இடம்

வேலணை கிழக்கின் பெருங்குளம் முத்துமாரி அம்மன்
 ஆலயத்தின் சுற்றுவட்டத்தில் தவிடுதின்னி பிள்ளையார் கோவிலின்
 அருகாமையில், மலையன்குளி என்ற பெயர்கொண்ட காணியில்,
 முப்பத்தி ஒன்பதாம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் இருபத்தி ஆறாம் திகதி
 வெள்ளிக்கிழமை அதிகாலை கிட்டத்தட்ட நாலரை மணியளவில்,
 பொன்னையாவுக்கும், பொன்னம்மாவுக்கும் மகனாக அவதரித்தேன்.
 நாங்கள் ஏழு சகோதரர்கள். இடையில் மூன்று (இரண்டு ஆண்,
 ஒரு பெண்) பிறந்து நோய் காரணமாக ஈசனின் பிள்ளைகளாய்
 ஆகிவிட்டார்கள். மீதி நாலு (என்னோடு சேர்த்து).

தந்தையார் பெயர் : ஆறுமுகம் பொன்னையா

ஆறுமுகம் என்பவருக்கும் நாகமுத்து என்பவருக்கும்
 மூன்றாவது மகனாகப் பிறந்தவர். ஐந்து பிள்ளைகள் கொண்ட

குடும்பத்தில் மூன்றாவது பிள்ளை. அதிகம் படிக்கவில்லை. பள்ளிக்காலத்தை விளையாட்டில் பாழாக்கிவிட்டு, பிற்காலத்தில் கவலைப்பட்டவர். தன்னைப்போல தன் பிள்ளைகளும் வந்துவிடக் கூடாது என்று எண்ணித்துடித்தவர். ஆனால் அவரின் சக தொழிலாளிகளால் குய்யுத்தி பொன்னையர் என்று பட்டம் சூட்டி அழைக்கப்பட்டவர். நல்ல பிரகாசி. அயராது உழைத்தவர். கடும் உழைப்பு. உடலை வருத்தி பிழிந்தெடுத்தவர். குடும்பத்தை கண்ணாகக் காத்தவர். வாழ்க்கையில் ஒரு விதவைக்கு வாழ்வு கொடுத்தவர். பிற்காலத்தில் வசதியுடன் இருந்து பிள்ளைகளுடன் வாழ்ந்து கொழும்பில் இறையடி சென்றவர்.

தாயார் பெயர் : பொன்னையர் பொன்னம்மா

பிள்ளையினாருக்கும் தங்கமுத்துவுக்கும் மகளாகப் பிறந்தவர். ஆறு பிள்ளைகள் கொண்ட குடும்பத்தில் ஆறாம் பிள்ளையாகப் பிறந்தவர். நாலு ஆணும், இரண்டு பெண்ணும் கொண்ட குடும்பத்தில் இரண்டாம் பெண் இவராவார். நல்ல உயரம். பொன்னிற மேனி. வாட்டசாட்டமான உடலமைப்பு. எப்பவும் எவருடனும் சுட்டு விரல் நீட்டியே பேசுவார். அண்ணன்மார் நால்வரும் இவரின் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள். நீதி நியாயம் பேசுபவர். அண்ணிமாருக்கும் இவாவே அதிகாரி. அதிகம் படிக்கவில்லை. ஆனால் பெரிய தமையனிடம் பஞ்சாங்கம் வாங்கி நல்லநாள் கெட்டநாள் பார்ப்பவர். புத்தகம் வாசிப்பா. முதல் திருமணமாகி கணவனை மூன்று வருடத்தில் இழந்தவா. பின் அவரின் சொந்த மைத்துனரை இரண்டாம் தாரமாக திருமணம் செய்தவா. நல்ல பிரகாசி. பிள்ளைகளை மிகவும் கவனமாக வளர்த்தவா. வாழ்க்கையில் வறுமையின் வாட்டத்திலும் பிள்ளைகளில் கவனம் செலுத்தி வளர்த்தவா. இடைவயதில் ஒரு சத்திர சிகிச்சை செய்ததால் 1957ல் யாழ் மருத்துவ மனையில் ஈசனடி சேர்ந்தவா.

பிறந்தது 1939-05-26 வெள்ளிக்கிழமை அதிகாலை 4-30 மணி

பெற்றவர் வைத்த பெயர்: தியாகராசா

ஊரவர் அழைத்த காரணப் பெயர்: மாசிலாமணி (மாசு, மறு இல்லாத மணி)

அங்கம் - 2 ஆரம்பம்

எனது சகோதரர்கள் பெயர்கள்: சபாரட்ணம், அமிர்தலிங்கம், பாலச்சந்திரன்

இறைவன் அழைத்தவர்கள் பெயர்கள்: விஜயரட்ணம், மகாலிங்கம், திலகவதி

வாழ்க்கையின் ஆரம்பம்

இரண்டாவது மகாயுத்தம் தன் கோர முகத்தை பரிணாமப் படுத்தி (சண்டையின் மூலமாக) ஆசியாவை ஆள நினைத்த ஜப்பான் 1937 முதல் 1945 வரை உலகத்தை அதிர வைத்த காலம். மக்களின் வாழ்க்கையோ உயிர் நிச்சயமற்ற பயங்கரமான தவிப்பு. வாழ்க்கைக்கு உணவுப் பொருட்கள் கிடைக்காத இருண்ட வாழ்க்கை. கிடைத்தாலும் அதை ஆக்கி உண்ண முடியாத பயந்த கால கட்டம்... இதில் விவசாயத்தை நம்பி வாழ்ந்தது எனது குடும்பம். உச்சி வெய்யிலில் உருகி உழைத்தாலும் கஞ்சியை உறிஞ்சிக் குடிக்கும் வாழ்க்கைத்தரம். அன்று அனைத்து மக்களுக்கும் அந்த நேரத்தில் அதுதான் நிலை. அந்தக் காலத்தில்தான் நான் 1939ம் ஆண்டு மண்ணில் அவதரித்தேன்.

காதுகுத்தல்

ஆறுமாதத்தில் எனது மாமியார் வீட்டுப் பக்கத்தில் குடியிருந்த நடராஜா பத்தரைக் கொண்டு காதுகுத்தினார்கள். பச்சைக்கல்லு தோடு போட்டார்கள். அது பத்துவயது வரை காதில் கிடந்ததாக எனக்கும் ஞாபகம். பின் அம்மன்கோவில் கட்டுக்குளத்தில் முருக்கம் செத்தல் போட்டு நீந்திக் குளிக்கும்போது ஒரு தோடு தொலைந்து போனதால் அப்பா மறுதோட்டையும் கழட்டி வைத்து விட்டார். அந்த காது ஓட்டை இன்னமும் என் காதில் உள்ளது. 1958ல் கொழும்பில் காதையரால் நான் முஸ்லீம் சகோதரன் போல் நடமாடுகையில் அந்த ஓட்டையால்தான் தமிழன் என அடையாளப்படுத்தப்பட்டு நையப் புடைக்கப்பட்டேன்.

ஏடு தொடக்கல்:

நெருப்பில் நீந்தி வெய்யிலில் குளித்து பொருள் சேர்த்து வளர்த்தெடுத்த என் பெற்றோர் எனது கல்வியையும் குறைத்து விடக்

கூடாது என்ற பாசத்தில், கடமை உணர்வோடு 1944ம் ஆண்டு தை மாதம் வந்த தைப்பூசநாளில் எங்கள் மாமா முறையான பண்டிதர் மா. மாணிக்கம் அவர்களைக் கொண்டு எனக்கும் எனது பெரிய தாயார் மகன் நடராசாவுக்கும் ஒன்றாக ஒரே நாளில் அருகே உள்ள தவிடுதின்னி பிள்ளையார் ஆலயத்தில் ஏடு தொடக்கப்பட்டது. அன்று முதலாக எமது வீட்டுக்கு வரும் அந்த பண்டிதர் மாமா எனது குருவாக மாறியதோடு அறிவுரைகளும் சொல்லித் தருவார். அதன்பின் 1944ம் ஆண்டு வைகாசி முடிய ஆனி மாதம் வங்கலாவடியில் உள்ள சரஸ்வதி பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டேன். அப்போது எனக்கு வயது ஐந்துதான். பாடசாலைக்கு எனது மாமா ஒருவர் சிறுகாலம் தோளில் தூக்கிக் கொண்டுபோய் விட்டதாக செய்தி. ஏனெனில் பாடசாலை கிட்டத்தட்ட ஒரு மைல் தூரம். போக்குவரத்து வசதியில்லா கிராமச்சூழலில் என்போன்ற ஏழைகளின் படிப்பு குதிரைக் கொம்புதான். ஏதோ எனது உறவினர்களின் பிரகாசத்தாலும், பெற்றவர்களின் விடாமுயற்சியாலும் இரண்டு வருடங்கள் அங்கு படித்தேன்.

அதன்பின் அன்றைய பாராளுமன்ற உறுப்பினரும், வேலணையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவருமான மதிப்புக்குரிய அன்றைய பிரிட்டிஷ் அரசில் சபாநாயகராக இருந்தவருமான திருவாளர் ஸ்பீக்கர் துரைச்சாமி அவர்களின் பெரும் கருணையாலும்... கொடைவள்ளல் அதிபர் திரு கந்தர் காங்கேசு அவர்களின் பெரும் கொடையாலும், அம்மன் கோவிலின் தென்புறத்தே இருக்கும் ஆரம்ப தமிழ் கலவன் பாடசாலையில் (இன்று வேலணை கிழக்கு மகாவித்தியாலயம் என வளர்ச்சி கண்டு உள்ளது) தலைமை ஆசிரியர் திரு. கந்தர் காங்கேசு அவர்களின் அனுமதியோடு 1947ல் முதலாம் வகுப்பில் சேர்க்கப் பட்டேன். இது எமக்கு மிகவும் கிட்டிய இடமாகையாலும், எனது வீட்டின் அருகில் இருந்து பல பிள்ளைகள் இங்கு வருவதாலும், உதவி இல்லாமலேயே வந்து போகும் அளவுக்கு எனக்கு துணிவு பிறந்தது. அந்த நம்பிக்கை பதிந்த துணிவே இன்று வரை எனக்கு துணை நிற்கின்றது.

பாடசாலை வாழ்க்கை

பள்ளியில் சேர்ந்த நான் மிகவும் விருப்பத்தோடு படிக்கத் தொடங்கினேன். முதல் இரண்டு வருடம் வேறு பாடசாலையில் அகரம்

முதல் உயிரெழுத்தும் படித்து இருந்ததால் நானே வகுப்பில் முதல் தர மாணவனாக இருந்தேன். என்னோடு அயலவரும் உறவினருமாக பலர் வந்து சேர்ந்தார்கள். குறிப்பாக விஸ்வலிங்கம் தங்கலிங்கம், கந்தையா கனகசபாபதி, செல்லப்பா சர்வேஸ்வரி, ஐயம்பிள்ளை சிற்றம்பலம் போன்ற எனது பாடசாலை நண்பர்களோடு கூடிப் பழகும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. என்ன காரணமோ தெரியவில்லை, இவர்கள் நான் சொல்வதை அப்படியே கேட்டு செயல்பட்டதனால். எங்கள் உறவு தொடர்ந்தது. இப்போ இவர்கள் கொட்டிவிட்ட குண்டுமணி மூடையாய் எங்கெங்கோ போய்த் தொலைந்து விட்டார்கள். ஆனால் என் உள்ளம் இவர்களை எண்ணியவண்ணம் உள்ளது. நான் படிப்பில் வகுப்பில் வல்லவனாக இருப்பதால் எங்கள் வகுப்பாசிரியர், சரவணையில் இருந்து வண்டிலில் வருபவர் பரமேஸ்வரி டீச்சர் என்னில் மயங்கி சுதந்திரம் கூடுதலாகத் தந்ததால் நான் குழப்படியிலும் முதல் மாணவனாக இருந்தது மட்டுமல்லாமல் மற்றவர்கள் செய்யும் குழப்படிகளுக்கும் நானே மூலகாரணமாகவும் இருப்பதோடு சில வேளைகளில் மற்றவர்கள் தயங்கி அழும்போது நானே செய்ததாய் பொறுப்பெடுத்து குற்றவாளிக் கூண்டில் நின்று இருக்கிறேன். இப்படி பள்ளிவாழ்க்கை தொடர்ந்தது.

விளையாட்டு

பாடசாலையில் சிறு சிறு விளையாட்டுகளும், பாடசாலையில் ஆசிரியரால் நடத்தப்படும் விளையாட்டுக்களான பந்தடி போன்றவைகளும் தெரிந்து விளையாடுவதோடு பாடசாலை விட்டு வெளியில் வந்ததும் போளை கடடுதல், கிட்டி அடித்தல், மாலை நேரத்தில் கிளித்தட்டு விளையாடுதல் என்பதோடு வீதியில் பொறிக்கிடங்கு வைத்தல் போன்ற விளையாட்டுகள் விளையாடுவோம். இதில் பொறிக்கிடங்கு விளையாட்டில் பலரிடம் அடி, பேச்சு வாங்கியும் உள்ளேன். இதைவிட கோவில்கட்டி விளையாடும்போது சாமிக்கு விளக்கு வைத்து கற்பூரம் கொளுத்தும்போது தவறி கற்பூரத்தட்டில் நான் கட்டியிருந்த சாறம் தீப் பிடித்து சாறத்தைக் கழட்டி விட்டுவிட்டு வீட்டுக்கு அழுதபடி ஓடிய சம்பவமும் உண்டு. அத்தோடு கோவில் கட்ட மற்றவர்கள் வேலியில் கத்தியால் வெட்டி வேலிக்காரரிடம் திட்டும் மறுநாள் அம்மாவிடம் அடியும் வாங்கிய நிகழ்ச்சிகள் பலப்பல உண்டு.

கற்பகதருவின் கருணை

எமது பகுதியில் உள்ளவர்கள், இல்லாதவர்கள் என்ற பேதமின்றி அனைவரும் பனை தரும் உணவைக் காப்பாற்ற உற்பத்தி செய்து பாதுகாப்பதில் வல்லவர்கள். இதுதான் இவர்களின் உணவு யுத்தகாலம் என்று இல்லாமல் எந்தக் காலத்திலும் குறையாமல் வீட்டுப் பரணில் பனாட்டு, அறையில் பாதுகாப்போடு ஓடியல், புழுக்கொடியல் என்பன அனைத்து வீடுகளிலும் சேமிக்கப்பட்ட உணவுப் பண்டங்களாகும். அவை மனித உடலுக்குத் தேவையான அனைத்து விட்டமின்களையும் கொடுக்கும்.

பணச்செலவற்ற இயற்கை உணவாகும். இவைகளில் பனாட்டு எனக்கு மிகவும் பிடித்த உணவாகும். அடுத்த உணவு ஓடியல் மாவில் செய்யப்படும் கூழ் என்ற உணவாகும். இவைகளை தினமும் ஒரு முறைதானும் உண்ண வேண்டிய கட்டாயம் வீட்டில் இருக்கும். எனக்கும் மிகவும் விருப்பம்.

செத்துப் பிழைத்தவனாம்; எமனைக் கண்டு சீர்த்தவனாம்

எனக்கு கிட்டத்தட்ட ஐந்து ஆறு வயதிருக்கும். எனக்கு ஒருவித காய்ச்சல் ஏற்பட்டது. அது கிட்டத்தட்ட பத்து நாளாகியும் மாறவில்லை. அதனால் எனது பெற்றோர் எனது மாமாவின் வடக்கன் மாட்டுவண்டியில், ஊர்காவற்றுறை அரசினர் வைத்தியநிலையத்துக்குக் கொண்டு சென்று அங்கு வாட்டில் அனுமதித்தனர். அங்கு வந்து பார்த்த பிரதம வைத்தியர் எனக்கு ஏற்பட்டது நெருப்புக் காய்ச்சல் என்றும், அது ஒரு கடுமையான சுகவீனம் என்றும் கூறி வைத்தியத்தை ஆரம்பித்தார். என்னோடு எனது அப்புவின் தங்கையான ஆசை மாமியே கூட நின்றார். இரவு வாட்டுக்குள் வந்த காவலாளி, இது ஆண்களின் வாட்டு, பெண்கள் நிற்க முடியாது எனக்கூறி, அடுத்தநாள் விடிந்ததும் அவாவை போகச் சொல்லியும், ஆண் ஒருவரை வந்து நிற்கும்படியும் கூற அவா வீட்ட வேலணைக்குப் போய் வேறு ஒருவரை அழைத்து வருவதாகக் கூறி வீடு போய் விட்டாராம். அன்று பகல் முழுவதும் நான் தனியேதான். ஆனால் காய்ச்சல் கடுமையாகி எனக்கு அறிவை மயக்கி விட்டது. அங்கு அருகில் வேறு ஒருவருக்கு உதவியாக நின்றவர் எனது நிலையைக் கவனித்துவிட்டு வைத்திய மாதிரும் போய்ச் சொல்ல, அவர் வந்து பார்த்துவிட்டு அங்கு இருந்த

வேறொரு வாட்டில் நின்ற மருத்துவரை அழைத்து வந்து காட்ட, அவர் பார்த்துவிட்டு, ஆள் முடிந்து விட்டது, சொந்தக்காரருக்குச் சொல்லி அனுப்பவும் என்று சொல்லி, சேலையால் பூரா முடிவிட்டுச் சென்று விட்டாராம். இந்த நிலைமையில் அதிர்ஷ்டகரமாக அந்த நேரம் வந்து சேர்ந்த எனது அப்பு மாமியார், செய்தி அறிந்து, உடன் ஓடிப்போய் அருகில் விடுதி வீட்டில் இருந்த பிரதம வைத்தியரிடம் விடயத்தைச் சொல்லி அழுது புலம்ப, அவர் உடன் வெளிக்கிட்டு வந்து சோதித்துப் பார்த்து விட்டு மற்றவர்களைப் பேசிவிட்டு உடனடியாக குளக்கோஸ் ஏற்றி வேறு ஊசி மருந்தையும் அத்துடன் சேர்த்து ஏற்றி வைத்தியம் செய்ய எனக்கு மயக்கம் தெளிந்ததாம். நான் சுயநினைவுக்கு வந்ததாகவும், பின் அந்த வாட்டில் நான் சுகமாகிப் போகும் வரை ஆசைமாமியே நின்றார். மீண்டும் பதினைந்து நாள் அங்கு கிடந்து பின் வீடு வந்ததாகவும், அப்படி ஒரு விபத்தில் தப்பி வந்தவனடா நீ என்று பிற்காலத்தில் அம்மா சொல்லி நான் தெரிந்து கொண்டேன்.

கை முறிவு

ஒருநாள் - அப்போ எனக்கு வயது எட்டிருக்கும். ஓடிப்பிடித்து விளைடிய இடத்தில் மாலைநேரம் எமது வீட்டுக்கு பக்கத்து சின்னட்டி வளவு என்ற இடத்தில் விழுந்ததில், எனது வலது கையின் முழங்கையில் முறிவு ஏற்பட்டு நான் வீட்டில் சொல்லாமல் மறைத்து வைக்க, மறுநாள் காலை வீங்கிய கை காட்டிக்கொடுத்தது. பேச்சு தந்தபின் எங்கள் ஊரில் உள்ள குளக்கரை முறிவு வைத்தியர் மாக்கொட்டி சின்னத்தம்பி என்பவரிடம் கொண்டுபோய் மட்டைகட்டி வைத்தியம் செய்யப்பட்டது. இதனால் நான் கிட்டத்தட்ட ஆறுமாதம் பாடசாலைப்பக்கம் செல்ல முடியவில்லை. ஆனால் இந்தச் செய்தி அறிந்து உடன் வீட்ட வந்து பார்த்துச் சென்றவர், அதிபர் கந்தர் காங்கேசு அவர்கள்தான். பின் அந்த வைத்தியத்தால் சுகம் வாரத காரணத்தால் யாழ்ப்பாணம் ஓட்டகப்புலம் முறிவு வைத்தியரிடம் வைத்தியம் செய்து ஓரளவு நான் சுகம் காண முடிந்தது.

கண்டதைப் படித்தவன் பண்டிதனாவான்!

நாங்கள் சில வசதியினம் காரணமாக மலையன்குழி வீட்டை விட்டு பின்னோக்கி எங்கள் மாமா ஒருவரின் வீட்டுக்கருகில் சிலுவை என்ற காணிக்குள் வீடு கட்டி புதுமனைப் புகுவிழா நடத்தி வாழ்ந்து

வரும் காலத்தில், ஒருநாள் அம்மாவுக்கு வயிற்றுக்குத்து வரவும், அப்பா அன்று வீட்டில் நின்றவர், ஒரு தமிழ் பேப்பர் துண்டையும் காசு ஒரு ரூபாவையும் தந்து உடன் பக்கத்தில் உள்ள கடையில் ஓடிப்போய் சீனி வாங்கி வரும்படி கூறினார். நானும் தந்த பேப்பர் துண்டை கையில் வாங்கி திரும்பிப் பார்க்க கண்ணில் பட்டது சினிமாப்பட பகுதி. அதை வாசிக்கத் துடித்த மனசு, அப்பாவின் கட்டளையை மறந்து, அதில் நின்றபடி வாசித்தேன். இதைக்கண்ட அப்பா ஓடிவந்து கன்னத்தில் அடிபோட்டு, அவசரம் என்று சொன்னால் என்னடா செய்யிற? என்றார். நானும் பதிலுக்கு 'கண்டதைப் படித்தவன் பண்டிதனாகலாம் அப்பா' எனக் கூறியபடி ஓடிச்சென்று சீனியுடன் வந்து நின்றேன். அப்போ அப்பா என்னைக் கட்டித்தழுவி 'கட்டாயம் நீ பண்டிதனாவாய்' எனக்கூறி முத்தமிட்டார். அதன்பின் எனது முதலாவது மேடைப் பேச்சை 1965ல் கேட்டவரும், 1993ல் முதலாவதாக வெளியீடு செய்த 'நில மாகி' கவிதைப் தொகுப்பை கொழும்பில் வைத்துப் பார்த்தவரும், 'நீ சொன்ன வார்த்தையை நிறைவேற்றி விட்டாய்' என்று ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டபடி அரவணைத்து முத்தமிட்டார்.

எனது கல்லூர் வாழ்க்கை

எனது பள்ளி வாழ்க்கை சரஸ்வதி தமிழ்க் கலவன் பாடசாலையில் ஆரம்பித்து பின் வேலணை கிழக்கு அரசினர் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலையில் அடிபதித்து இப்போ வேலணை மத்திய கல்லூரியில் ஆறாம் வகுப்பில் அடிபதிக்கிறது. நான் படித்துக்கொண்டிருந்த ஆரம்பப்பாடசாலையில் ஐந்தாம் வகுப்புக்கு மேல் பாடத்திட்டங்கள் இல்லாததாலும், அந்தக் காலம் இனவாதம் பயிரிடாத காலமானதாலும் சட்டப்படி தொகுதிக்கு ஒரு மகாவித்தியாலயம் என்ற அடிப்படையில் கல்வி அமைச்சரும் இலவசக் கல்வியின் பிதாமகருமான திரு ஊற கன்னங்கரா அவர்களால் தீவுப்பகுதி மக்களின் நலன்கருதி உருவாக்கப்பட்டு வேலணையில் அமைந்த வேலணை மத்திய கல்லூரியில் சேர்க்கப்பட்டேன். நான் சேர்ந்த ஆறாம் வகுப்பில் எனது முன்னைய நண்பர்களோடு இன்னும் சிலர் தீவுப் பகுதியின் ஏனைய இடங்களில் இருந்தும் சேர்க்கப்பட்டனர். மாணவர் தொகை காரணமாக வகுப்பை ஏ, பி, சி என்று மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்து வகுப்புகள் தொடங்கின. என்னை அதில் 'எப்'

பிரிவில் சேர்த்தனர். அதில் எனது பழைய பாடசாலை நண்பர்கள் இருவரே சேர்க்கப்பட்டனர். ஏனையோர் பிற கிராமத்தவர்கள். அதில் முன்னாள் தமிழாசிரியர் சங்கத்தின் செயலாளராய் இருந்து மோட்டார் சைக்கிள் விபத்தில் மரணமான பாலசுப்பிரமணியமும் ஒருவர். அவருக்கும் எனக்குமே வகுப்பில் படிப்பில் போட்டி வரும். அதைவிட பிரபல வர்த்தகர் சிற்றம்பலத்தார் அவரின் முத்தமகன் சரவணபவன் நவசிவாயம் போன்றவரோடு பெண்களுமாக மொத்தம் பதினாறு பேர் வகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டார்கள்.

அன்றைய அதிபர் திரு சபாரத்தினம் அவர்கள். வகுப்பாசிரியர் திரு ஏரம்பு ஆசிரியர் அவர்கள். அவரே கணக்கு ஆசிரியருமாவார். பி.ரி. விளையாட்டு ஆசிரியர் திரு அலக்சாண்டர் அவர்கள். சங்கீதம் திரு சந்திரசேகரம் அவர்கள். மற்றவர்கள் எனக்கு இப்போ ஞாபகம் இல்லாது உள்ளது. என்னையே வகுப்பின் மொனிட்டராகத் தெரிவு செய்தார்கள். கள்ளனையே காவலுக்கு வைத்தாற்போல் குளப்படியில் குளித்த என்னை வகுப்பாசிரியர் குந்தவைத்தார் வகுப்பில். நன்றி உணர்வோடு ஏற்றுக்கொண்டேன்.

என்னால் இயன்றவரை கண்ணியமாக கடமை உணர்வோடு செயல்பட்டேன். சிலவேளை நியாயத்தை நியாயம் என விவாதித்தேன். பொய்க்கு தலை சரிக்க மறுத்தேன். இதனால் வகுப்பு மாணவரிடையே எதிர்ப்பு வளர்ந்தது. சில பொய்யான குற்றச் சாட்டுகளைச் சுமக்க நேர்ந்தது. தொடர்ந்து இரண்டு இடைக்காலப் பரீட்சைகள் நடந்தன. இரண்டிலும் எனக்கும் நண்பர் பாலசுப்பிரமணியத்துக்கும் இடையில் கடும்போட்டி. மாறி மாறி இரண்டு தடவையும் முதலாவது நானும் இரண்டாவது பாலாவும், மறுமுறை முதலாவது பாலாவும் இரண்டாவது நானுமாக முடிவுகள் வந்தன. வகுப்பாசிரியரின் தட்டிக்கொடுப்பு உற்சாகம் ஊட்டியது.

தொடர்ந்தது எனது பயணம். அடுத்த அடுத்த பரீட்சையில் எடுப்பேன் இடம் ஒன்றை என எண்ணியபடி தொடர்ந்தது. விளையாட்டில் நான் பச்சை இல்லம். நண்பர் பாலா நீல இல்லம். அதிலும் ஏட்டிக்குப் போட்டிதான். ஆசிரியர் அலக்சாண்டர் தான் எங்கள் பச்சை இல்லத்துக்கு பொறுப்பாளர். அதனால் சில நுணுக்கங்களை அவரிடம் நான் தெரிந்து கொண்டாலும் இறுதியில்

முடிவு நீலமே முதலிடம். எல்லா தாச்சி விளையாட்டிலும் சிறந்த வீரர் நானாக முடிவு வந்தது. இப்படி தொடர்ந்த என் பள்ளி வாழ்க்கையில் நெருங்கி வந்தது மார்கழியில் இறுதிப்பரீட்சை. சோதனைக் காலம் நகர, எனது படிப்பின் வேகமும் நகர, பயணம் தொடர்கையில் பரீட்சைக்கு நாலு நாள் இருக்க எனக்கு ஏற்பட்டது பெரும் சோதனை. தலையில் அலவாங்கால் அடித்த மாதிரி எனது எண்ணில் ஏற்பட்டது கண்ணோ என்ற சிறிய நோய். அதோடும் நான் சனி ஞாயிறு முடிய கண்ணை வெள்ளைச் சேலையால் பொத்தியபடி பாடசாலை சென்று நிலைமையை உணரவைத்து வகுப்பாசிரியரிடம் விபரம் சொன்னேன். அவரும் 'இன்னும் மூன்று நாள் உள்ளது. பொறுத்துப் பார்ப்போம். நீ வீட்டோடு போய் கவனமாக இருந்துகொள். சுகம் வந்தால் சோதனை எழுதலாம்' என்றார். நானும் மகிழ்ச்சியோடு வீடு போய் கண்ணுக்கு சிறுசிறு கைவைத்தியம் செய்தபடி படித்தேன்.

பரீட்சை நாளும் வந்தது. அன்று முழுகிவிட்டு பாடசாலை சென்றேன். கண்ணும் சிவந்தபடி பூளை சாறியபடி இருந்தது. நான் போய் பரீட்சை மண்டபத்தில் அமரவும் காத்திருந்தபடி நெருங்கி வந்த வகுப்பாசிரியர், 'இது தொற்று நோய். மற்றவருக்கும் தொத்தி விடும். நீ போய் மாத்திட்டு வா. இப்ப இங்கிருந்து போய்விடு' என்றார். நானும் என்னால் சோதனை எழுத முடியும் எனச்சொல்லி எவ்வளவோ கெஞ்சிப் பார்த்தேன். அவர் கடைசியாகச் சொன்னார். 'நீ போய் அதிபரிடம் காட்டி அனுமதி எடுத்துக் கொண்டு வா. அதன்பின் பரீட்சை எழுதலாம்' என்று கோபத்தோடு காரமாகச் சொன்னார். அதன்படி அதிபரிடம் சென்று சொல்ல அதன்படியே அதிபரும் எந்தவித மாற்றமும் இல்லாது வகுப்பாசிரியர் கூறிய வார்த்தைகளையே பரிந்துரைத்தார், முன்பே முடிவு செய்த விடயம் போல். வேதனைத் தீயில் வெந்த நான் நோய் கொண்ட கண்ணையும் சிந்திக்காமல் கண்ணீர் விட்டு அழுதேன். எனது சக மாணவர்கள் சிலர் வந்து ஆறுதல் சொன்னார்கள். அவர்களின் ஆறுதல் வார்த்தையோடு பாடசாலையைப் பார்த்தபடி பின்னால் நடந்துவந்து, தேனீர் கடை சாமியிடம் நடந்தவற்றைச் சொல்லி அவரும் ஆறுதல் கூற, பாடசாலைக்கே முடிவுரை எழுதிவிட்டு நடந்து சென்றேன் வீட்டை நோக்கி.

அன்று பிடித்தது - கல்வியில் வெறியும், எப்படியாவது நான் வாழ்க்கையில் நாலுபேர் மத்தியில் பேசப்படும் மனிதனாக வளர்ச்சி காணவேண்டும் என்ற வைராக்கியமும் என் மனதுக்குள்ளேயே வளர்ச்சி கொண்டது. நான் பாடசாலை விட்டு வந்த செய்தி அறிந்து எனது மாமாமார், பெரியம்மா போன்றோரும், சோதனையில் பாசாகினால் சைக்கிள் வாங்கித் தருவதாகச் சொல்லி சைக்கிள் ஓடப் பழக்கின எனது தந்தையின் தம்பியார் - சித்தப்பாவும் வந்து ஆறுதல் சொல்லி, வரும்வருடம் சோதனை எடுக்கலாம் என்று பலவிதமான ஆறுதலைச் சொன்னார்கள். எனது வேதனை ஆறாத நிலையில் - நான் பள்ளி வாழ்க்கைக்கே முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டேன்.

இந்த நிலைமையில் செய்தி அறிந்து வீட்டுக்கு வந்த எனது உறவுக்காரர் ஒருவர் - கொஸ்வத்தை என்ற சிங்களப்பகுதியில் கடை ஒன்று வைத்திருப்பவர் - புகையிலை, சுருட்டு, புடவை என பலதரப்பட்ட வியாபாரம் செய்பவர் - வீட்டுக்கு வந்தபோது எனது மனநிலை உணர்ந்து தனது கடைக்கு வரச்சொல்லி கேட்க, எனது மனநிலையும் போனால் நல்லதுதானே என விழிக்க, சிங்களம் படிக்கலாம், பணமும் உழைக்கலாம், வீட்டுக்கும் உதவலாம் என்ற சிந்தனையும் கரைதட்ட, அம்மாவுடன் சம்மதம் சொல்லி அப்பாவின் அனுமதிக்காகக் காத்திருக்க, அப்பாவும் நீண்ட ஆலோசனையின் பின் எனது விடாப்பிடியான வேண்டுதலின் பின் அனுமதிக்க, முதல் முதல் கொழும்பு நோக்கி எனது படி மிதிக்கும் வாழ்க்கைப் பயணம் ஆரம்பமானது.

தொடர்ந்த என் வாழ்க்கையில் நடந்த பேரிடம்...

வீடு எரிந்தது!

குடியிருந்த அந்த வீடு எதிர்பாராத நிலையில் 1956ல் நெருப்புக்கு இரையானது. உடுத்திய உடை தவிர எதுவுமே மிஞ்சவில்லை. எங்கள் அனைவரின் உடைமைகள் அனைத்தும் அழிந்து போனது. பதினைந்து வருட வாழ்க்கையில் அம்மா அப்பாவால் சேகரிக்கப்பட்ட அனைத்துப் பொருட்களும் அழிந்தன. என் செய்வோம், விதியின் விளையாட்டு. மீண்டும் என் குடும்பம் அதில் இருந்து பின்னோக்கி அரசபுரம் என்ற அரசின் குடியேற்றத்

திட்டத்தில், எமக்கு அரசினால் வழங்கப்பட்ட காணிக்ஞள், இரண்டறையில் வீட்டை கல்லினால் கட்டி வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

இப்பொழுது நாங்கள் நாலு பிள்ளைகள் அப்பா அம்மாவுக்கு. அண்ணா திருமணம் செய்து கொண்டார் சின்னமாமாவின் இரண்டாவது மகளை. எங்கள் குடும்பம் இப்போ பெரிதாகியது. வருமானம் ஒருவரின் உழைப்பே. இந்த நிலையில் வீட்டெரிந்த செய்தி அறிந்து உறவு தேடி ஓடிவந்த எனக்கு உணரவைத்தது, நான் எடுத்த முடிவு சரியானதுதானென. ஏதோ இந்நிலையில் என்னால் என் குடும்பத்துக்கு உதவ முடிந்ததே என்ற மன நிம்மதி தந்தது. நானும் ஒரு வாரத்தில் திரும்பவும் உழைப்புக்காய் கொழும்பு சென்றேன்.

ஆறாத்துயரம் அம்மாவின் மரணம்

காலம் இப்படியே கடந்து சென்றது. வாழ்க்கையும் வளைந்து வளைந்து முலை முடுக்குகளில் வளைந்து நிமிர்ந்து நீண்டபடி கண்ணுக்கெட்டா தூரம் வரை காட்சி தந்து சென்றபடியே இருந்தது. 1957ம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் ஐந்தாம் திகதி ஒரு சோகச் செய்தி என்னை எட்டியது. என்னவெனில் எனது அம்மாவுக்கு சுகம் இல்லாமல் யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்தியில் வைத்து இருப்பதாகவும், உடன் வரும்படியும் செய்தி வந்தது. உடனடியாக விடுமுறை பெற்று எனது பெரியம்மாவின் மகன் நடா என்பவரையும் சேர்த்துக்கொண்டு கொழும்பில் இரவு புகையிரதம் பிடித்து நேராக மறுநாள் காலை நாலாம் வாட்டில் கிடந்த அம்மாவை, காவலாளிக்கு கைக்குள் வைத்துச் சென்று பார்த்தேன். கூட நின்றுது பெரியம்மாதான். கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்ட அம்மா கண்ணீர் சிந்தியபடி மறுபக்கம் திரும்பி அழுதபடி இருந்தா. நாங்கள் அவாவுக்கு ஆறுதல் கூறிவிட்டு வெளியில் வந்து நிற்கையில், சிறிது நேரத்தில் மயங்கிவிட்டதாகக் கிடைத்த செய்தி கேட்டு சென்ற எமக்கு அவாவின் உடலை மட்டுமே காண முடிந்தது. சோதனையில் இது ஒரு வேதனை கலந்த சோதனை. இறைவனிடம் பாரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு எனது கடமைகளைச் செய்யச் சொன்ன அண்ணா நிலைதடுமாறி நின்றார். அம்மாவை எங்கள் இல்லம் சேர்த்த உறவுகள் சகல கடமைகளையும் சிறப்புடன் செய்து முடித்து 7ம் நாள் செலவுச் சடங்கும் செய்து முடித்து விட்டார்கள்.

31ம் நாள் நீகழ்வும் நினைவு மலரும்

அம்மாவின் முப்பத்தோராம் நாள் நெருங்கியது. அண்ணா தன் ஆசையை வெளிப்படுத்தினார். அவரின் ஆசையோடு எனக்கும் விருப்பமாக இருந்தது. நினைவு மலரை சிறப்பாக வெளியிட எண்ணி எமது கிராமத்துக்குப் பக்கத்து கிராமத்துப் புலவர் ஒருவரிடம் சென்று எமது விருப்பத்தைச் சொன்னோம். என்னை சைக்கிளில் ஏற்றிச் சென்றவர் எனது பெரியம்மா மகள் கணவரும், எனது இரண்டாவது மாமாவின் மகனும், அம்மாவுக்கு கடைசியாக இரத்தம் கொடுத்தவரும், எனது அத்தாருமான திரு.சிவகுரு என்பவராகும். அவரே புலவரை எனக்கு அறிமுகம் செய்தவருமாவார். அனைத்தையும் கேட்டறிந்த புலவர் அவர்கள் போட்ட நிபந்தனையும் கேட்ட பணத்தொகையும் என்னை திகைப்பில் ஆழ்த்தியது. சரி வாறம் என்று சொல்லி வந்த எனக்கு வரும்போது உதித்த எண்ணமே, ஏன் நான் இதை எழுதக்கூடாது என்ற என் உள்ளத்துக் கேள்வியாகும். அந்தக் கேள்வியே என்னையும் ஒரு இலக்கியவாதியாக்கியது. எழுதினேன். கடமையைச் சரியாகச் செய்து முடித்தேன்.

பெரும்படை ஐயனார் கோவல் புனரமைப்பு

வேலணையில் தென்கரையில் குடியிருந்து பெரும்படையோடு பக்தர்க்கு பேரருளும் சுரந்து அருள் பாலித்து வருவது பெரும்படை ஐயனார் ஆலயம். நீண்ட நாட்களாக நான்கு மரங்களைக் கொண்டு பரந்த சோலை அமைத்து அதன் அடியில் அமர்ந்து அருள்பாலித்த ஐயனாருக்கு திருத்தொண்டர் தில்லையம்பலம் அவர்களின் பெரும் திருப்பணியால் மக்களின் பணத்தால் சிறுக ஒரு ஆலயம் அமைத்தார். அதை பரிபாலனம் செய்யும் பெரும்பொறுப்பு என்னிடம் வந்தது. என்னால் இயன்றவரை ஆலயத்தைப் பாதுகாத்து தினவிளக்கு பூசையை ஐயரைக் கொண்டு செய்து வந்தேன். அத்தோடு வைகாசி விசாக பொங்கல் விழாவையும் சிறப்புடன் நடாத்தி வந்தேன். நான் வெளிநாடு வெளிக்கிடும் வரை என் கடமையில் தழும்பல் ஏற்பட வில்லை. பின் வெளியால் வந்தபின்னும் இன்றுவரை அங்கு உள்ள ஐயனார் பக்தர்களான இராசையா, சரஸ்வதி. சண்முகரத்தினம் போன்ற அன்பர்கள் மூலமாகத் தொடர்ந்து வருகின்றேன்.

அரசியல், பொதுப்பணி பிரவேசம்

1952ம் ஆண்டு நடந்த இலங்கை பொதுத்தேர்தலில், ஊர்காவற்றுறை தொகுதியில் போட்டியிட்ட சுயேட்சை வேட்பாளர் திருவாளர் கிளப் பாலசிங்கம் அவர்கள் வேலணை பெருங்குளம் முத்துமாரி அம்பாள் ஆலயத்திற்கு ரூபா இரண்டாயிரம் திருப்பணி நிதிக்கு கொடுத்ததால், அப்பகுதி மக்கள் ஆலயத்தின் அன்றைய தலைவரின் விருப்பத்திற்கேற்ப, திரு பாலசிங்கம் அவர்களின் வெற்றிக்காக தேர்தல் வேலைகள் செய்வதற்காக திரு கந்தையா செல்லத்துரை அவர்களை நியமித்தனர். அவரின் வேண்டுதலுக்காக, நான் முதன் முதலில் கூட்ட அறிவிப்புக்காக காரில் சென்று பிரச்சாரம் செய்வதற்காக அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன். அதுவே எனது ஆரம்ப அரசியலாகும். நான் பாலசிங்கத்தாருக்கு பிரச்சாரம் செய்தாலும் என் இதயத்தில் அந்தத் தேர்தலில் தமிழரசுக்கட்சியின் வேட்பாளராகப் போட்டியிட்ட திரு வி. நவரத்தினம் அவர்களின் தேர்தல் வெற்றிக்காகவே உழைத்தேன். தமிழரசுக்கட்சி முகவராக வங்களாவடியில் தேனீர்க்கடை நடாத்திய திருவாளர் இராமலிங்கம் அவர்களின் பிரச்சார வடிவத்தில் மயங்கி நின்றேன். அவரின் கடையில் தொங்கவிட்ட தமிழரசுக்கட்சியின் பிரச்சாரப் பாடல்...

போட்டி

உதயசூரியன் உதிக்கின்ற போது

உறங்காதே தமிழா..!

அஞ்சி வாழ்வதும் கெஞ்சி வாழ்வதும்

ஆண்மைத் தமிழனுக்கு அடுக்குமா..!-

உரங்கொண்ட தீரர் நாம் உறுவோம் தமிழரசே...!

என்ற உணர்ச்சிப் பாடலை பாடமாக்கிச் சொல்வோருக்கு, ஒரு வடையும் தேனீரும் பரிசாகத் தருவதாக பாடசாலை மாணவரிடையே ஒரு போட்டியை உருவாக்கினார். பாடசாலை செல்லும் மாணவர் களுக்கு தண்ணீர் கொடுத்து தாகம் தீர்க்கும் இவரின் இந்த

உணர்ச்சிப் பாடல் போட்டியில் பல மாணவர்கள் கவனம் செலுத்தினர். அதில் நானும் பங்கேற்று முதல் பரிசாக வடை உண்டதோடு உள்ளத்தில் தமிழர் தேசிய உணர்வையும் தன்மானக் குருதிக்குள் சேர்த்துக் கொண்டேன். பலர் அதில் முதலாம் இடத்திற்கு இலக்காகி நின்றனர். அந்த நன்றி திருவாளர் இராமலிங்கத்துக்கே சேரும். அதில் இருந்து தொடர்ச்சியாக பல தேர்தல்களில் தமிழரசுக் கட்சிக்கும், பின் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்குமாக தொடர்ந்த எனது பணி, சில சந்தர்ப்பங்களில் போட்டியிடும் வேட்பாளர்களின் அணுகுமுறையால் நிலைமை மாறுபட்டும் நடந்தது. தேர்தலில் மட்டுமே; இதயத்துக்கொள்கையில் அல்ல. இந்த நினைவுகளுடன் உழைப்பை நோக்கி என் பயணத்தை சிங்கள தேசமான தென்கோடி திசையில் ஆரம்பித்தேன்.

நண்பர்கள்

வாழ்க்கையில் நண்பரைத் தேடல் மிகவும் இலேசான காரியமாகும். ஆனால் உண்மை நண்பர்களை வாழ்க்கையில் தேடுவது மிக மிகக் கஷ்டமான காரியம். நானும் பலருடன் பழகி உறவு வைத்து பின் பாடம் கற்ற பின்னால் மூவரை மட்டுமே என்னால் இனம் காண முடிந்தது. முதலாவது - பிறந்த மண்ணில், நண்பன் கா.துரைராசா அவர்கள். இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் எதுவித எதிர்பார்ப்பும் இன்றி, வறுமைக்கோட்டின் கீழே வாழ்ந்தும், நட்புக்கு இலக்கணம் படைத்தவர். இன்று அவர் உயிருடன் இல்லை. இரண்டாமவர் கொழும்பில் ஒரே றூமில் வாழ்ந்தவர். 1957ல் நட்புக்கொண்டவர். எனது சுகவீனத்துக்காக சுலைமான் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிப்பதற்காக தனது கையில் கிடந்த மோதிரத்தைக் கழட்டிக் கொடுத்து, அனுமதி எடுத்தவர் - இன்று பிரபல தொழிலதிபர் ஆகியும் நட்புக்கு உதாரணமாக வாழ்ந்து வருபவர் - எனது அருமை நண்பர் வேலணை வீரசிங்கம் என்ற பிரபல வர்த்தகர். மூன்றாவவர் டென்மார்க்கில் பழகிய ஒரு இலக்கிய நண்பர். அவர் முல்லைத்தீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட சிவராஜா. புனைபெயர் சொன்னால்தான் பிறருக்குத் தெரியும். அவர்தான் முல்லைஷரான் என்ற என் இனிய நண்பர். அவர் இப்போ சிறு சுகவீனமுற்று படுக்கையில் உள்ளார். வாய் பேசமாட்டார். அவரே அந்த நண்பர்.

கொழும்பில் தொடர்ந்த பணி

1957ல் தென் ஈழ தேசத்தை (மட்டக்களப்பு பிரதேசம்) இயற்கை சூறாவளி தன் கோரப்பசிக்கு இரையாக்கி மக்கள் சொல்லொணாத்துயரில் துவளும் செய்தி அறிந்து வீரகேசரி நாளிதழின் ஆசிரியர் வாசன் அவர்கள் தலைமையில் துடித்தெழுந்த வெள்ள நிவாரணக் குழுவுக்கு நிதி சேகரித்துக் கொடுப்பதற்காக அன்று தொழிலின் நிமித்தம் கொழும்பில் வாழ்ந்த வேலணையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட வாலிபர்களை ஒருங்கிணைத்து வேலணை வாலிபர் முன்னேற்றச் சங்கம் என்ற பெயருடன் ஒரு அமைப்பை திரு எஸ்.பி.சாமி, வீரசிங்கம் போன்றோருடன் இணைந்து உருவாக்கி அதன் மூலம் மக்களிடையே நிதி சேகரித்து வீரகேசரி பத்திரிகை ஊடாக கிழக்கில் துயருற்ற மக்கள் துயரில் பங்கேற்று உதவியதின் மூலமாக மக்கள் பணிக்கு பிரவேசித்தேன்.

தொடர்ந்த என் பணியில் கொழும்பு வாழ்க்கையில் பல ஆண்டுகள் வியாபார விற்பனை முகாமையாளராகவும், விற்பனையாளராகவும், கணக்காளராகவும் என் தொழிலில் பணி தொடரும்போது, கொழும்பில் வாழைத் தோட்டத்தில் எம். எச். எம். மொகிதீன் என்பவர் நடாத்தி வந்த இலங்கை கொம்ஷனிஸ்ட் கட்சியின் வார பேச்சாற்றல் வகுப்பில் பயிற்சி பெறச் சென்று வரும் வேளையில் அங்கு தொடர்பு ஏற்பட்ட நண்பர் ஒருவரின் மூலமாக எனக்கு திருவாளர் சந்திரகாசன் அவர்களின் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து நான் கொழும்பு தமிழரசுக் கட்சியின் கொழும்புக் கிளையின் உறுப்பினராக இணையும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அதன் மூலமாக திருவாளர் கா. பொ. இரத்தினம் அவர்களையும், திரு.ஈழவேந்தன்- இன்னாள் பா. உ அவர்களையும், திரு.வடிவேற்கரசன் அவர்களையும், திரு.வே.அ.கந்தையா-முன்னாள் பா.உ., இன்னும் பலரையும் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. இந்தத் தொடர்புகளை அத்திவாரமாக வைத்தே நான் தமிழரசுக்கட்சியின் கொழும்புக் கிளையில் ஒரு நிர்வாகசபை உறுப்பினராக முடிந்தது.

பாராட்டு விழா

1957ல் அன்று இரும்புத்திரை நாடாக இருந்த உருசியாவுக்குச் சென்று திரும்பிய கா.பொ. அவர்களுக்கு, இரும்புத்திரை நாட்டின் இரகசியத்தை அறிந்து வந்த உலகத்தமிழ் மன்றத் தலைவரும், தமிழ்மறைக் கழகத் தலைவரும், வேலணை மண்ணின் சொந்தக்காரனுமான அவருக்கு திருவாளர் கந்தையா வைத்திய நாதன் அவர்களின் தலைமையில் விவேகானந்தா சபை மண்டபத்தில், தமிழர் தந்தை திரு. எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் அவர்களை முன்னிலைப்படுத்தி வரவேற்பு விழா எடுத்தோம். வேலணை வாலிபர் முன்னேற்றச் சங்கத்தின் சார்பில். முத்த அரசியல் தலைவர்கள் பலர் கலந்து கொண்ட விழாவுக்கு நேரில் போய் அழைத்தும் வர நேரமில்லை என்றவர் கிஷ்ளி திரு திருச்செல்வம் அவர்களே... ஆனால் எமக்கு பெரும் ஒத்துழைப்பாய் இருந்து விழாவுக்கு துணை நின்றவர் அன்றைய சுதந்திரன் ஆசிரியர் திரு. சிவநாயகம் அவர்களே எனலாம். இப்படி பல படிக்கட்டுகளை மிதித்தபடி எனது பயணம் கொழும்பில் தொடர்ந்தது. இதனால் அடிக்கடி நான் என் சீவியத்துக்கான தொழிலை மாற்ற வேண்டிய நிர்ப்பந்த சூழ்நிலைக்கு தள்ளப்பட்டேன்.

1958ல் கலவறம்; அகதிப் பயணம்

தொடர்ந்து 1958ல் கொழும்பில் ஏற்பட்ட இனக்கலவரத்தால் பெரும் துயர்பட்டு இஸ்லாமிய வேடம் பூண்டு நடமாடித் திரியும் நாளில் என்னை நன்றாய் அறிந்த ஒரு சிங்கள நண்பனால் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டு பிடிபட்டு, கையில் கிடந்த ஒரு பவுன் மோதிரத்தையும் இழந்து அடியும் வாங்கி பின் பம்பலப்பிட்டி சென் பற்றிக் பாடசாலையில் அகதியாகி, நாலு நாள் இருந்து, பின் முன்னாள் தீவுப்பகுதி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திருவாளர் தம்பிஐயா அவர்களால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட இரும்பு ஏற்றிவந்த கப்பல் மூலமாக தாய் மண்ணை மிதித்தேன். சொந்த மண்ணில் இருந்து சொந்த மண்ணுக்கு அகதிப் பெயரோடு போய் இறங்கினேன் என்பது தீராத துயரச்செய்தியே. ஒரு வருடம் சில மாதம் கழிய மக்களும் சிறுக தேறல்பெற நெஞ்சம் சுமக்கும் அந்த சோக

நிகழ்வில் இருந்து மக்களைத் தெளியவைக்க, உழைக்க வழியில்லா நிலையில் மீண்டும் கொழும்பு புறப்பட்டேன்.

முத்தமிழ் விழா

கொழும்பு வந்த நாங்கள் எங்கள் அமைப்பான வேலணை வாலிபர் முன்னேற்றச் சங்கத்தின் மூலமும், நண்பர்கள் எஸ்.பி.சாமி, வேலணை வீரசிங்கம், கா.துரைராசா, க.நவரத்திரனம் போன்ற நாட்டுப் பற்றுமிக்க நண்பர்களின் உறுதுணையோடும் அன்றைய பாராளுமன்ற உறுப்பினர் வே.அ.கந்தையா அவர்களின் ஒத்துழைப்போடும் 1960ல் வேலணையில் மக்கள் வியக்கும் வண்ணம் ஈழத்தின் அன்றைய முன்னணி இலக்கியவாதிகள், மேடைப்பேச்சாளர்கள், கவிஞர்கள், கலைஞர்கள் அனைவரையும் அழைத்து மூன்று நாட்கள் தொடர்ச்சியாக முத்தமிழ் விழா ஒன்றை வேலணை வாலிபர் முன்னேற்றச் சங்கத்தின் மூலம் கிராம மக்களின் ஒத்துழைப்போடு நடாத்தியதன் மூலமும் தாய் மண்ணின் மக்களின் பேருதவியுடன் தமிழ்ப் பணியில், தமிழர் பணியில் தொடர்ந்து கால் பதித்தேன்.

இவ்விழாவுக்கு சிறப்புற வேலணையில் வாழ்ந்த பெரும் பகுதியான மக்கள் பங்களிப்பு செய்ததோடு, வேலணை மக்களின் பெருமைக்கும், தமிழ்க்கலை உணர்வுக்கும், தமிழ் உணர்வுக்கும் அடையாளமாக இருந்தது என்ற மக்கள் கருத்தை சங்கத்துக்கு வாங்கித் தந்தது. வீட்டில் தூக்கத்தைக் குலைக்கும் சத்தம் போட்டு துன்பம் கொடுக்கும் விழாவென ஊர்காவற்றுறை பொலிசில் முறைப்பாடு செய்யவும் சிலர் இருக்கத்தான் செய்தனர். அவர்களின் முறைப்பாடு பற்றித் தெரியத்தந்த அன்றைய ஊர்காவற்றுறை உதவி பொலிஸ் அதிகாரி துரைராஜா ஜெயகுமார் கூறுகையில், அவர்களுக்காகப் பரிதாபப்படுவதைத் தவிர வேறு எதுவும் செய்ய முடியாது எனச் சிரித்தபடி கூறினார்.

விழாவின் சிறப்புக்கு

அந்த விழாவின் சிறப்புக்கு குறிப்பாக மரச் சிற்பக் கலைஞர் திரு நாகரத்தினம் அவர்களும், சித்திரக்கலைஞர் திரு பா.சண்முகநாதன் அவர்களும், திரு சண்முகராசா அவர்களும்,

திரு கந்தையா திருநாவுக்கரசு, க.தில்லையம்பலம், வீ.பி.கந்தையா ஆகியோரின் சேவையும் பணியும் பாராட்டுக்குரியது. இந்த நேரத்தில் எனக்கும் எனது உயிர் நண்பர் வேலணை வீரசிங்கத்துக்கும் ஒரு சிரிப்பான மறக்க முடியாத பெரும் துயர நிகழ்வு ஏற்பட்டதையும் இங்கு குறிப்பிடலாம்.

சட்டை இல்லா பயணம்

என்னவெனில், விழாவின் ஒழுங்குகளைக் கவனிப்பதற்காக கொழும்பில் இருந்து சென்ற சாமியார், வீரசிங்கம், துரைராசா, நான் ஆகிய நால்வருள் நானும், வீரசிங்கமும் ஒரு நாள் வேலணையில் இருந்து நிகழ்ச்சிக்கு பேச்சாளர்களை ஒழுங்கு செய்வதற்காக யாழ்ப்பாணம் போனோம். அன்று காலையில் வெளிக்கிட்ட நாங்கள் பல இடத்துக்கு பல பஸ்களில் ஏறி, இறங்கி காத்திருந்து வேலைகளை முடித்துவிட்டு வர நேரம் போதவில்லை. இப்போ மாதிரி பொதுக்காசை கணக்கின்றி செலவு செய்யவும் ஏலாது. கார் பிடித்தால் அன்றைய சூழலில் 500க்கு மேல் வேண்டும். அதற்கு உதவி செய்ய வசதியான எவரும் எம்மிடம் இல்லை. இந்த நிலையில் சுன்னாகத்தில் இருந்து கடைசி பஸ்சில் வந்த நாங்கள் இறுபிட்டி குறிகட்டுவான் கடைசி பஸ்சை தவற விட்டுவிட்டோம். இதனால் அந்த இரவை யாழ்ப்பாணத்தில் கழிக்க வேண்டிய கட்டாயம். தெரிந்த இடமும் பக்கத்தில் இல்லை. துயரத்தில் மூழ்கிய நாங்கள் ஒரு முடிவெடுத்தோம். சத்திரத்துக்கு பக்கத்தில் எமது உறவினர் ஒருவர் மார்க்கட்டுக்குள் கடை வைத்து இருக்கிறார். அவரின் கடையில் ஒரு ஓடை இருக்கிறது. அதில் தங்கிவிட்டு விடிய முதல் பஸ்சில் போவோம் என முடிவெடுத்தோம். அதன்படி கடையை நெருங்க இரவு ஒரு மணி. அதில் குந்தி இருந்த எமக்கு கண் தூக்கம் தொடங்க, நாங்களும் போட்டிருந்த சேட்டைக் கழற்றி கீழே விரித்து விட்டு சரிந்து விட்டோம். விடிய கண்விழித்துப் பார்க்கும்போது சேட்டு இரண்டையும் காணவில்லை. பெரும் துயர் கொண்ட நாங்கள் பயணத்தை சேட்டில்லாமலேயே தொடர்ந்தோம். ஏதோ அம்பிகையின் அருளால் பஸ்சுக்கு காசை வேட்டியில் முடிந்து வைத்த படியால் பயணம் தடைபடவில்லை. இதுவும்

நான் பயணித்த படிக்கட்டுகளில் மறக்கமுடியாத சம்பவங்களில் ஒன்று எனலாம்.

நாடக மன்றம் அமைத்தல்

1961ல் அப்போ கொழும்பில் நாடகத்துறையில் பிரபலமாக விளங்கிய இளம் நாடகக்கலைஞர் எஸ். எஸ். கணேசபிள்ளை (வரணிஷரான்) அவர்களின் நட்பு கிடைத்ததை பாலமாக வைத்து கொழும்பில் நாடகக் கலைக்குள் புகுந்தேன். இதற்காக பலதடவை தொழிலையும் இழந்தேன்.

முன்னைய மேற்படி நண்பர்களையும் இறுகவே அணைத்து பங்களிகளாக்கி கொழும்பில் யாழ் கலை அரங்கம் என்னும் பெயரில் ஒரு நாடகமன்றத்தை நண்பர் சாமி அவர்களின் தலைமையில் உருவாக்கி நாடகத்துறையை விரும்பும் திறமை கொண்ட மேற்படி சங்க உறுப்பினர்களுக்கும் வெளியே திறமைக்கு இடமின்றி இருந்தோருக்கும் பணிபுரிந்ததோடு நானும் நடப்பத் துறைக்குள் புகுந்தேன்.

1961ம் ஆண்டு நடுப்பகுதியில் கொழும்பு சரஸ்வதி மண்டபத்தில் கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர் நடமாடி எழுதியசங்கிலியன் என்ற சரித்திர நாடகத்தை அன்றைய ஆள்வோரின் பல இன்னல்களைத் தாண்டி நண்பர்கள் எஸ்.பி.சாமி, வீரசிங்கம், வரணிஷரான் ஆகியோரின் உறுதியான பங்களிப்பும் ஊக்கமான சேவையும் பாலமாய்க் கொண்டு திரு எஸ்.பி.சாமி அவர்களை சங்கிலியனாக நடிகை வைத்து நாடகத்தை மேடை ஏற்றி தமிழரின் சரித்திர வரலாற்றைத் தெரியவைத்ததின் மூலம் பத்திரிகைகளின் பாராட்டைப் பெற்றேன். இந்த நாடகத்தில் நான் பரநிருபசிங்கனாக நடிகையின் மூலம், சிறந்த வில்லன் நடிகன் என்ற பாராட்டு தினகரன் பத்திரிகையின் மூலமாகக் கிடைக்க காரணமாக இருந்தது.

10வது தருக்குறள் மாநாடு

1962ல் - 12.07.62 - இலங்கை தமிழ் மறைக்கழகத்தின் தலைவரும் மொழிபெயர்ப்பு திணைக்களத்தின் உயர் அதிகாரியும்,

உலகத் தமிழ்மன்றத்தின் தலைவருமான (பின்னாள் ஊர்காவற் றுறை பா.உ.) பண்டிதர் வித்துவான் திரு கா.பொ.இரத்தினம் அவர் களின் வேண்டுகோளை ஏற்று வேலணை கிழக்கு மகாவித்தியாலய முன்றலில் தமிழ் மறைக்கழகத்தின் 10வது திருக்குறள் மாநாட்டை மேற்படி முன்னைய நண்பர்களினதும், ஊர்மக்களினதும் பூரண ஒத்துழைப்போடு மூன்று தினங்கள் நடத்தினோம். அவ்விழாவுக்கு இலங்கை அறிஞர்களோடு தமிழகத்தில் இருந்தும் பிரபல அறிஞர் களான பேராசிரியர் சாலை இளந்திரையன், திருமதி கனகசவுந்தரி இளந்திரையன், சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள் திரு ஐயம்பெருமாள் கோனார் (டில்லி பல்கலைக்கழகம்) போன்றோ ரையும் பண்டிதர் அவர்களின் உறுதுணையோடு வரவழைத்து பொய்யாமொழிப் புலவர் வள்ளுவனாருக்கும் அவரின் நூலான திருக்குறளுக்கும், அத்தனைக்கும் மேலாக தமிழ் அன்னைக்கும் பெருமை சேர்த்தோம். இது ஒரு அமைப்பின் மூலமாகச் செய்யப் பட்டதால், அனைவரும் பங்காளிகள் எனலாம்.

நான் பிறந்த கிராமத்தின் வளர்ச்சிக்காகவும், நான் வாழ்ந்த சமூகத்தின் உயர்வுக்காகவும், தேவி கோட்ட சனசமூக நிலையத்தின் ஊடாகவும், நாவலர் சனசமூக நிலையத்தின் ஊடாகவும், வேலணை கமத்தொழில் சேவை நிலையம் ஊடாகவும், வேலணை பயிர்ச் செய்கைக்குழு ஊடாகவும், கிராம முன்னேற்றச் சங்கம் ஊடாகவும், வேலணை ஸ்ரீ.ல. சு. கட்சி போன்ற அமைப்புகள் மூலமும் பல சிறப் பான மக்கள் பணியை மேற்கொள்ள முடிந்தது எனலாம்.

நாங்கள் சங்கிலியன் நாடகம் வெளியிட்ட தினத்தன்று வெளியீடு செய்த சங்கிலியன் நாடகச்சிறப்பு மலரில் சிறுகதை ஒன்று எழுதியதன் மூலம், கொழும்பு இலக்கியத்துறைக்கு அறிமுகமான தோடு அன்றைய நம் ஊரின் இளைஞர்களுக்கிடையே கவியரங்கம், விவாத அரங்கம் போன்றவற்றை நடாத்தி தமிழ் இலக்கிய உணர்வை ஊட்டினேன். எனது கிராமத்தில் நான் படித்ததும், எனது பிள்ளைகள் ஐவரும் அகரம் முதல் கல்லூரி செல்லும்வரை படித்ததும், நீண்ட காலமாக அம்மன்கோவிலடி தமிழ் கலவன் பாடசாலை என்ற

பெயரில் இயங்கியும் வந்த பாடசாலையில் பெற்றோர் - ஆசிரியர் சங்கத்தின் செயலாளராகப் பணிபுரிந்த காலத்தில் பெரும் அரசியல் நெருக்கடிக்கு மத்தியிலும் அப்பகுதி மக்களின் பெரும் ஆதரவோடு விஞ்ஞான ஆய்வுக்கூடம் கொண்ட ஒரு மகாவித்தியாலயமாக தரமுயற்ற அரசியல் நெருக்கடிக்குள் பெரும் பாடுபட்டு நிறைவேற்றி மக்கள் ஆதரவைப் பெற்றேன். தாய்மண்ணை விட்டு வெளியேறும் வரை மக்கள் பணிக்கு என்னால் முடிந்தவரை என்னை அர்ப்பணித்தேன்.

திருமணம்

1963 புரட்டாசி மாதம் 5ம் திகதி (05-09-1963) அன்று எனது வாழ்க்கையில் ஒரு படி மேல் ஏறும் பாக்கியம் கிடைத்தது. திருமணம் என்ற பந்தபாசக் குளத்தில் நீந்தும் பாக்கியம் கிடைத்தது. எனது ஒன்றுவிட்ட மாமியும் திருத்தொண்டர் தில்லையம்பலம் அவர்களின் மூன்றாவது மகளுமான தவமணியை எனது அப்பாவின் விருப்பத்துக்கமைய திருமணம் செய்துகொண்டேன்.

வாழ்வின் வசந்தம்

எனது திருமண வாழ்க்கை பேரீன்பக் கடலில் நீந்த வைத்தது. இருபத்தி ஐந்து அகவையான இளமை பூத்த எனக்குக் கிடைத்தது பதினெட்டு அகவையும் நிறையாத ஒரு பச்சைக்கிளி என்றால் வாழ்க்கை எப்படி இருந்திருக்கும். பஞ்சணை மெத்தையல்ல, வெளியுலகப் பயணமல்ல. எங்கள் தேன்நிலவு பனம் குருத்தோலைப் பாயில், சீமெந்து நிலத்தில். தெற்குப்புற சுவரின் யன்னல் ஓரத்தின் ஊடாக ஓடிவந்த கடலோரத் தென்றல் காற்றின் ரீங்கார ஒலி எங்கள் நெஞ்சத்தில் சுகந்தம் வீசி நிற்க, உள்ளம் திருமண நிகழ்வைச் சுற்றி வந்தது. எனது அன்பு மைத்துனர் குமாரசாமியின் ஏற்பாட்டில் நடந்த திருமண விழா அதியுயர் நிலையில் நடந்தது. வீட்டின் முன்னால் பிரதான ஒழுங்கையைத் தொடும்வரை நீண்ட பந்தல். உள்ளே பலவண்ண ஒளிகொண்ட மின்விளக்குகள். வெளியே கேற்றில் இருந்து 150 மீட்டர் பிரதான வீதிவரை மின் ஒளி வர்ணங்கள், சோடனைகள் என்று பெரும் சிறப்போடு நடந்தது எனது திருமணம்.

இரவு வேளை. அதிகாலை 4.30 மணிக்குத்தான் முகூர்த்தம். அதனால் நீண்ட நேரம் நான் மணவறையில் காத்திருக்கும் நிர்ப்பந்தம். இரவு பத்து மணிக்கே என்னை அழைத்து வந்து உட்கார வைத்த உறவினர்கள் பலர் வீடுபோய் தூங்கியும் வந்திருப்பார்கள். ஆனால் அப்படி காத்திருப்பதிலும் ஒரு வகை இன்பமே. நேரம் வந்தது. குருவானவரும் தனது கடமையைத் தொடர, உறவுகளும் அந்த நீண்ட பந்தலை நிறைக்க திருமண விழா. மணமகன் கையில் தாலியைத்தந்த குரு எழுந்து நின்று தாலியை மணப்பெண்ணின் கழுத்தில் பூட்டும்படி ஆணையிட, நானும் அப்படியே செய்து விட, அனைத்து உறவுகளும் மஞ்சள் அரிசியுடன் பூபோட்டு வாழ்த்த விழா தொடர்ந்தது.

வாழ்த்துக்கள்

வாழ்த்தும் வரிசையில் எனக்கு ஏடு தொடக்கிய மாமா பண்டிதர் வந்தார். வாழ்த்துப் பாக்களுடன் வந்தவர் சபையில் வாழ்த்தினார். நீண்ட வாழ்த்து மடல். அதிலே ஆறு வரிகள்

வாழ்த்து

பாராளும் மன்னர் பணி பழுதுண்டென்று

பலமான வியாபாரப் பணியை ஏற்று...!

சீராளும் செந்தமிழை காக்கும் மருகா

சீதையைப்போ லோர்பெண்ணை பரிசாய் பெற்றாய்

பேரோடு சீரோடு நீவீர் வாழ...

பெருங்குளத்தாள் பேரருளை தருவாள் நம்பு!

என வாழ்த்திச் செல்ல, எனது சொந்த மாமாவின் மகனான ஸைத்துணர் பாலசிங்கம் வந்தார். மஞ்சள் அரிசியிட்டு வாழ்த்திய தோடு, வாழ்த்துப் பாவை பண்டிதர் சித்தப்பாவிடம் கொடுத்து பாடவைத்தார். அதிலும் சிறுதுளி...

வாழ்த்து

அறுபத்தி மூன்றாம் ஆண்டான புரட்டாதி ஐந்தில்

பெறுநற் கரியவொரு பேர்வரனைப் பெறுகின்றாள்

பெண்ணின் பெருந்தகையாள் பேரழி தவமணியாள்
கண்ணிற்குள் கார்மணியாள் காண்...!

மைத்துனர் தியாகராசா மகிழ்வுடன் இனிது வாழ்க
மெத்தநற் பொருத்தமான மெல்லிடையாள் தவமணியோடு..
சக்தியும் சிவமுமாக சார்ந்து நீர் வாழ்க...! வாழ்க...!
சக்தியாம் பெருங்குளத்தாள் தந்திடும் அருளையேற்று...!

என்று பாடி வாழ்த்திச் செல்ல அடுத்து வந்தார் வாழ்த்துடன் என்
அருமை நண்பர் வேலணை வீரசிங்கம். அவர் கையில் இருந்த
வாழ்த்து வித்தியாசமானது. தமிழின் பேறுகள் பதினாறையும்
படமாய் வரைந்து தமிழன் கண்ட பேறுகள் பதினாறும் பெற்று பெரு
வாழ்வு வாழ மனதார வாழ்த்துகின்றேன் என கட்டி அணைத்து
வாழ்த்திச்சென்றார். காரணம் அவர் ஒரு பகுத்தறிவாளர் என்பதுடன்
திருமணமாகாதவர் என்பதால். இப்படி காத்திருந்த பெரியவர்கள் வந்து
வாழ்த்திச் செல்ல பின் கிட்டத்தட்ட காலை மணி ஆறைக் கடந்தது.
அதன்பின்னால் மாப்பிள்ளை அழைப்பு. பின் கால் மாற்றம்
என கடமை முடிய நூறு பேருடன் ஆரம்பித்த ஊர்வலம் கடைசியில்
சொந்த உறவுகள் பத்துப்பேருடன் நின்றது. திருமணவிழா முடிவுறும்
அந்தக் காட்சி என் நெஞ்சத்து நினைவாக நெஞ்சில் ஒரு மூலையில்
இழையோடி நின்றது.

தொடர் வாழ்க்கை

எனது வாழ்க்கையில் பொருளாதார நிலையில் கஷ்டமாகத்
தான் இருந்தாலும் எனது உறவுகளின் தேற்றலாலும் எனது
மனைவியின் உற்சாகம் ஊட்டும் வார்த்தைகளாலும், விட்டுக்
கொடுக்காமலும், காட்டிக் கொடுக்காமலும் நடந்த வாழ்க்கைப்
பயணத்தில் முதல் ஆறு மாதம் உறவுகளின் விருந்தோம்பலும்
அன்பளிப்புகளும் கைகொடுக்க கோயில் குளம் என்ற காட்சிகளும்
கண்டு தெய்வ தரிசனம் பெற்று, வாழ்க்கை தெளிந்த நீரோடையாக
ஓடியது. வாழ்க்கையில் நான் என்னைப்பற்றிய சகல விடயங்களும்
கடன்பட்டே கலியாண ஏற்பாட்டை செய்தேன் எனவும், ஒன்றும்
விடாமல் உள்ளம் திறந்து, உண்மையை என் மனைவியிடம் கூறிய

தாலும், அதேபோல் எனது மனைவியும் தனது வரலாற்றைக் கூறி இருவரும் கலந்து எமது வாழ்க்கைப் பயணத்துக்கு ஒரு சரியான பாதையைத் தெரிவு செய்ததாலும், எனது வாழ்க்கைப் பயணத்தில் நான் எடுத்த முடிவு - மனிதனுக்கு பணம் அவசியம்தான் வாழ்க்கைக்கு, ஆனால் பணம்தான் வாழ்க்கை என்றல்ல என்ற உள்ளத்து உணர்வோடு எனது மனைவியின் துணிவான நல்ல குடும்ப அமைப்போடு சந்தோசமாகப் பயணித்தேன். ஒரு வருடத்தை நிறைவு செய்தது புதிய பயணம். அதன்பின் நான் கொழும்பு வாழ்க்கைக்கு புறப்பட வேண்டிய கட்டாயக் கடமை ஏற்பட்டது. செல்கின்றேன்.

எனது கடமைக்காகவே எனது இளமைக்கால திருமணம்

நான் எனது இளமைக்காலத்தில் இருபத்தி ஐந்து வயதில் திருமணம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டதன் காரணம் எனது சகோதரர் இருவருக்காகவேதான். அம்மா இறக்கும்போது ஒரு தம்பிக்கு ஐந்து வயது, அடுத்த தம்பிக்கு பத்து வயது. இந்த நிலையில் அவர்களைப் பாதுக்காப்பாகப் பராமரித்தது எமது அண்ணரும் அண்ணியும்தான். அதன்பின் வாழ்க்கை ஓட்டத்தின் வேகத்தால் அண்ணருக்கும் பெரிய குடும்ப பாரம், பிள்ளைகள் அதிகம். இந்த சூழலில் அவர்களால் இந்தச் சுமையையும் சேர்த்து சுமப்பது பெரும் துன்பமாக இருந்தது கண்டு சிந்தித்தால் பரிகாரம் தேட வேண்டிய கட்டாயம் எனக்கு. இதற்கு வழி வேறு ஒன்றும் இல்லை. அதை சமாளிக்க நான் திருமணம் செய்தால் தான் நிலைமை சரிவரும் என பண்ணினேன். தந்தையாருக்கும் இதை விளக்கிச் சொன்னேன். அவரும் வெளியில் ஓடித் திரியும் வேலைப்பளுவாய் இருந்ததால், சரியென ஏற்றதோடு, தனது அக்காவின் மகளே இதற்கு ஏற்ற மருமகள் எனவும், அவளால்தான் இந்தக் கடமைகளைச் சரியாகச் செய்ய முடியும் எனவும் ஆலோசனை கூறினார். அதனால் அந்தத் திருமணத்தைச் செய்யவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

சகோதரர்கள்

எனது சகோதரர்கள் இருவரும் எனக்கு பிள்ளைகள் மாதிரி. திருமணம் நடந்து இரண்டு மாத காலத்துக்குள் நான் தனிக் குடித்தனம் போக வேண்டிய நிலை இவர்களால். நாங்கள் தங்கும் இடத்தில் இவர்கள் தங்க முடியாத சூழ்நிலை. இதற்குள் கடைசித் தம்பிக்கு பாடசாலையில் பந்தடித்து ஒரு காலில் முறிவு ஏற்பட்டுவிட்டது. இவை அனைத்தையும் சமாளிக்க தனிக் குடித்தனமே முடிவான தீர்வு என்றாச்சு. இப்படி இவர்களைப் பராமரித்து கடைசியில் கால்முறிவுக்காக பல வைத்தியம் செய்தும் மாறாத நிலையில் பருத்தித்துறை விறாத்துப்பளை செல்லையா என்ற முறிவு வைத்தியரிடம் கொண்டுபோய் கிட்டத்தட்ட ஆறுமாதங்கள் வைத்திருந்து கால் நல்ல சுகமானபின்தான் வீடு வந்தோம். அதன்பின் அவர்கள் வளர்ந்து கொழும்பில் வேலை செய்து, திருமணவயது வர அவர்களுக்கு திருமணமும் பேசி, தாராத்தம் பண்ணிக் கொடுத்தோம். எனது கடமைக்கும் வறுமைக்கும் எனது தகப்பனார்தான் பக்கத்துணையாக நின்றார் என்பது நன்றி உணர்வோடு சொல்லவேண்டிய கட்டாய உண்மையாகும்.

அண்ணரும் அண்ணியும்

இந்தக் காலச் சுழற்சியின் படிகளில் நாங்கள் எனது அண்ணரையும் அண்ணியையும் பற்றி கட்டாயம் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். காரணம், அண்ணி அண்ணருக்கு மனைவியானாலும் எமது தாய்மாமனுக்குப் பிள்ளையானாலும் எங்கள் மூவரின் இதயத்தில் இன்றும் அம்மா என்ற சிந்தனையே உண்டு. காரணம், அம்மா இறக்கும்போது அவர் மூன்று பிள்ளைகளுக்குத் தாயாக இருந்தும், அம்மாவின் பிரிவுக்குப் பிறகு எனக்குப் பிந்திய இரண்டு சகோதரர்களையும் எந்தவித வேறுபாடும் இன்றி தனது பிள்ளைகளைப் போன்றே கவனம் செலுத்தி வந்தா என்பது எனது உள்ளம் உணர்த்தும் உண்மை. அதே நேரம் அந்த வீட்டில் இருந்த சின்னமாமா, சின்னமாமி போன்றோரும் இரத்த உறவின் இலட்சனைக்கு இலக்கணமாய், அண்ணியின் அண்ணரின்

கட்டாய கடமை உணர்வுக்கு பங்கம் வராமல் நீருற்றி வளர்த்த குலதெய்வங்கள் எனலாம்.

முதல் வாரிசு

1965 ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் எட்டாம் திகதி (08-04-1965) அன்று எனது வாழ்க்கையின் அடையாளமாக முதலாவது பரம்பரையான ஒரு பெண் குழந்தைக்கு தந்தை என்ற அடுத்த படிக்கட்டில் கால் பதித்தேன். அவளுக்கு கலைவாணி என்ற நாமகர்ணத்தைச் சூட்டி மகிழ்ந்தேன். அவளுக்கு உறவுகளால் வைக்கப்பட்ட பெயர் ரஜனி. இப்போது அதுவே அனைவராலும் அழைக்கப்படும் பெயராக மாறி உள்ளது.

இரண்டாவது வாரிசு

1967 ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் பதினேழாம் திகதி (17-11-1967) அன்று எனது வாழ்க்கையின் அடையாளமாக இரண்டாவது வாரிசும் கிடைத்தது. அவளுக்கு கமலவாணி என்ற நாம கர்ணத்தைச் சூட்டினேன். அவளுக்கும் உறவுகள் வைத்த பெயராக வதனி என்ற பெயரே இன்று ஊர் உறவுகளால் வழக்கத்தில் உள்ளது.

தனித் தொழில் ஆரம்பம்

1968ல் நான் ஆராச்சிகட்டுவ என்ற ஒரு சிங்கள ஊரில் புத்தளத்துக்கும் சிலாபத்துக்கும் இடைப்பட்ட நகரம் - அதில் ஒரு புடவை வியாபார நிலையத்தைத் தொடங்கி அதற்கு கலைவாணி ஸ்ரோர் என்ற பெயரும் வைத்து ஆறு வருடங்கள் அதை தொடர்ந்து நடத்தியும் அதில் பலன் காண முடியாத நிலையில், அதை வேறொருவரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு தாய்மண் வந்தேன் கடனாளியாக.

மூன்றாவது பரம்பரை

1970 ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் மூன்றாம் திகதி (03-11-1970) அன்று எனது மூன்றாவது பரம்பரைச் சொத்தான ஒரு ஆண்பிள்ளை கிடைத்தது. அவனுக்கும் ஆயகலைகள்

அனைத்துக்கும் தாசானாக இருப்பான் என்று ஆவலுடன் கலை தாசன் என்று பெயர்கூட்டி மகிழ்ந்தோம். உறவுகள் அவரை தாசன் என்றே அழைத்து மகிழ்வார்கள்.

ஆலயப் பூரவேசமும் கறுப்புக்கொடியும்

1971ஆம் ஆண்டு 16ம் திகதி காலை, வேலணை பெருங்குளம் முத்துமாரி அம்மன் ஆலயத்தில் சிறுபான்மை மக்களும் உள்சென்று தெய்வ தரிசனம் செய்யும் உரிமையை வழங்கும், உரிமையை மதிக்கும் செயல்பாடான ஒரு நற்செயலைச் செய்வதற்கு ஆலய பரிபாலன சபை ஒரு முடிவை எடுத்தது. அதை கிராமத்து மக்கள் அனைவரும் வரவேற்று இருந்தனர். அதற்கான திகதியைக் குறிக்கும் காலத்துக்கு முன்னதாக கொடிமரத்தைச்சுற்றி கம்பி அடித்தபின், அதை நிர்வாக சபையின் தலைவர் எனது மாமனார் க.தில்லையம்பலம் அவர்கள் தலைமையில் நடத்துவதாக அனைத்து நிர்வாக சபையினரும் முடிவெடுத்தனர். அதையும் கிராமத்து மக்கள் நல்ல முடிவாக ஏற்றுக் கொண்டனர். ஆனால் இதை அறிந்த ஊர் அரசியல் தலைவர்கள் சிலர் அந்த நிகழ்வை அரசியலாக்கிச் செயல்படத் திட்டமிட்டு, நிர்வாகத்தில் சிலரை மாற்றி அமைத்து அன்றைய தீவுப்பகுதி பா. உறுப்பினர் அவர்களின் தலைமையில் நிகழ்வை நடத்த திட்டங்கள் நடந்தன.

இந்த நேரத்தில் ஊர் மக்கள் சிலருடன் நான் சென்று ஆலயத்தலைவரான எனது மாமாவைக் கண்டு இந்த நிகழ்வினைக் கூறினேன். ஒரு முறை கிளிநொச்சியில் பா. உறுப்பினராக கா. பொ. இரத்தினம் அவர்கள் இருக்கும்போது மாமாவின் கோரிக்கையின் பேரில் அவரிடம் சென்று தேருக்கு வாகமரம் வெட்ட உதவி கேட்டபோது அவர் சொன்ன வார்த்தைகள்- 'நான் திருக்குறளை வளர்ப்பவன். மக்கள் பணிக்கே நேரமில்லை. கோவில் வேலைகளில் மெனக்கெட நேரம் எங்கே இருக்கு' என தட்டிக்கழித்த செயலை நினைவுபடுத்தி, ஆலயத்தில் அரசியல் வேண்டாம் எனக் கேட்டு, முன்னைய ஏற்பாட்டின்படி தலைவரின் தலைமையில் செய்யும்படி சொன்னபோது அவர் கூறினார். 'நீங்கள் சொல்வதும் சரிதான்.

ஆனால் சில பரிபாலன சபை உறுப்பினர்கள் பா. உவைக் கொண்டு வரும் விடயத்தில் தீவிரமாக இருக்கிறார்கள். நான் அதைத் தடுக்க முடியாமல் உள்ளது' என தனது நிலைப்பாட்டை, நெருக்கடியைச் சொன்னபோது நாங்கள் சொன்னோம் - 'நிர்வாகம் போட்ட தீர்மானத்தை நிர்வாகமே குலைக்கும்போது, பொதுமக்களான நாங்களும் எங்களால் இயன்ற சக்தியைக் காட்டுவோம்' எனக் கூறி வெளியேறினோம். அப்போது அவர் 'நீங்கள் சொல்வதும் சரிதான். நாங்கள் செய்வதும் சரிதான்' எனக்கூறி வழியனுப்பினார்.

நாங்கள் வெளியேறி வந்து, பின் நிகழ்ச்சி நடக்கும் மக்கள் பிரவேசத்தினத்தில் நாங்கள் மக்களைத் திரட்டி ஆலயத்தில் அரசியல் வேண்டாம் என கோஷமிட்டு கறுப்புக் கொடி காட்டினோம். மறுநாள் அது யாழ்ப்பாணம் ஈழநாடு பத்திரிகையில் முன்பக்கத்தில் 'மாமன் தலைமைதாங்க மருமகன் கறுப்புக்கொடி' என்று தலைப்பிட்டு செய்தியாக வந்தது. மாமாவும் அன்று மாலையே வீடுவந்து 'நீங்கள் செய்ததும் சரி, நான் செய்ததும் சரிதான்' என ஆறுதல் சொல்லிச் சென்றார். அது அவரின் பெருந்தன்மைக்கு எடுத்துக்காட்டு எனலாம்.

மகாவித்தியாலய முயற்சியும் -

ஸ்ரீலங்கா சுந்தரக்கட்சிக் களை ஆரம்பமும்

நீண்ட காலமாக வேலணை கிழக்கு அரசினர் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலையை தரமுயர்த்தித் தரும்படி காலத்துக்குக் காலம் பெற்றோர் - ஆசிரியர் சங்கத்தின் சார்பில் சகல பா. உறுப்பினர்களிடமும் விண்ணப்பம் செய்த வண்ணமே இருந்தோம். ஆனால் தேர்தல் வாக்குறுதியுடன் பா. உறுப்பினர்கள் அதை மறந்து விடுகின்றார்கள். 1965ம் ஆண்டு தேர்தலில் வந்த பா. உறுப்பினர் வி. நவரட்ணம் அவர்கள் மட்டும் கல்வி அமைச்சில் அதை ஒரு பரீட்சார்த்த மகாவித்தியாலயமாகப் பதிவு செய்து இருந்தார். இந்த வேளையில் 1970 ஆம் ஆண்டு தேர்தலிலும் பா. உ. பண்டிதர் கா. பொ. அவர்களிடமும் விண்ணப்பம் பெ. ஆ. சங்கத்தின் மூலம் வைத்தபோதுதான் உண்மை வெளிவந்தது. தனது வீட்டுக்கு அருகில்

இருக்கும் சரஸ்வதி வித்தியாசாலையை தரமுயர்த்தித் தருவதாக தான் தன் ஆதரவாளர்களுக்கு முடிவு சொல்லிவிட்டதாகவும் அதனால் இதைச் செய்ய முடியாது எனவும் பதில் வந்தது.

அவரின் நேர்மையான வார்த்தையை மதித்தாலும்... முன்பு கொடுத்த வாக்குறுதிக்கு மாறானது என இதைக்கேட்ட பெற்றோர் - ஆசிரியர் சங்கத்தினர் கூடி இதற்கு என்ன செய்யலாம் என பெரும் கவலையுடன் சிந்திக்கத் தொடங்கினர். எவரும் எந்த முடிவும் எடுக்காத காரணத்தால், நாங்கள் அனைவரும் கலைந்து விட்டோம்.

அன்று இரவு எனக்கு ஒரு செயல் தென்பட்டது. முள்ளை முள்ளால்தான் எடுக்கமுடியும். எம்.பி.க்கு பயந்து இருப்பவர்கள் இருக்கட்டும். எம்.பி.யையும் வெல்ல மந்திரி இருக்கிறார். வராது என தெரிந்து கொண்ட பின்னும் நாம் சும்மா இருக்காமல், மயிரை முடிந்து, மலையை இழுப்போம். வந்தால் மலை, போனால் மயிர் என பணி தொடர்வதே சரியென எண்ணிய நான் எனது நண்பர் கா. துரைராசாவிடம் விடயம் கூற அவரும் சம்மதிக்க, அடுத்த நாள் நாங்கள் இருவரும் சென்று பா. சண்முகநாதனிடம் கூற, அவர் 'முடிந்தால் செய்யுங்கள்; என்னால் மினக்கெட முடியாது' என்றார். அதன்பின் பல பெற்றோர்களைக் கண்டு விபரம் சொல்ல, அவர்கள் 'சரியான முடிவு. இப்படி அலவாங்கால் அடித்தால்தான் இனி காரியம் நடக்கும்' என்றார்கள். அதன்பிரகாரம் அந்த வாரமே அம்மன்கோவிலின் தெற்கு வீதியில் சட்டத்தரணி ப. கதிரவேலு அவர்களையும், மதியாபரணம் அவர்களையும் அழைத்து வேலணை ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி கிளையை அமைத்தோம். அதில் தலைவராக திரு தி.குமாரசாமி அவர்களையும், செயலாளராக பொன். தியாகராசா (பொன்னண்ணா)வையும், பொருளாளராக ஏ. செல்வராசா அவர்களையும் தெரிவு செய்தார்கள். ஐந்து பேர் கொண்ட நிர்வாகசபையும் அமைக்கப்பட்டது. பணி மின்னல் வேகத்தில் தொடர்ந்தது.

படிப்படியாக அமைச்சர்கள் தொடர்பை ஏற்படுத்த கொழும்பு சென்று வாரக்கணக்கில் பணி தொடர்ந்தேன். இதற்கிடையில்

உதவி கல்வி அமைச்சரை வி. பொன்னம்பலம் அவர்கள் மூலம் தொடர்பு கொண்டு எமது அம்மன்கோவிலடி பிரதேசத்துக்கு முதல் முதலாக ஒரு அமைச்சரை அழைத்து, வரவேற்றுப் பேச வைத்தோம். பின் விவசாய அமைச்சரைக் கண்டு பேசி வரவேற்றோம். அவரின் பேச்சை நானே மொழிபெயர்த்தேன் (தமிழில்). அடுத்து அந்தப்பகுதியால் அம்மன்கோவில் இராச வீதியால் இல 76 பஸ்சை சாட்டி ஊடாக வந்து, செட்டிபுலத்துக்குள் ஊடறுத்து இராசவீதியால் தினம் பஸ் ஓடுவதற்கேற்ற முறையில் அன்றைய போக்குவரத்து அமைச்சர் அனில் முனசிங்காவை திரு ஆ. தியாகராசா, வட்டுக்கோட்டை பா.உ. துணையுடன் கண்டு பேசி பஸ்சை ஓடவைத்தோம்.

இதன் கடைசி விடயமாக நான் இந்த மகாவித்தியாலயத்தை தரம் உயர்த்தும் விடயத்தில் இறங்கினேன். எனது வேகமான பணியைக் கண்ட பலர் பின் எங்களுக்கு உறுதுணையாக இணைந்தனர். நிர்வாகம் பெயருக்கு இருந்தது. செயல்பாடுகளை நானே செயல்பட நேர்ந்தது. காரணம், கொழும்பு சென்று நாட்களைச் செலவு செய்ய பலருக்கும் நேரமின்மை. அனைத்தும் சொந்தக்காசில் போக்குவரத்தை கவனிக்க மற்றவர்களால் முடியவில்லை. எனது வீட்டிலும் கஷ்டம்தான். தோட்டத்தை மனைவியும் தந்தையாரும் கவனிக்க நான் இலட்சிய வெறியுடன் ஓடித்திரிந்தேன். பா. உறுப்பினர் பலவிதமான தடைகளைப் போட்டார். பலரைக்கண்டு பேசி நிறுத்த முயன்றார். கடைசியாக பா. உறுப்பினர். பாராளுமன்றத்துக்குள்ளேயே குமாரகுரியருக்கு எதிராக கேள்விக்கணையை கல்வி அமைச்சரிடம் தொடுத்தார். அப்போது எனது பெயரையும் உச்சரித்து, இரண்டு முறை எனது பெயரும் ஹன்சட்டில் இடம் பெற வைத்தார். தினப்பதி பதிப்பான ஞாயிறு சிந்தாமணியில் அவரின் அனைத்துச் செயலும் வெளிவந்தன அன்று. அவரின் கேள்விக்கு அப்போது உதவி கல்வி அமைச்சர் துடாவை அவர்கள் பதில் கூறுகையில்,

‘வேலணையில் உங்கள் தொகுதியில் ஒரு பாடசாலையைத் தரம் உயர்த்திக் கொடுக்கும்படி அமைச்சர் குமாரகுரியர் கேட்டுள்ளார். அதைச் செய்ய முடிவாகிவிட்டது. அதை நீங்கள்

கேட்கவில்லை. அது கட்டாயம் செய்ய வேண்டிய பாடசாலை என யாரோ ஒருவர் கேட்டதாக அவர் சிபாரிசு செய்துள்ளார். அது உங்கள் தொகுதியாகையால், நீங்கள் அதைத் தடுக்கின்றீர்களா...? அப்படியானால் அதைச் செய்ய வேண்டாமென ஒரு மனு தாருங்கள். நாங்கள் அதைச் செய்யாது விடுகின்றோம்' எனச் சொல்ல, மௌனமாகிவிட்டார் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்.

ஒரு தொகுதிக்கு பா. உறுப்பினர் மட்டும்தான் நல்ல திட்டங்களைச் சிபாரிசு செய்ய வேண்டுமென்று இல்லை. யாரும் கேட்கலாம் எவரும் அதைச் செய்யலாம் எனக் கூறி முடித்ததும் பா. உ. அப்படியே கதையை மாற்றி, 'தபால் அமைச்சர் திறப்பு விழாவுக்கு வந்தால் நாங்கள் கறுப்புக்கொடி காட்டுவோம்' எனக் கூறி வெளியேறி விட்டார் என சிந்தாமணி செய்தியில் விபரம் வந்தது. இப்படி பல விடயங்கள். இதுவே முதல் கறுப்புக் கொடி போராட்டம். யாழ்ப்பாணத்தில். இது நடந்தேறியபின் ஒருநாள் 1971 கார்த்திகை மாதத்தில் கடிதம் ஒன்று வந்தது, யாழ் மாவட்ட கல்வியதிகாரியான திருவாளர் பொ.மாணிக்கவாசகர் அவர்களிடம் இருந்து, வந்து சந்திக்கும்படி என அதிபர் க.சிவராமலிங்கம் அவர்கள் செய்தி அனுப்பினார். நான் சென்று அறிந்ததும் பாடசாலையை மகா வித்தியாலயமாக்க உறுதிப் படுத்தி கடிதம் வந்துள்ளதாகக் கூறினார். மட்டற்ற மகிழ்ச்சி நெஞ்சை நிறைத்தது. உடனே இரண்டு நாள் கழித்து பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்கத்தைக் கூட்டி விபரம் சொன்னேன்.

திறப்பு விழாவுக்கு ஏற்பாடு

பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்கத்தைக் கூட்டி விடயத்தைத் தெரிவித்து ஏற்பாடு செய்தோம். திறப்பு விழாவிற்கு குமார சூரியரை அழைப்பதென்றும், அவரே பெயர்ப்பலகையைத் திறந்து வைப்பதாகவும் முடிவெடுத்தோம். அதற்குரிய ஏற்பாட்டை மின்னல் வேகத்தில் நடத்திக் கொண்டிருக்கும்போது ஊர்மட்டத்தில் அரசியல் ரீதியாக சில எதிர்ப்புகள் தொடங்கின. குமாரசூரியருக்கு கறுப்புக்கொடி காட்டும் எதிர்ப்பு செயல்பாடு எம்.பி. மட்டத்தில்

இருந்து வந்தது. எது நடந்தாலும் நடக்கட்டும் என்று நாங்கள் 20 - 01 - 1972 அன்று திறப்பு விழா நடத்த முடிவெடுத்தோம். இந்த விழாவை ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி வேலணைக் கிளையும், வே. கி. மகாவித்தியாலய பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்கமும் இணைந்தே நடத்தியது. மந்திரி வந்தார். திறந்து வைத்தார். பெரியதொரு வரவேற்பும் பெற்றார். அதற்கு பதினெட்டு பா. உறுப்பினர்களும் ஆதரவாளரும் கறுப்புக் கொடியுடன் வீதியின் கரையில் நின்றனர். நிகழ்ச்சி பெரும் பொலிஸ் காவலுடன்தான் நடந்தது. அடுத்த நாள் எனக்கும் பலவிதமான அனாமதேயக் கடிதங்களும் கிடைத்தன. நானும் செத்தாலும் பறுவாய் இல்லை, நினைத்ததை முடித்தேன் என்ற நினைப்புடன் நிம்மதியாய்த் தூங்கினேன்.

கூட்டுறவு சமாஜத்தில் வேலை

1972ம் ஆண்டு வைகாசி முதல் எனது மதிப்புக்குரிய நல்ல மனிதரும் சட்டத்தரணியுமான என். ரி. சிவஞானம் (தமிழ் காங்கிரஸ்) அவர்கள் தொடர்பைத் தொடர்ந்து அவரின் உதவியால் யாழ்ப்பாணம் விவசாயக் கத்தோரில் ஒரு வேலை கிடைத்தது. அது எனது குடும்ப வருமானத்துக்கு பெரும் உதவியாக இருந்தது. தொடர்ந்து அந்த வேலையில் நாலு வருடங்கள் பணிபுரிந்தேன். அந்த வேலையினால் பல பொதுப் பணிகளிலும் ஈடுபட வசதியாகவும் இருந்தது.

கூட்டுறவு கல்லூரிப் படிப்பு

யாழ் விவசாயச் சங்கத்தில் வேலையில் இருக்கையில் கூட்டுறவுச் சங்க பயிற்சிக்கல்லூரியின் ஏற்பாட்டுக்கமைய விவசாய அமைச்சர் திரு கொப்பகடுவ அவர்கள் கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் பணிபுரியும் ஊழியருக்கு கூட்டுறவு பற்றிய அறிவு மிகுதியாக்கல் அவசியமெனக் கருதி கூட்டுறவுக்கல்லூரியில் ஊழியர்கள் படிக்க வேண்டும் என ஒரு கட்டாயச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்ததனால் நானும் கொழும்புத்துறை கூட்டுறவுக் கல்லூரியில் இரண்டு வருடம் படித்தேன். அதில் கூட்டுறவு நிர்வாகம் பற்றியும், அதன் நடைமுறை பற்றியும், கணக்கு வகைகள் பற்றியும், பல பாடத்திட்டங்கள் பற்றியும் கண்டியில் இருந்து வந்த ஆசிரியர் சிலருடன் யாழ் ஆசிரியர் சிலராலும் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டது. அதில் நான் தேர்வில்

சித்தி பெற்றேன். அதனால் எனது பிற்காலப் பகுதியில் கிடைத்த பதவிகளைச் சீராகச் செயல்படுத்த முடிந்தது.

தீவ்ப்பகுதி கமத்தொழில் சேவை நிலையத்தில் தலைமைப் பதவி...

1973ல் அன்றைய விவசாய அமைச்சராக இருந்த கொப்பகடுவ அவர்களின் திட்டத்துக்கு அமைவாக ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்கவும் அவர்களின் அத்தியாவசியத் தேவைகளை நிறைவேற்றி வைக்கவும் போடப்பட்ட திட்டத்துக்கு அமைவாக ஊர்காவற்றுறை தொகுதி விவசாயிகளின் நலன் கருதி தொகுதியின் மத்திய பகுதியான வேலணையில் கமத்தொழில் சேவை நிலையம் ஒன்றை உருவாக்கி (முழுத்தீவுப் பகுதிக்கும் பொதுவாக) அதற்குத் தலைவராக க.மதியாபரணம் என்பவரையும் (புங்குகுடீவு) என்னை உபதலைவராகவும் (வேலணை), ஏனைய ஊர்காவற்றுறை, அனலதீவு, நயினாதீவு, நெடுந்தீவு, அல்லப்பிட்டி, வேலணை, மண்டதீவு என உறுப்பினர் ஒன்பது பேரையும் நியமனம் செய்து இருந்தார். ஆனால் மதியாபரணம் அவர்கள் கொழும்பு வர்த்தகராக இருந்தபடியால், தன்னால் தலைமைப் பதவியை ஏற்கமுடியாது என இராசிநாமா கடிதம் அனுப்பவும், என்னைத் தலைவராக்கி அவரை உப தலைவராக்கி மறுகடிதம் வந்தது. இதை ஏற்று நான் அத்தனை தீவுப் பகுதிக்கும் விஜயம் செய்து மக்களையும், அங்கு விவசாயப் பணிகளைக் கவனித்து வந்த பயிர்செய்கைக் குழு உறுப்பினர்களையும் கண்டு பேசி விவசாயிகளின் குறைபாடுகளைக் களைந்து தேவைகளை நிறைவேற்றி ஒரு பா.உ. செய்யாத பெரும் பணியைச் செய்தேன்.

உற்பத்திக்கால பொருட்கள் விநியோகம்

உற்பத்திக் காலத்தில் விதை நெல்லு, விதை உருளைக் கிழங்கு, வெங்காயம் போன்ற உற்பத்திப் பொருட்களையும், அவர்களுக்கேற்ற அறிவுரைகளையும் மற்றும் அவர்களுக்கு வேண்டிய கிருமிநாசினியையும் கால நேரம் அறிந்து கடமையை சரியாக நானும் விவசாய போதனாசிரியர் சிவக்கொழுந்து அவர்களும்

செய்ததோடு, சிலவேளை கூட்டங்களைக் கூட்டி பல ஆலோசனைகளையும் வழங்கி வந்தோம். குறிப்பாக அழுக்கணவன் நோய்வந்து பயிர்கள் நோய்கொள்ளும் போது பல கூட்டங்களை நடத்தினோம்.

இணக்கசபை தலைவர் நியமனம்

இந்த சபையில் இருக்கும் தலைவருக்கு மேலதிகமாக இணக்கசபைத் தலைவர் என ஒரு பதவி வழங்கி அதன்மூலம் இந்த சங்க மட்டத்தில் விவசாயிகளுக்கிடையே ஏற்படும் காணிப்பிணக்கு, எல்லைப்பிணக்கு போன்ற சிறு சிறு பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து வைக்கும் பொறுப்புகள் நிறைந்த பதவியான இணக்கசபை தலைவர் பதவியிலும் இருந்தேன்.

பரம்பரை நாலாவது

இந்த இடைவெளிக்குள் 12-04-1973ல் எனக்கு நான்காவது பரம்பரை மகன் பிறந்தான். அவனுக்கு கலைவேந்தன் என்ற நாமம் சூட்டினேன். உறவுகள் அவனை வேந்தன் என அழைப்பார்கள்.

சமாதான நீத்பத்

1974ல் கமத்தொழில் சேவை நிலையத்தில் தலைவராகக் கடமை செய்யும்போது எனது பணியைப் பாராட்டிய மக்கள் சிலர் சேர்ந்து அமைச்சர் குமாரகுரியர் ஊடாக எனக்கு சமாதான நீதவான் பதவிக்காக விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டது. விண்ணப்பம் நீதி அமைச்சாரால் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு இறுதியாக வேலணை உதவி அரசு அதிபரின் சிபாரிசுக்காக வந்தது. இதை அறிந்த உள்ளூர் அரசியல்வாதிகள் பாராளுமன்ற உறுப்பினரை அணுகி, அதை மாற்றி இராசரட்ணம் ஆசிரியருக்கு கொடுக்கும்படி நெருக்க, பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் இணங்கி அரசு அதிபரை நெருங்க, அரசு அதிபர் எனது விண்ணப்பத்தைத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டார். பா. உ. எதிர்ப்பதாகக் கூறி, நாங்களும் அதைப் பெரியதாக நினைத்துச் செயல்படாமல் விட்டுவிட, பின் காலம் கடந்து அரசு மாற்றத்தின் பின்பே, இராசரத்தின வாத்தியாருக்கு சமாதான நீதவான் பதவி கிடைத்தது. இந்தப் பணியில் சில பாதைகளையும் புனரமைக்க முடிந்தது.

பலநோக்கு கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் இயக்குனர் சபைத் தேர்தலும் ஒரு உறவின் தீப்பம்பட்ட சதிச்செயலும்

வேலணை பலநோக்கு கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் 1974ம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் சிறிமா அரசின் புதிய கூட்டுறவுச் சங்க சட்டவழிகளுக்கமைவாக மண்டைதீவு, அல்லப்பிட்டி, வேலணை கிழக்கு, வேலணை மேற்கு, சரவணை போன்ற பிரதேசங்களை உள்ளடக்கி முறையே 15 கிளைகள் அமைத்து, அதில் ஒவ்வொரு கிளைக்கும் ஒன்பது உறுப்பினர்களைத் தெரிவுசெய்து அதன் ஊடாக மத்திய நிலையமான வேலணை வங்களாவடியில் இயங்கும் தலைமை நிலையத்துக்கு ஒரு இயக்குனர் சபைத்தலைவரைத் தெரிவு செய்யும் தேர்தல் நடந்தது. அதிலே கட்சி ரீதியாக தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் சார்பில் பா. உறுப்பினர் ஆசிரியர் சி. இராசரத்தினம் அவர்களை வேட்பாளராக நிறுத்த, நான் ஸ்ரீலங்கா சுந்திரக்கட்சியின் சார்பில் பிரபல ஒப்பந்தக்காரரான தி.குமாரசாமி அவர்களையும் வேட்பாளராக நியமனம் செய்து, தேர்தல் வேலைகள் ஒரு மாத காலமாக நடந்து வந்தது. பலதரப்பட்ட மக்களை நாளும் பொழுதும் கண்டுபேசி, எமக்கே இரண்டு வாக்கு கூடுதலாக வெற்றி வாய்ப்பு கிட்டி நின்றது. இதற்கு திருவாளர்களான அருந்தவம், இராசதுரை, சிவராசா, இந்திரசித்து, இளங்கோ, பி.எஸ்.நாதன், துரைராசா போன்ற நண்பர்களின் உழைப்பும் பெரிதும் கைதந்தது. வெற்றிக் களிப்பில் இருந்த எங்களை தேர்தலின் முன் இரவு திடீரென எனது உறவுக்காரர் ஒருவரை தம்வசப்படுத்திய பா.உ குழுவினர் அவர் மூலமாக குடும்பஉறவை முன்றிறுத்தி எங்கள் வேட்பாளரை போட்டியிட்டாது தடுத்து நிறுத்தியதாலும், அவர் போட்டியில் இருந்து விலகுவதாகக் கடிதம் கொடுத்ததாலும் எனக்கு தலையில் விழுந்த உச்சியடியாகிவிட்டது. இன்றும் அதை நினைக்கையில் அந்த உறவின் செயல் தீயாய்ச் சுடுகிறது.

வேலணை பயிர்செய்கைக்குழு தலைவர் பதன்

மேற்படி சபையில் இருக்கும்போதே, எனக்கு மேலதிகமாக வேலணை கிராமச்சபை உள் அடங்கிய விவசாயிகளுக்கு உதவும் ஊர்ச்சங்கத்திலும் தலைவராக நியமனம் செய்யப்பட்டு பரிபாலனம்

செய்யும் அதிகாரத்துடன் விவசாய அமைச்சரிடம் இருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. அதையும் ஏற்றுக்கொண்டு எனது பணியைத் தொடர்ந்தேன். இப்பணிகளில் நாலு வருடங்கள் பரிபாலனம் செய்தேன்.

பணியாளர் நியமனம்

மேற்படி கமத்தொழில் சேவை நிலையத்தில் நான் தலைவராக இருக்கையில் எனது செயலாளராக ஒருவரை நானே பணிக்கு அமர்த்தலாம் என்ற விதிக்கமைய நான் நீண்ட பரிசீலனைக்குப் பின் ஒருவரை நியமனம் செய்தேன். அது எனக்கு நம்பிக்கையாளரான ஒரு சிறுபான்மைத் தமிழர் என்பதால் எதிர்ப்புகள் என்னைத்தேடி வந்தன. பா.உ பின்னணியில் இருந்தார் என்பதை பின்னால் நான் அறிந்து கொண்டேன். ஆனால் அதில் அவர்கள் வெற்றி பெற முடியவில்லை. கடைசியில் இன்றுவரை பி.சண்முகநாதன் என்பவரே அப்பதவியில் இருந்தும், இப்போது நல்லூருக்கு பதவி உயர்வுடன் இடம் மாற்றப்பட்டுள்ளார் என அறிகின்றேன்.

பணியாளர் நியமனம்

நான் ஸ்ரீ-ல சு. கட்சியின் செயலாளராகப் பணியாற்றுகையில், படித்துவிட்டு வாழ்க்கையில் மிகவும் பாதிப்புற்றிருந்த நான்கு பேருக்கு வேலனை தபால் அகத்திலும், மற்றும் மூவருக்கு மக்கள் வங்கியில் ஒரு முகாமையாளராகவும், கணக்காளராக ஒருவரையும் பணியாளராக்கியதோடு, பின்னால் உதவி அரசு அதிபராக ஒருவரையும் பதவி உயர்த்தவும் முடிந்தது. எனது மக்கள் பணியில் இங்கே உச்சத்தைக் காண முடிந்தது. இதற்காக எந்தவித ஆதாயத்தையும் எதிர்பார்க்காமல்... எமது கிராமம் அரசு ஊழியரால் சிறப்படைய வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்குக் காகவே பணியைச் செய்தேன். அவர்களில் இருவர் இன்றும் புலம்பெயர் வாழ்வில் உள்ளார்கள். ஒருவர் மட்டும் இறையடி எய்தி விட்டார்.

(1)

தாலிக்கொடி விற்று வீதி போட்டது

1976ம் ஆண்டு வைகாசி 15ம் திகதி வேலணை கிராம முன்னேற்றச் சங்கத்தின் தீர்மானப்படி அன்றைய பாராளுமன்ற பிரதிநிதி அவர்களை நானும் சில ஊர்மக்களும் சென்று நேரில் கண்டு கேட்டுக்கொண்டதற்கமைய பா.உறுப்பினர் உறுதி தந்தார். கிராம முன்னேற்றச் சங்கத்தால் எடுக்கப்பட்ட தீர்மானத்தின்படி பெரும்படை ஐயனார் கோவில் வீதியான அரசபுர வீதியை கல்லுப்பதித்து தார்ஊத்தி ரோட்டாக்கித் தருவதாக உறுதிமொழி தந்தார். அந்தப்பாதை மழைக் காலத்தில் மக்கள் முழங்கால் மட்டும் தண்ணீருக்குள் நடந்து செல்லும் பாதை. வாகனம் எதுவும் மழைக் காலம் என்றால் வரவே முடியாது என்ற நிலை. ஒருமுறை பிரசவ மாதை வண்டிலில் ஏற்றிச் சென்றே வெளியேறி காரில் போனோம். அதைவிட அவ்வீதியால் போக்குவரத்து செய்பவர்கள் கிட்டத்தட்ட ஐம்பது குடும்ப மக்கள். இந்த மக்களின் நீண்ட கால கோரிக்கை இது. இப்படியான பாதையைத் திருத்தித்தருவதாக பா.உ அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டதும் மகிழ்வற்றனர் மக்கள். ஆனால் காலம் கனிந்து வர நாளும் நெருங்கிவர பாராளுமன்ற உறுப்பினரை சிலர் மாற்றி அமைத்து தங்களின் வீடுகள் உள்ள பாதையைத் திருத்தி அமைப்பதற்கு ஒப்புதல் கேட்டு சதித்திட்டம் போட, அதற்கு பா.உ அவர்கள் இணங்கி பணத்தை அவர்கள் கேட்ட பாதைக்கே மாற்றி அமைத்து விட்டார். அதை அறிந்த நான் அவரைக் கேட்க, அவர் அடுத்த வருட பட்ஜெட்டில் பார்ப்போம் எனக்கூறி கடத்தி விட்டார்.

இந்தக் கவலையில் வந்து மனம் நொந்து கலங்கிய நிலையில் நின்ற எனக்கு பரிவாக எனது மனைவி ஆறுதல் கூறும்போது ஒரு திட்டம் சொன்னார். 'தாலிக்கொடி கிடக்கு. விற்றுவிட்டு ரோட்டை போடுவோம். பின் வசதி வரும்போது கொடியை வேண்டுமோம்' என்றார். அத்தோடு அந்தப் பாதை இப்பகுதி மக்களின் அவசியத் தேவை என்பதை பா. உறுப்பினரும் அவரின் அடியாட்களும் சிந்திக்காதிருக்கலாம், தங்கள் வசதி கருதி. ஆனால் நாம்

சிந்திப்போம். இதை ஊர்மக்கள் தெரிந்து கொள்ளட்டும்' என ஒரு உற்சாகத் தெம்பு தந்தார்.

எனது நெஞ்சத்தில் எரிந்த இலட்சிய குறிக்கோளுக்கு எண்ணை விட்ட மாதிரி இருந்தது. மறுநாளே அந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றத் தொடங்கினேன். எண்ணி மூன்று மாதத்தில் வீதி திருத்தப்பட்டது. கல்லுமக்கியும் மணலும் போட்டு பள்ளங்கள் நிரப்பி மாரிக்கும் வாகனம் போய்வரக்கூடிய வீதியாக்கி, 1977ம் ஆண்டு நடந்த தேர்தலில் போட்டியிட்ட பா. உ. கா. பொ. இரத்தினம் அவர்களை அந்த வீதியால் அழைத்துவரச் செய்தேன். அன்று முதல் அப்பகுதி வாழ் மக்கள் அந்த வீதியை மாசிலாமணி வீதி எனவே அழைத்து மகிழ்கின்றனர். எனது இலட்சியம் காத்த அன்பு மனைவியின் உறுதுணையை எண்ணி இன்றும் மகிழ்கின்றேன்.

மீண்டும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியில்

1977ல் வீதிபோடல், பாடசாலை தரமுயற்றல் சம்பந்தமாக கருத்து வேறுபட்டு பிரிந்திருந்த என்னையும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் வெளியில் விட விரும்பாத பா.உ. அவர்கள் அன்று இளைஞர்கள் மத்தியில் மிகவும் செல்வாக்குப் பெற்று, அடுத்த பா. உறுப்பினராகலாம் என்ற அளவுக்கு தீவகத்தில் பிரபலமாக இயங்கிவந்த திருவாளர் எஸ்.கே.மகேந்திரன் அவர்களின் மூலம் இணக்கம் பேசி, இணங்கவைத்து, அம்மன் ஆலய முன்றலில் ஒரு சமாதானக் கூட்டம் நடத்தி, மீண்டும் என்னையும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியில் சேர்த்துக் கொண்டார். அந்தக் கூட்டத்தில்தான் சட்டத்தரணி எஸ். கே. மகேந்திரன் அவர்கள் பேசும்போது, அண்ணர் பொன் தியாகராசா அவர்கள் ஒரு உறங்கா மனிதர் என பட்டம் சூட்டிப் பேசினார்.

கட்சியின் வளர்ச்சிப் பணியில் தொடர்ந்து செயலாற்றி தேர்தலில் வெற்றியும் கண்டோம்.

மாவட்டசபை தேர்தல்

1981ம் ஆண்டு நடைபெற்ற மாவட்டசபை தேர்தலில் கட்சியின் வெற்றிக்காக தீவகம் பூரா பறந்து பறந்து பணியாற்றி வந்ததோடு

அன்றைய தேர்தல் சாவடியில் கட்சிப் பிரதிநிதியாகவும் நியமனம் செய்யப்பட்டிருந்தேன். அப்போது வாக்குச்சாவடிக்குக் கொண்டு வரும் வாக்குப் பெட்டிகளைத் திறந்து பார்க்கும் பணி என்னிடம் வந்தது. அப்பொழுது திறக்கமுடியாது என வாதிட்ட பிரதிநிதிக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்ட வாக்குவாதம் இராணுவ மட்டம்வரை போய் அது ஒரு வாய்ச் சண்டையாகியும் கடைசிவரை விட்டுக்கொடுக்க முடியாதென வாதிட்டு கடைசியாக திறந்து காட்டியே வாக்களிப்பு நடந்தது. அந்த தேர்தல் நாளில்தான் யாழ்ப்பாண நூல்நிலையத்தை காமினி அத்துலத்முதலியும், காமினி செனநாயக்காவும் முன்நின்று எரித்து முடித்ததாகவும், அன்று பல இளம் தமிழர்களை சிங்கள இராணுவம் பாதையில் வைத்து சுட்டுக் கொன்றதாகவும் பின் செய்தி அறிகின்றேன்.

மண்ணில் வாழமுடியாது என்ற முடிவோடு கண்ணீர் விட்படி குடும்பத்தை விட்டு வெளிநாடு ஸ்ரீலங்காவுக்கு வந்தேன்.

1981 ஆடிமாதம் 9ம் திகதி தாய்மண்ணின் வாழ்வை நிறுத்தி புலம்பெயர்ந்து, அகதி அட்டைக்காக அன்னிய மண்ணில் உழைப்பதற்காக என்ற நினைப்போடு கட்டுநாயக்காவில் உள்ள பண்டாரநாயக்கா விமான நிலையத்தில் இரவு 8.30 மணிக்கு உருசியா விமானமான ஏறோப்போட் விமானம் மூலம் பயணத்தை ஆரம்பித்தேன். மறுநாள் காலை ஒன்பது மணிக்கு உருசியா விமான நிலையத்தில் வந்து இறங்கி, அன்று மூன்று மணிக்கு மாஸ்கோ விமானம் மூலமாக ஸ்பெயின் நாட்டிற்கு இரவு பதினொரு மணிக்கு வந்து சேர்ந்தேன். என்னோடு இன்னும் இருவரும் - அருள், பத்மநாதன் ஆகியோரும் கூடவே வந்தனர்.

ஆரம்பம் முதல் வழி தெரியாது, இடம் தெரியாது வந்திறங்கிய எமக்கு வழிகாட்டவென அம்மன் அனுப்பியது போல் எமது தமிழ் உறவை - கிறிஸ்தில் கப்பலில் வேலை செய்துவிட்டு தாயகம் போக வந்து நின்றவரை பலமுறை பயணித்து வந்திறங்கி பரிச்சயமானவரை - பாதையில் கண்டு கதைத்தது பேருதவியானது. இரவு பதினொரு மணி. இரவு நேரம் என்ன செய்யலாம் என ஏங்கி நின்ற எமக்கு அந்த அம்மனின் உதவிபோல்தான் தெரிந்தது நெஞ்சுக்குள். அவர் மூலம் உதவிபெற்று அந்த இரவைக் கழித்து விட்டோம்.

மறுநாள் விடிந்ததும் பாணும் மீன் டின் சம்பலும் சாப்பிட்டு விட்டு நாங்கள் தங்கிய இடம் படுக்கை மட்டும் தான். சாப்பாடு நாம் தேடிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே ஒப்பந்தம். மறுநாள் நாங்கள் இடங்களைத் தேடிப்பார்த்து கண்டுபிடித்து, றிட்டேன் டிக்கற்றையும் திருப்பி இலங்கைக்கு தம்பிக்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டோம். காரணம், எம்மை பொலிஸ் பிடித்தால் றிட்டேன் டிக்கெட் இருந்தால் திருப்பி அனுப்பி விடும் என்ற பயத்தில் அதைச் செய்தோம். எமக்கு உதவி செய்த நண்பரும் மறுநாள் தாயகம் வெளிக்கிட, அவருடன் நாங்களும் கூடச்சென்று இறங்கிய இடத்தை மீண்டுமொரு முறை கண்ணால் சுற்றிப்பார்த்து, வங்கியைக் கண்டு பத்து டொலரை மாற்றினேன். கிடைத்தது ஆயிரம் பிசித்தாஸ். என் மனம் எண்ணியது. இதுதான் வெளிநாட்டுக் காசு என எண்ணிபடி வந்து, பஸ்ஸில் ஏறி டிக்கெட் எடுத்தால் மூன்று பேருக்கும் எழுநூற்றி ஐம்பது பிசித்தாஸ் என்றார். அப்போ தெரிந்தது எமக்கு வெளியுலக வாழ்க்கையின் ஆரம்ப நிகழ்வு. வரவும் செலவும் இங்கு சம மட்டம்தான் எனத் தெரிந்து கொண்டோம். கிட்டத்தட்ட பதிநூலு நாட்கள் ஸ்பெயின் நாட்டுத் தலைநகர் மற்றிடில் நின்றுவிட்டு அதன்பின் பிரான்சுக்கு போகும் போடர் சிற்றியான இருனுக்கு போகக் கூடியதாக அதற்குப் பக்கத்தில் உள்ள பெரிய நகரமான சென் செபஸ்தியன் என்ற நகருக்கு தொடருந்து மூலம் பயணிக்கின்றோம். அங்கு இறங்கி ஒரு (பெஞ்சோ) தங்கும்விடுதி எடுத்து தங்கினோம். அங்கு மூன்று நாட்கள் தங்கி சுற்றிப் பார்த்தோம்.

ஒருண் பயணம்

அங்கு நாங்கள் தங்கிய ஓட்டலுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பெரிய கடற்கரை பீச்சு. அங்கேதான் நான் முதன் முதலாக மேற்குலக கலாச்சாரப் பண்பாடுகளின் சீரழிவுத்தனத்தைப் பார்த்துத் திகைத்தேன். அதன்பின் அடுத்தநாள் இருனுக்குச் சென்று ஏஜன்சியைப் பார்த்து கதைத்துவர வேண்டுமென எண்ணினோம். அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. அதனால் வங்கியில் றவல்செக் மாற்ற முடியவில்லை. என்ன செய்யலாம் என யோசித்தபின் ஒரு ஐடியா வந்தது, ஓட்டல்காரரிடம் கேட்டுப் பார்க்கலாம் என்று. அவா ஒரு பெண். நல்ல கோபக்காரி. ஆனால் இரக்கக்காரி. அவாவிடம் எங்கள் நிலைமையைச் சொன்னதும்

அவா இரக்கப்பட்டு 'ஐநூறு பிசித்தாஸ் தாறன். ஒரு ஆள் இங்கே இருக்கடும். இருவரும் போய்வரும்படி' சொல்ல நாங்களும் எங்களில் ஒருவரை நிறுத்தி விட்டு, இருனுக்கு தொடர் வண்டியில் புறப்பட்டோம். ஒரு மணி நேர ஓட்டத்தின் பின்னதாக இருண் புகையிரத நிலையம் வந்தது. இறங்கினோம். முகவரியைத் தவிர வேறு எந்த அடையாளமும் இல்லாமல் ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையில் போய் இறங்கினோம்.

புது இடம், புது மனிதர் என்ற சிந்தனையில் இறங்கி வெளியே வந்த எமக்கு என் முன்னால் ஒரு வயதான ஆண் வந்தார். அவரிடம் நான் வைத்திருந்த முகவரி எழுதிய துண்டைக் கொடுக்க, அவர் எதுவித பதிலும் சொல்லாமல் தன்னுடன் வரும்படி சொல்லி அழைத்துச் சென்றார். எங்கள் நெஞ்சில் பேரிடி. எங்கு அழைத்துச் செல்கின்றாரோ, சிலவேளை பொலிசில்தான் சேர்ப்பாரோ என்ற ஏக்கத்தில் தாயே, தாயே, முருகா என மனதுக்குள் நினைத்தபடி நடந்து கொண்டிருந்த எம்மிடம் ஒரு கடையைக் காட்டி இதுதான் கடை என்றார். அது ஒரு பெரிய றெஸ்ஸாரண்ட். அப்போ என் நெஞ்சு அப்பாவிடம் சென்று திரும்பியது. இதுவும் என் அம்பிகையின் திருவிளையாட்டோ என எண்ணிய உள்ளம் சொல்ல, உள்ளே இருந்து ஒருவர் வந்து எங்களை அழைத்து உட்காரவைத்து தேனீர் தந்தார். அப்பா என்றது நெஞ்சு.

தேனீர் குடித்து முடிய ஒருவர் வந்து விபரம் கேட்டார். நாங்கள் விபரம் சொன்னோம். சரியென தெரிவித்த அவர் சொன்னார். எங்களிடம் பார்சல் இருந்தால் கொண்டு வந்து பேக்கில் போட்டுத் தரும்படியும், தான் அதை நாங்கள் தரும் முகவரிக்கு அனுப்பி வைப்பதாகவும், உடுத்த உடுப்புடனேதான் பயணத்தைத் தொடர வேண்டும் எனவும் நிபந்தனை போட்டார். நாங்களும் அதற்கு ஒத்துக் கொண்டோம். கதைக்கும்போது பகல் பன்னிரண்டு மணி. போய் பொருள்களுடன் நாளை வரும்படி அனுப்பி வைத்தார். மறுநாள் மாலை புறப்படுவதாகவும் சொல்லிவிட்டார்.

தேனீர் குடித்து முடிய ஒருவர் வந்து விபரம் கேட்டார். நாங்கள் விபரம் சொன்னோம். சரியென தெரிவித்த அவர் சொன்னார். எங்களிடம் பார்சல் இருந்தால் கொண்டு வந்து பேக்கில் போட்டுத் தரும்படியும், தான் அதை நாங்கள் தரும் முகவரிக்கு அனுப்பி வைப்பதாகவும், உடுத்த உடுப்புடனேதான் பயணத்தைத் தொடர வேண்டும் எனவும் நிபந்தனை போட்டார். நாங்களும் அதற்கு ஒத்துக் கொண்டோம். கதைக்கும்போது பகல் பன்னிரண்டு மணி. போய் பொருள்களுடன் நாளை வரும்படி அனுப்பி வைத்தார். மறுநாள் மாலை புறப்படுவதாகவும் சொல்லிவிட்டார்.

நாங்களும் மிகவும் சந்தோசத்துடன் திரும்பிச் சென்று அங்கு நின்ற நண்பரிடம் எல்லா விபரமும் சொல்லி ஓட்டல்காரியிடமும்

விபரம் சொல்லி கணக்கு முடித்து விடியலை நினைத்தபடி தூங்கினோம். மறுநாள் விடியல் வந்தது. பத்து மணிக்கு வங்கிக்கு புறப்பட்டுப் போய் செக்கை மாற்றிக் கொண்டு வந்து ஓட்டல்காரியின் கணக்கை முடித்து விட்டு, பயணம் சொல்லி நாங்கள் புறப்பட்டோம். கிட்டத்தட்ட பகல் ஒருமணிக்கு நாங்கள் அந்தக்கடைக்காரன் முன் நின்றோம். எங்களைக் கண்ட கடைக்காரன், உடனே புறப்பட்டு வந்து தனது காரில் எங்களைக் கூட்டிச் சென்று பார்சல்களை தபால் கந்தோரில் அனுப்பிவிட்டு பின் அழைத்து வந்து தனது ஓட்டலில் மதிய சாப்பாடு தந்து சாப்பிடச் சொல்லிவிட்டு தனது பணியைத் தொடங்கினார். நாங்களும் ஏதோ விருந்துக்கு வந்தவர்கள் போல எங்கள் விருப்பப்படி உண்டு முடித்து விட்டோம். இடையில் வந்து கோப்பியைத் தந்தவர் சொன்னார். இன்று இரவு பத்துமணிக்குத் தான் புறப்படுவது என்றும் ஆளுக்கு 300 டொலர் பணம் தரச் சொல்லியும் கேட்டார். நாங்களும் அவரின் பேச்சுக்கு மறுப்பின்றி கொடுத்துவிட்டு மணிக்கூட்டைப் பார்த்தபடி ஒவ்வொருவர் முகத்தை ஒவ்வொருவரும் மாறி மாறி பார்த்தபடி காத்திருந்தோம்.

பயணம் ஆரம்பம்

காலம் கனிந்தது. அவர் சொன்னபடி மணி பத்து. அனைவரையும் வரும்படி வந்து சொன்னார். தனது காரில் எங்கள் மூவருடன் தனது உறவுக்காரர் ஒருவரையும் சேர்த்து நால்வரையும் காரில் ஏற்றினார். பயணம் தொடர்ந்தது. நீண்ட தூரம் ஓடியபின் இரவு பன்னிரண்டு மணியளவில் ஒரு குதிரைப் பண்ணைக்காரரிடம் போய் கதைத்து விட்டு வந்து சொன்னார். இங்கே சிறிது நேரம் தங்கி தூங்கிவிட்டு விடியல்புறமாகப் புறப்படுவோம் எனக் கூறிவிட்டு, ஒரு அறையில் மூவரையும் விட்டுவிட்டுச் சென்றுவிட்டார். அந்த அறைக்கு லைட் இல்லை. மெழுகுதிரி பாவிப்பதுதான் வழமையாம். அதன்படி ஒருவர் கையில் மெழுகுதிரி வெளிச்சத்துடன் பெரிய தடித்த உடம்புடன் கோப்பித்தட்டுடன் வந்தார். அவரைக்கண்டதும் எனக்கு சிங்கள விஜயன் கதையில் படித்த குவேனியின் நினைப்பே வந்தது. நான் திகைத்துப் போனேன். அவர் சிரித்தபடி ஏதோ சொல்லியபடி கோப்பியை நீட்டியவர், வாயில் கையை வைத்தபடி சத்தம் போடக்கூடாது என சைகை காட்டினார். அந்த நேரம் பார்த்து கீழே கட்டி இருந்த குதிரையும் கனைத்தது. கோப்பியை ஊற்றி

வாயில் வைத்தால் வேப்பங்காயாய் இருந்தது. என்ன செய்வது, குளிருக்கு குடு வேண்டும் என்பதற்காக முட்டி முழுங்கினோம். அனைவர் உடுப்பும் குளிரைத்தாங்கா உடுப்புகள். நிற்பதோ இருண் மலைப்பிரதேசம். நெஞ்சத்தில் ஏக்கம்.

அதிகாலை நாலு மணி இருக்கும். அந்த நபர் வந்தார். எங்களை மேலிருந்து கீழே இறக்கிக் கொண்டு வந்து வேறொருவர் காரில் ஏற்றி அனுப்பிவிட்டார். அதில் ஏற்றும்போது என்னை றைவர் பக்கத்து சீற்றில் இருக்கச் சொல்லிவிட்டு மற்ற இருவரையும் பின் சீற்றுக்குள் கீழே இறங்கி இருக்கச் சொல்லிவிட்டு காரை ஓட்டினார். நானும் ஏக்கத்தில் முழித்தபடி இருக்க, கார் பறந்தது. அரைமணி நேரம் ஓடியபின் போடர் வந்தது. அவரின் பாஸ்போர்ட்டைக் காட்டினார். பொலிஸ்கம் சைகை செய்தான். கார் பறந்தது.

மீண்டும் அரைமணித்தியால ஓட்டத்தின் பின் காரைவிட்டு இறங்கி சப்பாத்தைக் கழட்டி கையில் எடுத்தபடி, அவனும் சேர்ந்து ஒரு முழங்கால் மட்ட தண்ணிகொண்ட ஏரியை பதினைந்து நிமிட நேரம் நடந்து கடந்து மேலே ஏற அந்த முகப்புப் பாதையில் எங்களது பழைய நபர் காருடன் நின்றார். அந்த இடம்தான் தற்போது உதைபந்தாட்டத்தில் சிறந்த புகழ்பெற்ற பார்சிலோனா கழகம் இருக்கும் இடம் என அறிகிறேன். பார்சிலோனா ஸ்ரேசன் இருக்கும் இடத்துக்கு அங்கிருந்து அரைமணித்தியாலம் காரில் கொண்டு வந்து, முன்பே தயாராக எடுத்து வைத்திருந்த தொடருந்து டிக்கட்டை கையில் தந்து பார்சல் அனுப்பிய துண்டையும் தந்து வழியனுப்பி விட்டார். நாங்கள் 20-07-1981ம் ஆண்டு அதிகாலை 9.40க்கு பார்சிலோனாவில் இருந்து பாரிசுக்குப் பயணமாகின்றோம்.

20-07-1981ம் ஆண்டு பாரிஸ் மாநகரில் பாதம் பதீதல்

ஆடி மாதம் இருபதாம் நாள் 81ம் ஆண்டு பாரிஸ் மாநகரத்து காடிலியோன் என்ற புகையிரத நிலையத்தில் கிட்டத்தட்ட மூன்று மணிக்கு என் பாதம் படுகிறது. பாதுகாத்துக் கொண்டு வந்த விலாசத் துண்டை தடவி எடுத்த கரங்கள் சிறு ஆட்டம் கண்டது. தூரத்தே வாடகைக்கார் பிடிக்கும் இடத்தில் பொலிஸ்காரர் நின்று நிர்வாகம் செய்வதைக் கண்டு கலங்கியது மனது. ஏதோ துணிவுடன் வேறு பக்கத்தால் காருக்குள் மறைந்தபடி சென்று கிட்டத்தட்ட ஒரு

மைல்தூரத்தைக் கடந்து சென்று ஒரு வாடகைக்கார்காரரிடம் முகவரியைக் காட்டினோம். அவர் மறுத்து விட்டார். பின் இன்னொரு வாடகைக்கார்காரன் கறுப்புத்தலை ஆளைப் பார்த்துப் பிடித்தோம். அவன் சிரித்தபடி 100.00 பிறாங் தரச்சொன்னான். நாங்களும் ஓம் என்று சொல்லிவிட்டோம். 15 நிமிடத்தில் வந்து இறங்கி விட்டோம். பணம் எங்களிடம் றவலர்ஸ்செக் மாத்திரமே இருந்ததால் அவன் பிறாங்கைக் கேட்டதால் ஒரு சிக்கல். அங்கு எங்களுக்கு முகவரி தந்த பொடியனை றூயில் கண்டு விபரம் சொல்ல அவரும் கீழே இறங்கி வந்து அவனுடன் கதைத்து, அவர் என்னை அழைத்துச் சென்று பக்கத்தில் உள்ள வங்கியில் பணத்தை மாத்தி, அவன் சுணங்கியதற்கும் சேர்த்து பணம் கொடுத்தார். முன்னவர் மறுத்ததற்குக் காரணம் கிட்டடி என்றும், பின்னவர் நேற் பேசி வந்தது அதற்காகவே என்றும், அதன் நடைமுறைப் பணம் 50.00 குறோனர்தான் என்றும் பின்னர் எனது நண்பரிடம் அறிய முடிந்தது. இதுதான் எனது முதலாவது பாரிஸ் அனுபவம்.

பார்சில் வாழ்க்கை ஆரம்பம்

என்னை வரவேற்றவரும், ஸ்பெயினில் நின்றபோது கதைத்ததும், இருண் முகவரியும் தனது முகவரியும் டெலிபோன் நம்பரும் தந்தவருமான நண்பர் சபாவுக்கு எங்களைக் கண்டதும் பெரிய ஒரு சோதனை. அவர் டெலிபோனில் கதைத்தபோதும், மேற்படி தகவல்களைத் தரும்போதும், அவர் நினைப்பில் நின்றவர் வேறொருவர். நேரில் என்னைக் கண்டதும் அவரின் சிந்தனையும் நினைப்பும் ஏமாற்றமானது. அவர் வல்வை மண்ணில் உள்ள குடும்பத்தில் நல்ல தாய் தந்தையருக்கு பிள்ளையாய் இருந்ததினால், அவர் அதைப் பெரிதுபடுத்தாமல் எல்லாரும் எம் ஈழத் தமிழர்தானே என்ற நினைப்போடு அவர் இருந்த அறையிலேயே என்னையும் பதிந்து விசா எடுப்பதற்கு ஒழுங்கு செய்தார். அந்த அறையில் என்னோடு பத்துபேர் இரவுத்தங்கல்.

வெளியிட முடியாத உள்ளத்து வேதனை

தாய்மண்ணை விட்டகன்ற வேதனை ஒருபுறம் நெஞ்சை எரிக்க, உறவுகளின் பிரிவு மறுபுறத்தை எரிக்க, குடும்பத்தைப் பிரிந்து வந்த தவிப்பு நெஞ்சை வதைக்க, பட்ட கடனைக் கொடுத்து

முடிக்கவேண்டுமே என்ற நினைப்பு நெஞ்சை இறுக்க, உறவுகளின் முன்னைய கூற்றுகள் எனது நினைப்பில் வந்து, எனது வைராக்கியம் கொண்ட நெஞ்சில் விழ, வாழ்ந்தே காட்டணும் என்று ஏற்பட்ட மனத்துணிவுடன் தன்னம்பிக்கையோடு பயணம் தொடர்கின்றது.

அகதி விண்ணப்பம்

அகதி விண்ணப்பம் செய்தால்தான் பிரான்சில் வாழலாம், வேலை செய்யலாம் என்ற செய்தி தெரியாது. நாட்டுக்குள் வந்துவிட்டால் வேலை செய்யலாம் என்ற நினைப்போடு பாரிசில் இறங்கிய எனக்கு இங்கே அகதி விண்ணப்பம் செய்ய வேண்டும், கொள்வக்சேசன் எடுக்க வேண்டும், அதன்பின் ஒபறாவுக்கு விபரம் விண்ணப்பிக்க வேண்டும், அதன்பின்பே வேக்பேமிற் வரும், அதன் பின்பே வேலை செய்யலாம், அதன் பின்பே விசாவின் முடிவு வரும் என்ற எந்த விபரமும் தெரியாமல் வந்து இறங்கிய எமக்கு, இவர்கள் இத்தனையையும் சொல்ல தலையிடி தொடங்கியது, மண்டையிடிக்கு சரிய ஒரு சிறு இடமும் இல்லை.

ஆறு மீற்றர் நீளம், நாலு மீற்றர் அகலம் கொண்ட ஒரு அறையில் எட்டுபேர் வசிக்கின்றோம். எட்டு பேரின் வாழ்க்கை, தட்டுமுட்டு, சமையல் சாப்பாடு குசினி, படுக்கை இத்தனையும் இங்கேதான். பகலானால் வேலைதேடப் போகிறவர்கள், வேலைக்குப் போகிறவர்கள் என்று வெளியே போய்விட, ஒரு வெளிச்ச நிலை ஏற்படும். பின் இரவானால் அனைவரும் கட்டுக்கொடிக்கு வந்து சேர நிலைமை நெருக்கடிதான். அதைவிட நான் நின்ற நேரம் நாலுபேர் புதியவர்கள், இருவர் வேலை இழந்தவர்கள் என்பதால் பகலும் நெருக்கடிதான். அதற்குள் புதியவர்களைப் பார்க்க வருபவர்கள், அவர்களுக்கு உதவ வருபவர்கள் என பலர் வந்து போவதும் வழமை யாகிவிட்டது. அறையின் தரையில் எட்டுபேரும் இரவு படுத்தால், ஒருவரைத்தட்டி திருப்பித்தான் நானும் திரும்பி மறுபக்கம் படுக்க வேண்டி வரும். அப்படி ஒருவிதமான அவலவாழ்க்கை வாழ்வதற்கு இப்படி பல நிபந்தனைகள் என்ற சிந்தனை தலையில் இடித்தாலும் கட்டாயம் செய்ய வேண்டியதாகவே இருந்தது. செய்ய முயற்சிகள் தொடர்ந்தன.

பொலிசில் முதல் விண்ணப்பம்

சட்டப்படி முதல் விண்ணப்பத்தை பாரிஸ் 18ல் உள்ள போட்டிலாச்சப்பிள் என்ற பொலிசில் போய் வரிசையில் நின்று முதல் முதல் விசாவுக்காக விண்ணப்பம் செய்தேன். அந்த விண்ணப்பம் செய்தால் முதல் முதலில் ஒரு சிகப்புத்துண்டு தருவார்கள் (கொன்வக்கேசன்). அதை வைத்துக்கொண்டு நாங்கள் யு.என்.ஓ. வுக்கு (ஓபறாவுக்கு) அகதி விண்ணப்பம் செய்ய வேண்டும் என்பதே நியதி. அது செய்து அனுப்பிய பற்றுச்சீட்டைக் காட்டினால் வேலை செய்வதற்கு அனுமதிப் பத்திரம் கிடைக்கும் என்பதால் வேலையை வேகமாகவே செய்துமுடித்து ஓபறாவுக்கு விண்ணப்பம் செய்து வேலை செய்ய அனுமதிக்கு - வேகப்பேயிறுக்கு விண்ணப்பம் செய்து விட்டேன்.

வேலை ஆரம்பம்

அதை அனுப்பிவிட்டு வீட்ட வந்து இருக்கவும், அன்று இரவு என்னோடு கூட வந்தவர் வெளியில் போய் வந்தவர், வந்து சொன்னார். தனது நண்பர் ஒருவரைக் கண்டதாகவும், அவர் சொன்னதாகவும் தற்காலிக வேலை ஒரு இடத்தில் இருப்பதாகவும், இரவு வேலை என்றும், தான் போகப் போவதாகவும், என்னையும் விரும்பினால் வரும்படியும், வேலை பாரிஸ் எயாப்போட்டில் என்றும் சொன்னார். நானும் சம்மதம் சொல்லி அவருடன் வேலைக்குப் போகத் தொடங்கினேன். அதற்கு விசா தேவை இல்லை என்றார்கள். களவாக வேலை செய்வது.

வெளிநாட்டில் வேலை

வெளிநாட்டில் இருப்பவரிடம் மாதம் எவ்வளவு சம்பளம் என்றால், உடனே இலங்கைக் காசில் பெருக்கி பதில் இலட்சக் கணக்கில் வந்துவிடும். ஆனால் என்ன வேலை என்றால் அதற்கு பதில் வராது. வந்தாலும் அது முழுதும் உண்மையாகவும் இருக்காது என்பது எனக்கு முன்னரே தெரிந்த உண்மை. அதைத்தான் நான் இப்பவும் உங்களுக்குச் சொல்ல நினைக்கின்றேன். என் நிலையும் அதுவேயாகும். வெளிநாடு வந்தவர்கள் தாங்கள் பட்டு வந்த கஷ்டத்தையும் குடும்பத்தில் பெற்றவர்கள் படும் கஷ்டத்தையும் கண்டு வரும் ஒரு பிள்ளையின் நிலையில் எத்தொழில்

எப்படியாயினும் தொழிலில் வேற்றுமை இல்லை என்ற கருத்துக்குள் நின்றபடியேதான் தொழில் புரிகின்றார்கள்.

இனவேற்றுமை, நிறவேற்றுமை பார்க்கும் ஐரோப்பிய சமூகத்திடம் ஒரு நல்ல சிந்தனை உண்டு. அவர்களிடம் தொழில் வேற்றுமை இல்லை. இந்த சமூகத்துக்குள் வந்து வாழும் எங்களுக்கு இதுவொரு கொடை போன்றது எனலாம். இந்த நிலைப்பாட்டில் இருந்து எவரும் மாறமுடியாது. பெரிய உத்தியோகம் பார்ப்பவரும், தன் தேவையைப் பொறுத்து பகுதிநேர வேலையாக சிறுதொழில் ஒன்று பார்த்தால்தான் தன் வாழ்வை ஓட்டமுடியும் என்ற நிலை இங்கே எனத் தெரிந்து கொண்ட நானும் அந்த வழியிலே நின்றபடி இலங்கை ரூபாவால் எடுக்கும் பிறாங்கை பெருக்கி, வரும் தொகையை நினைத்தபடி வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்தேன்.

பார்சில் அன்றைய வாழ்க்கை

பாரிஸ் நகரம் உலக ரீதியாகப் பார்க்கும்போது ஒரு சிறந்த நாகரீகம் மிகுந்த நகரம். அங்கே கிட்டத்தட்ட நூற்றுக்கு மேல் பட்ட நாட்டு மக்கள் வாழுகின்றார்கள். அந்த நாட்டு மொழியான பிரஞ்சு மொழி மிகவும் இனிமையான மொழி. ஒரு சங்கீத மொழி என்றும் சொல்லலாம். அந்த நாட்டு மக்களின் கலாச்சார பழக்க வழக்கங்கள் மேற்குலகம் அங்கீகரித்ததுதான். தங்களின் அன்பைக் காட்டிக் கொள்வதற்கு இடம், நேரம், மக்கள் நடமாட்டம் என்று மதிப்பளிக்காத சுதந்திரம்தான் அங்கே பெரிதாகத் தெரிகிறது. விபச்சாரத்துக்கு முதல்முதல் சட்டரீதியாக அனுமதி கொடுத்த நாடு. அங்கு வாழும் மக்கள் மற்றவர்களுக்கு மிகவும் மதிப்பளிப்பவர்கள். ஆனால் அவர்களின் நம்பிக்கையை பலர் தவறாகப் பயன்படுத்திய தால் இன்று வெளிநாட்டவர்களமீது சிறு வெறுப்பு மனப்பான்மை கொண்டுள்ளார்கள் என்பதே எனது வாழ்நாளில் கண்ட உண்மைகள். ஆனால் புலம்பெயர் வாழ்க்கையில் அன்று பாரிசிற்கு வந்தவர்கள் மட்டும்தான் ஓரளவுக்கு நின்று பிடித்தார்கள். ஜெர்மனி வந்தவர்களும் பாரிஸ் வந்தவர்களும்தான் அன்றைய நேரம் அதிகம். அதிலும் ஜெர்மனி வந்தவர்களில் பெரும்பகுதியினர் மீண்டும் பாரிஸ் வந்து வாழ்ந்து பணத்தை உழைத்துக்கொண்டுதான் ஏனைய நாடுகளுக்குச் சென்றார்கள். இந்த நிலையில் விசா இல்லாமலும் வேலை செய்யும் சந்தர்ப்பம் பாரிசில்தான் இருந்தது.

ஆனால் வாழ்க்கை வசதி மிக மிகக் குறைவுதான் என்றாலும், வந்த நோக்கம் பணம் உழைக்க வேண்டும் என்ற நோக்கமே மேலோங்கி நின்றதால், நாங்கள் தொடர்ந்து வாழ்வோம் என்ற நினைப்பு எவர் இதயத்திலும் பதியவில்லை. நீண்டகாலம் பிற்படத்தான் பாஷையைப் பிடித்து, காலநிலையைச் சமாளித்து நடக்கலாம் என்ற நினைப்பு வந்தது. திருமணம் செய்து தம்பதியாக வந்தபின்பு பலரின் சிந்தனைகள், நிலைமைகள் மாறி உள்ளன. இந்த நிலையில் நானும் ஆறு வருடங்கள் பாரிசில் வாழ்ந்து பல இடங்களில் மாறி மாறி குடியேறி, பலப்பல வேலைகளைச் செய்து காலத்தை ஓட்டினேன். எனது குடும்பக் கடமைகளையும் சீராக நிறைவாக்கி முடித்தேன்.

பாரிசில் அரசியல் பணி

பாரிஸ் நகரில் எனது அகதி வாழ்க்கைப் பயணம் தொடர்கையில் வேலைப்பளு மிக மிகக் கஷ்டமான தொழில்கள். வெளிநாட்டுக்காரருக்கு - பெரும் பகுதியாக வெளிநாட்டுக் காரர்களையே வேலைக்கு எடுப்பார்கள், குறைந்த சம்பளத்தில் நிறைவான வேலை பெறுவதற்காக. ஏதோ நான் முதல் முதல் வேலைக்குச் சேர்ந்தது ஒரு இத்தாலிக்காரனிடம். அதுவும் ஒரு கடையில். முன்பு பல இடத்தில் பல வேலைகளைச் செய்து வந்து கடைசியாக இந்த இத்தாலிக்காரனின் கடையில் வேலை செய்ததால் எனக்கு ஐந்து மணிக்கு லீவு, சனி ஞாயிறு லீவு என்று கிடைத்துவிட்டது. இந்த நிலை தொடர்கையில் ஒரு நாள் எனது மதிப்புக்குரிய நண்பர்கள் பாலகிருஷ்ணனும் நண்பர் சபாநாதனும் ஒரு விழாவில் கண்டு கதைத்தபோது, தாங்கள் பிரான்ஸ் தமிழர் இயக்கம் என்ற ஒரு அமைப்பை நடத்துவதாகவும் அதில் பலர் உறுப்பினராக உள்ளதாகவும், விரும்பினால் நீங்களும் அதில் இணைந்து செயல்பட்டால் நல்லது என்றும் சொன்னதோடு, புலம்பெயர் மண்ணில் அகதியாக வாழும் எம்போன்றவர்களுக்கு இப்படியான ஒரு அமைப்பைக் கட்டி வளர்க்கவேண்டியதன் அவசியத் தையும் சொல்லி வைத்ததோடு, அடுத்த ஞாயிற்றுக் கிழமை பொதுக் கூட்டம் இருப்பதாகவும் வரும்படியும் சொன்னார்கள். எனக்கும் அது நல்லதாகவே தெரிந்தது. அதன்படி எனது நண்பர் யோகராசா (அவர் முன்னதாகவே உறுப்பினர்) அவர்

களுடன் நானும் சென்றேன். அந்த முதல் கூட்டத்திலேயே என்னை ஒரு நிர்வாக சபை உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்தார்கள். இதைத் தொடர்ந்து சில வருடங்கள் பணி தொடர்ந்தது.

இயக்கங்களின் வளர்ச்சிப்படி

1983 கலவரத்தின் பின்பு வெளியேறி வெளிநாடு வந்த தமிழ்மக்களின் தொகை கூடவும் இயக்க நிலைப்பாடுகளும் பெருகி திடீர் திடீர் என இயக்கங்கள் உருவாகின. அனைத்து இயக்கங்களுக்கும் அங்கு உப அமைப்புகள் உருவாகி செயல்படத் தொடங்கியதால் நடுநிலையில் நின்ற இந்த பிரான்ஸ் தமிழர் அமைப்பைத் தொடரமுடியவில்லை. காரணம், அமைப்பிற்குள்ளேயும் இயக்கப் பிரிவினைவாதம் ஆரம்பிக்கத் தொடங்கியதால்.

தமிழீழ விடுதலைப் பேரவை

இந்த நிலையில் இந்த பிரிவினைப் பாதையில் இருந்து உறுப்பினரைக் கலைய விடாது, அரசியல் பங்களிகளாக இணைந்து செயல்படும் ஒரு அமைப்பாக தமிழீழ விடுதலைப் பேரவையை உருவாக்கி, ஒரு வருட காலம் இயங்கி வருகையில் இலங்கைப் பிரதமர் பிறேமதாசா பாரிசுக்கு விஜயம் செய்வதை அறிந்து, அவருக்கு எதிராகக் கறுப்புக்கொடி ஆர்ப்பாட்டத்தை நடத்த எண்ணி, அதற்கு ஆதரவாக அனைத்து இயக்க பொறுப்பாளர்களையும் கண்டு பேசி ஒற்றுமையாக ஒன்று கூடி எனது தலைமையிலேயே அந்த எதிர்ப்பு ஊர்வலத்தை நடத்துவதாக முடிவெடுத்து நடத்தி முடித்தோம். அது ஒரு வெற்றியான போராட்டமாக நடத்தப்பட்டது.

பேரவையும் கலைக்கப்படுகிறது

அந்த ஊர்வல வெற்றியால் பேரவைக்கு பெருமை கிடைத்ததாக எண்ணி, சிலர் தப்புக்கணக்கு போட்டு பேரவையைக் கலைக்கத் திட்டமிட்டு ஒவ்வொரு இயக்க நபர்களும் தங்களின் பக்கம் ஆள் சேர்க்கத் தொடங்கியதால் பேரவையின் செயல்பாடுகள் முடக்கப்பட்டன. உறுப்பினர் பலரும் தங்கள் தங்கள் இயக்கத்தின் செயல்பாட்டில் செயல்படத் தொடங்கியதால் அன்று பேரவையின் தலைவராக இருந்த மகாதேவன் என்ற சித்தப்பா அவர்கள் தமிழர்களின் செயல்பாட்டை, ஒற்றுமையைப் பற்றி தனது நீண்ட

உரையில் கூறியபின், இனியும் நாங்கள் இந்த அமைப்பால் எதுவும் தமிழருக்கு செய்ய முடியாது; தமிழர்களை கடவுள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற தமிழர் தந்தை செல்வா அவர்களின் வார்த்தையை ஞாபகமுட்டி, பேரவை கலைக்கப்படுகிறது என்றார். இது பலருக்கு மகிழ்ச்சி, சிலருக்கு கவலை. அந்த சிலரில் ஒருவராகவே நானும் நின்றேன்.

தமிழீழ விடுதலை இயக்கம்

இந்த நிலையில் 1985ல் அதில் உறுப்பினராக கடைசிவரை இருந்து வந்த சபாலிங்கம் தலைமையில் கூடி நானும் காசிலிங்கமும், நித்தியானந்தமும், இன்னும் பலரும் சேர்ந்து அதுவரை எவரும் தொடங்காமல் இருந்த தமிழீழ விடுதலை அமைப்பின் செயல் பாட்டுக்கு உறுதுணையான அமைப்பை உருவாக்கினோம். அப்போது தலைவராக ஸ்ரீசபாரத்தினம் தலைமை தாங்கினார். அமைப்பை உருவாக்க, செயல்படுத்த மிகவும் கஷ்டப்பட்டோம். சிலவேளை வேலை முடிந்து அப்படியே வெளிக்கிட்டு இரவு 12 மணிக்கு வந்து படுத்து, பின் ஐந்து மணிக்கு எழுந்து செல்லும் நிலையும் இருந்தது. சனி ஞாயிறு கிழமைகள் தொடர்ச்சியாக பணம் சேகரிக்கும் வேலை, வீடியோ படங்களைப் போட்டுக் காட்டும் வேலை. கள நிலைமைகளை மக்களுக்குத் தெரியவைப்பது. கடைசியாக நான் காட்டிய படம் சாவகச்சேரி காவல் நிலைய தாக்குதல் எனலாம். இப்படி பயணம் தொடர்ந்தது. சில ஆண்டுகள் இப்படி இயக்கப் பணியில் காலம் கடந்தது.

பெயர் மாற்றம்

எனது அப்பாவின் பெயரைச் சொல்லி என்னை அறிமுகப் படுத்தினால் எவருக்குக்கும் தெரிவதில்லை. பொன்னையா என்று சொன்னால் ஐந்து பேரின் பெயரைச் சொல்லி எவர் என்று கேட்பார்கள். இந்த ஐவரில் இவர் இருக்கமாட்டார். இதனால் இலகுவாக திருமணத்துக்கு முன்னதாக எனது சொந்த தாய் மாமா வான வண்டில்கார நல்லதம்பியின் மருமகன் என்றால் உடனே அனைவருக்கும் தெரிந்துவிடும். திருமணமான பின்பு எனது மனைவியின் தந்தையான மாமாவின் பெயரைச் சொல்லி அறிமுக மாக வேண்டிய துரப்பாக்கிய நிலை எனது வாழ்வில். இது எனது

நெஞ்சுக்கு ஈயம் காய்ச்சி ஊத்தியது. நாளை எனது பிள்ளைகளுக்கு இந்த நிலை வரக்கூடாது என்ற இலட்சிய நினைப்போடு, அம்மா பெயரும் பொன்னம்மாவாக இருந்ததால், இருவர் பெயரையும் சேர்த்து பொன். தியாகராசா என ஊரில் இருக்கும்போதே பெயரை மாத்தி அது வளர்ச்சி கண்டது.

சில நேரங்களில் எனது தந்தை எனது பெயரைச் சொல்லி தன்னை அறிமுகப்படுத்தும் சந்தர்ப்பம் அவருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இதேபோல பாரிசில் இயக்க ரீதியாகச் செயல்படும்போது என்னை பொன்னண்ணா என்றே அழைத்தார்கள். தாய் மண்ணின் பெயரையும் சேர்த்து வேலணையூர் பொன்னண்ணா என பாவனையில் கொண்டு வந்தேன். பின் நான் டென்மார்க் வந்து இலக்கிய உலகத்துக்குள் உலாவரத் தொடங்கியதும், எனது இந்த பேர் மட்டுமே இன்று உலகம்பூரா உச்சரிக்கும் பெயராக மாறிவிட்டது. சாத்திர முறைப்படி அதுவும் ஒரு இராசிபோல இருக்கிறது எனலாம்.

புலம்பெயர்ந்த அகத் நிலையும், தமிழரின் அவல வாழ்க்கையும்

தமிழர்கள் வெளிநாடு புறப்பட்டது ஒரு கவர்ச்சியான திட்டமிடப்படாத செயலும்தான் என்பதை நான் பாரிஸ் வாழ்க்கையை அனுபவிக்கும்போதுதான் புரிய முடிந்தது. இந்த திட்டமிடப்படாத செயலுக்குள் நானும் சார்ந்தே உள்ளேன் என்பதால் எமது எதிர்கால பரம்பரை எங்களின் அவலம்பற்றி நாளை தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதால் எமது வாழ்வு பற்றி இந்தத் தொகுப்பில் தெரியவைப்பது பலருக்கும் நன்மை அளிக்கும் என எனது உள்ளம் சொன்னதால் இந்தப் பகுதியை நான் எழுத முயற்சி செய்கிறேன்.

1981 முதல் 1983 வரை பட்ட அவலம்

நான் மட்டுமல்ல என்னைப் போல அந்த 1981 முதல் 1983 வரை புலம்பெயர்ந்த பெரும்பகுதித் தமிழ் இளைஞர்களுக்கும் என் போன்ற சிறுதொகை முதியவர்களுக்கும் சொந்த நாட்டில் வேலைவாய்ப்பு இல்லாமல் இல்லை. ஏதோ வெளிநாடு போய் உழைத்தால், ஏதோ கூடையில் பணம் அள்ளலாம்; போய் ஓரிரு ஆண்டுகள் உழைத்தால், பெரும்தொகைப் பணத்துடன் ஊருக்குத் திரும்பி எமது வாழ்க்கைக்கு ஒரு புதிய பாதையை உருவாக்கலாம் என்ற ஒரு போலியான நற்பாசையே காரணம் என்பது எனது கருத்து.

நானும் அப்படியேதான் நினைத்து எனது ஐந்து பிள்ளைகளையும், மனைவியையும் விட்டுவிட்டுப் புறப்பட்டவன். ஆனால் வந்ததும் வேலை, மாதம் முடிந்தால் பெருந்தொகைப் பணம் கையில் என்ற நினைப்பில்தான் வந்தோம். வந்து இறங்கிய பின்தான் புலம்பெயர் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் அவலத்தையும் அனுபவிக்க முடிந்தது. எங்களின் பொரிமாத்தோண்டியின் நினைப்பு கரையத் தொடங்கியது.

முதலாவது மகளின் திருமணம்

முதலாவது மகளுக்கு 01-12-1983ல் இலங்கையில் நானில் லாமலேயே திருமணம் எனது மனைவியின் முயற்சியில் நடந்தேறியது. அதன்பின் அவர்கள் ஜேர்மனி வந்து அங்கிருந்து நோர்வே போய், அங்கிருந்து பிரித்தானியா சென்று, பிள்ளைகள் மூவரோடு சிறப்புடன் வாழ்கின்றார்கள். மூவரும் பல்கலைக்கழக சிறப்பு பட்டதாரிகளாகி தங்கள் வாழ்வைத் தொடர்கின்றார்கள்.

கண்ணீர்விட்ட நிலை

அகதி ஆனால்தான் எமக்கு விசா கிடைக்கும். அதன்பின்பு தான் வேலை செய்யலாம். அதுவும் எந்த மொழி படித்து பட்டம் பெற்றிருந்தாலும், அந்த நாட்டு மொழி படித்தால்தான் வேலை செய்யலாம் என்ற அவலத்துக்குள் வீழ்ந்தாக வேண்டும். அதன்பின்பே வேலை என்ற அவலம் அறிய வந்தது. அதற்கும் மேலாக அகதி வாழ்வில் எமக்கு முன் வந்த சிலரே எமக்கு வழிகாட்டிகள் என்பதை விட அவர்களில் சிலர் எங்களை வைத்து வரி வாங்குபவர்களாக மாறியும் இருந்தனர். அவர்களையும் சமாளித்துத்தான் வாழ்க்கையை நகர்த்த வேண்டிய சூழ்நிலைக்குள் உருண்டது வாழ்க்கை.

இந்த நிலையில் வேலைக்குச் செல்வதானால் மொழி அவசியம். மொழி படிக்க காலம் போதாது. கிடைத்தது மூன்று மாத விசா. அந்த மூன்று மாதத்துக்குள் எப்படி படிப்பது என்பதால், வேலை செய்தால்தான் பணம் உழைக்கலாம், பணம் உழைத்தால் தான் வந்து கடன் கொடுக்கலாம் என்ற நினைப்பில் எந்த வேலை, எப்படி வேலை, என்ன சம்பளம் என்ற கேள்விக்கு வேலை கொடாமல், வந்தவர்கள் அனைவரும் சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட வேலைகளையும், விசா பெற்றவர்களும், விசா இல்லாதவர்களும்

ஊரில் இருந்தால் செய்யாத, செய்ய விரும்பாத பல வேலைகளைச் செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. இதற்குள் நானும் உட்பட்டு இருந்தேன். உதாரணமாக, யாழ்ப்பாணம் அரச வைத்தியசாலையில் பிரசவ வைத்தியராக என் கண்காண பணிபுரிந்த ஒரு வைத்தியர் 1982ம் ஆண்டில் நான் வேலைசெய்யும் வேலைத்தளத்துக்கு வேலைக்கு வந்தார். 'என்னய்யா நீங்களுமா' என்று கேட்டேன். 'ஓம் அண்ணை. வெளிநாடு வெளிநாடு என்றாங்கள். கடன்பட்டு நானும் வந்து இப்போ பாரிசில் பரிசுக்கெட்டு நிற்கிறேன்' என்று கண்ணீர் விட்டார். இப்படி பலரை பலவிதத்தில் கண்ணீர்விட வைத்தது புலம்பெயர் அகதி வாழ்க்கை எனலாம்.

வேலைகளின் அவலம்

கொட்டும் பணியிலும் குதிமறைக்கும் பணிச் சேற்றிலும் தோளில் பேப்பர்க்கட்டை சுமந்து ஆறுமாடி, எட்டுமாடி, பத்துமாடி கட்டிடங்களில் ஏறி இறங்கியும் சிலர் உழைத்தார்கள். சாப்பாட்டுக் கடையில் சமைத்தல் கழுவலும் எனச் சிலரும், கூட்டல் துடைத்தல் செய்யும் சோக்கன்றறில் நானுமாக பெரும் துயரச் சுமையுடன் இரவு பகலாக வேலைசெய்து பணம் சேர்த்ததோடு, கிழமையில் ஒருநாள் குளித்து முழுகி பணம் உழைத்து எமது நோக்கத்தை நிறைவேற்ற முடிந்தது. இந்த அவலவாழ்க்கையிலும் நாங்கள் எண்ணி வந்த நோக்கம் நிறைவேறாத நிலையில் நாடிலும் போர்ச்சுழல் பெருகி, அமைதியின்மை ஏற்பட்டதால், எமது திட்டத்தை மாற்றி, மனைவி பிள்ளைகளை வெளியில் அழைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்த சிந்தனைக்குள் உள்ளானேன்.

இரண்டாவது மகளின் திருமணம்

28-10-1985ம் ஆண்டு இலங்கையில் வெளியில் அழைப் பதற்காக எனது இரண்டாவது மகளுக்கும் வேலணையில் எமது உறவு முறைக்காரரான ராமச்சந்திரன் அவர்களின் மூத்தமகனுக்கும் நான் இல்லாமலேயே எனது மனைவி திருமணம் முடித்து வைத்து மூன்று மாதத்தால் அவர்களை வெளிநாடாம் டென்மார்க்கிற்கு அனுப்பி வைத்தார். அவர்கள் இங்கு வந்து சிறப்புடன் வாழ்ந்து மூன்று பிள்ளைகளுக்கு தாய் தந்தையாகி இருவரை பல்கலைக்கழக பட்டதாரிகளாகவும், ஒருவர் பத்தாமாண்டு படிப்பவராகவும் கடைசி

மகனாக இருக்கின்றார். இந்தத் திருமணம் வேகமாக நடந்தது. ஏனெனில் இவர்களைத் தம்பதிகளாக்கி வெளியில் அனுப்பி விட்டு தானும் மற்றைய இரு ஆண்களுடன் ஒரு பெண்ணையும் அழைத்துக்கொண்டு தானும் வெளிநாடு வரவேண்டும் என்ற திட்டமிட்ட செயல்பாடே மனைவியின் இந்த வேகம். அதன்படி அவர்கள் வந்து இறங்கி ஒரு வருடத்துக்குள் அவரும் பிள்ளைகளும் 1987ம் ஆண்டு டென்மார்க் வந்து சேர்ந்து விட்டனர். அதற்கிடையில் அவர்கள் பட்ட பாடு பெரும் வேதனை. அதை கீழே படிப்போம்.

கொழும்பில் மனைவி, பிள்ளைகள் யட்ட அவலம்

1986ம் ஆண்டு ஆடிமாதம் வெளிநாடு வர வெளிக்கிட்ட எனது மனைவியும் இரண்டு பிள்ளைகளும் சிங்கப்பூரில் மூன்று கிழமை தங்கி நின்று 27-07-86ல் ஜெர்மனிக்கு என வெளிக்கிட்டு பாங்கொக்கில் பிடிபட்டு, சிங்கப்பூருக்குத் திரும்பியதோடு, இரண்டு இரவு சிங்கப்பூர் விமான நிலையத்துக்குள் தங்கினார்கள். பின் அனுப்பிய ஏஜென்சியின் உதவியோடு கொழும்பில் போய் 30-07-1986ல் இறங்கி எனது தம்பியின் துணையோடு வெளியே வந்துதான் எனக்கு செய்தி கிடைத்தது. தங்க இடமின்றி நின்ற அவர்களுக்கு எனது மைத்துனர் ஒருவர் கிட்டத்தட்ட இரண்டு மாதம் உதவியதோடு இன்னும் பதினைந்து நாளால் வெளிக்கிடலாம் என்றிருக்க, ஆயிரத்தை செய்து அற்பனாய் அழிப்பவர் போல, உடனடியாக வீடு மாறும்படி கட்டாயப்படுத்திய செயல் எந்த கல் நெஞ்சக்காரனும் செய்யாத செயல் என எனது நெஞ்சு வெடித்தது. மானத்துக்கு சொந்தக்காரரான என் மனைவியும் பிள்ளைகளும் எனது சகோதரர்களின் உதவியுடன் உடனடியாக வெளிக்கிட்டு, தனது கடை முதலாளியான ஒரு வெளியாரின் வீட்டில் தங்கவைத்து பின் பதினைந்து நாளால் ஐப்பசிமாதம் 19ம் திகதி மீண்டும் கொழும்பில் இருந்து சிங்கப்பூர் வந்து, அங்கு மீண்டும் ஒரு கிழமை தங்கிய பின் 27ம் திகதி ஐப்பசி மாதம் டென்மார்க் வந்து சேர்ந்தார். இதற்கிடையிட்ட காலத்தில் நான் தீப்பிடித்த மனிதனின் நிலையில் ஊண் மறந்து உறக்கம் மறந்து பெரும் மனவேதனைக்கு உட்பட்டேன். பின் எனது மைத்துனருக்கு ஆறு புல்ஸ்கேப் பேப்பரில் பன்னிரண்டு பக்கத்தில் எழுதிய கடிதத்தை பாரிஸ் பிரதம தபால் அகத்தில் அனுப்பி விட்டு வந்துதான் நிம்மதி அடைந்தேன்.

டென்மார்க் போக முடிவு செய்தல்

புலம்பெயர் வாழ்க்கையில் கடந்த ஆறு வருடங்களில் எனது இரண்டு பெண்பிள்ளைகளின் கடமையை முடித்து, ஜேர்மனி, டென்மார்க் என்ற வரிசையில் அவர்களை தம்பதியாய் கரைசேர்த்து விட்டு, ஒரு மகனையும் ஜேர்மனிக்கு அழைப்பித்துவிட்டு, மிகுதியாக மண்ணில் நின்ற எனது மனைவியோடு இரண்டு சிறு பிள்ளைகளையும் மீண்டும் எங்கு கூப்பிடலாம் என்ற சிந்தனையில் இருந்த எனக்கு ஜேர்மனிக்கு கூப்பிட ஒரு ஏஜென்சி இருப்பதாக ஜேர்மனியில் உள்ள மருமகன் சொல்ல அதன்படி செயல்பட்டேன். ஆனால் அது நடுவழியில் தடையாகி திரும்பி விட்டார்கள். அதன் பின் கொழும்பிலேயே தங்கவைத்து மீண்டும் முயற்சி எடுக்கையில் ஏஜென்சி சொன்னார், இம்முறை ஜேர்மன் போக முடியாது; டென்மார்க்குக்கு முயற்சி செய்வதாக. அதன்படி அவர்கள் டென்மார்க் வந்து இறங்கி அங்கு அவர்களை அகதியாக ஏற்றுக்கொண்டதின் பின்பு தான் நான் டென்மார்க் போக முடிவுசெய்தேன்.

டென்மார்க் புறப்படல்

டென்மார்க் போவதற்கு முன்னதாக டென்மார்க் எம்பசியிடம் சென்று விபரம் சொல்லி விசா கேட்டேன். அவர்கள் மறுத்துவிட நான் களவாக ஜேர்மனி போய் டென்மார்க் போக முடிவுசெய்தேன்.

அது சம்பந்தமாக பாரிசில் அன்று எனது நண்பராக இருந்தவர், இப்படி சில உதவிகளைச் செய்பவர். அவரை நாடி விபரம் கூற அவரும் சம்மதம் தெரிவித்தார். அதன்படி தான் கூடகாட்வரை கொண்டுபோய் விடுவதாகவும், அதன்பின் என்னை சுயமாக போகச் சொல்லியும் சொன்னார். அதன்படி நான் ஒப்புக்கொண்டு ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை எனது அறையை விட்டு வெளிக்கிட்டேன். நான் சவலற்றில் குடியிருந்த அறையை எனது நண்பர்கள் இருவரான க.சாந்தலிங்கம் என்பவரிடமும், ரவியிடமும் ஒப்படைத்து வந்தேன், அவர்கள் எனக்கு நம்பிக்கையாளராக இருந்தபடியால். தற்பொழுது அவர்கள் பிரபல தொழில் அதிபர்கள். செய்நன்றி மறவாதவர்கள்.

ஜேர்மன் பயணம்

அறையை விட்டு வெளியேறி அந்த நண்பரின் அறையில் நாலு மணித்தியாலயம் தங்கி இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு

ஜெர்மனி நோக்கிய பயணம் புறப்பட்டது. அந்தப் பயணம் இடையில் பெல்ஜியம், ஹொல்லண்ட் என்று இரண்டு இடத்தில் தங்கித் தங்கி இரண்டு நாளின் பின் காலை எட்டு மணியளவில் கூட்காட் வந்து சேர்ந்தேன். அங்கு அன்று இளைப்பாறி, குளித்து, தூங்கி எழுந்து, மறுநாள் காலையில் எனது மூத்த மகள் இருந்த இடமான முனிஸ்டருக்கு போகக் கூடியதாக றெயின் டிக்கட் எடுத்துத் தந்து அனுப்பி வைத்தார் நண்பர். நானும் அவர் சொன்னபடி மாறவேண்டிய இடத்தில் மாறி பின் றெயின் எடுத்து, முனிஸ்டரை மாலை ஐந்து மணிபோல றெயின் போய்ச் சேர, எனக்காகக் காத்திருந்து மருமகனும் பேரனும் வந்து கண்டு அழைத்துப் போனார்கள். எனது பயணத்தில் அரைவாசி நோக்கம் நிறைவாகியது.

ஜெர்மன் பொலிசும் பிடிபடல்

ஜெர்மனியில் மகளுடன் இரண்டு வாரம் தங்கி நின்ற நான், அங்கு பல இடங்களைச் சுற்றிப்பார்த்து சகல ஊரவர்களைக் கண்டு கதைத்து, அங்கே நடந்த சில கொண்டாட்டங்களில் கலந்து உறவாடி, மகிழ்ந்து காலம் கடந்தது. பின் அங்கு உள்ள ஒருவரின் சிபாரிசின் படி, அங்குள்ள ஒருவர் உதவியுடன் டென்மார்க் புறப்பட்டேன். அவர் என்னுடன் நாலு பேரை அழைத்து வந்தார். நீண்ட தூரம் ஓடிவந்த அவர் நடக்கும் இடம் நெருங்கவும் பக்கத்து வீட்டில் வெளிச்சம் இருப்பதாகவும் சிறிது நேரம் தங்கி நின்று போகலாம் எனவும் சொல்லி, எங்களை ஒரு பஸ் ஸ்ராண்டுக்குள் மறைந்து நிற்கும்படி சொல்லி விபரம் சொல்லிவிட்டு அவர் போய்விட்டார், நாங்களும் மறைந்து நிற்க அந்தப் பாதையால் வாகனம் போய்வந்தது. எப்படியோ செய்தி அறிந்த ஜெர்மன் பொலிஸ் அப்படியே நேராக வந்து கூட்டுக்குள் வைத்து அள்ளிய மாதிரி எங்களை அள்ளிச் சென்றது.

அள்ளிச் சென்ற பொலிஸ் மற்ற மூவரையும் ஒரே அறையில் அடைத்துவிட்டு, என்னை ஒரு தனி அறையில் அடைத்து விட்டார்கள். அன்று இரவு ஒரு முறடு தண்ணி கூட குடிக்க முடியவில்லை. நெஞ்சம் வறண்டு விட்டது. தனி இருட்டறை. என் குலதெய்வமான முத்துமாரியை வேண்டியபடி துடித்து நிற்க பொழுதும் புலர்ந்தது.

என்னைத்தவிர மற்ற அனைவரையும் அழைத்து விசாரணை முடிந்தது. பகல் பன்னிரண்டுமணி தாண்டியது. அனைவரும் ஜெர்மனியில் இருந்தவர்கள் என்று அறிந்துகொண்டார்கள் பொலிசார். ஆனால் அவர்களின் கூற்றுப்படி ஒரு இத்தாலியன்தான் எங்களைக் கூட்டிவந்தவர் என்று ஏஜன்சிகாரர் சொல்லித்தந்தபடி சொல்லி முடித்து விட்டார்கள். அந்த இத்தாலியன் போய்விட்டதாக சொல்லி விட்டார்கள். தங்களுக்கு இதைவிட வேறு விபரம் தெரியாது என முடித்து விட்டார்கள். ஆனால் பொலிசாரின் முழுநம்பிக்கையும் அந்த இத்தாலியன் நான்தான் என்ற முடிவிலேயே இருந்தார்கள். அனைவருக்கும் சாப்பாட்டையும் (அடி) முடித்துவிட்டு, என்னை அழைத்தார்கள்.

எனது விசாரணை

என்னை அழைத்த பொலிஸ், என்னை எந்த நாடு என்று கேட்டதும், நான் ஸ்ரீலங்கா எனக் கூற களுக்கென்று சிரித்தார்கள். அவர்கள் மூவர் இருந்தார்கள். தங்களுக்குள் சிரித்துவிட்டு, பாஸ்போட்டைக் கேட்டார்கள். நான் என்னிடம் பாஸ்போட் இல்லை என்றேன். மீண்டும் சிரித்துவிட்டு, தங்களை ஏமாற்ற நினைக்க வேண்டாம்; ஏமாற்றினால் பெரும்பண்டனை கிடைக்கும் எனக் கூறிய படி ஒருவன் வயிற்றில் இடித்தான். அம்மாவின் பால் நினைப்பு வந்தது. அப்பவும் 'நான் உண்மைதான் சொல்கிறேன். நான் இலங்கையன்' என சத்தமாகக் கத்தினேன். இப்படி நேரம் கடந்து போனது. மணி இரண்டாகி விட்டது. விட்டபாடில்லை 'பாஸ்போட்டை காட்டு. அல்லது நீதான் அந்த இத்தாலியன்' என்றனர். நான் ஏலாத நிலையில் எனது பேக்கை கொண்டு வந்தால் பாஸ்போட்டை எடுத்துத் தாறன் என்று சொல்லவும், பேக் வந்தது. நான் உடுப்புகளை எடுத்து வெளியில்வைத்துவிட்டு பேக்கின் கீழ் பகுதியைக் கிழித்து பாஸ்போட்டை எடுக்க, அவர்கள் திகைத்தபடி பார்த்து நின்றார்கள். இப்படியும் பாஸ்போட்டை வைக்கலாமா எனக் கேட்டபடி சிரித்தார்கள். பின் விபரம் தெரியவர, என்னை அழைத்துவந்து விசாரித்துவிட்டு, சாப்பாடு தண்ணி தந்தார்கள். அன்று பிற்பகல் நாலுமணி போல ஒரு கடிதத்தைத் தந்து ரெயின் டிக்கட்டும் தந்து பக்கத்தில் உள்ள ஒரு முகாமுக்குச் செல்லும்படி அனுப்பி வைத்தார்கள்.

ஒரு வாரம் ஜெர்மனியில் அகதிகளும் வாழ்க்கை

ஜெர்மனியிலும் அகதி முகாம் ஒன்றில் ஒருவார காலம் வாழ்ந்து, அந்த நாட்டு அகதி வாழ்க்கை முறைதனையும் அறியும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அதையும் ஆழமாக இதயத்தில் பதிந்து கொண்டிருக்கையில், திடீரென ஒருவர் வந்து, 'நாளை மாலை ஐந்து மணிக்கு நான் காருடன் வருவேன், காம்பின் வெளிகேற்றுக்கு வெளியில் வந்து நிற்கவும்' என்று என்னிடம் இருந்த சிறு பேக் ஒன்றையும் வாங்கிக்கொண்டு போனார். மிகுதியை மகள் வீட்டில் கேட்டறியும்படி சொல்லிவிட்டுப் போனார். நானும் உடனே டெலிபோன் எடுத்து விபரம் கேட்க, அவர்கள் சொன்னார்கள். 'பழைய ஆள்தான் வருகிறார். அவர் சொன்னபடி செயல்படவும்' எனக் கூறினார்கள். அதன்படி நானும் தயார் நிலையில் வெளியில் நிற்க, காரும் வந்தது. நானும் ஏறினேன். முன்பு போல் பழைய நபர்கள் அப்படியே இருந்தார்கள். கார் விரைந்தது. நாங்களும் ஆண்டவனை வேண்டியபடி இருக்க இடையில் கார் தங்கி காலம் கடந்தே சென்றார்கள்.

இரண்டாவது தடவையாக டென்மார்க் போக முயற்சி

கார் பறந்தது. காலம் விரைந்தது. நாங்களும் ஆண்டவனை வேண்டியபடி அதிகாலை மூன்றுமணிக்கு நாங்கள் பிடிபட்ட இடத்தை கார் அடைந்தது. அனைவரையும் அப்படியே நேராக நடக்கும்படி உத்தரவு வந்தது. நாங்களும் பேச்சு முச்சு இல்லாமல் நடந்தோம். எங்களுடன் கூடவே வந்த ஒருவர் சொன்னார் எனது சப்பாத்து சத்தம் கேட்பதாகவும், கழட்டி கையில் எடுக்கும்படியும் மறு உத்தரவு பிறந்தது. அதையும் கேட்டு அப்படியே செய்தபடி பயணம் தொடர்ந்தது. கிட்டத்தட்ட மூன்று கிலோமீற்றர் தூரம் நடந்து வர ஒரு வீதியில் டென்மார்க் என்று போட்டு இருந்ததைப் பார்த்ததும் கண்ணுக்கும் நெஞ்சுக்கும் பெரியதொரு நம்பிக்கை ஒளி தென்பட்டது. உடனே அவர் சொன்னார். 'விடிந்து விட்டது. டென்மார்க்கும் வந்துவிட்டது. நீங்கள் இனி சிறிது தூரம் நடந்து செல்ல ஒரு பெற்றோல் செற் வரும். அதன் பின்னால் பத்தைக் காடு இருக்கு. நீங்கள் மறைந்து நில்லுங்கள். ஒரு கார் வரும். வந்து சந்திரன் என்று பெயர் சொல்லப்படும். நீங்கள் படபட என ஓடிச்சென்று காரில் ஏறிச் செல்லவும்' எனக் கூறி விட்டு அவர் சென்று விட்டார்.

நாங்களும் எதிர்பார்த்தபடி காத்துக்கிடந்தோம். எவரும் வந்ததாக இல்லை. மணியும் காலை ஏழை நெருங்கியது. எங்களில் ஒருவர் சொன்னார். 'அண்ண இவங்கள் வரமாட்டார்கள். நாம் வேறு வழியைத்தான் பார்க்க வேண்டும்' எனச் சொன்னபடி, 'அண்ண உங்களை வெள்ளைக்காரர் கண்டாலும் சந்தேகப்பட மாட்டார்கள். நீங்கள் வெளியே போய் நாங்கள் தாற நம்பருக்கு டெலிபோன் அடித்து நிலைமையைச் சொல்லி ஏதாவது ஒழுங்கு செய்யும்படி சொல்லுங்கோ' என்றார்கள். நானும் அதை ஏற்று வெளியே வந்து அரை கிலோ மீற்றர் தூரம் சென்று டெலிபோன் பூத்தை தேடிப் பிடித்து, அவர்கள் தந்த இலக்கங்களோடு கதைத்து, விவரம் சொன்னதோடு, எனது மனைவிக்கும் அடித்து விவரம் சொன்னேன். அனைவருக்கும் விவரமாக நிற்கும் றோட்டு, பெற்றோல்செற் பின்புறம் என்று விவரம் சொல்லிவிட்டு நானும் பக்குவமாக சென்ற இடத்துக்குத் திரும்பி வந்து சேர்ந்து விட்டேன்.

நேரமும் விடியலைப் பரப்பிக்கொண்டு இருந்தது. ஏக்கத் துடன் காத்திருந்த எமக்கு ஒரு ஆறுதல் மாதிரி ஒரு கார் வந்தது. அதில் இருந்து ஒருவர் வந்தார். எம்முடன் இருந்த ஒருவரை ஏற்றிக் கொண்டு போனார்கள். நாங்களும் எதிர்பார்த்தபடி காத்திருந்தோம். சிறிது நேரத்தால் எனது மருமகனும், செல்வா என்ற ஒருவரும் வந்து சந்திரன் என்று அழைத்தார்கள். நானும் பத்தை நீக்கலால் ஆட்களைப் பார்த்து விட்டேன். சரியென நானும் வந்துவிட்டேன். ஒரு கிழமையால் பின் அனைவரையும் காம்பில் சந்தித்தபோது நான் அறிந்து கொண்டேன். அன்று ஏத்த வந்த கார் இடையில் பழுதாகிவிட்டதாம். அதனால்தான் இந்த அவலம் ஏற்பட்டதாகவும் தெரிந்துகொண்டோம்.

டென்மார்க்கில் பதிய முயற்சி

டென்மார்க் வந்து சேர்ந்த நான், ஒரு வாரமாய் வீட்டில் மனைவி, மக்களுடன் இருந்து விட்டு, 19.07.1987 அன்று எனது மனைவியையும் கூட்டிக்கொண்டு, அகதிகளை பரிபாலனம் செய்யும் சங்கத்துக்கு நேராகச் சென்று எனக்கு விண்ணப்பம் செய்தோம். அதை ஆராய்ந்த சோசல்காரர் சொன்னார். இது தங்களின் கடமை இல்லை. இதற்கு போலிஸிடமே விண்ணப்பிக்க வேண்டுமெனவும் சொல்லி அதற்கு தான் உதவி செய்வதாகச் சொல்லி தனது காரில் ஏற்றிக்கொண்டு பொலிசுக்குப் போனார்.

பொலிசில் விசாரணை

பொலிசுக்குச் சென்ற என்னை என்னுடன் வந்த சோசல் அதிகாரி அவர்கள் அறிமுகம் செய்து வைத்தார். விடயம் தெரிந்த பொலிஸ் அதிகாரி 'இது விடயம் அகதி முகாமினதுதான். அதனால் நீங்கள் முறைப்பாட்டை தாருங்கள். நான் இவரை அழைத்துக்கொண்டு கொப்பன்காவன் போய், அங்குள்ள பொலிசில் ஒப்படைக்கின்றேன். அவர்கள் விசாரித்து பின் கோட்டுக்கு விட்டு கோட்டின் முடிவே இவரை அகதியாக ஏற்பு' என்று விளக்கம் சொல்லிவிட்டார். அதன் பின் பொலிஸ் அதிகாரி காரில் எயாபோட் கூட்டிச் சென்று அங்கிருந்து கொப்பன்காவனுக்கு பிளேனில் கூட்டிச் சென்று, கொப்பன்காவன் விமானநிலைய பொலிசிடம் கொடுத்தார்கள். அவர்கள் விசாரித்து, அனுமதி இன்றி நாட்டுக்குள் வந்த தண்டனையாக ஒரு நாள் தடுப்புக்காவலில் வைத்துவிட்டு மறுநாள் அகதிக்காம்பில் ஒப்படைத் தார்கள்.

வடன்மார்க் அகதி முகாமில் மூன்று மாதம் வாழ்க்கை

அகதி முகாமில் அறையில் இருந்து வெளியே வந்ததும், என்னை ஒருவர் அழைத்துக்கொண்டு போய், அங்குள்ள இன்னொரு அறையில் அமரவைத்து, இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு சென்று விட்டார். சிறிது நேரம் கழித்து ஒருவர் வந்தார் பொலிஸ் உடுப்புடன். நான் எதிர்பார்க்கவில்லை இங்கும் பொலிஸ் வருமென. பின்தான் அறிந்தேன், டென்மார்க்கில் பொலிசுக்குத்தான் அகதி சம்பந்தமான முழுப்பொறுப்புமேன; கோட்டு கூட பொலிசின் நிர்வாகத்தின் கீழேதான் என. இதன்படி வந்த பொலிஸ் அதிகாரி தனது விசாரணையைத் தொடங்கினார். அவரிடமும் முன்னர் இரண்டு இடத்தில் கேட்டது போலவே கேள்விகள் வந்தன. நானும் முதல் முதல் சொன்ன மாதிரியே பதில்களைச் சொன்னேன். சரியாக ஒரு மணித்தியாலம் விசாரணை நடந்து முடிய சரியெனச் சொல்லி ஒருவருடன் அனுப்பிவிட்டார். கூட்டிச் சென்றவர் இரண்டுமாடிக் கட்டிடம் ஒன்றில் ஏறிச் சென்று அங்கே ஒரு அறையைக் காட்டி இதில் தான் நீர் தங்க வேண்டும். இதற்குள் இன்னும் இருவர் இருக்கிறார்கள். இருவரும் தமிழர்கள்தான் எனக் கூறியபடி 22ம் இலக்க அறையைப் பூட்டியபின் எனக்கு ஒரு சாவியைத் தந்துவிட்டு கவனமாக வைத்து இருக்கும்படி சொல்லியபடி மீண்டும் அழைத்துச்சென்றார். அவர்

நேராக ஒரு அறைக்குச் சென்று சில பதிவுகளைச் செய்துவிட்டு மீண்டும் அழைத்துச்சென்றார். ஒரு கன்ரீனுக்குள் சென்று அங்குள்ள நிர்வாகியுடன் கதைத்துவிட்டு வந்து, இங்கே நீங்கள் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் வந்து சாப்பிடலாம். எப்பவும் இந்த புளுகாட்டை கையில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என அறிவுரை சொல்லிவிட்டுச் சென்று விட்டார். நானும் அவருக்கு நன்றி சொல்லி வழியனுப்பி விட்டு நேராக அந்த கன்ரீனுக்குள் நுழைந்தேன்.

இரண்டாவது தடவை... டென்மார்க்கில் அகதி முகாம் வாழ்க்கை

இரண்டாவது தரமாக டென்மார்க்கில் அகதி முகாம் வாழ்க்கை ஆரம்பமாகியது. உள்ளே சென்று கன்ரீனில் சாப்பிட்டு வர அங்கு என்னைப் போல சாப்பிட வந்த தமிழர் சிலர் நின்றனர். அவர்களுடன் கதைத்து உறவாடி, பின்னதாக அவர்களிடம் சில முகாம் நடைமுறைகளை அறிந்து தெரிந்துகொண்டு, எனது 22ம் நம்பர் அறைக்குச் சென்றேன். அறை திறந்து கிடந்தது. உள்ளே சென்றதும் எனக்கு அதிசயமாக இருந்தது. என்னவென்றால், என்னுடன் கூட ஜெர்மனியில் இருந்து வந்தவர்களில் இருவர்தான் அங்கு இருந்தார்கள். எனக்கு மிகவும் சந்தோசமாக இருந்தது. இப்படியே காலம் கடந்து கரைந்து ஓடியது. பொழுது போக்குக்காக 304 கடதாசிக் கூட்டமே கைகொடுத்தது. இப்படி மாதம் ஒன்று கடந்து விட எனது மனைவி, பிள்ளைகள். டென்மார்க்கில் இருப்பதாகச் சொல்லி இருந்தபடியால், நான் போய் ஒரு பத்திரம் வேண்டி நிரப்பிக் கொடுத்தேன். ஒரு கிழமை லீவு தரும்படியும், நான் எனது மனைவி பிள்ளைகளைக் கண்டு வருவதற்கென்றும். அதன்படி எனக்கு ஒரு கிழமை லீவு தரப்பட்டது. அதைப் பெற்றுக்கொண்டு மனைவியின் முகவரிக்கு வந்து சேருகின்றேன். இதற்கிடையில் டெலிபோனில் தொடர்புகள் இருந்தன.

விடுமுறைக் காலம் முடிய மீண்டும் முகாம்

ஒரு வாரம் விடுமுறை முடிந்ததும் நான் திரும்பவும் முகாமுக்குப் போனேன். நான் போய்ச் சேர்ந்து வந்து இருந்த கடிதங்களைப் பார்வையிட்ட நேரம் - என்னுடன் இருந்த ஏனைய நண்பர்கள் சொன்னார்கள். நீங்கள் வாற கிழமை வேறு ஒரு முகா முக்கு மாற்றப்பட இருப்பதாகவும், அது அகதியாக ஏற்றுக் கொள்வ தற்கு சாதகமாக விசாரணை முடிவை அனுசரித்து எடுக்கும் முடிவு என்றும், அது உங்களுக்கு சாதகமான முடிவாக இருக்கும் எனவும்

அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். நானும் மிகவும் சந்தோசத்துடன் நாளை எண்ணியபடி இருந்தேன். அன்று அகதிமுகாம் தலைவரும் வந்து என்னைக்கண்டு பேசினார். விபரம் கேட்க, அப்படியும் இருக்கலாம் எனக் கூறினார்.

மற்ற முகாமுக்கு மாற்றம்.

நேரம் வந்தது நாங்களும் தயாரான நிலையில் நின்றோம். காலை எட்டுமணி போல ஒரு பெரிய பஸ் வந்து எமது கட்டிடத்துக்கு முன்னதாக நின்றது. ஒருவர் கையில் ஒரு பேப்பருடன் வந்து குறிப்பிட்ட பெயர்களைக் கூறி அழைத்தபடி வந்து நின்றார். அதன்படி அனைவரும் அந்த பஸ்சில் போய் ஏறினோம். கிட்டத்தட்ட நாற்பத்தி ஐந்து பேர் வந்து சேர்ந்தனர். பஸ்சும் கிட்டத்தட்ட நிறைவு பெற்றது. சாரதி பஸ்சை செலுத்தினார். பஸ் பறந்தது. கிட்டத்தட்ட இரண்டு மணி நேரம் பஸ் ஓடி நின்றது. அதுவும் கொப்பன்காவன் என்ற இடத்தில் வடமேற்குத் திசையில் என்று சொன்னார்கள். அங்கு சென்றதும் எமக்கு டெனிஸ் மொழி படிக்க ஏற்பாடு செய்து தந்தார்கள். கண்பார்வை குறைந்தவர்களுக்கு மூக்குக் கண்ணாடி எடுக்க உதவி செய்தார்கள். அந்த முகாம் சமூக சேவைச் சங்கமான செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் நிர்வாகத்தில் செயல்பட்டதனால் எல்லா சலுகைகளும் கிடைத்தது. வாழ்க்கைப் பயணம் மகிழ்வோடு தொடர்ந்தது. அந்த நேரத்தில் ஒரு நாள் நான் டெனிஸ் படிக்கும் வகுப்பில் இருக்கும்போது, ஒருவர் வந்து என்னையும் இன்னும் இருவரையும் பெயர் சொல்லி அழைத்து, சோசல் அதிகாரி வரும்படி சொன்னதாகச் சொன்னார். நாங்களும் உடனே வந்து அவரைக் காண அவர் விபரம் சொல்லி எங்களுக்கு அகதி அந்தஸ்து கிடைத்து விட்டதாகக் கூறி, வாழ்த்துக்கூறி, கடிதத்தை எங்களிடம் கையளித்தார். நாங்களும் நன்றி கூறி கடிதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டோம்.

(1)

மகிழ்வோடு இல்லம் நோக்கிய பயணம்

மகிழ்வோடு இல்லம் நோக்கி வந்து சேர்ந்த நான், கிட்டத்தட்ட இரண்டு மாதங்கள் வீட்டில் பிள்ளைகள், மனைவியோடு வாழ்ந்து வந்தேன். இதற்குள் சில உறவுகளும் வந்து பார்த்து குசலம் விசாரித்துச் சென்றனர். நானும் பாரிசில் பட்ட கஷ்டம்தீர ஓய்வு எடுத்தேன். இதற்குள் நத்தார் தினக் கொண்டாட்டங்களும் நடந்தன. இது டென்மார்க் வாழும் இந்து தமிழர்களின் நிர்ப்பந்த கொண்டாட்டம். பாடசாலை செல்லும் பிள்ளைகள் தங்கள் வகுப்பு பிள்ளைகளோடு கதைத்து தெரிந்துகொண்ட விஷயம் இது. நத்தார் கொண்டாட்டங்களுக்கு பிள்ளைகளுக்கு பரிசு வழங்கும் வழக்கம் உண்டு. அதைத் தெரிந்து கொண்ட எமது பிள்ளைகளும் கட்டாயப்படுத்தி நத்தார் மரம் வீட்டுக்குள் வைப்பார்கள். அதன் அடியில் அனைவரும் பரிசுகளை பார்சல் கட்டி கீழே வைப்பார்கள். பின் அதை 24ம் திகதி இரவு 12 மணிக்கு உடைத்து பிள்ளைகளுக்கு கொடுக்கும் வழமையான நிகழ்வு இங்கே நடக்கும். இதை நான் டென்மார்க்கில்தான் முதல்முதல் கண்டேன். மதத்துக்கு அப்பாற்பட்ட நிகழ்வு இதுவாகும். மனித நேயத்துடன் பிள்ளைகளை மகிழ்விக்க, உறவுகள் கூடிக் குதூகலிக்க இந்த நிகழ்வு வருடா வருடம் நடக்கும்.

பாடசாலை வாழ்க்கை ஆரம்பம்

மார்கழிமாத நடுப்பகுதியில் அகதிகள் பராமரிப்புச் சபையில் இருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது, வரும் தைமாசம் மூன்றாம் திகதி தொடக்கம் டெனிஸ் மொழி படிப்பதற்காக தினம் தினம் பாடசாலைக்குப் போகும்படி. அதன் பிரகாரம் நானும் தை மாதம் பாடசாலைக்குப் போனேன். இந்த சட்டத்தின் பிரகாரம் எனது மனைவியும் அதே பாடசாலைக்குத் தான் போய் வந்துகொண்டு இருந்தார் என்பதால் காலையில் இருவருமாக வெளிக்கிட்டு பஸ் ஏறி பக்கத்து பெரிய சிற்றிக்குப் போய் பாடசாலை சென்று படிக்க வேண்டும் என்பது கட்டாய நியதி. செயல்படுத்தினோம்.

டென்மார்க் நாடு

டென்மார்க் நாடு ஒரு சிறந்த நிர்வாகம் கொண்ட இன, மத, பேதமற்ற சிறிய நாடு. இந்த நாட்டை பலருக்கு முன்னர் தெரியாது. பின் 1985ம் ஆண்டு ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் தானாக விரும்பி தன் நாட்டில் பல்லின மக்களின் வாழ்வை உருவாக்கி அதன்மூலமாக அவர்களிடத்து மக்கள் இணைவாக்கத்தை உருவாக்கி அதன் மூலம் இனக்கலப்பு வாழ்க்கையை உருவாக்கி, அதன்மூலம் நாட்டில் நல்ல தொரு அறிவு கொண்ட புதிய சமூகத்தை உருவாக்கலாம் என்ற நோக்கத்தில் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் விருப்புக்கேற்ப தானும் எண்ணாயிரம் அகதிகளைப் பொறுப்பெடுப்பதாக ஒப்பந்தமிட்டே அகதிகளை அங்கீகரித்தது. அதனால் அவர்கள் ஆரம்பத்தில் நல்ல சலுகைகளைக் கொடுத்து அகதியை அகதி என்று நினைக்காது, தங்கள் தேசத்தில் குடியிருக்க வந்த புதிய டெனிஸ்காரர் என்ற பதத்துக்குள் அரவணைத்து வாழ்வளித்தார்கள். இலங்கைத் தமிழர் ஒருவருக்கு ஆட்சியில் இருந்த அரசின் செயலால் துன்பம் வந்த தென்று சொல்லி, எதிர்க்கட்சியான ஜனநாயக சோசலிச முன்னணி என்ற கட்சி அரசுக்கு எதிராக வழக்குத் தொடுத்து, அதன்மூலம் பிரதமரும், நீதி அமைச்சரும் பதவி விலக வழி அமைத்தது. இதற்கு இலங்கை வீரகேசரி பத்திரிகை ஒரு முறை நீதியைப் பார்க்கும் நாடு டென்மார்க் நாடு என தலைப்பிட்டது. ஒரு அகதியின் பேரால் பிரதமர், நீதி அமைச்சர் பதவி விலகல் என்று முதற்பக்க தலையங்கம் தீட்டியது. இங்கே 198 நகரசபைகளும், 5 பிரதேச சபைகளும், கிட்டத்தட்ட 60 லட்சம் மக்களும் வாழ்கின்றார்கள். இதில் கிட்டத்தட்ட நாற்பத்தி ஒன்பது நாட்டு மக்கள் வாழ்கின்றார்கள். இங்கே விவசாயமே முக்கிய தொழில். வருமானம் தருவது பன்றி இறைச்சி, பால், தயிர், பட்டர், சீஸ், மீன்பிடி போன்றவை. இப்படியான அகதிகள் வரவின் பின்பே உலகத்தில் முன்னிலையில் நிற்கின்றது.

டென்மார்க் நாடு அகதிகள் கல்விச் சட்டம்

ஒருவர் அகதியாக வந்து அங்கீகரிக்கப்படுவாரேயானால், அவர் இந்த நாட்டு மொழியையும், கலாச்சாரங்களையும், பண்பாடுகளையும் நன்கு தெரிந்திருக்க வேண்டும். அதற்காக மொழிவாரிக் கல்வி முறையை அகதிகளுக்காக உருவாக்கி ஒவ்வொரு நகரசபையாலும் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தது. இந்தப் பாடசாலையிலேயே

நாங்கள் கல்வி கற்கத் தொடங்கினோம். தொடர்ந்து 1988ம் ஆண்டு தை மாதம் பாடசாலை வாழ்க்கை. 1993ம் ஆண்டு வரை டெனிஸ் மொழிக்கான பாடத்திட்டத்துக்குள் வாழ்ந்து வந்தேன். காரணம், ஐந்து வருட காலம் டெனிஸ் மொழியைப் படித்து அதன்பின்பே அகதிகள் பாதுகாப்புச்சபையினர் அந்த அகதியை அவர் வாழும் நகரசபையிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். அதுவரை எங்களை பரிபாலனம் செய்வதெல்லாம் அகதிகள் பரிபாலன சபையே. அதன் டெனிஸ் பெயர் 'டெனிஸ் புளுட்டினிங் யெல்ப்' என்பதாகும். இப்படிப் பற்றந்தது வாழ்க்கை.

50ஆவது பிறந்த நாள் கொண்டாடும்

பாடசாலை வாழ்க்கை தொடர்கையில் ஒருநாள் நான் வழமை போல பாடசாலை வந்து வகுப்புக்குள் நுழைகையில் கரும்பலகை மறுபக்கமாகத் திருப்பப்பட்டு கிடந்தது. பக்கத்தில் பக்கத்து வகுப்பு மாணவரும் வந்து பார்த்தபடி நின்றனர். எனது மனைவி உட்பட நானும் விபரமறியாது திகைத்து நிற்க, ஆசிரியர் நின்றபடி கரும் பலகை திருப்பப் படுகின்றது. அதில் எனக்கு பிறந்த நாள் வாழ்த்து ஏதோ ஒரு படத்துடன் வரையப்பட்டு இருந்தது. சுற்றி நின்ற மாணவர்கள் கர ஒலி தந்து பொன்விழா வாழ்த்துச் சொன்னார்கள். அத்தோடு நிற்காமல் அந்த நகர பத்திரிகை ஒன்றின் நிருபரும் வந்து நின்று என்னைப் படம் எடுத்தார். சோடா பிஸ்கட் பரிமாறப்பட்டது. மகிழ்ச்சி கொண்டேன். அதுதான் எனது வாழ்க்கையில் முதல்முதல் கிடைத்த பிறந்தநாள் வாழ்த்து எனலாம். பின் அதன் ஏற்பாடு பற்றி அறிகையில், அதை எனது வகுப்பாசிரியர் அவன் என்பவரும் அவர் மனைவியான அலினாவும் எனது வகுப்பு டாப்பில் தெரிந்து எனது சக மாணவனும் எங்கள் குடும்ப நண்பருமான குகனிடம் சொல்லி எங்கள் இருவருக்குமே தெரியாது இரகசியமாக இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்ததாக பின் அறிந்தேன். அவரை இன்றும் நான் நெஞ்சில் நினைக்கின்றேன்.

தமிழ்ப் பாடசாலை தொடக்கம்

புலம்பெயர்ந்த மக்களின் எதிர்காலச் சந்ததியினர் தங்களின் பிள்ளைகளுக்கு தமிழ் படிப்பிக்க முடியாத நிலை வந்துவிடுமோ, அவர்கள் தமிழ் தெரியாத தமிழர்களாக டென்மார்க்கில் வாழும் நிலை. வந்துவிடுமோ என்ற ஏக்கத்தில் வாழும் நிலை. எனது

இரண்டு பிள்ளைகள் உட்பட எனது நகரசபையில் எட்டுக்கு மேல்பட்ட பிள்ளைகளின் நிலை உணர்ந்து நகரசபையில் உதவி கேட்டு அவர்களின் அனுமதியோடு வாரத்தில் இரண்டு நாள் தமிழ்ப் பாடசாலை தொடங்கி நானும் மதிப்புக்குரிய கணேசக்குருக்கள் அவர்களும் இருவருமாக செவ்வாய், வியாழன் இருதினங்கள் இரண்டு குருப்பாய் பிரித்து தமிழ் சொல்லிக் கொடுத்தோம். உயிர் எழுத்தே தெரியாமல் வந்த பிள்ளைகள் பின் மேடையில் பேசுமளவுக்கு வளர்ச்சி காணும் அளவுக்கு உயர்ந்து விட்டார்கள். இதுவே டென்மார்க்கில் முதல்முதலாக இலவசமாகத் தொடங்கப் பட்ட தமிழ்ப்பாடசாலையாகும். கிட்டத்தட்ட ஐந்து வருடங்கள் தொடர்ந்த பாடசாலையில் பெண் பிள்ளைகள் சிலர் ஆண்பிள்ளைகள் சிலர் உடல் வளர்ச்சி கண்டதாலும் பக்கத்து நகரசபையில் அரச அனுமதியோடு ஒரு பாடசாலை தொடங்கியதாலும் இந்தப் பாடசாலையை நிறுத்தினோம். இன்றும் பக்கத்துணையாய் உதவி நின்ற கணேசக்குருக்களை தினமும் நினைக்காத நாளில்லை எனலாம்.

இலக்கிய முயற்சியில் ஈடுபாடு

பாடசாலை வாழ்க்கையால் ஏற்பட்ட லீவுநேர மிகுதியான நேரத்தை செலவு செய்ய இலக்கிய முயற்சியில் ஈடுபட முடிந்தது. டென்மார்க்கில் இருந்து வெளிவந்த தாயகம், காகம், கற்பகம், சஞ்சீவி போன்ற சஞ்சிகைகளிலும், பாரிசில் இருந்து வெளிவந்த பாரிஸ் ஈழநாடு, ஈழமுரசு போன்ற பத்திரிகைகளிலும் எழுதத் தொடங்கியதும் மக்களுக்குத் தெரிந்த முகமாக மாற, அன்று அடிக்கடி நடந்த விழாக்களில் நிகழ்ச்சி செய்யும்படி மக்கள் கேட்கத் தொடங்கியதால் பல மேடைகளில் பட்டிமன்றம், கவியரங்கம் போன்றவையும் நடத்தக் கூடிய சக்தியை வளர்த்துக் கொள்ள முடிந்தது. இதனால் நான் பெரும்பகுதி நேரத்தை இலக்கியத்துக்குச் செலவிட முடிந்தது.

இலக்கியப்பணி ஆரம்பம்

ஒரு கூட்டத்தில் எனக்கு திரு முல்லைஷரானின் அறிமுகம் கிடைத்ததும், அந்த சந்திப்பு இறுக்கமாக வளர்ந்து வரவும், எனது ஆக்கங்களை அவரும் பார்த்து இருந்ததால் நான் ஒருமுறை அவரிடம் கேட்டேன். 'நான் ஒரு கவிதைத்தொகுப்பு வெளியிட

விரும்புகின்றேன். அதை எப்படி செய்வது என்று எனக்குத் தெரிய வில்லை. நீங்கள் உதவி செய்ய முடியுமா? என அவரிடம் வினவ, வளர்ந்து வரும் எழுத்தாளரை ஊக்குவிக்கும் நல்ல சிந்தனை கொண்ட அவர் சொன்னார். ‘உங்களிடம் இருக்கும் கவிதைகளுடன் என்னை வந்து சந்திக்கவும். நான் கவிதைகளைப் பார்த்துவிட்டு உதவி செய்கின்றேன்’ என்றார். நானும் அவரைக்காணும் நாளை எதிர்பார்த்து இருந்தேன், கவிதைகளை ஒரு உறையில் போட்டு வைத்துவிட்டு. காரணம், அவர் இருப்பது நான் இருக்கும் இடத்தில் இருந்து 300 கிலோமீற்றர் தூரத்தில். அதுவும் நான் அவரிடம் போவதற்கு பஸ் ஏறணும், பின் ரெயின் ஏறணும், பின் கப்பல் ஏறணும், அதன்பின் இரண்டு ரெயின் ஏறணும் என்று பல இன்னல் நிறைந்த பிரயாணம். அதற்காக நான் காத்திருந்தேன்.

ஏதோ ஒரு வழியால் என் ஆவல் நிறைவேறும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அவர் வசிக்கும் நகரத்தில் எனது மருமகனின் உறவுக்காரர் ஒருவர் இல்லத்தில் ஒரு துயரச்செய்தி நடந்தது. அதற்காக கட்டாயம் குடும்பத்துடன் போகவேண்டிய நிலை வந்தது. காரில் போய்ச் சேர்ந்தோம். அந்தத் துயரத்தில் கலந்துகொண்டு விட்டு, அந்த நிகழ்ச்சிக்கு வந்திருந்த முல்லைஷரானிடம் கதைத்து விடயத்தையும் சொல்லி, நிகழ்ச்சி முடிய நாங்கள் குடும்பத்துடன் முல்லைஷரான் இல்லம் போய் கதைத்து கோப்பி அருந்திய பின்னால் எனது கவிதைகளை அவரிடம் கொடுத்தேன். கிட்டத்தட்ட அரைமணி நேரத்துக்குள் அத்தனை கவிதைகளையும் படித்து முடித்துவிட்டு ‘எல்லாம் அச்சா கவிதை அண்ணா. இவைகள் கட்டாயம் நூலாக வரவேண்டியது அவசியம்’ என தட்டிக் கொடுத்து தேறுதலைத் தந்துவிட்டு, தான் இதை லேஅவுட் செய்து தருவதாகவும், என்னை எங்காவது அனுப்பி புத்தகமாகச் செய்யும்படியும் சொன்னார். இங்கு டென்மார்க்கில் செய்யலாம். ஆனால் செலவு அதிகமாகும். அதனால் இந்தியா அல்லது இலங்கையே சிறந்தது என்றார். ஏதோ முயற்சி செய்வோம் என்று கூறிவிட்டு நாங்கள் புறப்பட்டோம். எனது கவிதைகளைப் பாராட்டிய முதலாவது இலக்கியவாதி அவரேயாகும்.

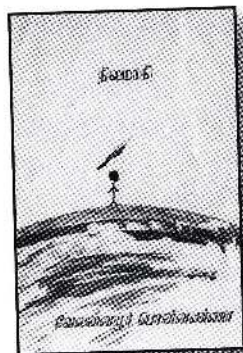
‘நீலமாகி’ கவிதைத் தொகுதி உருவாக்கம்

எனக்கும் முல்லைஷரானுக்கும் தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு

வளர்ந்தது. உறவு வளர்ந்தது. அடிக்கடி டெலிபோன் எடுத்து நான் கதைப்பதும், அவர் வேலை முடிந்து வந்தால் எனக்கு எடுப்பதுமாக தொடர்பு வளர்ந்தது. 'நிலமாகி' நூலும் நாளும் பொழுதும் வளர்ந்தது. அவரே அந்த நூலுக்கான அட்டைப்படத்தையும் கீறியதோடு சில கவிதைகளுக்கு கருத்துப்படங்களையும் கீறி இருந்தார். ஒருநாள் வேலை முடிந்துவிட்டது, அனுப்ப வேணும், எப்படிச் செய்யலாம் எனக் கேட்க நானும் செலவை கஷ்டத்தைப் பார்க்காமல் நேரில் வருவதாகச் சொல்லி அவரிடம் நேரடியாகப் போய் அனைத்தையும் பார்த்து முடித்துவிட்டு எனது மைத்துனர் எஸ்.பி.சாமியின் பிறஸ்சில் அடிப்பதற்காக இலங்கைக்கு அனுப்பிவிட்டோம்.

தீக்குளித்து வெளிவந்த நூல் 'நிலமாகி'

ஸ்ரீலங்கா போன நூல் அங்கு பதிப்பிக்க முடியாமல் கனடா பறக்கிறது. காரணம், கவிதைகளில் சிங்களப் பேரினவாத செயல்பாடுகளைத் தாக்கிய வரிகள் இருப்பதாலும், இங்கு வேலை செய்யும் ஆட்கள் பலர் சிங்களராக இருப்பதாலும், அன்றைய ஆட்சியில் பெரும் கெடுபிடிகள் கொண்ட அவசர காலச் சட்டம் நடைமுறையில் இருப்பதால் அதை அங்கே பதிப்பிக்க முடியாது எனவும் சொல்லி தனது பதிப்பகமான கனடா பதிப்பகத்துக்கு அவராலேயே அனுப்பப்படுகிறது பக்சில். விடயம் போகிறது பக்சில். பிரதிகள் போனபின் ஓரிஜினல் எரிக்கப்படுகிறது. தீக்குளித்து வந்த நூலாய் 'நிலமாகி' ஆகிறது.

1993 ஜூலை மாதம் 'நிலமாகி' நூல் வெளியீடு

1993ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் பாரிஸ் ஈழநாடு ஆசிரியர் எஸ்.எஸ்.சுகநாதன் அவர்கள் தலைமையில் பில்லுண்ட் நூல் நிலைய வெளியீட்டு மண்டபத்தில் வெளியீடு நடைபெற்றது. நூல் விமர்சகராக ஜெர்மனி வண்ணாத்திப்பூச்சி சஞ்சிகை ஆசிரியர் காசி விசு நாகலிங்கம் அவர்கள், திருமதி நாகலிங்கம் அவர்கள், முல்லைஷரான் அவர்கள், கே.எஸ்.துரை அவர்கள் போன்ற டென்மார்க் இலக்கியகர்த்தாக்களும் கலந்துகொண்டார்கள். மண்டபம் நிறைந்த மக்களுடன் விழா இனிதே நடந்தது.

திப்பந்த சத்செயலும், கூட்டத்தைக் குழப்ப ஏற்பாடும்

என்னோடு நன்றாகப் பழகியவரும் எங்கள் கிராமத்திலேயே குடியிருப்பவருமான ஒருவர் எனது வளர்ச்சிகண்டு பொறுக்கமுடியாத பொறாமையால் எனது நூல் வெளியீடு செய்யும் திட்டத்தை முறியடிக்க திட்டம்போட்டு மண்டபத்தைத் தடுக்க பல முயற்சிகள் நடந்தன. அது முடியாத நிலையில் இன்னொரு இளைஞரைப் பிடித்து காசு கொடுத்து கூட்டத்தைக் குழப்ப முயற்சி நடந்தது. இது உள்மட்டத் தில். மற்றது இலக்கியவாதிகளால் திட்டமிட்டு என்மீது சேறு பூசிவிட முயற்சி நடந்தது. ஒரு பேச்சாளரை விலைக்கு வாங்கி எனக் கூட சொல்லலாம். அத்தனையையும் தாண்டி சிறப்புடன் எனது முதலாவது இலக்கிய குழந்தை மக்கள் கரங்களைச் சென்றடை கின்றாள். இது என்னை இலக்கிய உலகில் சுடப்பட்ட தங்கமாய் நடை பயில் வைத்தது. சொந்த நாட்டில் மட்டுமல்ல, வந்த நாட்டிலும் நான் என்னை வளர்த்துக்கொள்ள தீக்குளிக்க வேண்டிய சூழ்நிலையே எனக்கு ஏற்பட்டது. இதனால் என் இலக்கியப் பணியில் வேகமும், விசையும் உணர்வும் உற்சாகமும் கூடியது எனலாம்.

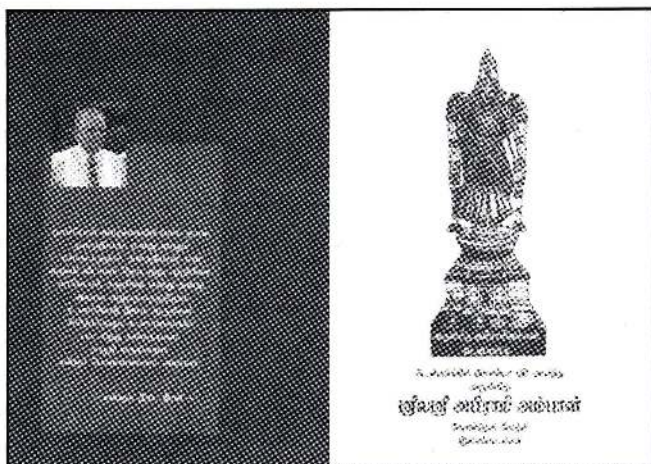
கவிதைப் போட்டியில் முதல்பரிசு

1990ம் ஆண்டு முதல் ஜெர்மனியில் இருந்து இன்றும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் சஞ்சிகையான “பூவரசு” இதழில் ஐரோப்பா, கனடா தழுவலாக தொடர்ந்து நடாத்தும் கவிதைப் போட்டியில் 1994ம் ஆண்டு எனக்கு ‘பகைதனைச் சாடுதம்பி அன்புப் பாதையைப்போடு’ என்ற கவிதைக்கு முதலாம் பரிசினை வழங்கி, எனது கவிதை முயற்சிக்கு நீரூற்றி வளர்த்ததோடு, 1996ம் ஆண்டு ‘புலம்பெயர்ந்து வந்ததனால்’ எனது கவிதைக்கு இரண்டாவது பரிசினையும் வழங்கி, மீண்டும் எனக்கு உற்சாகம் ஊட்டினார்கள் பூவரசு சஞ்சிகை ஆசிரியரும் தெரிவுக் குழுவும். இவர் முன்னர் இலங்கையில் வீரகேசரி, தினகரன் பத்திரிகைகளில் சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளராக வலம் வந்தவரான எழுத்தாளர் இந்துமகேஸ் அவர்களாவார். இது என்றும் மறக்கமுடியாத நெஞ்சத்து நினைவாக நெஞ்சுக்குள் உள்ளது.

கார் பழகவேண்டிய நிர்ப்பந்தம்

டென்மார்க்கில் வேலை செய்யவேண்டும் என்றால் கட்டாயம் தூர இடத்துக்கு போய்த்தான் வேலை செய்ய வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தத்தால், இங்கு அனைவரும் கார் ஓட பழகி விடுவார்கள். பதினெட்டு வயது தொடக்கம் அதைக் கட்டாயம் பயில் வேண்டும் என்பது அரசாங்க நியதி. முடியாதவர்களைத் தவிர. இந்த நிலையில் நானும் அதைக் கடைப்பிடித்தல் அவசியமானது. எனக்கு அறுபது வயதாக இருக்கும் போது நானும் போய் கார் பயிற்சிப் பாடசாலையில் ஒரு வருடம் படித்து கார் ஓட அனுமதிப் பத்திரம் எடுத்து தயார் நிலையில் இருந்தேன். நகரசபைச் சட்டத்துக்குள் சென்றுவிட்டால் கட்டாயம் வேலைக்குப் போகவேண்டும் என்பதற்கான நேரமும் நெருங்கியது. வேலையும் கிடைத்தது. தொடர்ந்தேன்.

இரண்பாவது நூல் வெளியீடு

1995ம் ஆண்டு டென்மார்க் ஸ்ரீலக்ஷ்மி அபிராமி அம்பாள் ஆலயத்தினரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி திரு முல்லைஷரானின் துணையுடன் அம்மன்போற்றி பஜனைப்பாமாலை என்ற பஜனைப் பாடல்கள் அடங்கிய ஒரு நூல் உருவாக்கி அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தேன். அந்த நூலை ஆவணி மாதம் 1995ம் ஆண்டு அமெரிக்கநாட்டு ஹவாய் சுப்பிரமணி சுவாமிகள் தலைமை தாங்க ஆலய மண்டபத்தில் வெளியீடு செய்து வைக்கப்பட்டது.

மூன்றாவது நூல் வெளியீடு

1997ம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் டென்மார்க் வோபஸ்ச பாடசாலை மண்டபத்தில் பிரபல எழுத்தாளரும் பேச்சாளரும் ஊடகவியலாளருமான திருவாளர் கே.எஸ்.துரை அவர்கள் தலைமையில் 'வெந்தவனம்' என்னும் நூல் வெளியீடு செய்யப்பட்டது. அந்த நூலை விமர்சனம் செய்வதற்காக திருவாளர்கள் முல்லைஷரான் அவர்களும், முன்னாள் யாழ் பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளர் திரு.க.ஆதவன் அவர்களும், மனோத்துவ மருத்துவர் திரு.கதிர்காமநாதன் அவர்களும், இன்னும் முரளி, எம்.சி., ஸ்ரீதரன், சிவஞானம் போன்ற எழுத்தாளர்கள் பலரும் கலந்து கொண்டனர். சிறப்பாக விழா முடிவுற்றது.

நான்காவது நூல் வெளியீடு

1998ம் ஆண்டு டென்மார்க் ஹேணிங் சித்தி விநாயகர் ஆலய நிர்வாகத்தினரின் வேண்டுகோளுக்கமைய 'பக்திப் பஜனை பாமாலை' என்ற ஒரு பஜனைப் பாமாலையை சித்தி விநாயகர் பெயரால் பாடி அதை 100 பக்கங்கள் கொண்ட நூலாக்கி ஆலய நிர்வாகத்திடம் ஒப்படைத்தேன். அதை நிர்வாகம் வெளியீடு செய்யாமல் அரிச்சனைத்தட்டில் வைத்து மக்களுக்கு அரிச்சனைப் பெட்டி யோடு வைத்து விற்பனை செய்தது. மக்கள் படித்து பயன் பெற்றார்கள். இது எனது மெய்ஞானப் பணியில் டென் மார்க்கில் படிநிலை இரண்டு எனலாம்.

மூத்த மகனின் திருமணம்

03.07.1999ல் எனது மூத்த மகனின் திருமணத்தை முடித்தேன். அவருக்கு இந்தியாவில் வசித்த யாழ்ப்பாணம் கும்பிளாணைச் சேர்ந்த கிருஷ்ணமூர்த்தி என்பவரின் மகளை தமிழகத்துக்குப் போய் அங்கு பதிவுத் திருமணம் செய்து பின் மூன்று மாதத்தால்

டென்மார்க் அழைத்து டென்மார்க்கில் 03.07.1999 அன்று திருமணம் செய்து வைத்தேன். அவர்களுக்கு இப்போது மூன்று பிள்ளைகள் உள்ளனர். அவர்கள் 7 வயது, 6 வயது, 3 வயது கொண்டவர்கள். அவர்களின் வாழ்க்கையும் சிறப்புடன் செல்கின்றது. இவர்களின் திருமணம் தொடர்பாக தமிழகம் சென்றபோதுதான் தமிழகத்தில் பல ஆலயதரிசனம் செய்யும் பாக்கியம் கிடைத்தது. மதுரை, திருச்சி, சென்னை, இராமேஸ்வரம் போன்ற தமிழகப்பயணம் ஆகும். இரண்டாவது தரமே நாகர்கோவில் சென்றேன்.

கொழும்பில் மைஷர் அம்மன் ஆலயத்தில் இரண்டாவது மகன் திருமணம்

15.05.2000ம் ஆண்டு கொழும்பு வெள்ளவத்தை மைஷரி அம்மன் ஆலயத்தில் எனது இரண்டாவது மகனுக்கு மல்லாவியைச் சேர்ந்த திரு கோபாலபிள்ளை அவர்களின் மகளை டென்மார்க்கில் வைத்து அவர்களின் உறவுகளோடு பேசிமுடித்து கொழும்பு சென்று அங்கு திருமணம் முடிந்து 15 தினங்கள் தங்கிவிட்டு வரும்போது பெண்ணையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தோம். அன்றைய லண்டன் சட்டதிட்டம் நல்லாகவே இருந்தது. இப்போது லண்டனில் மூன்று பிள்ளைகளுடன் சிறப்புடன் வாழ்கின்றார்கள். 8-6-3 வயது பிள்ளைகள்

ஐந்தாவது நூல் வெளியீடு

2001ம் ஆண்டு ஆனிமாதம் 4ம் திகதி டென்மார்க் வோபஸ்ச வெளியீட்டு மண்டபத்தில் டென்மார்க் பல்கலைக்கழக விவசாயப்பகுதி விரிவுரையாளரும், முன்னாள் அவுஸ்திரேலியா பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளருமான திருவாளர் ஸ்ரீஸ்கந்தராசா அவர்கள் தலைமையில் 'பச்சை இறகு' என்ற ஹைக்கூ கவிதை நூல் ஒன்றை புதுமையாக ஐரோப்பா ரீதியாக முதலாவதாக வெளியீடு செய்தேன். அது மக்கள் மத்தியில் மிகவும் பிரபலமாகி வரவேற்கப்பட்டதோடு வேறு சிலரையும் ஜெர்மனி, பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளில் இப்படியும்

உருவாக்கலாம் கவிதை என சிந்திக்க வைத்தது. மேற்படி வெளியீட்டு விழாவில், நோர்வேயில் இருந்து இன்பத்தமிழ் வானொலி நிர்வாகி அவர்கள் கலந்து விமர்சனம் செய்ததோடு ஆசிரியர் வேலணையூர் பொன்னண்ணாவுக்கு பொன்னாடை போர்த்தி பாராட்டிப் பேசினார். மற்றும் மனோதத்துவ வைத்தியர் கதிர்காமநாதன், கே.எஸ்.துரை அவர்களும், முல்லைஷரான் அவர்களும் மற்றும் ஸ்ரீதரன், சாந்தா செல்வம், மல்லீஸ்வரி ஆதவன் அவர்களும் கலந்து விமர்சனம் செய்தார்கள். எனது இலக்கிய நுழைவில் இருந்து அனைத்து வெளியீடுகளுக்கும் விழா வைத்து, எழுத்தாளரின் விமர்சனத்துக்குப் பின்பே விற்பனை செய்யப்படுவது வழமை. அதனால், பொன்னண்ணா ஒரு புதுமையை விரும்பும் எழுத்தாளர் என விமர்சகரான திருவாளர் கே.எஸ்.துரை அவர்கள் மேடையில் பேசினார்கள். சிறப்பான பல கலை நிகழ்ச்சிகளுடன் விழா முடிவுற்றது.

எனது கடைசி மகளின் திருமணம்

கடைசி மகளின் திருமணத்தை 12-7-2003ல் டென்மார்க்கில் வாழும் எமது உறவுக்காரரான சற்குருநாதன் அவர்களின் மகனுக்கு பெற்றவர்களோடு பேசி திருமணம் முடித்து வைத்தேன். மகள் ஒரு சமூகசேவை ஆலோசகராகப் பணி செய்கின்றார். அவரின் கணவர் மின்னணைப்பு பரிசோதகராகப் பணிபுரிகின்றார். இருவருக்கும் இரண்டு பிள்ளைகள் உள்ளனர். ஒரு ஆண் ஒரு பெண் - 6 வயது 2 வயது சிறுவர்கள். வாழ்க்கை வளமாக சிறப்பாகச் செல்கின்றது.

அரசின் யுத்தநிறுத்த ஒப்பந்தமும் தாயக தர்சனமும்

1981ம் ஆண்டு ஆடிமாதம் ஒன்பதாம் திகதி பண்டாரநாயக்கா விமான நிலையம் ஊடாக வெளியிலே பறந்து வந்த நான் பின் நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் தந்தையாரின் சுகவீனச் செய்தி அறிந்து 1995லும், பின் அவரின் மரணச்செய்தி அறிந்து 1996லும் கொழும்புக்கு மட்டும் சென்று வந்தேன். நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்னதாக 2002ம் ஆண்டு மார்கழி மாதம் பிரதமர் ரணிலும், தலைவர் பிரபா அவர்களும் செய்து கொண்ட யுத்தநிறுத்த சூழலின் தயவால் இம்முறை தாய்மண்ணை தரிசிக்கலாம், கட்டாயம் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற மனமகிழ்வோடு 2003ம் ஆண்டு ஆடிமாதம் 20ம் திகதி நானும் என் மனைவியும் டென்மார்க்கில் இருந்து ஜெர்மனி

சென்று அங்கிருந்து கொழும்புக்கு எயர்லங்கா விமானத்தின் மூலம் பறந்து கொண்டிருக்கின்றோம். அந்த வேளையில் என் இதயத்தில் சீறிப்பாய்ந்த எண்ண அலைகளாக, மண்ணின் நினைப்பு நெஞ்சில் பந்தல் போட்டு தடவி நின்றது.

நான் மண்ணை விட்டு வரும்போது எனது தாய்மண் எப்படி இருந்தது என்பதே என் நினைவில் ஓடியது. நான் குடியிருந்த வீடு, கும்பிட்ட அம்மன் கோவில், படித்த பள்ளிக்கூடம், பக்கம் இருந்த உறவுகள், ஓடித்திரிந்த ஒழுங்கைகள், பாடித்திரிந்த பரந்தகுளம், குளித்து மகிழ்ந்த கடடுக்குளம், களவாய் இளனீர் குடித்த தென்னந் தோட்டம்... பந்தடித்த தரவைவெளி என்று என் சிந்தனை சிறகடித்தது. அப்படியே அயர்ந்த எனது கண்கள் விமானத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு குலுக்கலில் தெரிந்து கொண்டேன் விமானம் இறங்கப் போகிறது என்று... விமானத்தில் இருந்து வெளியில் வந்து கொழும்பு வந்து சேர்ந்தோம். கொழும்பில் ஒருவாரம் தங்கிய நாங்கள் ஆடி மாதம் இருபத்தெட்டாம் திகதி (28-07-2003) காலை தாய்மண்ணுக்குப் போக வெளிக்கிட்டோம்.

கொழும்பில் இருந்து போவதற்கு பல வழிகள் தயாராக இருந்தாலும், நாங்கள் ஈழத்தாயின் அனைத்துப் பிரதேசத்தையும் காணும் ஆவலில் கொழும்பில் இருந்து வுவனியா சென்று அங்கிருந்து தாண்டிக்குளம் ஊடாக ஓமந்தை சென்று அங்கிருந்து கிளிநொச்சி பார்த்து மகிழ்ந்து அங்கிருந்து புறப்பட்டு முகமாலை நோக்கிச் செல்லும்போது பனைப்பகுதியில் இருமருங்கும் நின்ற தலைஇழந்த தென்னை மரங்கள் தாங்கள் பட்ட துன்பக்கதையைச் சொல்லுவது போலும், நடந்த சூரன் போரில் சூரன் இன்னும் அழியவில்லை, போனது எங்கள் தலைகள்தான் என்பதையும் கட்டியம் கூறி நின்றது நெஞ்சைத் துடிக்க வைத்தது. தொடர்ந்த பயணத்தில் முகமாலை தாண்டிச் சென்று ஏனைய வீதியோரக்காட்சிகளைக் காணும்போது ஏற்பட்ட துன்ப அலையைச் சுமந்தபடி யாழ்ப்பாணத்தை என் பாதங்கள் மிதித்தன. அந்தக் கணத்தில் நெஞ்சில் ஒரு சந்தோசம் மகிழவைத்தாலும் சுற்றி வர நீண்ட இராணுவமும், கண்ணுக்குத் தெரியக் கிடந்த கட்டிட இடிபாடுகளும் பளையில் இருந்து வரும்போது கண்டுவந்த காட்சிகளும் நெஞ்சில் நினைத்து வந்த கற்பனைக்கு பேரிடியாய் இருந்தன.

வேலணைக்கு பயணம்

ஒரு இரவை யாழ்ப்பாணம் லேடிஸ் கொலேஜ் லேனில் உறவினருடன் தங்கிவிட்டு மறுநாள் காலை வெளிக்கிட்டு வேலணைக்குச் செல்கிறோம். வானில் சென்ற நாங்கள் யாழ்ப்பாணம் ஊடறுத்து, பண்ணைப்பாலம் ஊடாக அல்லைப்பிட்டி இராணுவச் சோதனை தாண்டி, மண்கும்பான் வங்களாவடி ஊடாக வேலணையின் என் தாய்மண்ணை தரிசித்தோம். அன்று அம்மன் ஆலயத்தின் 7ம் திருவிழாவாகையால் ஆலயத்தின் முகப்பில் சனம் திரளாக நின்றது. ஆலய வீதி எங்கனும் திருவிழாவுக்கு துப்புரவு செய்ததால் கடைகளுடன் பார்க்கும்போது பாதிக்கப்பட்ட இடமாகக் காட்சி தெரியவில்லை. நாங்களும் உள்வீதி சுற்றி வெளியே வந்த அம்பிகையை போய் வெளியே நின்று வணங்கிவிட்டு ஆலய முன்றலில் விழுந்து அம்பிகையை வேண்டுதல் செய்ததோடு, விட்டுப் பிரிந்த தாய்மண்ணையும் தொட்டு முத்தமிட்டு நெஞ்சில் நினைத்தபடி வணங்கிவிட்டு எனது உறவினர் ஒருவரின் வீட்டுக்குப் போய் இரவைக் கழித்தோம்.

வாழ்ந்த தாய் மண்ணின் கோர நிலை

மறுநாள் காலையில் கண்விழித்த நான் வந்திருந்த உறவுகளோடு கலந்துரையாடிவிட்டு காலைக்கடனையும் முடித்து விட்டு என் மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு எமது வீடுகளைப் பார்த்துவர வெளிக்கிட்டேன். பாதையால் நடந்து சுற்றிப்பார்த்தபடி சென்ற எமக்கு எமது வீட்டைக் கண்ட கண்கள் கண்ணீர் சுரக்க, மனைவியின் வாயோ ஐயோவெனக் குழறியது. விட்டுச் செல்ல வில்லை. ஒருவரை இருத்திச் சென்ற வீடு. இந்த நிலையாகியதே. இதைக் கட்டப் பட்டபாடு. கழிவறைக்கு அத்திவாரம் வெட்டுகையில் கையில் ஏற்பட்ட கை நோ மாறவில்லை. உன் நிலை இப்படியா என கத்திக்குழறியபடி மற்ற வீட்டைப் பார்க்கச் செல்கின்றோம். இந்த இடத்துக்குப் போகும் முன் இடையில் சந்தித்த ஒரு உறவு வீடு பற்றி விபரம் சொன்னாலும் கண்ணால் நாங்களும் காண்போமே என்ற ஆவலுடன் வீட்டை நெருங்கிய எமக்கு வீடே தெரியவில்லை. 150 அடி மதில்கவரோடு இரட்டைக்கேற்று போட்டு வசதியாக சுற்றி வர அடைத்திருந்த வீடு கண்ணுக்குத் தெரியாத நிலையில், முத்தத்தில் நின்ற மாமரமே எமக்கு இதில்தான் உன் வீடு இருந்தது

பார் என சொல்லித்தந்தது. அத்திவாரம் கூடத் தெரியவில்லை. புல்லுப்பற்றையால் மறைத்தபடி கிடந்தது. இதையும் பார்த்து விம்மி அழுதுவிட்டு, இது இராணுவத்தால் செய்யப்படவில்லை. இது இங்கு வாழும் மக்கள் சிலரால் திட்டமிட்டு செய்யப்பட்ட ஒரு பேரழிவு என பக்கத்தில் குடியிருக்கும் ஒருவர் கூறக் கேட்டபடி என் கிராமத்தின் ஏனைய பகுதிகளையும் சுற்றிப்பார்க்க எண்ணியபடி கால்கள் தொடர்ந்தன.

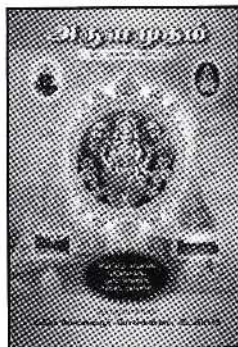
சுற்றி வந்ததில் எனது கண்களில் பட்டது பெருந்துயரம். அங்கு வாழ்ந்த மக்களில் பெரும்பகுதி மக்களைக் காணமுடியவில்லை. வந்து அங்கு நிற்பவர்களும் தற்போது கோவில் திருவிழாவுக்காக வெளியில் இருந்து வந்தவர்களே. கூட்டிப் பெருக்கிப் பார்த்தால், கிட்டத்தட்ட ஐம்பது தனிநபர்களே நான் கண்ட பழகிய பழைய முகங்கள். அனைவரும் தூரத்தில் இருந்து இராணுவ கெடுபிடிக்கு தம் வீட்டை, காணியை இழந்துவிட்டு அகதியாக வந்து இங்கு குடியேறி இருப்பவர்கள். தெரியாத முகங்கள். எனது வீட்டின் நிலைகண்டு அழுதபடி நான் முன்நிற்க, வந்தவர் 'நீங்கள் யார், ஏன் அழுகின்றீர்கள்' என கேட்கும் அளவில் தெரியாத முகங்களே. இதைப்போல்தான் பள்ளிக்கூடம், கோவில், றோட்டு, கூட்டுறவுச் சங்கம் என்ற பொதுமக்களின் நிறுவனங்களுக்காக பல மக்கள் பலவிதத்தில் பல வழிகளில் சேவை செய்தார்கள். பணிபுரிந்தார்கள். இந்தக் கிராமத்தை பெரும் சிறந்த கிராமமாகச் செய்ய உழைத்தார்கள். அவர்களை நினைக்க, அவர்கள் சேவையை மதிக்க எந்த செயல்பாடுகளையும் செய்ய எவரும் சிந்திக்கவில்லை. சிந்தித்து செயல்படக்கூடிய நிலையிலும் அவர்கள் இல்லை என்பதைச் சிந்தித்தது என் மனம். நானும் சிந்திக்காதவர் மத்தியில் இருந்து வெளியே வந்து அம்பிகையிடம் ஒரு முறையீடு செய்தேன். அடுத்தவருடமோ அதை அடுத்த வருடமோ இல்லை அதற்கடுத்த வருடமோ இதை ஆக்கி வெளியிட துணியைத் தா, சக்தியைக் கொடு என வேண்டிவந்தேன். அந்த அம்பிகையின் அருளே, கொடையே 2005ம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் 6ம்திகதி பண்டிதர் கா.பொ.இரத்தினம் அவர்கள் தலைமையில் கொழும்பு தமிழ்ச்சங்க மண்டபத்தில் வெளியிட்டு வைத்த 'அருளமுதம்' என்ற வேலணைக் கிராமத்துக்கு பெருமைசேர்க்கும் ஒரு ஆவணப் பதிவு; தொண்டர்கள் பலரின் நாமம் பதிவான நூல் ஆகும்.

வைத்திய சாலைக்கு சாட்சர் லைட் அன்பளிப்பு

ஆண்டு ஆடி 20ம் திகதி வேலணை பெருங்குள முத்துமாரி அம்மன் ஆலயத் திருவிழாவில் வேலணையில் உள்ள பிரசவகால மருத்துவ நிலைய மருத்துவர் என்னைச் சந்தித்தபோது, தான் பணிபுரியும் வைத்தியசாலையில் மின்சாரம் இல்லாத நேரத்தில் நோயாளிகளுக்கு வைத்தியம் செய்வது பெரும் கஷ்டமாக உள்ளதாகவும், தனக்கு ஒரு சாட்சர் பண்ணி வைத்து அவசர காலத்தில் பயன்படுத்தக்கூடிய ஒரு சாட்சர் லைட் வாங்கித்தந்தால் மக்களுக்கு சேவையாற்ற பெரும் உதவியாக இருக்கும் எனவும் கேட்டார். சரியென நானும் போவதற்குள் வாங்கித்தருவதாகச் சொல்லி வைத்தேன். அதன்பின் டென்மார்க் புறப்படுவதற்கு முன்னதாக 03.08.2005 அன்று அதைத் தேடி வாங்கி வேலணை பிரசவ மருத்துவ சாலைக்குக் கொண்டு சென்று வைத்தியரிடம் கொடுத்துவிட்டு வந்தேன். அவரும் தனது நன்றியைச் சொன்னார்.

எட்டாவது நூல் வெளியீடு

எட்டாவது வெளியீடாக கொழும்பு தமிழ்ச்சங்க மண்டபத்தில் 06.08.2005 சனிக்கிழமை முன்னாள் ஊர்காவற்றுறை பா. உறுப்பினரும் இலங்கை தமிழ்மன்றக்கழக தலைவருமான பண்டிதர் வித்துவான் செந்தமிழ்க்கலைமணி திருவாளர் கா.பொ.இரத்தினம் அவர்கள் தலைமையில் 'அருளமுதம்' என்ற ஆவணத் திரட்டை உருவாக்கி 352 பக்கங்கள் கொண்ட ஒரு மெய்ஞான ஒளியாகவும் மண்ணின் ஆவணப் பிரதியாகவும் கல்லூரிகளின் வரலாறாகவும் இதை வேலணையின் முத்துமாரி அம்பாளின் துணைகொண்டு உருவாக்கி வெளியீடு செய்தேன். அதில் தினக்குரல் முன்னாள் ஆசிரியர் சிவனேசச்செல்வன் அவர்களும் வேலணை வேணிணன் அவர்களும், ஆசிரியர் ச.மாணிக்கவாசகர் அவர்களும், ஆசிரியர் தேவதாஸ் அவர்களும், மற்றும் கம்பன்கழகத் தலைவர் கம்பபாரதி அவர்களும் கலந்து நூலை விமர்சித்ததோடு, வாழ்த்துரை வழங்கிச் சென்றனர். அந்த மேடையில் தினக்குரல் அதிபர் குடும்பமும், பிரபல

தொழில் அதிபர் வேலணை வீரசிங்கம் குடும்பமும் யுனைட்டட் மேர்சன் முகாமையாளர் சிவராசா குடும்பமும் க.நேசரட்ணம் குடும்பமும் தனித்தனியே நூலாசிரியரின் சேவையையும் வெளியீட்டாளரின் பணியையும் பாராட்டி அரங்கில் பொன்னாடைகள் போர்த்தி கௌரவித்தனர். மேல்படி நூல் வேலணையிலும் வேலணை பெருங்குள முத்துமாரி அம்மன் ஆலய நிர்வாக சபையினரின் சார்பில் வெளியீடு நடைபெற்றது. எனது இலக்கியப் பணிக்கும் மண்பற்றுக்கும் கிடைத்த பரிசாக நினைத்து மனம் மகிழ்கின்றேன். இதே வேளை எனது வெளியீட்டு விழாவின் சிறப்புக்கு தினக்குரல், வீரகேசரி, சுடர் ஒளி போன்ற கொழும்பு பத்திரிகைகளும் பெரும் பங்களிப்பு செய்ததோடு, ஈழநாடு, உதயன், நமது ஈழநாடு வலம்புரி, தினக்குரல் போன்ற யாழ்ப்பாண பத்திரிகைகளும் பெரும் துணைநின்றன. இந்த நிகழ்ச்சி தமிழர்தேசிய தொலைக்காட்சியிலும் உலகம்பூரா வலம் வந்தது பெரும்மகிழ்ச்சி எனலாம்.

பட்டமளிப்புகள்

நான் எட்டாவது வெளியீடாக இந்த ஆவணத் தொகுப்பு நூலை வெளியீடும் செய்தி அறிந்து அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து சர்வதேச இந்து குருபீடத்தின் அவுஸ்திரேலியக் கிளைத் தலைவரும் பிரபல வேதாகம குருவுமான 'சிவாகமகலாநிதி', 'சிந்தாந்தபண்டிதர்' சிவாகம வித்துவானுமான சிவஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் குருக்கள் அவர்களால் எனது பணியைப் பாராட்டி அருளமுதத்துக்கு எழுதிய வாழ்த்துடன் சேர்த்து 'கவிதாவாரிதி' என்ற பட்டத்தையும் தந்திருந்தார்கள். நானும் மனமுவந்து ஏற்றுக்கொண்டேன். அதைத்தொடர்ந்து எனது அருளமுதம் நூலைப் படித்தறிந்த பிரபல எழுத்தாளரும் சர்வதேச புலம்பெயர் தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தின் நிர்வாகிகளில் ஒருவரும்... பதினைந்துக்கு மேல்பட்ட நூல்களை எழுதி வெளியிட்டவரும்... இரு திங்கள் கலைவிளக்கு சஞ்சிகையின் கௌரவ ஆசிரியராய் ஜெர்மனில் இருந்தபடி வெளியிட்டு வருபவரும், வேலணையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவருமான திருமதி.விக்கிணா பாக்கியநாதன் அவர்கள் தனது வாழ்த்துக் கடிதத்துடன் 'வேலணைக் காவலர்' என்ற பட்டத்தையும் தந்து பாராட்டி உள்ளார்கள். இதற்கு முன்னதாக வேலணையில் தமிழர் கூட்டணி இளைஞர் அணித்

தலைவர் எஸ்.கே.மகேந்திரன் அவர்கள் ஒரு கூட்டத்தில் வைத்து உறங்கா மனிதர் பொன்.தியாகராசா என்று பாராட்டினார்கள். இவை எல்லாம் எனது பணிக்குக் கிடைக்கும் வாழ்த்துக்களாய் ஏற்று, இதயத்தில் பதிவு செய்து கொண்டு, அவர்கள் என் மேல் வைத்துள்ள அன்புக்கும், மதிப்புக்கும் நன்றி கூறி அவர்களின் உள்ளத்து உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளித்து என்றும் பணிந்து நிற்கின்றேன்.

ஆறாவது, ஏழாவது நூல் வெளியீடு

அடுத்து 2006ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 15ம் திகதி எனது ஆறாவது, ஏழாவது வெளியீடுகளான 'நெஞ்சத்து நெருப்பு' என்ற நெடுங்கவிதை நூலையும், ஆறாவது நூலான 'உளிகள்' என்ற மின்பாக்கள் நிறைந்த நூலையும் வோபஸ்ச மண்டபத்தில் டென்மார்க் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் விவசாய போதனாசிரியர் திருவாளர் சிறிஸ்கந்தராசா அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்றது. இது பிந்திய காரணம் இதை நான் தமிழீழம் கிளிநொச்சியில் பதிப்பித்ததால், இது என் கரம் வந்துசேர இரண்டு ஆண்டுகள் பிடித்துவிட்டது. எட்டாவது நூலை கொழும்பில் பதிப்பித்து உடனடியாக நான் அங்கு சென்று வெளியீட்டை செய்யக்கூடியதாக இருந்ததால், அதை முதல்செய்து பின் இதைச்செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எனக்கு ஏற்பட்டது.

இதற்கொரு நீண்ட கதையே எழுதலாம். இதன் வெளியீட்டு விழாவில் திருமதி விக்னா பாக்கியநாதன் ஜெர்மனியில் இருந்து வந்து சிறப்பு விருந்தினராகக் கலந்து கொள்ள, திரு.பாக்கியநாதன், மனோதத்துவ மருத்துவர் கதிர்காமநாதன் அவர்கள், பிரபல எழுத்தாளர் கே.எஸ்.துரை, திரு லோகநாதன், ஸ்ரீதரன் போன்றோர் கலந்து கொண்டு நூல் களை விமர்சனம் செய்தனர்.

டென்மார்க் ஜனநாயக சோசலிச முன்னணி என்ற அரசியல் கட்சியில் உறுப்பினர்

நாங்கள் சொந்த நாட்டில் வாழமுடியாது, அன்னிய நாட்டில் அகதி அட்டையோடு அவலவாழ்க்கை வாழும் நிலையிலும், சொந்தங்களை நினைத்து ஏங்கும் நிலையிலும், புலம்பெயர் நாடுகளில் இலங்கைத்தமிழர் பயங்கரவாதிகள் என்ற சொற்பதத்தில் இலங்கை அரசு பிரச்சாரம் செய்யும் செயலை முறியடிக்க நாமும் வாழும் நாட்டு அரசியல்வாதிகளுக்கு சில விடயங்களைத் தெரிவிக்க வேண்டியது அவசியம், புலம்பெயர் மக்களின் கடமை என்பதை உணர்ந்து, டென்மார்க்கில் உள்ள பெரிய கட்சியான சோசல் டிமோக்கிறட்டி என்ற கட்சியில் உறுப்பினராகி ஆறு ஆண்டுகளாக அதன் நிர்வாக சபை உறுப்பினராகி எமது அரசியல் நிலைப்பாட்டை தமிழர்களின் தேசியம், சுதந்திரம், ஜனநாயகம், வாழ்வுடைமை பற்றிய விடயங்களை அவர்களுக்கு விளங்கப்படுத்தி, தமிழர் கேட்பது தம்மிடம் இருந்து சிங்களவர்களால் பறிக்கப்பட்ட உரிமைகளையும், பிரதேசங்களையும்தான் என்ற விளக்கத்தை தெளிவுபடுத்தி, எமது நியாயமான உரிமையை ஜனநாயக முறையில் எம் முதியவர்கள், மூத்தவர்கள் கேட்டும் பலன் கிடைக்காத நிலையிலேதான் இன்றைய இளைஞர்கள் ஆயுதம் கொண்டு பேராட வேண்டிய நிலைக்கு தள்ளப்பட்டார்கள் என்ற உண்மையை உணரவைக்கவே உறுப்பினராக இருந்து வருகின்றேன்; எனது மனதுக்குத் தெரிந்தளவு பணியை, என் கடமையைச் செய்கின்றேன்.

இந்து சமயத்தைப் பாதுகாக்கும் திட்டம் -

டென்மார்க் ஹோனிங் சீர்த் விநாயகர் ஆலய சீர்தனை

1985ல் டென்மார்க் அகதிகளை ஏற்பதாக சொல்லிய திட்டத்தின் பிரகாரம் முதன்முதலில் அகதியாக வந்து அகதி அந்தஸ்தைப் பெற்றவர்கள் எமது ஈழத்தமிழர்தான். அதன் பிரகாரம் கிட்டத்தட்ட நாலாயிரத்துக்கு மேல்பட்ட தமிழர்கள் 1987க்குள் வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். இந்த நிலையில் ஒருசில மக்களிடையே ஒரு புரட்சிகர திட்டமும் ஏற்படுத்தப்பட்டது. துன்பத்திலும், துயரத்திலும் நாடு கடந்த மக்களிடம்... அத்தோடு தமிழைத்தவிர வேற்று மொழி எதுவுமே தெரியாத பெருந்தொகை மக்கஷன் போன்ற

சில அமைப்புகள் இங்கும் சில தமிழ் கைக்கூலிகளைத் தங்கள் வலைக்குள் சிக்கவைத்து மக்களிடையே மதமாற்றம் என்ற பெரிய கைங்கரியத்தைச் செய்தனர். இவர்களுக்கு இந்தியாவில் இருந்த வந்த முன்னாள் இந்துக்குருவான சாது செல்லப்பா போன்றோர் பெரும்பங்கு செலுத்தினர். ஆரம்பத்தில் யேசு அழைக்கின்றார் என்ற அமைப்பு தொடங்கி, பின் பலதரப்பட்ட அமைப்புகள் போட்டி போட்டு வேதனையிலும் கவலையிலும் துன்பத்திலும் தவித்த மக்கள் சொல்லி ஆற, அழுது தொழுது மனது ஆற இடமில்லாது இருந்து இந்துமக்களின் வீடு சென்று 'நாங்கள் உங்களுக்காக ஜெபிக்கிறோம், உங்களுக்காக ஆண்டவரிடம் மன்றாடுகிறோம்' என ஆசை வார்த்தை சொல்லி 1990க்குள் கிட்டத்தட்ட 1500 இந்து தமிழ்மக்களை மதம் மாற்றிவிட்டனர்.

இடையில் துணியில் பெற்றிக் போடும் தொழிற்சாலை உரிமையாளரான டெனிஸ்காரர் ஒருவர் இதில் முன்வந்து மதம் மாறுவோருக்கு வேலைதருவதாகக் கூறியும், பலரை வலை வீசியதாகத் தெரியவந்ததும், இந்த விடயத்தில் கட்டாய கவனம் செலுத்தவேண்டும் என சிலர் சிந்தித்தனர். ஒருநாள் ஹேணிங்கில் ஒரு பாடசாலை மண்டபத்தில் கூடி இந்த விடயத்தை வெற்றிகொள்ள ஒரு ஆலயம் அமைப்பதுதான் சரியான செயலென முடிவு செய்தனர். ஆனால் அதற்கு இந்த நாட்டின் சட்டப்படி ஒரு அமைப்பின் மூலமே ஆலயம் உருவாக்கலாம் என்ற நிலையால் அனைவரும் சிந்தித்து 1991ல் 'இந்து சமய ஆராய்ச்சித்தகவல் நிலையம்' என்ற பெயரில் ஒரு அமைப்பை உருவாக்கி அதன் தலைவராக சிவபாதசுந்தரம் அவர்களையும், செயலாளராக அருளானந்தராசா அவர்களையும் தெரிவு செய்தனர். தொடர்ந்து ஆலயப்பணி முதலில் பள்ளிக்கூட மண்டபத்திலும், பின் வாடகை மண்டபத்திலும் நடாத்தப்பட்டது.

1995ம் ஆண்டளவில் ஆலயத்துக்குச் சொந்தமாக காணி வேண்டி அதில் எழுந்தருளி விக்கிரகம் வைத்து பூசை செய்ததோடு 2001ம் ஆண்டில் ஆலயம் புதிதாக அமைத்து கும்பாபிஷேகம் செய்து தொடர்ந்து அடியார்களுக்கு சித்தி விநாயகர் அருள் பாலித்து வருகிறார். ஆலய நிர்வாக சபையில் ஆரம்பத்தில் பணிபுரிந்ததோடு, நிர்வாகத்தோடு இணைந்து சமய வளர்ச்சியில் டென்மார்க்கில் பரவலாக சமய பாட வகுப்புகள் நடத்தி, சமயம்

பற்றிய பல பொது அறிவுப் போட்டிகள் நடத்தி, நடத்துவோருக்கு துணை நின்று போட்டிகளுக்கு மத்தியஸ்தராக பணிசெய்து சமய ரீதியான பணிகளில் கடமையாற்ற முடிந்தது. இந்த ஆலயமே டென்மார்க்கில் முதல் முதல் உருவான ஆலயமாகும். தற்போது ஆலய வழிபாட்டுடன் நிற்பதோடு கந்தசஷ்டி கடைசி ஆறாம் நாள் பூசையை நடாத்துவதோடும் பணிந்து நிற்கின்றேன். இந்தக் கோவிலின் வருகைக்குப்பின் அந்த மதமாற்றச் செயல்பாடுகள் கரையத் தொடங்கி இப்போது அந்தப் பேச்சையே காணவில்லை. அன்று ஆரம்பக்காலத்தில் ஆலயத்தை எதிர்த்தவர்கள் எல்லாரும் இப்போ ஆலயத்தின் நிர்வாகிகளாகப் பணிபுரிவது மகிழ்ச்சியே. இந்த ஆலயத் திருப்பணியில் நானும் பங்குகொண்டேன் என்பது மனதுக்கு பெரும் நிம்மதியைத் தருகின்றது. இதைவிடவும் பின்னதாக ஒரு அம்மன் கோவில் நடக்கிறது. காணி வேண்டி அபிராமி அம்மன் கோவில் கட்டப்படுகிறது. வெளியில் வேறொரு இடத்தில் கோவில் நடக்கிறது.

இந்தியாவில் உள்ள நாகர்கோவில் வடசேர் சிவகாமி திருமண அரங்கில் 3வது உலகத்தமிழர் மாநாட்டு அரங்கில் பேச்சு

2005ம் ஆண்டு ஆடிமாதம் 30ம்திகதி தமிழ்நாடு நாகர்கோவில் சிவகாமி திருமண மண்டபத்தில் நடந்த உலகத்தமிழர் பேரமைப்பின் மூன்றாம் ஆண்டு நிறைவு மாநாட்டில் கலந்து பேரமைப்புத் தலைவர் திருவாளர் நெடுமாறன் அவர்களின் கண்முன்னே அந்த மேடையில் பேசும் பாக்கியம் கிடைத்ததை நான் பெரும் பாக்கியமாக எண்ணி மகிழ்கின்றேன். முன்னர் இலங்கையில் அரசியல் மேடைகளில் தமிழர் தந்தை செல்வா அவர்கள் முன்னிலையிலும் தமிழ் காங்கிரசின் தலைவர் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் அவர்கள் முன்னிலையிலும் பேசி இருந்தாலும் ஈழத்தமிழனுக்காகச் சிறைசென்ற ஒரு இந்தியத் தலைவன் முன்னிலையில் என்ற நிலையில் இந்த நிகழ்வு பெருமகிழ்ச்சியைத் தந்தது. மேல்படி மாநாட்டில் உலக அரங்கிலிருந்து கலந்துகொண்ட டாக்டர் இந்திரகுமார் அவர்கள், இலண்டன் டாக்டர் பொன்.சத்தியநாதன் அவர்கள், அவுஸ்திரேலியா திரு.அலன் ஆனந்தன் அவர்கள், பிரான்ஸ் இலங்கைதமிழ்த்தேசிய கூட்டணி பா.உ.திரு.சிவாசிலிங்கம் அவர்கள், புரட்சிக் கவிஞர் காசி ஆனந்தன் அவர்கள், இலங்கை எழுத்தாளர் மாத்தளை சோமு அவர்கள், கனடா மற்றும் தமிழக அறிஞர்கள்

தொல்.திருமாவளவன் அவர்கள், திரு சுப.வீரபாண்டியன் அவர்கள், திரு கலைப்புலி தானு அவர்கள், புலவர் அறிவுடைநம்பி அவர்கள், முனைவர் க.ப.அறுவாணன் அவர்கள், முனைவர் எஸ்.பத்மநாபன் அவர்கள், முனைவர் மணவை முஸ்தபா அவர்களோடு சினிமா படஇயக்குநர்களான திரு.வி.செ.சுகநாதன் அவர்கள், திரு.சீமான் அவர்கள், கவிஞர் அறிவுமதி அவர்கள் போன்ற பலருடன் கலந்து பேசி இலங்கைத் தமிழர்களின் இன்னல் துடைக்க அவர்களின் பங்களிப்பு இன்னும் காரமாய் இருக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கைகளை முன்வைத்ததோடு, அவர்களின் பங்களிப்புத் தன்மை எப்படி எந்த அளவில் உள்ளத்தில் கருக்கொண்டுள்ளது எனவும் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. எனது வாழ்நாளில் பெரும் கொடையாகவே இந்த விழாவில் கலந்து கொண்டது தென்படுகின்றது.

2006ல் வேலணை கீழ்க்கு மகாவித்தியாலயத்திற்கு முன் மதிலும், கேற்றும், வீளம்புர வளைவும் செய்து கொடுத்தல்

2005ம் ஆண்டு ஆடிமாதம் வேலணை பெருங்குளம் முத்து மாரி அம்மன் ஆலய வருடாந்த உற்சவத்துக்கு தாய் மண்ணுக்கு போய் இருந்தபோது, அந்த ஆலய அமுதசுரபி மண்டபத்தில் என்னைச் சந்தித்த வேலணை கீழ்க்கு மகாவித்தியாலய அன்றைய அதிபர் திரு.பத்மநாதன் அவர்கள் என்னை பாடசாலைக்கு அழைத்து பாடசாலையின் அவசியமான தேவைகளைப் பற்றி கலந்துரையாடினார். அதில் பாடசாலையின் முன்பக்க மதில் அதன் முன்னால் இருக்கும் ஆலமரத்தின் வேர்கள் வந்து மதிலை வெடிக்க வைத்து விழுந்துவிட்டதாகவும், 'நீங்கள்தான் பாடசாலையின் பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்க செயலாளராக இருந்தபோது இந்த மதிலைக் கட்டுவித்ததாக அறிகின்றேன். ஆகவே, இதற்கு ஏதாவது உதவிசெய்து திருத்த முடியுமா' என்று கேட்டார். அப்போது 'அந்த கேற்று வேரின் அருகே இருப்பதால்தான் இந்த நிலை ஏற்படுகிறது. ஆகவே, கேற்றை பாடசாலையின் நேருக்கு போட்டால் நல்லா இருக்கும்; அத்தோடு அதற்கு ஒரு வளைவும் போட்டால் அழகாக இருக்கும்' என்று சொல்லி 'செய்து தருகிறேன், அது எவ்வளவு பணம் வரும் என்று கேட்டுச் சொல்லுங்கள்' என்று சொல்லி வந்துவிட்டேன். அதற்கு யாழ்ப்பாணம் தபால் அதிபராகவும் முத்துமாரி அம்மன் ஆலய நிர்வாக உபதலைவராகவும் அன்று இருந்த எனது உறவுக்காரரான கந்தையா சரவணபவானந்தன் (பாலன்) அவர்

களை பொறுப்பாக வைத்துவிட்டு நான் டென்மார்க் வந்து பின் ஒரு மாதத்துக்குள் பாலன் அவர்களின் வங்கிக்கணக்குக்கு பணம் அனுப்பி ஆசிரியருக்கும் கடிதம் மூலம் தொடர்பு கொண்டு விபரம் சொல்லி வேலை தொடங்கி வடிவம் எல்லாம் விபரமாக எழுதி அனுப்பி இருந்தேன். பின் சிறுகாலம் போக வேலை முடிந்ததாக ஆசிரியர் ஒருமுறை டெலிபோனில் சொன்னார். மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். போய் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் இன்னும் கிடைக்கவில்லை. பின் பாலன் என்பவரும் எனது மைத்துனர் செல்வராஜா அவர்களும் ஒருநாள் அதைத் திறந்து வைத்ததாக அறிந்தேன்.

ஒரு பெரிய மனக்கவலை

எந்தனை கோவில் கட்டினாலும். சும்பாபிஷேகம் செய்தாலும் சரி, அத்தனைக்கும் சிவச்சாரியார்கள் வருகின்றார்கள். பூசை செய்கின்றார்கள். பிள்ளைகள் பிறந்ததில் இருந்து, திருமணம் வரை வருவோரும், இறந்தபின் 31ம் நாளுக்குப் பின் நடக்கும் அத்தனை கிரியைகளும் செய்வோருமான சிவாச்சாரியார்கள், மரணவீடும் ஒரு இந்து சடங்கு என எண்ண மறப்பது பெரும் கவலை. ஆனால் ஒரு மனிதனின் இறுதிச் சடங்கை நடத்தி, அவன் தெரியாமல் செய்த பாவத்தைக் கழுவி அவனை நல்ல வழிக்கு அனுப்ப, அவனின் சந்ததிக்கும், உறவுகளுக்கும் ஆத்ம சாந்தியாக தமது தாய்க்கோ, தந்தைக்கோ தமது கடமையை, கடனை சரியாகச் செய்து முடித்தோம் என்ற நிம்மதியைத் தரக்கூடிய இறுதிக்கிரியை கடமை செய்யும் நல்ல இதயம் கொண்ட ஒரு சிவாச்சாரியார் முன்வர இன்னமும் துணியவில்லையே என்ற பெரும் துயரம் எனது நெஞ்சுக்குள் மட்டுமல்ல, டென்மார்க் வாழ் இந்து மக்கள் அனைவரின் நெஞ்சத்திலேயும் வலியாகத்தான் இருக்கிறது. இது எப்போது தீருமோ, அதுவரை சுமப்பது யாரோ என்பது பெரும் கவலையாக உள்ளது. நாட்டில் இருந்து வந்து எத்தனையோ விடயங்களை மாற்றி விட்டோம். இந்த விடயத்தில் இன்னமும் நாட்டு நிலை உணர்ந்தும், சிந்திக்காதது பெரும் குறையாகவே உள்ளது என மக்கள் கூறுகிறார்கள்.

சைவத்தமிழ் பண்பாட்டுப் பேரவை டென்மார்க்கில் ஆரம்பம்

மேலே சொல்லப்பட்ட நல்ல காரியத்தை நடத்தி முடிப்பதற்காகவும் புலம்பெயர் மக்களிடம் காணப்படும் சமய ஈடுபாட்டை

வேகப்படுத்துவதற்கும் சைவநெறி பற்றிய அறிவூட்டலை டென் மார்க்கில் நடைபெறச் செய்வதற்கும் கோவிலில் சாமி கும்பிடுவது மட்டுமல்ல, அதற்கு மேலாலும் நடைமுறை சைவப்பணி இருக்கிறது என்பதை மக்களுக்குத் தெளிவுற வைப்பதற்குமாக டென்மார்க்கில் நாடு தழுவிய நிலையில் 15.01.2008 அன்று மேல்படி பெயரில் ஒரு அமைப்பை உருவாக்கினேன். அதில் சைவப்பற்றுமிக்க நண்பர்களை முதலில் உறுப்பினராக்கி 15 பேர் கொண்ட நிர்வாகசபையை உருவாக்கி செயல்பட்டு வருகிறது. அதன்மூலம் 17.01.2009ல் டென்மார்க் தழுவலாக ஒரு பண்ணிசைப் போட்டியை நடாத்தி அதில் பங்கு பற்றி, முதலிடம் பெற்றவர்களுக்கு தங்கமெடல் பரிசும் மற்றையோருக்கு பலவித பரிசுகளும் வழங்கி மக்கள் மத்தியில் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்று நிற்கின்றது. அத்தோடு அமைப்பின் வளர்ச்சி கருதி சிவசிவ.டிகே (sivasiva.dk) என்ற இணையத்தை ஆரம்பித்து நடாத்தி வருகின்றோம். அது இன்று உலகளாவிய முறையில் பாராட்டுப் பெற்று வருகிறது எனலாம்.

சீனிமாப்படத்தில் நடிப்பு

டென்மார்க்கில் ஸ்ரீ முத்துமாரி அம்மன் பிலிம்ஸ் என்ற நிறுவனம், அலைகள் புரடக்சன் வெளியீடாக ஒரு சினிமாப்படம் எடுத்தனர். அதன் பெயர் “பூக்கள்” என்பதாகும். அதில் நானும் என் மனைவியும் பேரனும் சேர்ந்து நடிக்கும் ஒரு அரிய சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது பெரும் மகிழ்ச்சியாகும். அது உலகத்தில் இந்தியாவைத் தவிர அனைத்து நாடுகளிலும் ஒளிபரப்பப்பட்டது. இலங்கையில் வன்னியிலும் ஒளிபரப்பப்பட்டது. அதன் உரிமையாளர் டென்மார்க்கில் வாழும் பிரபல எழுத்தாளர் கே.எஸ்.துரை அவர்களாகும். இதை எனது கலைவாழ்க்கைக்குக் கிடைத்த அன்பளிப்பாகக் கருதுகின்றேன்.

‘சந்ததி’, ‘மன்னிப்பாயா?’ என இரண்டு குறும்படங்களில் நடிப்பு

அதன் பின்னராக டென்மார்க்கில் வசிக்கும் பிரபல இசைக் கலைஞர் சண் அவர்களின் தொடர்பில் அவர் எடுத்த இரு குறும்படங்களான சந்ததி, மன்னிப்பீர்களா? என்ற இரண்டு குறும்படங்களில் முக்கியமான பாத்திரங்களில் நானும் மனைவியும் நடித்தோம். ஆனால் படப்பிடிப்பு முடிந்தும் நாட்டு நிலையும் மக்கள் அவலமும் ஏற்பட்ட காரணத்தால் அவை இன்னும் வெளிவரவில்லை. அதற்கான முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றன என அறிகின்றேன்.

இளம்புயல் என்ற படத்தில் நடிப்பு

டென்மார்க்கில் உள்ள படத்தயாரிப்பாளரும் இயக்குனருமான கே.எஸ்.துரை என்பவரின் முத்துமாரி அம்மன் கிரியேஷனின் அலைகள் மூவியின் இரண்டாவது வெளியீடான 'இளம்புயல்' என்ற முழுநீள கலர்படம் ஒன்று பெரும் பொருள் செலவில் டென்மார்க் - தமிழகம் இணைந்த கூட்டுத்தயாரிப்பாக டென்மார்க்கிலும் தமிழகத்திலும் லொக்கேசன் போட்டு எடுத்த படத்தில் நானும் ஒரு கட்டத்தில் அமெரிக்கன் வேடத்தில் நடித்தேன். ஒரு காட்சிதான். குறிப்பிட்ட நேரம்தான். ஆனால் படத்தில் முக்கியமான ஒரு கட்டம் என படம் வந்தபின் காண முடிந்தது.

இதய சத்திர சிகிச்சை செய்தல் (பையாஸ்)

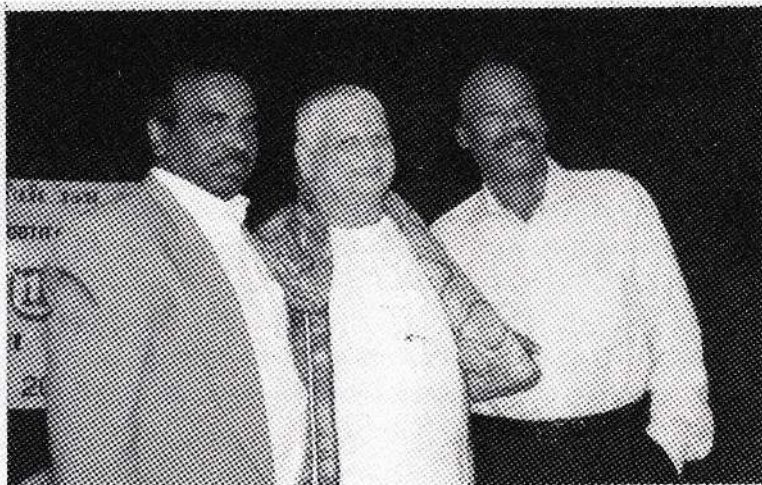
08.05.2007 வியாழக்கிழமை வாட இதயசத்திர சிகிச்சை வைத்தியசாலையில் எனக்கு இதயத்தில் இருந்து குருதியை வெளியேற்றும் மூன்று முக்கிய நரம்புகள் பூரா அடைத்து இருந்ததைக் கண்டறிந்து வைத்திய நிபுணர்கள் உடனடியாக சத்திரசிகிச்சை செய்யப்பட வேண்டிய அவசியத்தை விளக்கி உடனடியாக சத்திர சிகிச்சையை ஒருவார கால இடைவெளிக்குள் செய்ய வேண்டும் என்ற நிபந்தனையில் மேல்படி திகதியில் செய்து முடித்தனர். இதனால் 20.04.2007ல் லண்டன் துர்க்கை அம்மன் ஆலயத்தில் ஏற்பாடு செய்திருந்த நூல் அறிமுக விழா நடாத்த முடியாது நின்றது.

லண்டனில் நெஞ்சத்து நெருப்பு நூல் அறிமுகவிழா

19.11.2007 சனிக்கிழமை லண்டன் கின்ரன் திருமண மண்டபத்தில் எனது ஏழாவது படைப்பான 'நெஞ்சத்து நெருப்பு' கவிதை நூல் அறிமுகவிழா நடாத்தப்பட்டது. மேல்படி விழாவுக்கு பிரபல கவிஞரும் தொலைக்காட்சி அறிவிப்பாளருமான சுதுமலைக் கவிஞர் திரு.கந்தையா இராசமனோகரன் அவர்கள் தலைமைதாங்க. பேராசிரியர் அடைக்கலமுத்து அவர்கள் ஆசியுரை வழங்க இலண்டன் கின்சன் நகர் மேயர் யோகன் யோகநாதன் அவர்கள் வாழ்த்துரைக்க மற்றும் பண்டிதர் செல்லத்துரை, புதினம் பத்திரிகை ஆசிரியர் இராசகோபால், கூடரொளி சஞ்சிகை ஆசிரியர் ஐ.ரி.சம்பந்தர், வி.ரி.செல்லத்துரை, நவாஜோதி, ஆசிரியர் ச.மாணிக்கவாசகர் போன்ற இலக்கியவாதிகளும் அறிஞர் பெருமக்களும் திரண்டு வந்து விழாவை வாழ்த்தி சிறப்பித்தனர்.

வேலணை கிழக்கு மகாவித்தியாலய பழைய மாணவர் சங்க பிரித்தானியா க்கை அமைப்பு

நீண்ட காலமாக எனது இதயத்தில் புதைந்து கிடந்த இந்தப் பணிக்கு எனது நூல் அறிமுகவிழாவே சரியான நேரமென நானும் எண்ண, இலண்டனில் வாழும் அதில் படித்த மாணவர்களும் ஏற்று, அவ்விழாவில் வருகைதந்த பெரும் கிராமத்து மக்களின் முன்னிலையில் விழாவின் இறுதியில் வேலணை கிழக்கு மகாவித்தியாலய பழைய மாணவர் சங்கம், பிரித்தானியா என்ற பெயரில் அமைப்பு உருவானது. அன்று அந்த அமைப்பின் அங்குராப்பண கூட்டத்திற்கு மேல்படி மகாவித்தியாலயத்தில் தம்பதிகளாக படிப்பித்தவரும் நல்ல கிராமப்பணியாளருமான ஆசிரியர் திரு.ச.மாணிக்கவாசகர் அவர்கள் தலைமைதாங்கி நடத்தினார். அதில் திரு.நடா சிவராஜா அவர்கள் தலைமையில் ஒன்பது பேர்கொண்ட ஒரு நிர்வாக சபையும் தெரிவு செய்யப்பட்டது. அது தொடர்ந்தும் இயங்கிவருவதோடு கிராம பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்கு பெரும் பணியாற்றிவருவது எனது மனதுக்கு பெரும் நிறைவாக மகிழ்வாக உள்ளது.

கனடா வேலணை மத்திய கல்லூரி பழைய மாணவர்கள் சார்பில் சங்க பிரதிநிதிகள் பொன்னண்ணாவின் தமிழ்ப் பணியைப் பாராட்டி பொன்னாடை போர்த்தி கௌரவிக்கின்றார்கள்.

கனடா வேலணை கிழக்கு மகாவித்தியாலய பழைய மாணவர்கள் அமைப்பின் சார்பில் பொன்னண்ணாவின் தமிழ்ப்பணியையும் ஊர் பணியையும் பாராட்டி மண்ணின் மணம் மாறா வாசனையோடு திரு. இதயராசா அவர்களும், தலைவர் குமாரும் இணைந்து பொன்னாடை போர்த்துகின்றார்கள்.

‘சமூகசீலர்’ விருது வழங்கல்

16-01-2008 பொற்பதி வேலணை என்ற பொங்கல் நிகழ்வை நடத்திய வேலணை கிழக்கு மகாவித்தியாலய பழைய மாணவர் சங்கத்தின் பிரித்தானிய கிளையினர் அந்த விழாவில் வைத்து எனது தாய்மண்ணுக்கும் மக்களுக்கும் மேல்படி மகாவித்தியாலயத்துக்கும் நான் ஆற்றிய பணியை முன்னிருத்தி பாராட்டி மேடையில் வைத்து ‘சமூகசீலர்’ என்ற பட்டம் வழங்கி கேடயம் வழங்கினர். எனது தாய்மண்ணுக்கு நான் எனது கடமையைச் செய்தேன். மக்கள் அதை உணர்ந்து இன்று தங்கள் பணியைச் செய்கின்றார்கள் என்ற மகிழ்வோடு பெற்றுக்கொண்டேன்.

கடபாவில் நூல் வெளியீடு

15-04-2008 சனிக்கிழமை கனடா ஸ்காபோ முருகன் கோவில் மண்டபத்தில் எனது ‘நெஞ்சத்து நெருப்பு’ கவிதை நூல் அறிமுகவிழா நடந்தது. மேற்படி விழாவுக்கு எனது நண்பரும் வேலணை கிழக்கு மகாவித்தியாலயத்தின் முன்னாள் அதிபரும் நயினாதீவைப் பிறப் பிடமாகக் கொண்டவருமான ஆசிரியர் திரு.நா.க.சிவராமலிங்கம்

அவர்கள் தலைமைதாங்க, முருகன் ஆலயகுரு சிவஸ்ரீ இரகுநாதக் குருக்கள் அவர்கள் ஆசிரியரை வழங்க, கனடா உதயன் பத்திரிகை ஆசிரியர் திரு லோகலிங்கம் அவர்கள் நூலை விமர்சனம் செய்தார். மற்றும் உலகத்தமிழர் நூல் நிலைய பொறுப்பாளர் திரு நடராஜா அவர்கள் வாழ்த்துரை வழங்க, திரு.செந்தில் செல்லையா அவர்கள், பண்டிதர் குமரேசையா அவர்கள், திரு.ஆ.செந்தில் நாதன் அவர்கள், எஸ்.எஸ்.அச்சுதன் போன்ற கலைஞர்கள், இலக்கியவாதிகள் விழாவில் கருத்துரைக்க, மண்டபம் நிறைந்த மக்கள் கூட்டத்தின் மத்தியில் விழா நடந்தது. அங்கு பேசிய உதயன் பத்திரிகை ஆசிரியர், கண்டம் விட்டு கண்டம் வந்து நூல் வெளியிடும் கவிஞர் பொன்னண்ணாவின் திறமைக்கு அடையாள மாக இங்கு கூடியிருக்கும் மக்களின் தொகையைப் பார்த்தால் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்றார். அந்தக்கூட்டத்தை முன்னின்று செயல் வடிவம் கொடுத்த எமது மைத்துனரின் பிள்ளைகளையும், மைத்துனர் இளையதம்பி துரைராசாவையும் அக்காவின் பிள்ளைகளையும் எனது மூத்த கிராமத்து தாயக உறவுகளையும் நான் என்றும் நினைவில் வைத்துள்ளேன்.

பிரான்ஸ் பாரிசில் நெஞ்சத்து நெருப்பு நூல் அந்முக விழா

பிரான்ஸ் நாட்டுத் தலைநகராம் பாரிஸ் மாநகரில் 50 rue de tores paris- 18ல் உள்ள தமிழர் கலாச்சார மண்டபத்தில் முன்னாள் ஈழநாடு ஆசிரியர் எஸ்.கே.காசிலிங்கம் அவர்கள் தலைமை தாங்க 29.08.2008 திகதியில் சிவஸ்ரீ பொன்னுச்சாமி வரதராஜகுரு அவர்கள் ஆசிரியரை வழங்க, வேலணை மத்திய கல்லூரி முன்னாள் ஆசிரியர் திருவாளர் சி.காராளபிள்ளை அவர்கள் வாழ்த்துரைக்க, பிரபல வர்த்தகர்கள் திரு க.சாந்தலிங்கம், திரு.டிஸனி இந்திரன் போன்றோர் மங்கள தீபம் ஏற்ற விழா மண்டபம் நிறைந்த மக்கள் கூட்டத்துடன் ஆரம்பமானது. வரவேற்புரையை திருவாளர் செ.பாஸ்கரன் அவர்கள் செய்ய விழாத்தலைவர் தலைமையுரையாற்ற ஆரம்பமான விழாவில் நூல் விமர்சனத்தை மருத்துவர் திரு. வி. ரி. இளங்கோவன் அவர்கள், கவிஞர் வண்ணைத்தெய்வம் அவர்கள், நடிகர் தயாநிதி அவர்கள், கவிதாயினிநவாஜோதி அவர்கள், கவிஞர் முல்லை அமுதன் அவர்கள், அச்சக உரிமையாளர் திரு.வ.பாலகிருஷ்ணன் அவர்கள், ஆசிரியர் திரு க.அரியரட்ணம் அவர்கள் போன்றோரான இலக்கியவாதிகள், கலைஞர்கள் பெருந்தொகையில் கலந்து கொண்டிருந்த விழாவை

எனது கிராமத்து மக்கள் மிகவும் சிறப்பாக ஒருங்கமைத்து இருந்தனர். அது எனது மனதுக்கு மிகவும் நிறைவைத்தந்தது. இரண்டு வர்த்தகப் பெருமக்கள் பொன்னாடை போர்த்தி எனது இலக்கியப் பயணத்தை பாராட்டினார்கள்.

பிரான்சீஸ் வேலகை கிழக்கு மகாவித்தியாலைய பழைய மாணவர் சங்கத்துக்கு ஒரு கிளை அமைத்தல்

அதேநாள் 28.08.2008ல் எனது நீண்ட கால ஆசையும் பாடசாலை வளர்ச்சி நினைவுமாக இலண்டனில் தொடங்கியது போல எனது நூல் வெளியீட்டு விழா முடிவுபெற்றதும், இதே பாடசாலை முன்னாள் அதிபர் திரு நா.க.சிவராமலிங்கம் அவர்கள் தலைமையில் லண்டன் கிளைத்தலைவர் நடா சிவராஜா அவர்கள் செ.பாஸ்கரன் அவர்களையும் உட்கொண்ட ஒன்பதுபேர் கொண்ட ஒரு அமைப்பை உருவாக்கி பாடசாலையின் வளர்நிலைக்கு செயல் பட உருவாக்கினோம். அது தனது பணியை தொடர்வதாக செய்திகள் வந்த வண்ணம் உள்ளன. எனக்கும் ஒரு பெரிய நிம்மதியும் மகிழ்வும் கிடைத்தது.

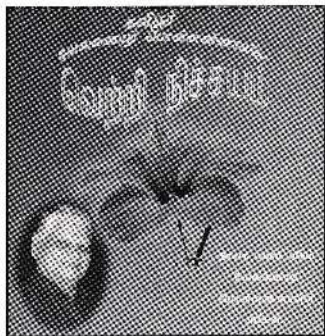
எனது 70வது அகவை பவளவிழாவை பிள்ளைகள் பெருவிழாவாகக் கொண்டாடினர்

1939ஆம் ஆண்டுவைகாசி மாதம் 26ம் திகதிபிறந்த என 70வது அகவை பவளவிழா 2008 வைகாசியில் வந்தது. அந்தச் சமயம் தான் தமிழருக்கு பெரும் அவலமும் பேரிழப்பும் ஏற்பட்ட முள்ளிவாய்க் கால் அவலமும் 40 ஆயிரத்துக்கும் மேல்பட்ட பொதுமக்களும் பெருந்தொகை விடுதலைப் பேராளிகளும் சிறிலங்கா அரசின் திட்டத்துக்கு அமைவாக சிறிலங்கா இராணுவம் தமிழரை உயிரோடு புதைத்து, செல்லடியில் சிதைத்த பேரவலம் நடந்தது 15, 16, 17 திகதிகளில். இதனால் சிதைவுற்ற எங்கள் மனம் அதை அந்த நாட்களில் செய்ய விரும்பவில்லை. அதை விட்டுவிடுவோம் என்று முடிவெடுத்தோம். அதன் பின் எனது மூத்தமகனின் கணவரும், மகளும் பெரிய வளர்ந்த பேரப்பிள்ளைகளும் சேர்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வந்து, இதை நீங்கள் செய்யவில்லை. 'இதை நாங்கள் செய்ய வேண்டியது எங்களின் கடமை' என்று அனைவரையும் ஒருமுகப்படுத்தி, 29-08-2009ம் திகதி சனிக்கிழமை ஒரு பெரிய மண்டபம் எடுத்து பில்லுண்ட் எட்றாஸ் சென்ரர் என்ற இடத்தில் பெருவிழா எடுத்தார்கள். கிட்டத்தட்ட முன்னூறு பேருக்கு அழைப்பு

வைத்து பல பேச்சாளர்களை வரவழைத்து பெரிய பாராட்டு விழாவாகவே நடத்தினார்கள்.

‘வெற்றி நிச்சயம்’ இறுவெட்டு வெளியீடு

மேற்படி விழாவில் என்னால் எழுதப்பட்ட எட்டு பாடல்களை உள்ளடக்கிய தாயகம் நோக்கிய பாடல்கள் அடங்கிய ‘வெற்றி நிச்சயம்’ இறுவெட்டும் வெளியீடு செய்யப்பட்டது. மேற்படி இறு வெட்டை எனது அன்பு நண்பன் முல்லைஷரானின் துணைவியார் வெளியிட்டு வைக்க, ஜெர்மனியில் வாழும் பிரபல கவிஞரும் பொதுப்பணியாளருமான திரு.நயினை விஜயன் அவர்கள் பெற்றுக் கொண்டார். மேற்படி விழாவில் பிரபல பேச்சாளரும் திரைப்பட இயக்குனருமான திரு.கே.எஸ். துரை அவர்கள் தலைமைதாங்க, பிரபல மனோதத்துவ நிபுணர் திரு. வீ. கதிர்காமநாதன் அவர்கள், திரு சொ. பேரின்ப நாயகம் அவர்கள், எழுத்தாளர் திரு.ஜீவகுமாரன் அவர்கள், திரு யோகராசா அவர்கள், நடன ஆசிரியை திருமதி சுமித்திரா சுரேந்திரன் அவர்கள், சங்கீத ஆசிரியை தர்மாவதி இராமச்சந்திரமூர்த்தி அவர்கள், கவிஞர் இணுவைஷர் சக்திதாசன் அவர்கள், பிரதம குரு சிவசிறி கணேசக் குருக்கள் அவர்கள், தி.சிறிதரன் அவர்கள் போன்றோரும் மற்றும் பலரும் வாழ்த்தி ஆசிகூறினர். பொன்னாடைகளும் வாழ்த்துப்பாக்களும் பரிசாகக் கிடைத்தன. மனதுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி.

வன்னி முள்ளவாய்க்கால் நிகழ்வும் - நெஞ்சல் எரிந்த தீயும்

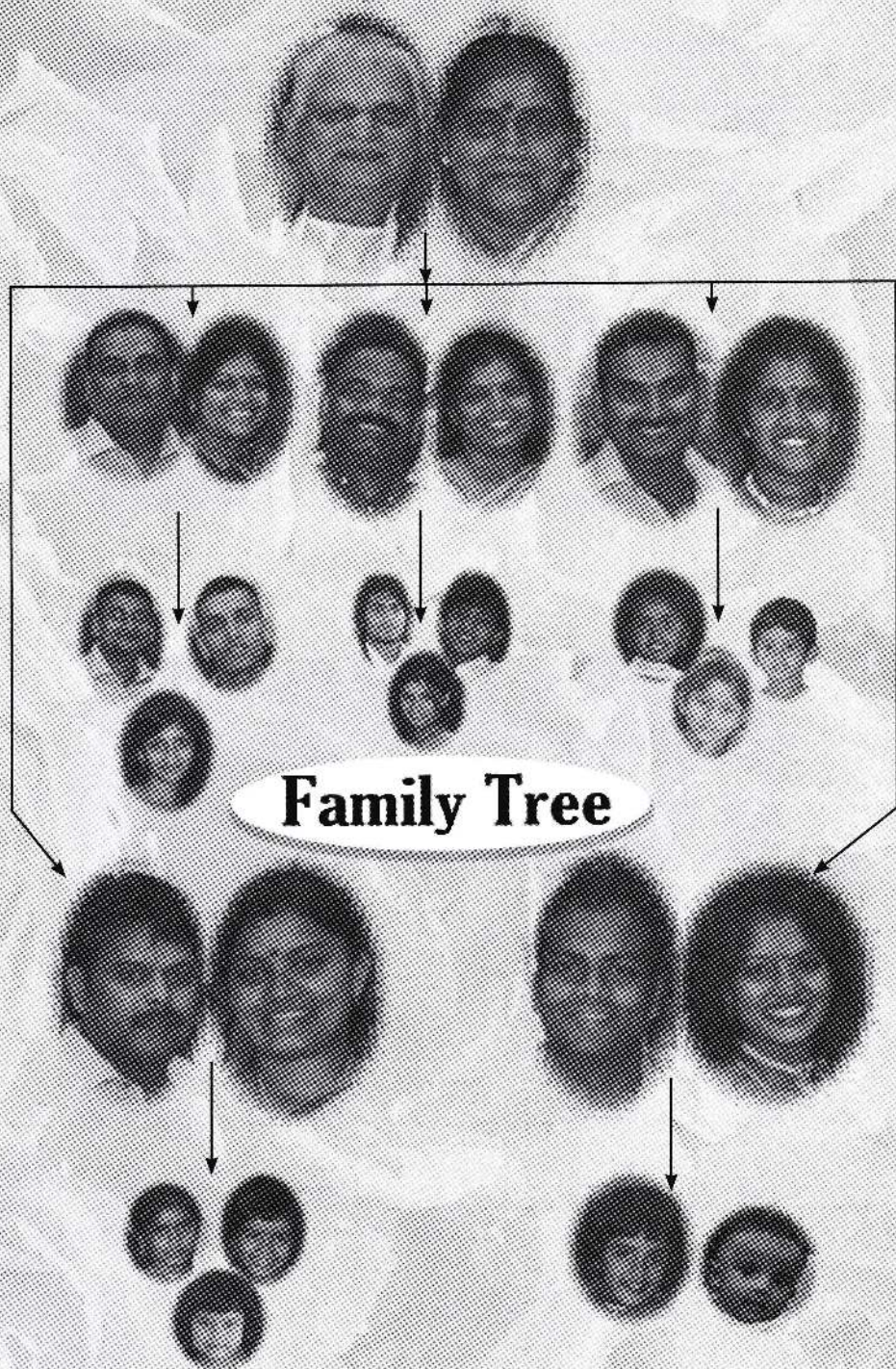
2009ம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 15ம் திகதி முதல் 18ம் திகதி வரை வன்னியில் எம் உறவுகளின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட தீராத்துயரும், எண்ணிப் பார்க்க முடியாத பல ஆயிரம் மக்களின் அவலச்சாவும், என்றும் மறக்கமுடியாத நெஞ்சத்து சுமையாக என்றும் உள்ளத்தில் உள்ளது. மனிதநீதி, நியாயம் என்ற சொல் பதங்கள் அந்த தேசத்தில் உள்ளதா என்ற கேள்வியை உலகம் கேட்க வைக்கவும், தன் மக்களை தானே அழிக்கும் செயல்

கண்டு எவன் மனது தீயில் எரியாமல் இருக்கும், மிருகங்கள் கூட கண்ணீர்விட்டு அழுதிருக்கும் என்ற செய்தி நெஞ்சத்தில் நீங்கா நினைவாக நிறைவைத் தந்தது.

இதயம் அகலா நினைப்பு

எத்தனை காலம் வெளிநாட்டில் வாழ்ந்தாலும், எந்த மொழியைப் படித்தாலும், நினைத்தவுடன் உலகை தங்கு தடையின்றி சுற்றி வந்தாலும், பஞ்சணையில் படுத்துறங்கி பால் பழங்கள் புசித்தாலும் நெஞ்சத்தில் இன்றும் தாய்மண்ணை, தமிழ்மொழியை, உறவுகளை நினைக்காத நாள்கள் இல்லை என்றே சொல்லுமளவுக்கு எம் இதயத்துடிப்பு என்றும் மண்ணை நோக்கியே பாய்கிறது என்பதே நிச்சயமான உண்மைகள்

விதை வெடித்தால்தான் விருட்சமாக முடியும்
விதை விதைத்தால்தான் அறுவடை செய்ய முடியும்
உழைத்தால்தான் வாழ்க்கையில் உயர்வைக் காணமுடியும்
உள்ளம் துணிந்தால்தான் சரித்திரம் படைக்க முடியும்
என்பதே உலக நியதி

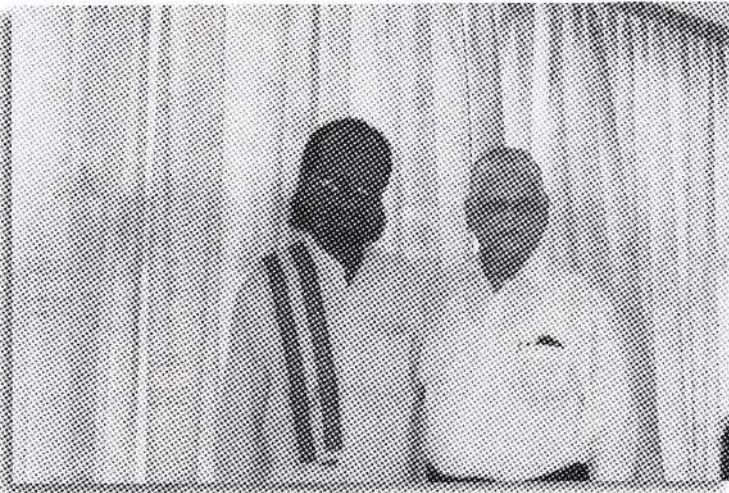
பொன்னண்ணா

இலங்கை தினகிரல் பத்திரிகை ஸ்தாபகர் எஸ் பி சாமி
அவர்களுடனும் கொழும்பு சமூகச்சேவகர் வேலணை வீரசிங்கம்
அவர்களுடனும் பொன்னண்ணா அவர்கள்

நாடறிந்த கவிஞர் “அறிவுமதி” அவர்களுடன் பொன்னண்ணாவும்
நண்பரொருவரும்

பிரபலகவிஞர் காசியானந்தன் அவர்களுடன் பொன்னண்ணா

கொழும்பில் அருளமுதம் நூல் வெளியீட்டு விழாவில்
பேச்சாளர்களுடன் பொன்னண்ணா

டென்மார்க் வந்த பிரபல இசைக்கலைஞர் பாடகர் ரமணன்
அவர்களுடன் இலங்கை இசைவித்துவான் திரு. திலேகேஸ்வரன்
அவர்களுடனும் திரு பொன்னண்ணா அவர்கள்

டென்மார்க்கில் நடந்த ஒரு நூல் வெளியீட்டு விழாவில்
திரு. பொன்னண்ணா குடும்பம் பொன்னாடை போர்த்து
கௌரவிக்கப்படுகின்றார்கள்.

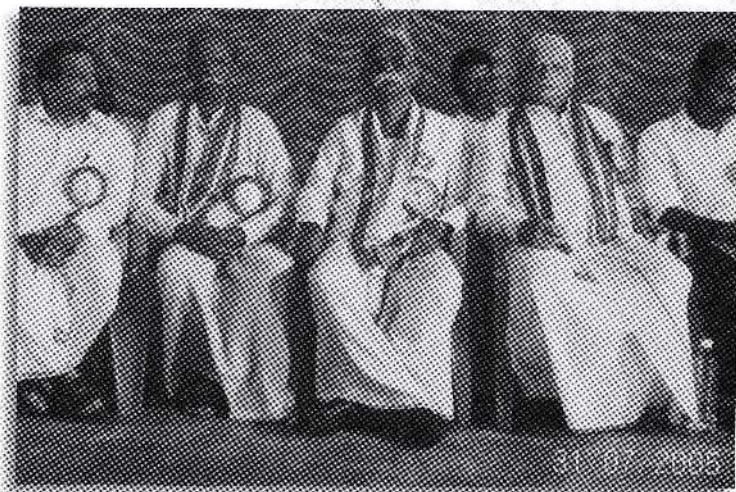
இலண்டனில் வேலணை கிழக்கு மகாவித்திய பழையமாணவர்
மன்றத்தினரின் பொங்கல் விழாவில் அவரின் இலக்கியப் பணிக்காக
பாராட்டப்படுகின்றார் பொன்னண்ணா அவர்கள்

பிரபல கவிஞர் கந்தவனம் அவர்களுடன் கனடாவில்
பொன்னண்ணா

கனடா “சி.என்.டவர்” நிர்வீட்சியில் பொன்னண்ணா தம்பதியர் தமது
உறவுகளோடு

2005ல் உலகத் தமிழர் பேரவையின் நாகர்கோவில் மூன்றாவது மாநாட்டு மேடையில் பேச்சாளரோடு பொன்னண்ணா அவர்கள்

உலகத் தமிழர் பேரவை தலைவர் நெடுமாறன் ஐயா தம்பதியரோடும் சினிமாப்பட இயக்குனர் வி.சி.குகநாதன் அவர்களோடும் பொன்னண்ணா அவர்கள்

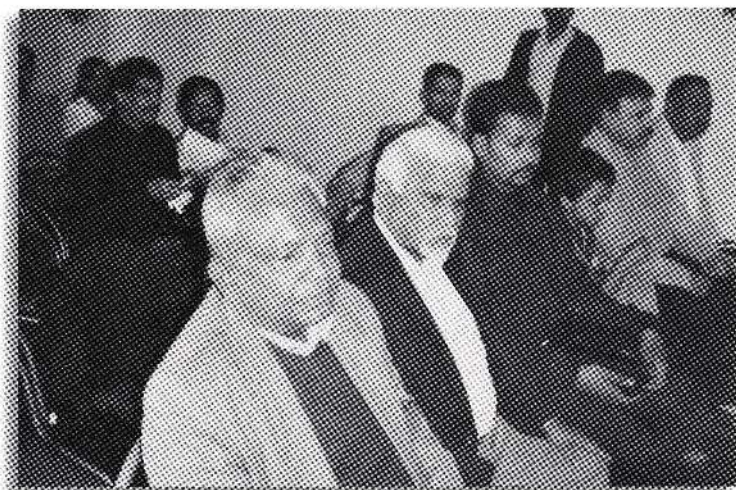
2005ல் கொழும்பில் நடந்த அருளமுதம் வெளியீட்டு விழாவில்
பொன்னண்ணா குடும்பம் பொன்னாடை போர்த்தி கௌரவிக்கப்
படுகிறார்கள்

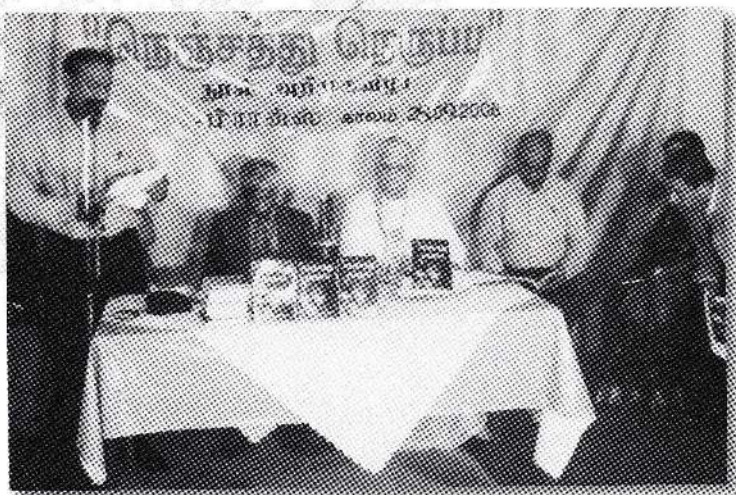
2005 நாகர் கோவில் உலகத்தமிழர் பேரவை மாநாட்டில்
பேச்சாளர்களோடு மேடையில் பொன்னண்ணா அவர்கள்

பாரிசில் நடந்த நெஞ்சத்து நெருப்பு நூல் வெளியீட்ட விழாவில்
முதல் பிரதியை பெறுகின்றார் பிரபல வர்தகர்
வேலும்மையிலும் அவர்கள்

பாரிஸ்சில் நடந்த செஞ்சத்து நெருப்பு நூல் வெளியீட்ட விழாவுக்கு
வருகைதந்த மக்களில் ஒருபகுதியினர்

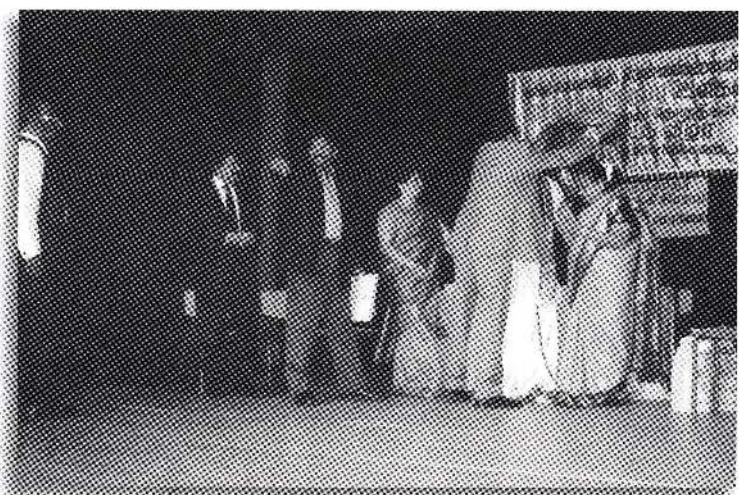
பாரிஸ் நெஞ்சத்து நெருப்பு நூல் வெளியீட்டு விழாவில்
வரவேற்புரை செய்கின்றார் செ. ஸ்ரீபாஸ்கரன் அவர்கள்

ஜெர்மனி சர்வதேச புலம்பெயர்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர்
ஒன்றிய பிரதிநிதிகள் பொன்னண்ணாவுக்கு வாழ்த்துமடல்
வழங்குகின்றார்கள்

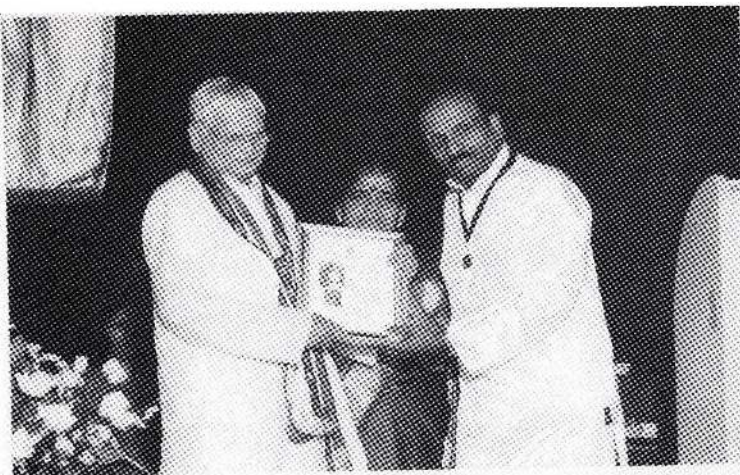
தமிழக மணிமேகலை பிரசுர அதிபர் ரவி தமிழ்வாணன்
குழுவினருடன் கனடாவில் பொன்னண்ணா அவர்கள்

ஜெர்மனி புலம்பெயர்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தார்
டென்மார்க்கில் நடந்த நூல்வெளியீட்டு விழாவில் பொன்னண்ணா
தம்பதியர் பொன்னாடை போர்த்தி கௌரவிக்கப்படுகின்றார்கள்

ஜெர்மனி சிவத்தமிழ் சஞ்சிகையின் உதவி ஆசிரியர் திரு தம்பி
புவனேந்திரன் அவர்கள் சஞ்சிகைக்காக பொன்னண்ணா
அவர்களை நேர்காணல் காண்கிறார்.

இலண்டனில் நடந்த நெஞ்சத்து நெருப்பு நூல் வெளியீட்டு விழாவில்
முதல்பிரதியை பெற்றுக்கொண்ட இலண்டன் கின்ஸரன்பிதேச
நகரசபை முன்னாள் நகரபிதா (மேயர்) யோகா யோகன் அவர்கள்
வாழ்த்து மடல் வழங்கி கவிஞர் பொன்னண்ணா அவர்களை
வெளரவிக்கின்றார்.

நாகர்கோவில் உலகத்தமிழர் பேரவையின் மாநாட்டில்
பொன்னண்ணா அவர்கள் விழாவில் உரையாற்றுகின்றார்

கொழும்பில் நடந்த அருளமுதம் நூல் வெளியீட்டு விழாவில் சமூகப்
பணியாளர் வேலணை வீசிங்கம் தம்பதியர் பொன்னாடை போர்த்தி
பொன்னண்ணா குடும்பத்தினரை பௌரவிக்கப்படுகின்றார்கள்.

இலண்டன் சைவமுன்னேற்றச் சங்கத்தின் பொருளாளர் திருவாளர்.
வி. இராமநாதன் அவர்களுடன் பொன்னண்ணா அவர்கள்

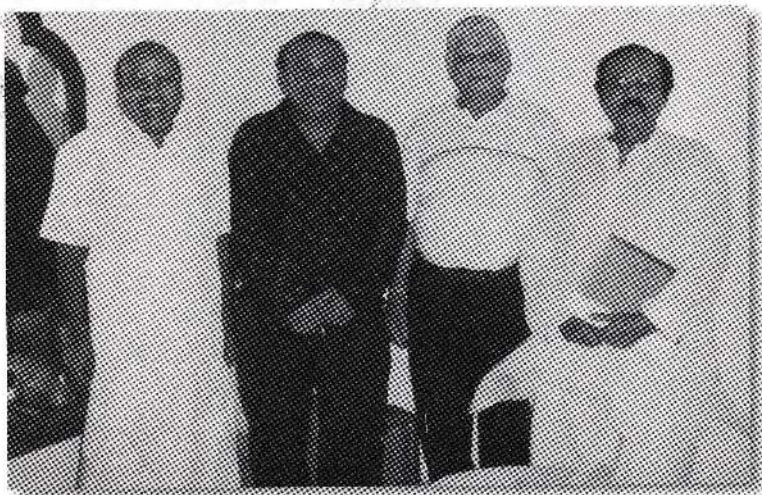
பிரான்ஸ் நூல் வெளியீட்டை ஏற்பாடு செய்த வேலணை கிழக்கு
மகாவித்தியாலைய பழைய மாணவர் சங்க நிர்வாகிகள்.

கொழும்பு தினக்குரல் பத்திரிகையின் ஸ்தாபகர் திரு எஸ்.பி சாமி
அவர்களுடன் பொன்னண்ணா அவர்கள் இலண்டனில்

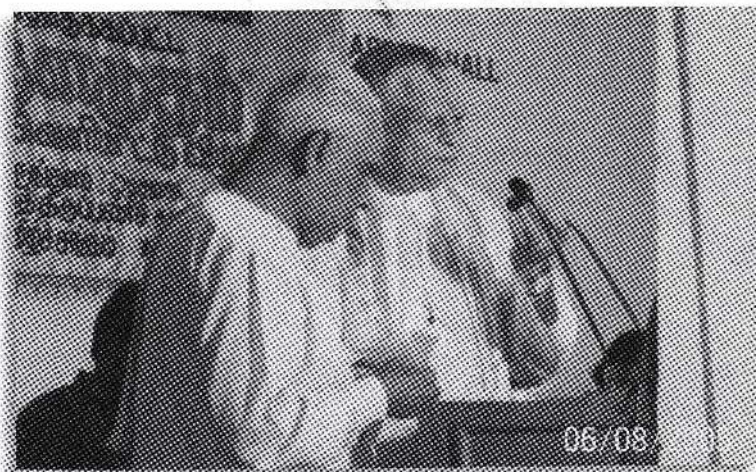
பார்ஸ் நெஞ்சத்து நெருப்பு நூல் வெளியீட்டு விழாவில் வருகைதந்த
மக்கள்

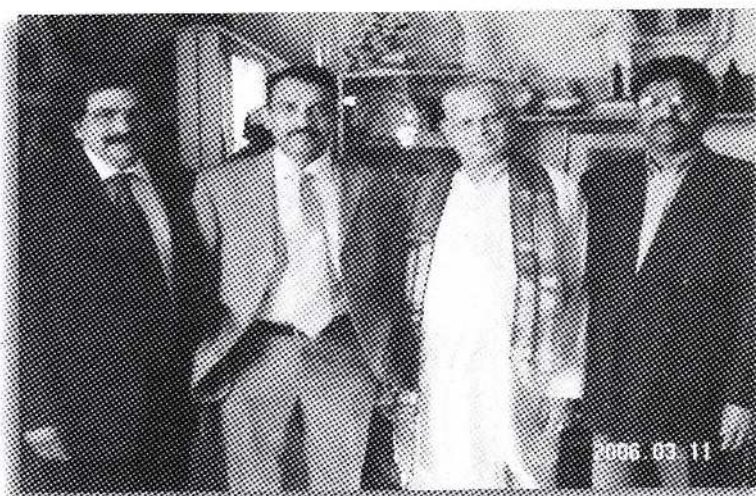
தமிழக அறிஞர் சுப அறவாணணர், புலவர் அறிவுடைநம்பி
இலண்டன் மருத்துவர் இந்திரகுமார் ஆகியோருடன்
பொன்னண்ணா அவர்கள்

உறவுகளோடு பொன்னண்ணா அவர்கள்

முன்னாள் பாராளமன்ற உறுப்பினரும் பெரும் தமிழ் அறிஞருமான
திருவாளர் காபொ இரத்தினம் அவர்களுடன் பொன்னண்ணா

ஜெர்மன் புலம்பெர் தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றிய நிர்வாகிகளோடு
பொன்னண்ணா அவர்கள்

பொன்னண்ணா தம்பதியர்

நண்பர் நூல்தேட்ட செல்வராசா அவர்களோடு பொன்னண்ணா

பிரித்தானிய நகரசபை உறுப்பினரோடு பொன்னண்ணா அவர்கள்

பிரபல மதபோதகர் தினகரன் குடும்பத்தாரோடு பொன்னண்ணா குடும்பம்

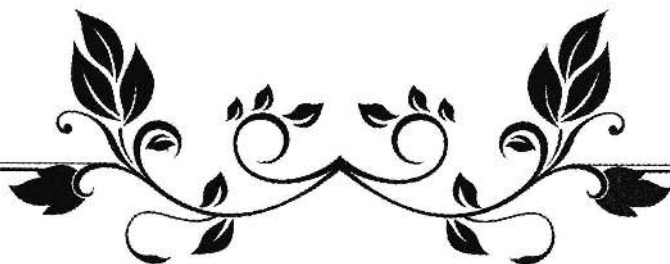
நெதர்லாண்ட் நாட்டில் பொன்னண்ணா அவர்கள்

கனடா வித்துவான் கந்தவனம் அவர்களின் சமய நூல் வெளியீட்டு விழாவில் திரு செல்வத்துரை, சிறிஸ்கந்தராசா அவர்களுடனும் மகாஜனா கல்லூரி அதிபர் பொன், கனகசபாபதி அவர்களுடனும் மேடையில் கவிஞர் பொன்னண்ணா அவர்கள்

**பொன்னண்ணாவின்
கட்டுரைகளும், சில தேடல்களும், செய்திகளும்
உலக பழமொழிகளும்
உள்ளே**

வீர இளைஞனே நம்பிக்கையோடு எழுந்து நில்...!

1. இந்த நாட்டில் பேரிகைகள் செய்யப்படுவதில்லையா... தாரைகளும், தப்பட்டைப் பறைகளும் இந்தியாவில் கிடைக்காமலா போய்விட்டன...!? இத்தகைய கருவிகளின் பெருமூலக்கத்தை, நமது குழந்தைகளைக் கேடகச் செய். பெண்களாக்கும், மென்மைமிக்க இசைகளைக் குழந்தைப் பருவம் முதலே கேட்டுக் கேட்டு. இந்த நாடே கிட்டத்தட்ட பெண்கள் நிறைந்த சமுதாயமாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறது.

2. நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் பேராற்றல் படைத்தவராக மாற வேண்டும். இது உங்களால் நிச்சயம் முடியும் என்றே நான் நம்புகின்றேன்.

3. மிகப்பெரிய உண்மை இது - வலிமைதான் வாழ்வு. பலவீனமே மரணம். வலிமையே மகிழ்ச்சிகரமான வாழ்க்கை. நிரந்தரமான வளவாழ்வு. அமரத்துவம் ஆகும். பலவீனம் இடையறாத சித்திரவதையாகவும் துன்பமாகவும் அமைகின்றது. பலவீனம் என்றும் மரணமேதான்.

4. நீ எதை நினைக்கின்றாயோ அதுவே நீ ஆகிறாய். நீ உன்னை பலவீனன் என நினைத்தால் போதும், நீ பலவீனனாகவே ஆகிவிடுவாய். நீ உன்னை வலிமைமிக்கவன் என நினைத்தால் வலிமை உள்ளவனாகவே நீ ஆகிவிடுவாய்...!

5. இந்த உலகம் மிகப்பெரிய உடற் பயிற்சிச்சுடம். இங்கு நாம் நம்மை வலிமை உள்ளவராக்கிக்கொள்ளவே நாம் இங்கு பிறந்து வளர்ந்து வந்துள்ளோம்.

6. உனக்குள் அளவற்ற ஆற்றலும், அறிவும், எவரும் வெற்றிகொள்ள முடியாத சக்தியும் குடிகொண்டு இருக்கின்றன என்று நீ நினைப்பாயானால், அவைகளை வெளியே கொண்டு வர முடியுமானால் நீயும் என்னைப் போல் ஆகமுடியும்.

7. பலவீனத்துக்கான பரிகாரம் ஓயாது. பலவீனத்தைக் குறித்து சிந்திப்பதல்ல வாழ்க்கை. மாறாக, வலிமையைக் குறித்து சிந்திப்பது

தான் வாழ்க்கை. ஆகவே, மக்களுக்கு அவர்களுக்குள் இருந்து பிறக்கும் வலிமையைப் பற்றிப் போதிப்பாயாக.

8. குழந்தாய், நான் இறைவனிடம் இரந்து கேட்பது என்ன தெரியுமா? பயம் என்பதையே அறியாத, இரும்பினாலான உள்ளமும், இதயமுமே...!

9. எனது குழந்தைகளான நீங்கள், என்னை விட நூறு மடங்கு உயர்ந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன். நீங்கள் பேராற்றல் மிக்கவர்களாக இருக்க வேண்டும்; இருந்தே ஆகவேண்டும் என்பதே என் ஆணை.

10. நீங்கள் கடவுளின் குழந்தைகள். அழியாத பேரின்பத்தின் பங்குதாரர்கள். புனிதமுகம் புரணத்துவம் பெற்றவர்கள். மண்ணுலகின் தெய்வங்களே...! நீங்களா பாவிக்க...!? அப்படி மனிதனை அழைப்பதுதான் பாவம். அது மனித இயல்பின்மீதே சுமத்தப்படும் ஒரு பழிச்சொல்லாகும்.

11. ஓ சிங்கங்களே! எழுந்து வாருங்கள். நீங்கள் செம்மறி ஆடுகள் என்ற மயக்கத்தை உதறித் தள்ளுங்கள். நீங்கள் அமரத்துவம் பெற்ற ஆன்மாக்கள். அழியாத திருவருளைப் பெற்றவர்கள். நாம் எல்லோரும் இறைவனுடைய பிள்ளைகள். எதையும் செய்யக் கூடிய ஆற்றல் நமக்கு உண்டு.

12. ஒரு நல்ல இலட்சியத்துடன், முறையான வழியைக் கைக்கொண்டு தைரியத்துடன் வீரனாக விளங்கு. நீ மனிதனாகப் பிறந்து இருக்கின்றாய். நீ வாழ்ந்து மறைந்ததற்கு உன் பின்னால் ஒரு அழியாத அறிகுறி எதையாவது விட்டுச் செல்...!

13. உங்களுடைய நரம்புகளுக்கு முறுக்கேற்ற வேண்டிய காலத்தில், அழுது கொண்டிருந்து போதும். இனி அழுகை என்ற பேச்சே இருக்கக்கூடாது. சுய வலிமை பெற்ற மனிதனாக எழுந்து நில்லுங்கள்.

14. தன் உள்ளங்காலில் இருந்து உச்சந்தலைவரை உள்ள நாடி நரம்புகளில் பாய்ந்து செல்லும் ஏராளமான ரஜோ குணத்தைப் பெற்ற ஒரு மாவீரன் ஆன்மீக உண்மைகளை அறிய வேண்டும் என்னும் துணிவும், தேவைப்பட்டால் அதற்காகத் தன் உயிரையும்

பணயம் வைக்கத் தயாராக உள்ள வீரன். தியாகத்தையே தன் கவசமாகவும் ஞானத்தையே வாளாகவும் ஏந்திய ஒரு வீரன். இத்தகைய ஒரு மாவீரனே நமக்கு இப்போது தேவைப்படுகின்றான். வாழ்க்கையை இன்பம் அனுபவிக்கும் பூஞ்சோலை என எண்ணி உருகி நிற்கும் காதலனின் மனோநிலை நமக்குத் தேவையே இல்லை. மாறாக, வாழ்க்கை என்னும் போர்க்களத்தில் அஞ்சாமல் எதிர்த்து நிற்கும் வீரன் ஒருவனின் மனநிலையே நமக்கு இப்போ வேண்டும்.

15. இனி அழகை என்பதே கூடாது. சுயவலிமை பெற்ற வீரர்களாக எழுந்து நில்லுங்கள். நம்மை ஆண்மை படைத்த வீரர்களாகும் மதமே நமக்கு வேண்டும். நம்மை ஆண்மை படைத்தவராக்கும் கல்வியே நமக்கு வேண்டும். என்னால் எந்த குறைபாட்டையும் தாங்கிக்கொள்ள முடியும். ஆனால் கோழைத்தனத்தை மட்டும் தாங்க முடியாது. ஒருவர் ஒரு அடி அடித்தால், இரண்டு மடங்கு கோபித்து பத்து அடிகள் திருப்பி அடிக்க வேண்டும். அதன் பேர்தான் ஆண்மை.

16. கோழையுடனோ அல்லது அர்த்தமற்ற அரசியலுடனோ எனக்கு எந்தவித தொடர்பும் இல்லை. ஏய்.. கோழையே...! முட்டாள்தனமாக என்ன பேசுகிறாய்? இப்படி முடியாது, முடியாது என்று அழுது அழுதுதான் இந்த நாட்டையே நீங்கள் நாசமாக்கி விட்டீர்கள். மனித முயற்சியால் முடியாதது என்ன இருக்கிறது... வீர இளைஞனே நம்பிக்கையோடு எழுந்து நில்...!

வழங்கியவர்: சுவாமி விவேகானந்தர் அவர்கள்.

வேலகையூர் பொன்னன்னா

வாழ்க்கைக்கு அத்திவாரம் இலட்சியம்..!

இலட்சியம்தான் வாழ்க்கை. இலட்சியம் இல்லா வாழ்க்கை பயிர் விளையாததோட்டம். நமது இலட்சியம் எது என நாம் நன்றாகச் சிந்தித்து, சரியான முடிவெடுத்து அந்தக் குறிக்கோள் கொண்ட இலட்சியப் பாதையில் எமது குறிக்கோளை நோக்கிய பயணமாக எமது வாழ்க்கைப்பயணத்தைச் செலுத்த வேண்டும். அந்தப் பயணம் எந்தவித இடர், தடை, துன்பம், துயரம் இடையில் ஏற்பட்டாலும் அந்தப் பயணத்தின் இலக்கில், குறிக்கோளில் எந்தவித மாற்றமோ, நெஞ்சத்தில் தழம்பலோ இலக்கில் தடுமாற்றமோ ஏற்பட இடம்கொடுக்காத பூரண நம்பிக்கை கொண்ட பயணமாக அந்த இலட்சியப் பயணம் தொடர வேண்டும்.

சொர்க்கத்துக்கு மலர் தூவியபடி வாசல்கதவு திறந்தே கிடக்கிறது. ஆனால் அங்கே எவரும் போவதைக் காணவில்லை. ஆனால் நரகத்துக்கு வாசலே இல்லை. ஆனால் அதற்கு எல்லோரும் மதில் ஏறிக் குதித்துச் சென்று கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்ற பழமொழிக்கேற்ப, நமது வாழ்க்கையில் தீய பழக்கங்களுக்கு நாம் கூடும் சில கூட்டமும், சில நண்பர்கள் சகவாசமும் தவறானவர்களின் சேர்க்கையும் இழுத்துச் சென்று விடுகிறது எனலாம்... இவைகளைத் தாண்டி நாம் நம் இலட்சியப் பணத்தைச் செலுத்தும்போது நம் கண் வழிகளை எமது இலக்கு மாறாத குறிக்கோள் கொண்ட பாதையில் செலுத்தி இடையில் ஏற்படும் தடைகளை, கஷ்டங்களை பொறுமையோடு தாண்டி நமது குறிக்கோள் கொண்ட இலட்சியப் பயணத்தை தொடர்வதாலேயே இலட்சியத்தை, இலக்கை அடைய முடியும்.

தன்னுடைய இலட்சிய உணர்வோடு, தன் திறமை மீது நம்பிக்கை வைத்து, தனக்கு அனுபவம், ஆற்றல் இல்லாத துறையிலும், மனிதன் துணிந்தால் எதையும் செய்யலாம். அதில் தொடர்ந்தால் வெற்றியும் காணலாம் என்ற சொல்லுக்கும், வார்த்தைக்கும் செயல்வடிவம் கொடுத்தவர் என்றால், நான் அறிந்த ஒரு இலட்சியவாதி, துணிவுக்காரன், வெற்றிவீரன் என்றால் எனது தேசத்தில் நான் அறிந்தவர், தினக்குரல் பத்திரிகை ஸ்தாபகர் எஸ்.பி.சாமி என்றால் மிகையாகாது. ஏன் இதை எழுதுகின்றேன்

என்றால், எவராலும் முடியாதது எதுவும் இல்லை. அதற்கு நெஞ்சத்தில் துணிவும் தன் இலட்சியத்தில் நம்பிக்கையும் இருந்தால் எதிலும் வெற்றி கொள்ளலாம் என்பதற்கே. இவரும் மலையாய் இருந்து தரையாய் வந்தும், தனது இலட்சியத்தில் நம்பிக்கையோடு புதியபாதையில் பயணித்து இன்று மீண்டும் படிக்கட்டுகளில் ஏறியவர்தான். இதுதான் இவரின் இலட்சியத்துக்குக் கிடைத்த வெற்றியாகும்.

வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற கடின உழைப்பை நாம் கைக்கொள்ள வேண்டும். அதை விரும்பி ஏற்று அனுபவித்து நம்பிக்கை கொண்ட துணிவுடன் செயல்படுத்தினால் வெற்றி பெறுவது நிச்சயம். மனித வாழ்க்கையில் சிலர் இலட்சியமின்றி, கொள்கையின்றி, குறிக்கோளின்றி, சிரமமின்றி முன்னேறிவிட முயற்சிக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கும் சிலவேளைகளில் சந்தர்ப்பங்களும் திருப்புமுனைகளும் கிடைத்துவிடுகின்றன. ஆனால் இது இலட்சியம் தந்த வெற்றியல்ல. இதற்குப் பெயர்தான் அதிர்ஷ்டம் என்பது. இந்த வாழ்க்கை நிலைத்ததாய், வீழ்ந்தால் மீண்டும் எழுந்ததாய் சரித்திரமே இல்லை. இது நிலையற்ற வாழ்க்கை. நிம்மதியற்ற வாழ்க்கை. கடந்து போன காலத்தை நினைத்துக் கொண்டு நிகழ்காலத்தை கற்பனையில் தேடிக்கொண்டு வாழும் வாழ்க்கைதான் இந்த வாழ்க்கை.

நாம் நமக்கென ஒரு வாழ்க்கையை நம்பிக்கையோடு தேர்வுசெய்து அதற்கான திட்டத்தைப் போட்டு இலட்சியக் குறிக்கோளோடு வாழ்க்கைக்கு உறுதியோடு போராடுவோமே யானால் நமது வாழ்க்கைத்தேர்வில் நிச்சயம் வெற்றி பெற்றவர்கள் ஆகிவிடுவோம். இலட்சியம் என்பது நமது தலைவிதியை நிர்ணயம் செய்யும் ஒன்றல்ல. அது நாமாக ஏற்படுத்தும் ஒரு வாழ்க்கைப் பாதையாகும். இலட்சியம் என்பது நாம் உடனடியாகப் பணம் சம்பாதிக்க ஏற்படுத்தும் பாதையல்ல. நம்மை நாம் நமது வாழ்க்கையில் உறுதியாகப் பயணிக்க கடடும் படிக்கட்டுகளோ யாகும் என்றுதான் நான் நினைக்கின்றேன்.

ஒரே ஒரு பாதையையோ கருத்தையோ இலட்சியமாக நீங்கள் உங்களுக்குள் உறுதிசெய்து கொள்ளுங்கள். அதைப் பற்றியே தினம் தினம் சிந்தியுங்கள். அதையே உங்கள் வாழ்வாகத்

தேர்வு செய்யுங்கள். தீர்மானம் செய்யுங்கள். உங்கள் மூளையை, மூளை நரம்புகளை - ஏன், உங்கள் உடம்பின் அனைத்து அவயவங்களையும் உங்கள் இலட்சியத்துக்காகச் செயல்படுத்துங்கள். மற்றைய எல்லா வழிகளையும் கருத்துக்களையும் ஒதுக்கி விடுங்கள். வெற்றி உங்களைத் தேடி ஓடிவரும் என்கிறார் சுவாமி விவேகானந்தர். மற்றவர் வாழ்வைக்கண்டு பொறாமைப்படாமல், அவரைவிட மேலே வரவேண்டும் என ஆணவம் கொள்ளாமல், மற்றவரைப் போல நானும் வரலாம் என எண்ணி அந்தப் பாதையைத் தேடிச் செயல்படுவதே மனிதப் பண்பு என எண்ணிச் செயல்பட்டால் நாளை நீயும் ஒரு இலட்சியவாதி ஆகலாம்; அத்திவாரம் பலம் கொண்ட வாழ்க்கைக்கு சொந்தக்காரன் ஆகலாம் என்பது எனது நம்பிக்கை.

வாழ்வின் முன்னேற்றப் பாதைக்கு முந்துக்கள்....

என் இனிய நெஞ்சங்களே...!

உங்களோடு நான்...!

விர்ஜில் என்ற ரோமானிய கவிஞர் ஒரு படகுப்போட்டியில் வெற்றி பெற்ற அணியின் வெற்றி பற்றி பாராட்டிப் பேசுகையில் சொன்னார். நீங்கள் வெற்றி பெற்று விட்டீர்கள். வாழ்த்துகின்றேன். ஆனால் அதற்கு ஒருவர்தான் உதவி செய்தார். அவர் எவர் என்று உங்களுக்குத் தெரியாது. எனக்குத் தெரியும். அவர் வேறு யாரும் இல்லை. அவர் உங்கள் ஒவ்வொருவர் இதயத்துக்குள் குடியிருந்த நாங்கள் வெல்லுவோம், வெல்லணும் என்ற நம்பிக்கையும், நினைப்பும், வைராக்கியமும், துணிவும்தான் உங்களை வெல்ல வைத்துள்ளது என்றார்.

இதைக் கேட்கும்போது ஒவ்வொரு மனிதனுக்குள்ளும் ஒரு தன்னம்பிக்கை எழுந்தால், துணிவு பிறந்தால், எந்த மனிதனாலும் இயலாத காரியம் எதுவும் இல்லை என்றே ஆகிவிடும். மனிதர் அனைவரும் இதயத்தில் நம்பிக்கை கொண்டவர்கள்தான். ஆனால் நம்பிக்கையோடு கலந்த துணியை வளர்த்துக் கொண்டு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது துணிவோடு செயல்பட்டால் வெற்றி பெற முடியும் என்ற பெரிய கருத்து அவர் வார்த்தையில் தொக்கி நிற்கின்றது.

வாய்ப்பு என்ற கதவைத் திறக்க பொன்னான சாவி நாம் சிந்திப்பதே. இதற்குக் காரணம் நமது சிந்தனையை செயலாகும். செயலே பழக்கமாகும். நல்ல பழக்கமே வாழ்வில் வெற்றியைத் தரும். அதனால் உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு மற்ற செல்வங்களை எல்லாம் சேர்ப்பதை விட நல்ல சிந்தனை ஆற்றல், துணிவான செயல்பாட்டைக் கொடுத்தாலே போதுமானது.

நீங்கள் எண்ணிய அளவு வெற்றி கிடைக்கவில்லை. அதே சமயம் இன்னொருவனால் அது முடிகிறது என்றால் உங்கள் சிந்தனையின் பலமும் செயல்பாட்டின் வேகமும் குறைவாக உள்ளது என்பதே காரணம். சிந்தனையின் பலம் குறைய காரணம் தோற்று விடுவேனா, நஷ்டப்பட்டு விடுவேனா, ஏமாந்து விடுவேனா என்ற இதயத்து பயமே காரணமாகும். சிந்தனை பலம் கொண்டவன்

தோல்வி என்ற சொல்லையே அறியாதவன்; நம்பிக்கையை மூலதனமாக்கி துணியை பாலமாக்கி தோல்வியைப் படிக்கட்டாக்கியவன். அவனே வெற்றியின் பங்காளி; சாதனையின் சொந்தக் காரன்.

தோல்வி குறித்த சிந்தனை தவறானது. தோல்வி என்ற சொல் மறந்த சிந்தனை என்பதாகும்... நீ உன்னை நம்பு. உனக்குள் உள்ள உன் திறமையை நம்பு. உன்னால் முடியும் என நம்பு. மொத்தத்தில் உன்னையே நீ பூரணமாக நம்பு. உன்னால் எதையும் வெல்ல முடியும். உன்னால் எதையும் சாதிக்க முடியும். இதைத் தான் அன்று கிரேக்க நாட்டு மாமேதை சாக்கிரடமிஸ் சொன்னான். உன்னை நீ நம்பு. உன் உள்ளத்தை நம்பு. உனக்குக் கிடைப்பது வாழ்க்கையில் வெற்றியே என்றான்.

உறங்கச் செல்லும் முன்னும் பின்னும் உங்கள் ஆழ் மனத்துக்குள் நம்பிக்கையை, துணியைப் போன்ற வெற்றிச் சிந்தனையை நிறையுங்கள். இதைத்தான் மனோதத்துவ நிபுணர்கள் சுயக்கருத்தேற்றம் (ஆட்டோ சஜசன்) என்கின்றார்கள். சிந்தனை மட்டும் வெற்றியைத் தந்துவிடாது. உங்கள் நம்பிக்கை நிறைந்த செயல்வடிவமும் செயல்திறனும் சரிபாதியாக்கிச் செயல்படுவதே வெற்றிப் பாதையாகும்.

சிந்தனை தருவது சிறப்பியல்பே
நிந்தனை போக்கும் மரபியலே

வேலகையூர் யொகின்னையா

வாழ்வோம் வளம் பெறுவோம்

வாழ்க்கையை வாழ மனம் தான் முக்கியம். நம்முடைய மனம் செம்மையாக இருப்பின் மற்றவை இல்லாவிட்டாலும் இன்பமாக வாழலாம். முதலில் நாம் நமது மனத்தை பக்குவப்படுத்திக் கொண்டால் போதும். பளிங்குக் கண்ணாடி போல வாழலாம். பண்புள்ள வாழ்க்கையை பலருக்கு வழிகாட்டியாக வாழ்ந்து காட்டலாம். நாம் மறுபடியும் இந்த உலகத்தில் வாழமாட்டோம் என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு கல்லில் செதுக்கிய சிலையாய் என்றும் அழியாவண்ணம் இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு எல்லார் இதயத்திலும் நிலைத்துநிற்க, ஒங்காரமாய் ஒலிக்கும் படி செய்து, பிறந்தது வாழ்வதற்கே என்ற உண்மையை உணரச்செய்து எல்லாம் ஏற்றும்பெறும் வகையில் ஏணிப்படியாக ஏற்றிவிட்டு நாமும் நல்லமுறையில் வாழ்ந்து வழிகாட்டியாய் அமைந்து, பிறந்தது வாழ்வதற்கே என்ற உண்மையை உலகுக்கு உணர்த்துபவனே மனிதன் என்போம். வழிகாட்டி என்போம்.

எடரிக்கன் பேக்கர் ஓர் எடுத்துக்காட்டு

எடரிக்கன் பேக்கர் ஒரு மோட்டார் கொம்பனியில் வேலை பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசை கொண்டார். பல மோட்டார் கொம்பனிக்கு சென்று வேலை கேட்டார். ஆனால் நிர்வாகிகள் வேலை இல்லை என்று கூறி திருப்பி விட்டனர். ஆனால் அவர் ஒவ்வொரு நாளும் அந்த கொம்பனிகளுக்கு சென்று வேலை தரும்படி கெஞ்சி நின்றார். ஒரு முறை அல்ல. இரண்டு முறை அல்ல. பதினெட்டு முறை போய் கெஞ்சியும் வேலை இல்லை. வெளியே போ என்ற வார்த்தைகளே பதிலாகக் கிடைத்தன. இறுதியாக அந்த ஒரு தொழிற்சாலையின் முகாமையாளரைக்கண்டு சொன்னார் எடரிக்கன். 'ஐயா, இந்த இடம் எல்லாம் மிகவும் அசுத்தமாக இருக்கிறது, நான் நாளைக் காலையில் வந்து சுத்தம் செய்துவிடப் போகிறேன். தங்களின் ஆயுதங்களைத் தீட்டிவைத்து விடப் போகிறேன். தாங்கள் சொல்லும் வேலை எதுவானாலும் செய்கின்றேன்' என்றார்.

சம்பளம் பற்றி ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை எடரிக்கன். அவர் விரும்பியதெல்லாம் தன் வாழ்க்கையை ஆரம்பிப்பதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் போதும், மற்றதை பின் பார்ப்போம் என்பதே. முகாமையாளரும் சரி எனக் கூறிவிட, மகிழ்ச்சியுடன்

வீடு சென்ற எட்ரிக்கன் பேக்கர், மறுநாள் காலையில் இருந்து அந்தத் தொழிற்சாலைக்குச் சென்று தம் கடமைகளைத் தவறாது செய்து வந்தார். இவரது வேலைத்திறனும் பொறுமையும் அங்கு எல்லோரையும் கவர்ந்தது. அதனால் எட்ரிக்கன் அவர்களுக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பதவி உயர்வு கிடைத்தது. எட்ரிக்கனிடம் சொன்னால், எந்த வேலையையும் முடித்து விடுவார் என்ற நம்பிக்கையும் வளர்ந்தது. அதன் பயன் அந்தத் தொழிற்சாலைக்கு முகாமையாளரானார். வேலை கேட்டு இலலை என்று சொன்னதினால், திரும்பிப் போகாமலும், போனாலும் கிடைக்காது என்றும் முடிவெடுத்து முயற்சியைக் கைவிட்டிருந்தால் இவர் இப்படி ஒரு உயர்வான பதவியில் விரும்பிய வேலை கிடைத்திருக்குமா? தொடர்ந்து பல முறை முயற்சித்ததாலும், நம்பிக்கையுடன் விடாமுயற்சியுடன் செயல்பட்டதாலுமே எட்ரிக்கன் பேக்கர் தனக்குப் பிடித்தமான நினைத்ததைச் செய்து முடித்தார். வேலை பெற்றார். வாய்ப்பு கிடைத்தால் போதும் எந்த வேலை என்றாலும் செய்யலாம் என்று நம்பிக்கையோடு செயல்பட்டதினால்தானே வெற்றி பெற்றார். இவர் கீழ்த்தரமான வேலை என்று விட்டிருந்தால் முகாமையாளராக வந்திருக்க முடியுமா?

வாழவே முடியவில்லை, என்ன செய்வதென்று எண்ணிக் கொண்டு முயற்சி செய்யாது இருந்தால் வாழ முடியாது என்பதை உணர்ந்து, எந்த வேலை என்றாலும் செய்யலாம், எமக்குத் தேவை வாழ்க்கைக்கு பணம் என சிந்தித்து முயற்சி செய்து கிடைத்த வேலையில் திறம்படச் செய்து, மற்றவரிடம் நற்பெயரைப் பெற்றால் நமது வாழ்க்கையில் உயர்வடையலாம் என்று உள்ளம் உணர்ந்தால் இதுவே உயர்வான இலட்சியம். தொழிலில் எந்த பேதமும் இல்லை. மனித முயற்சியே மகத்துவமாகின்றது. எட்ரிக்கன் தான் செய்யப்போவது கீழ்த்தரமான வேலை என விட்டிருந்தால் இன்று முகாமையாளராகி நிர்வாகியாக முடியுமா...!? இது நமது வாழ்க்கைக்கு நல்ல பாடம். எல்லாம் தலைவிதி, கடவுள் செயல் என்று சொன்னபடி செயல்படாது, முயற்சி செய்யாது வாழாவெட்டியாக வீட்டில் இருந்தால் மனிதன் தன் வாழ்க்கைப் பயணத்தை வெற்றி கொள்ள முடியாது. தெய்வத்தால் ஆகாதெனினும் முயற்சி தன் மெய்வருந்தக் கூலி தரும் என்ற பொய்யாமறைப்புலவன் வள்ளுவனின் பொய்யாமறைக்கூற்றே விடை பகரும்.

தன்னம்பிக்கை

1. தன்னம்பிக்கை கொண்டிருந்த ஒருசிலருடைய வரலாறே உலக சரித்திரமாகும்.

2. உன்னை நீ பலவீனன் என்று நினைத்துக்கொள்வது மிகப்பெரிய பாவம். உன்னை விட உயர்ந்தவர்கள் யாரும் இல்லை. பிரம்மமே நீ என்பதைத் தெரிந்து கொள்.

3. முன்வினை அது இது என்பதை எல்லாம் தூக்கி எறிந்து விடு. முற்பிறவியின் வினைப்பயனால் நீ இந்தப் பிறவியை எடுத்திருப்பது உண்மையானதல்ல. நல்ல செயல்களைச் செய்வதன் மூலம் முற்பிறவியின் தீய பலன்களை அழித்து இந்தப் பிறவியிலே நீ ஏன் ஜீவன் முக்தனாகக் கூடாது...!? விடுதலை அல்லது ஆத்மஞானம் உன் கைகளிலேதான் இருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்.

4. உன்னிடம் அளவற்ற நம்பிக்கையை வளர்த்துக்கொள். பின் அந்த நம்பிக்கையை நாட்டுக்கு வழங்கு.

5. இளைஞர்களே! எனது நம்பிக்கை எல்லாம் உங்களிடமே தான் இருக்கிறது. நமது தாய்த் திருநாட்டின் அறைகூவலுக்குச் செவி சாயப்பீர்களா!? உங்களுக்கு என்னிடம் நம்பிக்கை இருக்குமானால், என்னை நம்புவதற்குரிய தைரியம் இருக்குமானால், ஒளிமயமான எதிர்காலம் உங்களுக்குக் காத்திருக்கின்றது என்பேன். எதற்கும் கலங்காத நம்பிக்கை, எதற்கும் தளராத தன்னம்பிக்கை வேண்டும். சிறுவனாக இருக்கும்போது அப்படியான தன்னம்பிக்கை என்னிடம் இருந்தது. உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் உங்கள் மீது, உங்கள் செயல்களின்மீது தளராத நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும். அளப்பரிய ஆற்றல் உங்கள் ஒவ்வொருவரின் ஆன்மாவிலும் அடங்கி உள்ளது என்பது உங்கள் உள்ளத்து நம்பிக்கையில் இருந்தே எழுந்தாக வேண்டும்.

பொறாமை கூடாது

1. அடிமைகள் எல்லாருக்கும் பெரிய சனியனாய் இருப்பது பொறாமையேயாகும். நமது நாட்டை, இனத்தைப் பீடித்த சனியனும் இதுவேதான். எப்போது பொறாமையை விலக்குகின்றீர்களோ

இதுவரையும் நீங்கள் செய்யாத மகத்தான காரியங்களைச் செய்து முடிப்பீர்கள்.

2. காலம் காலமாக நாம் பயங்கரமான பொறாமையால் தீர்ந்து போய் இருக்கிறோம். எப்போதும் மற்றவர்கள் மீது பொறாமை பட்டபடி இருக்கின்றோம். இந்த மனிதனுக்கு ஏன் அதிக முக்கியத்துவம், இவன் என்ன செய்தான், எனக்கு ஏன் இல்லை, கிடைக்கவில்லை என்றே நினைக்கின்றோம். இங்கேதான் நம் நினைப்பில் தவறு உள்ளது. பொறாமையையும், ஆணவத்தையும் தள்ளி விட்டு மற்றவர்களுக்காகக் கூடி உழைக்க கற்றுக்கொள்ள மறந்து விடுகின்றோம் அல்லது மறுத்து விடுகின்றோம். நமது நாட்டுக்கு அவசியத் தேவையானது இதுவே ஆகும்.!

3. நம் தேசத்தில் மூன்று பேரோ ஐந்து பேரோ சேர்ந்து வாழ முடிவதில்லை. ஒருசில நிமிடங்களுக்குக்கூட ஒற்றுமையுடன் செயல்பட முடிவதில்லை. ஒவ்வொருவரும் பட்டம் பதவிக்காகப் போட்டி இடுகின்றோம். இதனால் நாளடைவில் அந்த இயக்கமே பாழடைந்து விடுகின்றது. கடவுளே...! பொறாமைப்பாதிருக்க எப்போது தான் நாங்கள் கற்றுக் கொள்ளப் போகின்றோமோ!

4. ஒரு அடிமையின் நெற்றியில் இயற்கை எப்போதும் இடம் குறியாகிய பொறாமை என்ற மாசைத் துடைத்து விடுவோமாக. ஒருவரிடமும் பொறாமை கொள்ளாது இருப்போமாக.

5. பகை, பொறாமை ஆகியவற்றை நீ வெளியிட்டால் அவை வட்டியும் முதலுமாக மீண்டும் உன்னிடமே திரும்பி வந்து சேர்ந்து விடும். வேறு எந்த சக்தியாலும் அதைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. ஒரு முறை அதை நீ இயங்கும்படி செய்து விட்டால் அதனால் வரும் விளைவையும் நீ ஏற்றே ஆக வேண்டும். இதை நீ நினைவில் வைத்துக் கொண்டால் தீய செயல்களை நீ செய்வதை அது தானாகவே தடுத்து நிறுத்தும்.

6. முதலில் நாம் வழிபடவேண்டிய தெய்வங்கள் நமது தேச மக்களேயாவர். ஒருவரிடம் ஒருவர் பொறாமை கொண்டு ஒருவரோடொவர் சண்டையிடுவதற்கு பதிலாக ஒருவரை ஒருவர் நேசிப்போமாக.

நமது நாட்டின் வீழ்ச்சி

1. நமது நாட்டின் மக்கள் தன்னம்பிக்கையை இழந்து. வாழத்தொடங்கிய பின்புதான் வீழ்ச்சியும் குறையும் ஏற்பட்டன எனலாம். நான் உலகம்பூரா சுற்றி இருக்கின்றேன். ஏனைய நாட்டு மக்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, எமது நாட்டு மக்கள் செயலற்ற தன்மையில் அழுந்திக் கிடப்பதைக் காண முடிகின்றது. வெளியிலே சாத்வீகத் தோற்றம். உள்ளே பார்த்தாலோ கல்லைப்போன்ற, மரத்தைப் போன்ற செயலற்ற தன்மையில் கிடக்கின்றனர்.

2. இந்தியா வீழ்ச்சியுற்றதுக்குக் குறுகிய புத்தியும் பொறாமை யும் காரணமாகின்றது. பண்டைய பெருமையை எமது நாடு இழந்ததற்கு இவையே காரணம். இக்குறுகிய புத்தியை வேரோடு களையாதவரையில் ஒருபோதும் எமக்கு மேன்மை என்பது கிடையாது எனலாம்.

3. நாமும் ஒன்றும் செய்வதில்லை. ஏதாவது செய்தவனையும் எள்ளி நகையாடி ஏளனம் செய்யாமல் இருப்பதும் இல்லை. நம்நாட்டை, நம் சுதந்திரத்தை இழந்ததற்கு, நம்மிடையே இந்த நிலையும், நாம் ஏற்படுத்த மறந்த ஒற்றுமையுமே காரணம்.

சொல்லியவர்

சுவாமி விவேகானந்தர் அவர்கள்

சிவபெருமானும் திருநீறும்

கங்காளன் பூசும் கவசத் திருநீற்றை
மங்காமற் பூசி மகிழ்வாரே யாமாகில்
தங்கா வினைகளும் சாரும் சிவகதி
சிங்காரமான திருவடி சேர்வரே... என்றார் திருமூலர்

நாயன்மார்கள் சிவனருளால் விபூதியின் அருமை பெருமை மகிமை பற்றியும், திருநீற்றணிந்த முழுமுதல் கடவுளைப் பற்றியும் பாடிவைத்துள்ளார்கள். திருஞான சம்பந்தர் திருநீற்றுப் பதிகத்தில் மந்திரம், சுந்தரம், தந்திரம், சத்தியம் ஆவது நீறு முக்தி பக்தி சித்தி தருவது நீறு. காண பூ, பேச, இனியது நீறு என்றும், வேறு பாடல்களில் நீறு மெய் பூசி நிறை சடை, தாழ நெற்றிக் கண்ணால் உற்று நோக்கி நீறு சேர்வதோர் மேனியர், கூறு சேர்வதோர் கோலமாய் உருவளர், பவளமேனி ஒளி நீற்றணிந்து உமையோடும்...பொடிகொள் மெனியர் புவியதன் அரையினர். வெந்த சாம்பல் விரையெனப் பூசியே. எம் பெருமான் அணிந்த நீறு கொண்டார் இடர்களையாய் ஏறுகந்தீர். இடுகாடேறி ஆடி வெண்ணீறு உகந்தீர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருநாவுக்கரசர் நடராசப்பெருமான் வடிவத்தை குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயின் குமிண் சிரிப்பும், பனித்த சடையும் பவளம் போல் மேனியிற் பால் வெண்ணீறும் இனித்தமுடைய எடுத்த பொற்பாதமும் காணப் பெற்றால் மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதோ இந்த மானிலத்தே என்கிறார். மேலும் அவர் சிவனையும் அவரின் நாமம் விளங்கும் திருநீற்றையும் பற்றிக் கூறுகையில் நீறுமெய் பூசவல்லான் மெய்யெல்லாம் வெண்ணீறு சன்னித்த மேனியான் வெந்த நீறு அருங்கலம் விரதிகட்கு பொடியேறு திருமேனி பொலிந்து தோன்றும் என்கின்றார்.

மெய்சேரப் பால் வெண்ணீராட போற்றி...! நீறேறு மேனி உடையாய் போற்றி, முழுநீறு சன்னித்த மூர்த்தி போற்றி...! ஒரு திருத்தாண்டவத்தில் திருக்கோவில் இல்லாத திருவிலூரும்...! திருவெண்ணீறு அணியாத திருவிலூரும் பரக்கோடிப் பத்திமையான் பாடா ஊரும், பாங்கினோடு பலதளிகள் இல்லா ஊரும், விருப்போடு வெண்சங்கம் ஊதா ஊரும், விதானமும் வெண்கொடியும் இல்லா ஊரும். அவை எல்லாம் ஊரல்ல, அடவிக் காடே என்கின்றார். இன்னொரு பாடலில் அவர், திருநாமம் ஐந்தெழுத்தும் செப்பாராகில்.

என தொடர்ந்து அருநோய்கள் கெட வெண்ணீறு அணியார் ஆகில் அனியற்றார் பிறந்தவாறு ஏதோ என்னில் மருகிச் சென்று பெரு நோய்கள் மிகவலிய பெயர்த்துச் செத்துப் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின்றாரே என்று தன் பாடலின் மூலம் திருநீற்றின் அருமை பெருமை பற்றி மிகவும் சிறப்பாகச் சொல்லி இருக்கின்றார் என நம்பலாம்.

அதுமட்டும் இல்லாமல் மேலும் அவர் சொல்லுகையில், தூநீறு மெய்கனிந்த சோதி போற்றி...நெய்சேரப் பால் வெண்ணீறு ஆடிபோற்றி... நீறு ஏறு உடையாய் போற்றி... முழுநீறு சனித்த மூர்த்தி போற்றி என்று சிவபெருமானுக்கும் திருநீற்றுக்கும் சைவமதத்துக்கும் உள்ள நெருங்கிய உறவை படம் பிடித்துக் காட்டி உள்ளார். இவர் இப்படிச் சொல்ல, சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் எல்லா நாயன்மார்களுக்கும் அடியேன் என்று பாடியபோது, முழு நீறு பூசிய முனிவற்கும் அடியேன் என்கின்றார். அத்தோடு நீறு தாங்கிய திருநுதலானை வெளிநீர்த் தொழுவேன் என்கின்றார்.

ஒருபடி மேலே சென்று, மாணிக்கவாசகரோ திருச்சாழலில் பூசுவதும் வெண்ணீறு புண்பதுவும் பொங்கரவம் என்ற பாடலின் மூலம் திருநீற்றுக்கு பெருமை சேர்ப்பதோடு, நீறொடு தோன்றும் வல்லோன் போற்றி, வேத மொழியார் வெண்ணீற்றார் செம்பொன் மேனியார் போற்றி என்று சிவனை தன் பாடலில் போற்றி பாடல் தொடர்கின்றார்... சேக்கிழார் சுவாமிகளோ நற்றமிழ் வேந்தனும் உயர்ந்து வெற்றி கொள் திருநீற்று ஒளியினால் விளங்கும் மேன்மையும் படைத்தள விளங்கு வெண்ணீறு பரப்பினர் வெண்ணீறு என்று தன் பாடலில் வெண்ணீற்றின் மகிமையையும் அதன் அருள்தன்மையையும் விளங்க வைக்கின்றார்.

சைவ வினாவிடையில் ஆறுமுகநாவலர் சிவபெருமானின் சிவ சின்னங்கள் விபூதியும் உத்திராட்சமும் என்றும், விபூதி பசுவின் சாணத்தை அக்கினியினாலே தகித்ததே உண்மையான பரிசுத்தமான வெண்ணீறு என்பதும் நாம் அறிந்ததே. அதற்கு செயல்வடிவம் கொடுப்பது சாலச்சிறந்தது. அதுவே உண்மை சைவபக்தனின் புனித கடமை எனவும், கிடைக்காதவர்களுக்கு கிடைக்கச் செய்வதும் பெரும் கோடி புண்ணியமாகும் என்கின்றார்கள் ஆன்மீகத் தொண்டர்கள்

ஓம் சிவாய நம...! ஓம் சிவாய நம...!! ஓம் சிவாய நம...!!!

படித்தேன்... பசீர்கின்றேன் தெய்வங்களுக்கு சமமானவர்கள்... முதுமைகொண்ட முதியவர்கள்...!

உறவுகளே...! இது உங்கள் நெஞ்சைத் தொடுமா...!? சுடுமா...!?

பெற்றோர்கள் காலச்சக்கரத்தின் கடமைகளை முடித்து விட்டு, காலதேவனின் கட்டளைக்காய் காத்திருக்கும் மனித தெய்வங்கள். சிறுவர்கள் என்னவென்று தெரியாத உலகில் எதையோ சாதிப்பதற்காகக் காத்திருக்கும் மொட்டுக்கள்... இன்று இவர்களின் நாள். அடிக்கடி உலகம் மறந்து போகின்ற மானிடங்களை நினைப்பதற்காகவே இந்த மானிட நினைப்பு தினங்கள். இவர்கள் விடயத்தில் உலகம் என்ன மறந்தது என நீங்கள் கேட்கலாம். அதுதான் இவர்களும் மனிதர்கள் என்பதைத்தான் உலகம் மறந்து விட்டது என்பதே உண்மையாகும்.

சிறுவர்களின் உரிமைகள் மறுக்கப்படுவது குறித்தும் அவர்களின் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுவதன் அவசியம் குறித்தும் இன்று அதிகம்பேர் கதைக்கின்றார்கள். அதனால் நான் அவர்கள் பற்றி அதிகம் கதைக்காது விட்டுவிட்டு இன்னும் மற்றவர்களினால் சிந்திக்கப்படாத, செயல்படுத்தப்படாத சில ஜீவன்கள் பற்றி உங்கள் நெஞ்சோடு பேச விழைகின்றேன்.

முதிய மனிதர்கள், வயதானவர்கள், உலக ஆசாபாசங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள், சடப்பொருள்களாகத்தான் நாம் அனைவரும் இவர்களை ஒரு கணக்குப் போட்டு வைத்திருக்கின்றோம். எந்தத் தேவையும் அற்றவர்களாய், எதற்கும் தேவை அற்றவர்களாய்த் தான் நாம் கணக்குப் போட்டு அவர்களுக்கு ஒரு கோடு கிழித்து வைத்திருக்கின்றோம். நாளும் பொழுதும் எம்மை தோளில் போட்டு வளர்த்தவர்களையும் அவர்களின் உடைமைகளையும் ஒரு தோல்பைக்குள் முடக்கி வைத்துள்ளோம். வீட்டுப்படியேறி விறாந்தை தாண்டி ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நாலென அறைகள் தாண்டி ஐந்தாவது அறைக்குள் ஒரு மூலையில் முனகல் கேட்கும். உற்றுநோக்கினால் ஒரு உருவம் தெரியும். உலர்ந்த தோல்,

ஒட்டிய உடலுடன் கண்களைச் சுருக்கி கனதியாய் நோக்கிவிட்டு சோர்ந்த உடல் சரிந்து அவ்வுருவம் உறக்கம் கொள்ளப்பார்க்கும்.

என்ன, வர்ணனையாய்ப் போகிறதே என்று எண்ணுகின் நீர்களா...? இல்லை; முதியவர்களைக் கொண்ட தம் தமிழ்த் தேசியக் குடிகளின் ஒவ்வொரு நூறு வீடுகளில் எழுபது வீதமான வீடுகளில் இதுதான் நிலைமை. தன் இளமைக் காலத்து இரத்தத்தை வியர்வையாய் சிந்தி தன் சந்ததி சகதியை மிதிக்காது வாழ வைத்த பெற்றோருக்கு அவர்கள் வயது முதிர்ந்ததும் அவர்கள் தமது சிறுகளாய் எண்ணி வளர்த்த பிள்ளைகள் கொடுக்கும் பரிசு இது தான். உலகின் கண்களுக்குத் தெரியாமல், இல்லை, ஏன் - உறவினர் களின் கண்களுக்குக் கூட தெரியாமல் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற இந்த மனிதர்களைப் பற்றித்தான் நான் உங்களோடு இப்போது பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன். சிந்திப்பீர்களா...? செயல்படுவீர்களா...!?

எம் ஈழ தேசத்தில் மனிதநேயம் கொண்ட புத்திஜீவிகள் வாழும் யாழ்ப்பாணத்தின் நிலைமை என்ன...? படித்துப்பார்ப்பீர்களா மறுபக்கம். பிள்ளை படித்து பெரியவனாகி பட்டம் வாங்கி பரதேசம் போவான். அகதி என்ற பெயரில் அப்பா கொடுத்த பணத்தில் அரச வாழ்க்கை வாழ்வான். இங்கே இந்தக் கிழடுகள் பிள்ளைக்காய் கட்டிய வீட்டை கட்டிக்காத்துக்கொண்டு காவல்காக்கும் நாய்களாய், புதையல் பேணும் பேய்களாய் ஆவி பிரியும் முன்னம் ஆஸ்தியை பிள்ளையிற்ற குடுத்திட வேணும் என்ற கனவுகளோடு... பத்திரிகைகளில் செய்தி வரும்- “தனிமையில் இருந்த மூதாட்டி கொலை, நகைகள் அபகரிப்பு.” “வயோதிபர் கிணற்றில் விழுந்து கிடந்தார்.” கொள்ளி வைக்கக்கூட ஒரு பிள்ளை இங்கு இல்லை. வலிகாமம் பகுதியில் சம்பத்தில் ஒரு சம்பவம் நடந்தது. தகப்பன் இறந்து போனார். ஜேர்மனியிலுள்ள மகனுக்கு அறிவித்தார்கள் - ‘அப்பா இறந்து விட்டார். கொள்ளி வைக்க ஒரு பிள்ளையும் இங்கு இல்லை. நீங்கள் வாருங்கள்’ என்று. மகன் டெலிபோனில் பதில் சொன்னார். யாழ்ப்பாணம் இன்னும் முன்னேறவில்லையே? இன்னும் கொள்ளிவைச்சுக் கொண்டிருக்கிறியள்! காசனுப்பி விடுகிறேன். பொடியை கொழும்புக்கு கொண்டு வந்து மெசினில் குடுத்து எரியுங்கோ. வடிவா எல்லாத்தையும் வீடியோ எடுத்து

எனக்கு அனுப்புங்கோ.’ இது கதையில்லை, உண்மை. தன் இரத்தத்தால் உயிர் கொடுத்த தந்தையை, தன் இரத்தத்தை ஊனாக்கி உடல் வளர்த்த அன்னையை, அருகிருந்து பார்த்து, அவர்தம் உயிர் பிரியும் வேளை உடனிருந்து உருகாத மனமுடைய மனிதன் ஒரு நல்ல மகளாக அல்லது மகனாக இருக்கமுடியுமா?

மல்லாகம் பகுதியில் ஒரு சம்பவம். 18 வருடம் வெளிநாட்டிலிருந்துவிட்டு வந்த ஒரு மகனை தாய் கேட்டாள்: “என்ர பேரப் பிள்ளைகளைப் பார்க்க ஆசையாய் கிடக்கு. கூட்டிக்கொண்டு போவன் மேனை.”

அவர் சொன்னார். “இனி இவவுக்கு இந்த வயதில் அங்கென்ன வேலை?” இந்த மனிதர்களின் சிந்தனைகளைப் பாருங்கள். முதியவர் களுக்கு எதுவும் தேவையில்லை, எந்த உணர்வுக்கும் அவசிய மில்லை என்று நினைக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்களுக்கும் ஆசைகள் உண்டு, உணர்ச்சிகள் உண்டு. தாம் புறக்கணிக்கப் படுவதைக் கண்டு அவர்கள் மனம் வெதும்புகிறார்கள். உள்ளத்தால் அழுகிறார்கள். தமது கருத்துக்களை தம் பிள்ளை கேட்க வேண்டும்; குடும்ப நடவடிக்கைகளில் தம்மையும் பங்கெடுக்க வாய்ப்பளிக்க வேண்டும்; தம்மை தமது அடுத்த தலைமுறை மதிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணங்கள் அவர்களிடமுண்டு. இவைகள் ஈடேறாத போது அவர்கள் மனம் உடைந்து போகிறார்கள். இதனால் பலர் முடங்கிப் போகிறார்கள். சிலர் முரண்படுகிறார்கள். இதற்கு நம்ம வர் கொடுக்கும் விளக்கம் “அறனை பெயர்ந்து போச்சது அதுதான் இப்படி.”

இன்றைய பிள்ளைகள் தம்மைச் சுமந்தவரை தாம் சுமப்பது பாரமென நினைக்கிறார்கள். அவர்களில் பலர் தம் முதிர்ந்த பெற்றோரை விடுதிகளிலும் சிலர் வீதிகளிலும் தள்ளி விடுகிறார்கள். பெரும்பாலானோர் மூலையில் இருத்தி மூன்று நேரம் உணவளிக்கிறார்கள்.

மூன்று வேளை கிடைக்கும் உணவு அவர்கள் மூச்சு விட போதுமானதாக இருக்கலாம். அவர்தம் உணர்வுகளுக்கு வடிகாலாக அமையாது. முதியோர் இல்லங்களில் பெற்றோரை விட்டுவிட்டு மாதா மாதம் பணம் கொடுக்கும் பிள்ளைகளுமுண்டு. “வடிவா

காசு கொடுத்து கவனிக்கிறம்தானே” என்பது அவர்கள் கணக்கு. ஆனால், பிணக்கு இதுவல்ல. அவர்களின் உள்ளத்தின் ஓசைகள் கேட்கப்படுகின்றனவா? தள்ளாத வயதில் எழும் சின்னச் சின்ன ஓசைகள் நிறைவேற்றப்படுகின்றனவா? என்பதுதான். நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளரும் வாழ்க்கை அல்ல. இவர்கள் வாழ்வு. காலச் சுழற்சியில் கடைசி மணித்துளிக்காய் காத்திருக்கும் கணங்கள் இவர்களுடைய வாழ்வு. இன்றிவர் நோவுக்கு மருந்திடாது, மறைந்த பின்பு அழுது புலம்பியென்ன? ஆண்டுத்திவசம் செய்தென்ன?

இலங்கைத் தீவிலே எண்ணிக்கை அடிப்படையில் நோக்காது, ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் நோக்கினால் படித்த சமூகம் என தம்மை மார்தட்டிக் கொள்ளும் தமிழ்ச் சமூகத்தில்தான் முதியவர்கள் அதிகளவில் அல்லற்படுத்தப்படுகிறார்கள்; அடக்கு முறைக்குட்படுத்தப்படுகிறார்கள்.

முதியவர்கள் பற்றி ஆய்வு செய்யும் விஞ்ஞானிகள், நிபுணர்கள் கூறும் கருத்து என்னவெனில், ஒரு குறிப்பிட்ட வயதைக் கடந்து முதிய கோலமடைந்த மனிதன் மீண்டும் குழந்தைகளின் நிலைக்கே திரும்புகிறான். அங்கே அவன் எண்ணங்கள், சிந்தனைகள் ஒரு குழந்தையிடமுள்ளதைப் போல பிடிவாதமுடையதாய், தன்னை மற்றவர்கள் கவனிக்க வேண்டுமென்பதற்கான செயல்களைச் செய்வதாகவே இருக்கும்.

இவர்கள் உடலால் முதிர்ந்தவர்களாயினும் உள்ளத்தால் குழந்தைகளைப் போலிருப்பர். எனவே, அவர்களை உங்கள் பிள்ளைகளில் ஒருவராகவே நோக்குங்கள், கருதுங்கள் என்கிறார்கள்.

ஆனால், நடப்பது என்ன?

பிள்ளைகளைப் போல பேணவேண்டியவர்களைத் தொல்லைகளாகவே கருதுகிறார்கள். பல்லாண்டுகளாகத் தம்மைப் பேணியவரை சில ஆண்டுகள் பேணுவதற்கு சினக்கிறார்கள். இத்தகைய நடத்தைகள் மனித நேயமற்ற செயல்களாகவே கருதப் படவேண்டும். இதை சட்டமும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது.

இலங்கையில் 2000 ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட 9 ஆம் இலக்க சட்டத்தின்படி முதியோர் பாதுகாப்பு வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

இச்சட்டத்தின் பிரகாரம் அறுபது வயதைக் கடந்த ஒரு நபர் முதியவராகக் கருதப்படுவார். அத்தகைய ஒரு முதியவர் தம் பிள்ளைகளால் தமக்கு போதிய பராமரிப்பு கிடைக்கவில்லை என உணர்ந்தால் தமக்குப் பிள்ளைகளிடமிருந்து போதிய பராமரிப்பைப் பெற்றுத் தருமாறு கோரி வழக்குத் தாக்கல் செய்ய முடியும். இத்தகைய வழக்குகளை முதியவர்கள் சார்பில் இலவசமாக நடத்துவதற்கு ‘வயது வந்தவர்களுக்கான தேசியச் செயலகம்’ எனும் அமைப்பும் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பாதிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு முதியவரும் தங்கள் பகுதி கிராம அலுவலரிடம் இதற்கான விண்ணப்பப்படிவத்தைப் பெற்று மேற்படி செயலகத்திற்கு விண்ணப்பத்தினூடாக வழக்குகளை மேற்கொண்டு தமக்குரிய பராமரிப்புக்கான செலவுகளை பிள்ளைகளிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ள முடியும். இங்கு பிள்ளைகள், எனும்போது சட்டரீதியான பிள்ளைகள் மட்டுமல்ல, ஒவ்வொரு வயதான பெற்றோரும் தமக்குப் பிறந்த சட்டரீதியற்ற பிள்ளைகள் மறுமணம் மூலமாகப் பிறந்த பிள்ளைகள், வளர்ப்புப் பிள்ளைகள் போன்றோரிடமிருந்தும் பராமரிப்பைக் கோரும் உரிமையைக் கொண்டுள்ளார்கள். எனவே, மேற்குறித்த எந்த பிள்ளையாயினும் தமது வயதான பெற்றோரைப் பராமரிப்பது கட்டாயமாகிறது.

“பூத்த கொடி பூக்களின்றி தவிக்கிறது”, “பூங்குருவி துணைகளின்றி துடிக்கின்றது” என்ற கவிவரிகள் எம்முரின் தெருக்களில் நிதர்சனமாகத் தெரிவது வேதனைக்குரியது.

“நாய் வளர்த்து பாலை வார்த்தால் வாலை ஆட்டிக்கொள்ளும். நன்றிகெட்ட பிள்ளைகளோ நன்றியினைக் கொல்லும்” எனும் வரிகள் ஒவ்வொரு வயதான பெற்றோரின் மனதிலும் ஆழப்பதியும் நிலைக்கு நம் சமூகம் வந்துவிட்டது. தென்னையை வைத்தால் இளநீர், பிள்ளையைப் பெற்றால் கண்ணீர் என்று அவர்கள் கண்ணீர்விடும் காலம் இன்று.

இந்த நிலை மாற வேண்டும். தன் தகப்பனுக்கு ஒருவன் உடைந்த தட்டிலே உணவு கொடுத்தானாம். அதைக் கண்ட அவன் பிள்ளை அத்தட்டை எடுத்து ஒளித்து வைத்தானாம். ‘ஏனடா ஒளித்தாய்’ என்று கேட்டதற்கு, ‘அப்பா நீ உன் அப்பாவுக்கு உடைந்த தட்டிலே உணவு கொடுக்கிறாய். எதிர்காலத்தில் நான் உனக்கு

உணவு கொடுக்க ஒரு உடைந்த தட்டு வேண்டுமே. அதற்காகவே எடுத்து வைத்தேன்' என்றானாம்.

இந்தக் கதையிலுள்ள தத்துவம் ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் உறைக்க வேண்டும். உனக்கு உயிர் தந்தவரை உன் உயிர் இருக்கும்வரை கவனி. காலம் உனக்குப் பரிசு தரும். உன் கடைசிக் காலம் கண்ணீர் இன்றிக் கழியும்.

புலம் பெயர்வும் தமிழர் தலை நிமிர்வும்

எல்லோரும் எல்லாமே தெரிந்திருக்க மாட்டார்கள். ஆனால் எல்லாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என விரும்புவார்கள். விரும்பவும் வேண்டும். அதுதான் தேடல். மானிட வாழ்க்கையில் வாழும் மனிதர்கள் பல தேடல்கள் மீதும், தெரிந்து கொள்ளல் மீதும், விசாரணைகள் செய்து அறிந்து கொள்ளல் மூலமாகவும், வாழும் மனிதர்கள் கடந்த காலத்தில் நடந்ததை, நிகழ்ந்ததை அறிந்து தெரிந்து வைத்துத்தான், சமகாலத்தில் தங்களின் அறிவை, ஆற்றலை, செயல்பாட்டை பூரணப்படுத்த முடியும். மனிதர்களின் தேடலின் வெற்றியே இன்று நாம் காணும் நவீன உலகம் என்பதாகும். நான் படித்தறிந்த பல புத்தகங்களில் தெரிந்து கொண்ட, அறிந்து கொண்ட பேரறிவே, ஆவலே என்னை இந்த சரிதை நூலை எழுத வைத்தது எனலாம். புலம்பெயர் வாழ்க்கையில் எம் எதிர்காலச் சந்ததியில் பலர் தேடலாளர்களாக உருவாகலாம். அவர்கள் தேடல் செய்யும்போது, எமக்கு ஏற்படும் எம் முதாதையர் பற்றிய கவலை அவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடாது. அதனால் அவர்கள் தம் பணியைத் தள்ளி வைக்கவோ, ஒதுக்கி வைக்கவோ கூடாது. உலக்கத்தின் எந்த மூலையிலாவது ஒரு அடையாளப்பதிவு கிடைத்தால் அதைக் கொண்டு அவர்கள் தம் பணியைத் தொடர உதவும்தானே என்ற சிந்தனையே என்னை இந்த நூலை எழுதத் தூண்டியது என்பேன். சரியான தகவல்கள் தாங்கிய ஆவணப் பதிவு நூல்கள் இல்லாது சமகாலத்தில் நாங்கள் படும் அவலத்தை எதிர்காலத்தில் சிறிது குறைக்கலாம் என்ற நோக்குடனே இந்த முயற்சியைத் தொடர்கின்றேன். எமது முன்னோர் புலம்பெயர்வு வாழ்க்கையை நிரந்தரமாக்காமல் வாழ்ந்தபடியால், எமக்கு தேடல் கஷ்டமாக இருந்தாலும், எமது

அடுத்த சந்ததிக்கு நாம் எமது தேடல் அடையாளங்களை விட்டுச் செல்லாது சென்றால் நாம் அவர்கள் நினைப்பில் பெரும் குற்றவாளி ஆகிவிடுவோம் என்பதே உண்மை.

காலத்துக்குக் காலம் எமது தமிழர் வாழ்க்கையில் நடந்தேறி உள்ளதுதான் புலம்பெயர்வு. அவையாவன - பதினெட்டு, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் எமது தமிழர் பரம்பரையினர் உயிருக்கு பயந்தோ, உணவின்றியோ, வாழ இடமின்றியோ, நாடுவிட்டு நாடு புலம் பெயரவில்லை. பாரதி சொன்ன பாடலைப் போல்

சென்றிடுவோம் எட்டுத்திக்கும் கலைச் செல்வங்கள்
கொணர்ந்திங்கு சேர்த்திடுவோம்.

என்ற பாடலுக்கமைவாக அன்றைய தமிழர்கள் செல்வம் சேர்ப்பதற்காகவே புலம் பெயர்ந்தார்கள். அவர்கள் தாங்கள் கற்றறிந்த வளத்தைக் கொண்டும், சிலர் அரசாங்க ஒப்பந்த அடிப்படையிலுமே சென்றார்கள். அதிலும் ஈழத்தமிழர் தங்களின் அறிவைப் பயன்படுத்தி மேல்மட்ட வாழ்வைத்தேடி மலேயா, சிங்கப்பூர், பர்மா போன்ற நாடுகளைத் தேடி புலம் பெயர்ந்தனர். அவர்களின் நோக்கம் பணம் தேடல் செய்வதே ஆகும். அதனால் அவர்கள் தமது தாய்மண்ணைப் பற்றியோ, தாய்மொழியைப் பற்றியோ தமது கலை கலாச்சாரம் பற்றியோ சிந்திக்கவில்லை. அவர்கள் தங்கள் காலம் முடிய பலர் பணத்துடனும் இளைப்பாற்று ஒப்பந்தப் பணத்துடனும் தாயகம் வந்து விட்டார்கள்.

இதன் பின் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு கடைசிப் பகுதியிலும், பலர் அவர்களைப்போலவே தாங்கள் படித்தறிந்த தரத்துக்கமைய இலண்டன், கனடா, அவுஸ்திரேலியா போன்ற தேசங்களுக்கு சிலரும், இன்னும் சிலர் ஒப்பந்த அடிப்படையில் மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கும் புலம்பெயர்ந்து செல்வம் தேடும் தொழில்களைத் தேடிக் கொண்டார்கள். இவர்களில் சிலர் அந்த நாட்டு தேசிய இனமாகவும் மாற்றம் பெற்றனர். இவர்களும் முன்னவர்களைப் போலவே, தமக்கென வாழ்ந்தவர்களே தவிர தம் இனம், தம் மொழி, தன் கலாச்சாரங்கள் என்ற சிந்தனையை மறந்ததோடு, தமது சந்ததியாரையும் மறக்க வைத்துவிட்டார்கள். தமிழ் தெரியாத தமிழராய் என்றே கூறவேண்டி உள்ளது. கூழுக்கு உழுந்து போட்ட

மாதிரி ஒருசிலர் மற்றவர்களுக்காகவும் வாழ முயற்சி செய்தார்கள். தம் இனம், மொழி, கலாச்சாரம் என்று சிந்தித்தார்கள். ஆனால் அவர்களின் சிந்தனை, செயல்பாட்டு வடிவம்பெற ஆதரவில்லாது தேக்கத்தில் கிடந்தது எனலாம்.

ஆனால் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு நடுப்பகுதியில் தொடங்கி கடைசிப் பகுதிவரை ஸ்ரீலங்கா அரசாங்கத்தின் இனவாத செயல்பாட்டின் காரணமாக வாழமுடியாத, தொழில் இல்லாத, சிங்களமொழி படித்தால்தான் - பரீட்சையில் சித்தி அடைந்தால்தான் வேலை என்று சட்டமூலம் நடைபெறத் தொடங்கியதனாலும்... பல்கலைக்கழகத்தில் 1970ம் ஆண்டில் தரப்படுத்தல் திட்டம் மாணவர்களிடையே சீறிப் பெருகி பாதிப்பை ஏற்படுத்தியதனாலும், விரக்தியடைந்த மக்களும் மாணவர்கள் சிலரும் 1977க்கும் 1985க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் பெருமளவாக ஈழத்தில் இருந்து இனி தமிழர் சுதந்திரமாக வாழ முடியாது என்ற மனநிலையில் பாதிப்பு ஏற்பட்டதின் மூலமும், 1983ம் ஆண்டு ஜூலைமாதம் இருபதாம் தேதி அன்றைய ஜனாதிபதியான ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா போர் என்றால் போர், சமாதானம் என்றால் சமாதானம் என்று போர்ப்பிரகடனம் செய்து தமிழரைக் கொலை செய்வதற்கு காதையரை, ஸ்ரீ மத்தியு, காமினி செனநாயக்கா போன்ற இனவாதிகளைக் கொண்டு செயல்படுத்தியதன் மூலம் தலைவர்கள் குட்டிமணி, தங்கத்துரை, ஜெகன் போன்றோரையும் இன்னும் பலரையும் பூட்டிய சிறைக்குள் வைத்து கொலை செய்ததன் மூலம் தமிழ்மக்கள் நெஞ்சத்தில் எழுந்த பீதியால் தமிழர்கள் வகை தொகையாக புலம்பெயர்ந்தார்கள்; பெயர்ந்த வண்ணமே உள்ளார்கள். புலம்பெயர்வில் ஏற்பட்ட துயர நிகழ்வுகளால் பலர் மறைந்தும் போனார்கள். இந்த இரண்டாயிர மாம் ஆண்டு ஈழத் தமிழர்களின் சோகம் நிறைந்த, துயர, இருண்ட ஆண்டாகவே தமிழர் நெஞ்சங்களில் பதிவாகி உள்ளது எனலாம்.

இந்தப் புலம்பெயர்வுதான் தமிழர் வாழமுடியாத நிலையில் உயிரைக்காப்பாற்ற என நாட்டை விட்டு புலம் மாறி வந்து அகதி விண்ணப்பம் கேட்டு வேற்று நாட்டில் அகதியான காலகட்டம் எனலாம். இந்த புலம் பெயர் சமூகம் கிட்டத்தட்ட இருபதுக்கு மேற்பட்ட நாடுகளில், எட்டு இலட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் சிதறி வாழ்கின்றார்கள். இவர்களின் காலத்தில்தான் உலகத்தமிழர்

என்ற ஒரு பிரிவான தமிழர் இன்று உலகம்பூரா விதைக்கப்பட்டு உள்ளனர். இவர்கள்தான் இன்றும் தாய்மண்ணின் விடுதலைக்கு உரமாகப் பணியாற்றும் தமிழர் எனலாம். இவர்களின் உணர்வு பூத்த செயல்பாடுகளே இன்றும் விடுதலையின் வெற்றி இலக்கை எட்டி நிற்கின்றது. இந்த வெற்றியால்தான் இன்று தமிழர் தலைநிமிர்ந்து தமிழராக நடமாட முடிகின்றது. இந்த வெற்றிக்கான ஒரு பகுதியாக மாவீரர்களின் தியாகம் முன்நிற்கிறது. இந்தப் பிரிவினரின் வருகைக்குப்பின்பே இன்று உலகம்பூரா கலாச்சாரம், பண்பாடு, மொழி கவனமாக காப்பாற்றப்படுகின்றது எனலாம். இதனால்தான் இன்று உலகத்தின் எந்த முடக்கில் நின்றாலும், தமிழின் ஒலியை, ஒளியை கேட்க, பார்க்க முடிகின்றது. பாரதியின் கனவு செயல்வடிவம் பெறுகின்றது. கப்பல் ஓட்டிய தமிழன் இன்றும் உலகம்பூரா கப்பல் ஓட்டிக் கொண்டே இருக்கின்றான். தமிழர் புலம்பெயரும்போது எள்ளி நகையாடிய கவிஞர்களும் தேடிவந்து வாழ்த்துகின்றார்கள். தமிழர் வெளியேறுவதால் சிங்களம் தனித்தேசமாகி விடுமென கனவு கண்ட சிங்களஇனவாதிகள் எண்ணத்தில் இடிவிழுந்து சிதறுகிறது. இந்தப் புலம்பெயர்வால் ஈழத்தமிழினம் புதிய பரிணாம வளர்ச்சியோடு தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றது எனலாம். அயல்நாடாம் இந்தியாவும், சிங்களமும் அதிர்ச்சியில் கரைகிறது எனலாம்.

அன்புடன்

வேலையையூர் பொன்னையணா

டென்மார்க்

வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே...!

ஆண்டவன் எமக்கு அழகாக, வளமாக வாழ்வதற்கு அருள் புரிந்து அன்புடன் வாழ்க்கையை அருளி இருக்கின்றான். உன்னதமான வாழ்க்கையை இன்பமாக மாற்றிக் கொள்ள எல்லா வழியிலும் வழிவகுத்து உதவிசெய்து இருக்கின்றான். இதனை நாம் உணர்ந்து கொண்டு சீரும் சிறப்புமாக வாழ வேண்டியது நமது கடமை. இந்த நேரத்தில் எப்படி வாழ்வது...!? எந்த பாதையில் நடப்பது...!? என்ற இரண்டு கேள்விகள் நம் கண் முன்னே வந்து நிற்கின்றன. இதற்கு எளிதாகவே பதிலைக் காண முடியும்.

எப்படி என்றால் எந்த வினாவுக்கும் விடைகள் பல உண்டு. ஆனால் இந்த வினாவுக்கு நமது வாழ்க்கையின் படிக்கட்டுகளே பதிலாக வந்து விழும். மகிழ்ச்சியாக, இன்பமாக, அறிவுடன், ஆற்றலுடன், நம்பிக்கையோடு, துணிவோடு, இலட்சியம் என்ற வரைகோட்டைப் போட்டு குறிக்கோளுடன் ஒரு இலக்கைப் போட்டு நாம் நம் வாழ்க்கைப் பயணத்தில் பயணிப்போமானால் பதில் அங்கே கிடைத்துவிடும்.

உலகில் பிறந்த நாம் உன்னத மனிதப்பிறவியாக இருப்பதே மேன்மை கொண்டது. வாழ்க்கையை இன்பமாகவும், வளமானதாகவும் வாழ்ந்து கடப்பதிலே வாழ்க்கையின் பிறவிப்பயன் அடங்கி உள்ளது. நமது பெற்றோர்கள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வான்புகழ் பெற்று நம்மை உருவாக்கி இவ்வுலகத்தில் வாழச் சொல்லிவிட்டு அவர்கள் பயணித்து விட்டார்கள்.

வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே! அது வளத்தை காண்பதற்கே! என்ற தத்துவத்தையும், உன்னை நீ திருத்து உலகம் தானாகவே திருந்தும் என்ற பொன்னான வார்த்தைகளையும் எமக்காக விட்டுச் சென்றுள்ள ளார்கள். இந்த வார்த்தைகள் இன்றைய மானிட வாழ்க்கைச் சித்தாந்தமாக கண்முன்னே நிற்கின்றது. நாம் நம்மை, நம் பின்புறத்தைப் பார்க்க முடியாமல் மற்றவர்களின் செயலில், மற்றவர்களின் பேச்சில் எங்கே பிழை உள்ளது, அதை எப்படி பெரிதாக்கி, அவரை குற்றவாளிக் கூட்டில் நிறுத்தலாம் என்ற சிந்தனையில் நம்மை நாம் அழித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். அப்படியான

செயலால் நாம் நமக்கு மட்டுமல்ல, நமது எதிர்காலச் சந்ததிக்கு மட்டுமல்ல, நம்மை உருவாக்கிய இந்த பூமிப்பந்தின் ஒரு கோடியில் வாழச்சொல்லி விட்டுச்சிவிட்டுச் சென்ற நம் பெற்றோருக்குமே பழிசெய்கின்றோம். அவர்கள் வாழ்ந்து சென்ற புனித வாழ்க்கைக்கு பாதகம் செய்கின்றோம். எமது சந்ததி வாழவேண்டிய புனிதமான மகிழ்ச்சியான மானிட வாழ்க்கைக்கு தடை போடுகின்றோம் என்பதே உண்மையாக நிற்கின்றது. இதைச் சிந்தித்து நமது செயலை, சிந்தனையை மாற்றி அமைப்போமானால் நமது வாழ்க்கை பூப்பந்தல் பரந்த சிங்காரத் தோப்பாக, மகிழ்ச்சி நிறைந்த வாழ்க்கையாக அமைந்து விடும்.

இயற்கையின் வழி வாழ்கின்றவர்கள் எவரும் ஏழையாக மாட்டார்கள். மற்றவர்கள் சொல்லைக் கேட்டு தன் மதியை அடைவு வைத்து தானென்ற தலைக்கனம் கொண்டு நடப்பவர்கள் வாழ்க்கையை வெற்றி கொள்ளவும் மாட்டார்கள் என்று முத்தோர் சொன்ன வார்த்தைகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன எனலாம். ஆனால் நாமும் வாழ்ந்து காட்ட முடியும். இந்த பரந்த நீண்ட உலகில் நாம் முயற்சித்தால் எதையும் செய்யலாம். முடியும் நம்மால். ஆனால் முயற்சிக்கும் போது இதயத்தில் மற்றவரைப் போல நாமும் வாழவேண்டும் என்ற சிந்தனையை நினைவில் கொண்டால் அது நியாயமனது. ஆனால் அதை விட்டுவிட்டு மற்றவரை விட மேலோங்கி வாழவேண்டும் என்ற பொறாமை, வஞ்சகம் ஆட்சி கொண்ட நெஞ்சத்து நினைப்போடு முயற்சி செய்தால் நிச்சயம் பாழும் கிணற்றில் உங்கள் பயணம் முடிவுடையும் என்பது திண்ணம்.

நம்முடைய பெற்றோர் தங்களின் சக்தி அனைத்தையும் நம்மிடையே ஒப்படைத்துச் சென்றுள்ளார்கள். அந்த சக்திகள் நம்மை விட்டு எங்கே போய்விடப் போகின்றன? நம் பெற்றோரின் அனைத்து சக்திகளான உடல், நோய், சதை, பல், இரத்தம், நரம்பு, எலும்பு, கொழுப்பு, உறுப்பு என்ற அனைத்து சக்தியையும் எம்மிடையே ஒப்படைத்துச் சென்றுள்ளார்கள். இதில் இருநூற்றி ஆறு எலும்பு களும், முப்பத்தி இரண்டு பற்களும், ஐநூற்றி ஐம்பத்தைந்து தசைகளும், இருபத்தைந்து இலட்சம் வியர்வைப்பைகளும், இருநூற்றி ஐம்பது கன அங்குலமுள்ள சுவாசகோசங்களும் முப்பத்தி மூன்று அடி நீளமுள்ள குடலும் உள்ளன. இவைகள்

தங்களின் செயல்பாடுகளை சரியாகச் செயல்படுத்தும்போது நாம் சுகமாக, ஆரோக்கியமாக வாழமுடிகின்றது என்பதையும் அறிய முடிகின்றது இதேபோல்தான் நமது மானிட வாழ்க்கைச் செயல்பாடுகளும் அமையும் என நாம் சற்று சிந்தித்தால் உலக வாழ்வின் உத்தமநெறி தெரிய வரும். நாம் எப்பவும் நோயாளியாக விரும்பாததுபோல், நம் வாழ்க்கையும் நோயாளி யாகாமல் கவனித்துக் கொள்வது நம் கட்டாயக் கடமை எனலாம்.

சூரியன் உலகுக்கு ஒளிஷ்டடி உலகின் அனைத்துக் காட்சி களையும் காணவைப்பதோடு, அனைத்து உயிரினங்களையும் சிரிக்க வைக்கின்றான். அதை நாம் நம் கண்களால் காண்கிறோம். ஆனால் பார்வை இழந்த குருடனின் கண்கள் அந்தக் காட்சியைக் காணமுடியாது. அதுபோல்தான் மானிடவாழ்க்கையும். இப்படி எல்லா உறுப்புகளும், இயற்கை வளமும் எமக்கு நல்லபடி வாழ, ஒற்றுமையாக ஒத்துழைத்து வாழ, ஒற்றுமையாக வாழ வழிசொல் லும்போது இந்த ஆற்றிவான பகுத்தறிவைக் கொண்ட மனிதன் மட்டும் ஏன் அந்தப் பாதையை விட்டு விலகிச் செல்கின்றான்? எப்போ இதை அவன் தெரிந்துகொள்வான்...!?

அன்புடன்

வேலகையூர் பொன்னணா

டென்மார்க்

தமிழர் வாழ்வில் வைமதம்

என் அன்புக்குரிய சைவத்தமிழ் மக்களே..!

மனித குலத்தின் பல்வேறு பிரச்சனைகளுக்கும் என்ன காரணம் என்று பல்வேறு ஞானிகள் பல்வேறு காலங்களில் பலநூறு கோணங்களில் ஆராய்ந்தார்கள். ஆனால் என்ன ஆச்சரியம்...! எல்லோரும் ஒரே முடிவுக்குத்தான் வந்தார்களாம். என்னவென்றால், “ஆசைப்பட பட ஆய்வரும் துன்பம்” என்ற திருமூலர் மந்திரத்தையே அவருக்கு முன்னும் பின்னும் வந்த ஞானிகள் பாட்டாகவும் வசனமாகவும் பல்வேறு மொழிகளிலே பகர்ந்து சென்றுள்ளார்கள். துன்பத்துக்கு ஆசை காரணம். ஆசைக்கு எது காரணம்? மனசுதான் காரணம். அதனால்தான் காமன் என்னும் மன்மதன் ஆசைகளின் தெய்வம் என்று அழைக்கப்படுகின்றான்.

காரணம்! இது புரியாத புதிர். இந்த ஆசைதான் பிறப்பின் விதை. ஜனன ரகசியம். பிறவியின் மூலம். “அவா...பிறப்பீனும் விந்து” என்கின்றார் திருவள்ளுவர். இதையே இராமாயணமும் தத்துவக் கதையாக நமக்குத் தெரியவைக்கின்றது. திருமணமான நாள் முதல் இராமனைத்தவிர எதன்மீதும் பற்றின்றி வாழ்ந்தாள் சீதை! துன்பமே அவளுக்கு இல்லை. அரண்மனை, பொன்நகை, சுகபோகம், அதிகாரம் எதன்மீதும் பற்றின்றி, இராமன் இருக்கும் இடமே அயோத்தியென்று வனவாசத்தைக்கூட மனதார ஏற்றாள். காட்டிலும் இன்பமே! துன்பம் இல்லை. பற்றற்ற பரம்பொருளாம் இராமனைப் பற்றியவரை துயரில்லை. துடிதுடிக்கும் நிலையில்லை.

அந்தோ... விதியென்ற வடிவத்தில் ஒரு பொன்மான் வந்தது. இந்த பெண்மான் ஆசைவலையில் சிக்கியது. அந்த மாயமானின் வடிவத்தில் வந்த ஆசைமான் அவளை பத்துமாத சிறையோடு தீக்குளிக்க வைத்தது நாம் அறிந்த கதைதான். ஆசையால் ஏற்பட்ட துன்பம். இதை ஏன் இங்கே எழுதுகின்றேன் என்றால் எமது புலம் பெயர் வாழ்க்கையிலும் எமது மனதில், எண்ணத்தில் ஆசையைக்

கூட்டி நம்மில் பலர் பெரும் சுமை கொண்ட துயரப்படகில் பயணிக்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்தே அந்த சிந்தனையில் நின்று எம்மவரை மீட்டெடுத்து சைவசமயநெறி கூறும் நல்வழியில் பயணிக்க டென்மார்க்கில் ஆரம்பிக்கப்பட்டதே இந்த சைவத் தமிழ் பண்பாட்டுப் பேரவை என்ற அமைப்பாகும்... இதன் நோக்கமுமாகும்.

சமயவாழ்வு, சமய பண்பாடு என்று கூறும்போது நல்ல ஒழுக்கமான செம்மையான சீரான வாழ்வை நோக்கிய பயண மாகவே கருதப்படுகின்றது. சமயம் வேறு, மனித வாழ்வு வேறு என கருதாது வாழ்வியலில் மனிதரை மனிதராக நேசித்து தெய்வீக நம்பிக்கை கொண்ட மனிதநேய அடிப்படையில் மனிதனை, ஏன் எம்மவரை, தமிழரை சிந்திக்க வைத்து, செயல்பட வைத்து வழி காட்டும் பண்பாட்டுக் கடமையைச் செய்யவே எமது சைவத் தமிழ் பண்பாட்டுப் பேரவை உருவாக்கப்பட்டது.

அன்பே சிவம் சிவமே தமிழ் என்ற சீரிய சிந்தனையை இதயத்தில் பதித்து ஆன்மீக சேவை பணியைச் செய்ய நல்ல நோக்கத்தோடு ஒரே சிந்தனையோடு நேரான பாதையில் நடப்போம் என்ற உறுதிமொழியோடு உருவாக்கப்பட்டதே இந்த அமைப்பு. இதன் பணியாக டென்மார்க்கை மையமாக வைத்து சைவசமயத்தை ஏற்ற சைவர்கள் மத்தியில் சமயத்தை வேரூன்றச் செய்யவும், அவர்களிடையே ஏற்படும் சைவசமய சடங்குகளுக்கு ஆலோசனை வழங்கவும் உடனிருந்து உதவி செய்யவும், சைவமக்களிடையே ஏனைய மதக்காரர்களை எந்தவிதத்திலும் பாதிக்காத முறையில் எமது மதத்தை பாதுகாப்பதோடு எமது எதிர்காலச் சந்ததியரிடமும் எமது சைவசமயக் கட்டுப்பாடுகள், நெறிமுறைகள், பண்பாடுகள் போன்றவற்றை வளர்த்தெடுக்கவும் பணிபுரிந்து வருகின்றது.

அதில் ஒரு பணியாகவே “தமிழர் வாழ்வில் சைவமதம்” என்னும் சிறந்த சமய நூலை நயினாதீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவரும் கொழும்பு, யாழ் பல்கலைக்கழகங்களில் பொருளாதாரத்துறையில் சிறப்புப்பட்டம் பெற்றவரும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில்

சமூகவியலில் முதுமானிப் பட்டம் பெற்றவரும், கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம் போன்ற இடங்களில் தனியார் உயர்நிலைக் கல்லூரிகளின் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவரும், புலம்பெயர் வாழ்க்கையில் அமெரிக்கா, கனடா, பிரான்ஸ், சுவிஸ், டென் மார்க் போன்ற நாடுகளில் மேடைப்பேச்சாளராக, பட்டிமன்றப் பேச்சாளராகப் பணி செய்தவரும், கடந்த 1992 முதல் 1997 வரை சுவிஸ் நாட்டில் “சுவிஸ் தமிழர்” என்ற பத்திரிகைக்கு “கங்கைமகன்” என்ற புனைபெயரோடு ஆசிரியராக இருந்தும் பல கட்டுரைகளையும் எழுதி மக்கள் ஆதரவைப் பெற்றவரும், தனது முதலாவது நூலாக கடந்த ஆண்டு “போதிமரம்” என்ற நூலையும் வெளியீடு செய்துள்ள திருவாளர் செல்லத்துரை சிறிஸ்கந்தராசா எம்.ஏ அவர்கள் தனது பெருமூயற்சியால் எமக்காகவும் ஒரு நூலை எழுதிதரமான வடிவமைப் போடு நமது பேரவைக்கு இலவசமாக அன்பளிப்பு செய்துள்ளார். அவரின் பரந்த நோக்கத்தையும், சிறந்த கைங்கரியத்தையும் சைவத்தின் மேலும் தமிழின் மேலும் தமிழர்கள் மேலும் கொண்ட பற்றுக்காகவும் சைவத் தமிழ் பண்பாட்டுப் பேரவையின் சார்பிலும் அனைத்து உறுப்பினர்கள் சார்பாகவும் எமது உளம் நிறைந்த பாராட்டை தெரிவிப்பதோடு, அவரின் அன்பளிப்புக்கு பேரவையின் சார்பில் நன்றிகளைக் கூறிக்கொள்ளும் அதே நேரத்தில் இவரின் இந்த சிறந்த பணிக்கு இவரின் உறவினரான சைவப்பற்றாளர் கந்தசாமி பிரபாகரன் அவர்களின் தொண்டு நோக்கம் கொண்ட நிறைந்த கொடைத்திறனையும் பாராட்டி வாழ்த்தி பேரவையின் சார்பில் நன்றி கூறுகின்றோம்.

அன்புடன்

வேலணையூர் பொன்னண்ணா

தலைவர்

சைவத்தமிழ் பண்பாட்டுப்பேரவை

டென்மார்க்

பொன்மொழிகள்

தமிழ்

இனிமையும் நீர்மையும்

தமிழ் எனல் ஆகும்

- பிங்கல நிகண்டு

உலக மொழிகளில் மிகவும் பண்பட்ட

தமிழ்மொழி உலகத்து உள்ள மொழிகளில்

பலமொழிகளுக்கு மூலமாக உள்ளது.

- டெயிலர்

தமிழ்

தமிழ் என்பது இயற்சொல்

தமிழ் என் கிளவியும் அதனோரற்றே

தமிழ் வளர்ச்சி, தமிழர் முன்னேற்றம் என்ற சொற்களைக் கேட்டால் போதும் மாற்று மொழியினர் தங்கள் மொழிக்குக் கேடுவந்த செயல்போல் விபரீத சிந்தனையோடு எதிர்க்கத் தொடங்கி விடுகிறார்கள். இவர்களின் இந்த விபரீத சிந்தனையாலேயேதான் எமது நாட்டின் இனவாதம், மொழிச் சண்டை தலைதூக்கி நிற்கிறது எனலாம்.

- அறிஞர் அண்ணா

தமிழ்

தமிழ் வல்லார் அடிபெணுதல் அறம்

- திருஞானசம்பந்தர்

தமிழ் தெய்வம்

அறைகடல் வரைப்பில் பாடை

அனைத்தையும் என்று அரித்தோடு

உறழ்தரு தமிழ் தெய்வம்

உயிரை உணர்வை

வளர்ப்பது தமிழே

- பாவேந்தர்

செம்மொழி

மொழிகளுள் இன்னமுது ஈதன

உளங் கொள்ளும் முதல்வி

திங்கள் இன் அமுதத்தை வெல்

செம்மொழி தமிழே! - பாம்பன் சுவாமிகள்

தமிழ்மொழிப் பற்றின்மை தற்கொலைக்கு

ஒப்பானது. அயல்மொழிக் கல்வி அறிவு

ஊற்றைத் தூர் ஆண்மையை அழித்துவிடும்

-காந்தி அடிகள்

தமிழ்

தமிழ் மொழி வாழ்ந்தால்

தமிழன் வாழ்வான்

தமிழ் மொழி வீழ்ந்தால்

தமிழர் வீழ்வார் - பாரதிதாசன்

தமிழன்

தமிழும் தமிழனும்

தணலும் சூடும் - பாவேந்தர்

17ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வடமொழிப்புலவரான குமரிலப்பட்டர் என்பவர்தான் திராவிடர் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தி உள்ளார்.

தமிழ்

வேலை வாய்ப்புகள் மூலம் தமிழை வளர்க்காமல் விழாக்கள் மூலம் தமிழை வளர்க்க முடியாது.

- முனைவர் இரா.தமிழ்வாணன்

மனிதநேயம்

மனிதநேயம் என்ற வார்த்தைக்கு உருவம் கிடையாது. அது மனிதனின் செயல்பாட்டால் வெளியாகும் ஒரு காட்சியே. இதற்கு ஒரு மனிதனின் உள்ளத்தில் ஊற்றெடுக்கும் உணர்வலைகளின் செயல்பாடே உருவமாகும்.

தனியொரு மனிதன் தனது அயலவரோடு, சமூகத்தோடு, உள்வீட்டு உறவுகளோடு, வீட்டில் வளர்க்கும் உயிரினங்களோடு செயலாற்றும் தன்மையே மனித நேயம் என்பது. மனிதன் மனிதனாக வாழ்வதற்கு ஒரு தளமேயாகும். உயிரினங்களோடு ஏற்படுத்தும் செயல்பாடுகளே, உறவுகளிந்து செலுத்தும் செயல்பாடுகளே மனிதநேயம் எனலாம்.

இன்று உலகை நோக்கினால், உலக நடப்பைப் பார்த்தால் உலகம் பூராவும் கண்ணீர்விட்டுக் கதறி அழுங்குரலும், அவலக்குரலும் கேட்ட வண்ணமே உள்ளது. கண்ணீர் வடிக்கும் மக்களைத்தான் உலகத்தின் எண்திசையிலும் காணமுடிகின்றது.

மனித இனம் விஞ்ஞான வளர்ச்சியால் அளப்பரிய வளர்ச்சி கண்டு வரும் மகிழ்வான செய்திகளை ஒற்றைக்காதால் கேட்டபடி, அதே விஞ்ஞானத்தின் துணைகொண்டு மானிடத்தை கணப்பொழுதில் அழிக்க வல்ல அழிவாயுதங்களும் செய்யப்பட்டு அதன் விற்பனைக்காய் வல்லரசுகளே வளர்முக நாடுகளில் போட்டியை வளர்த்துச் சண்டையைத் தொடக்கி ஆயுத விற்பனைச் சந்தைக்கு வழிதேடுவதைக் காணும்போது மனிதம் எங்கே போகின்றது என்ற கேள்வியும், மனிதநேயம் எங்கே எந்த சந்தையில் விற்பனை செய்யப்படுகின்றது என்று மனிதன் தேடித்திரிய வேண்டிய நிலைக்குள் தள்ளப்பட்டுள்ளது. அவன் மனிதனாக வாழ முடியாமல் துயரமான, துன்பமான நிலைக்கு தள்ளப்படுகின்றான் எனலாம்.

மனித சமுதாயத்தின் உலகியல் ரீதியான தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதால் மாத்திரம் நாம் சரியான மனித நேயத்தைத் தேடிக் கண்டுவிட முடியாது. அதன் ஆரம்ப அடிமட்ட செயல்பாடுகளே நமது நடைமுறை வாழ்க்கையில்தான் ஆரம்பிக்கின்றது என்றால் அது பொய் இல்லை. அதைக் கடைப்பிடித்துச் செயல்படும்போதுதான் அதைச் செயலாக்க முடியும் என்ற பெரிய உண்மையை நாம் மறந்து விடுகின்றோம் எனலாம்.

மனித நேயத்தை வலுப்படுத்த, செயல்படுத்த முயற்சிக்கும்போது தான், நாம் நிதானமாகச் சிந்திக்க வேண்டும் எனலாம். மனித நேயம்

வலுவிழந்து போவதற்கு முக்கியமாக மனிதனின் இதயத்தில் பொங்கி எழும் சுயநலமே காரணம் என்றால் மாற்றுக்கருத்துக்கே இடம் இல்லை எனலாம்.

நான் என்ற... என்னால்தான் என்ற எண்ணம் எந்த மனிதனின் இதயத்தில் குடி புகுந்ததோ அன்றே அவன் மனிதநேயத்தைக் கொன்றவனாகின்றான் என்கின்றார்கள் பெரியோர்கள். நான் என்ற படியில் நின்று இறங்கி நாம் என்ற படிக்கு வந்து நமதென்ற பாதையில் செல்பவனே மனித நேயத்தைக் காக்கின்றான் என்ற உண்மை உயர்ந்து நிற்கின்றது.

மானிட வாழ்வு நிச்சயமற்றது. இந்த புவிபுக அகதி வாழ்வில் மனிதன் மனிதனாக வாழ்ந்தால் தான் நாங்கள் வாழ்ந்தோம், பின் மடிந்தோம் என எமது சந்ததியாவது நினைவில் வைத்துக்கொள்ளும். அது தவறின் நம்மை நாம் முகவரியற்ற மனிதராக மாற்றிய செயலாகி விடும் என்பதே என் கருத்தாகும். இதை விடுத்து நாம் போட்டி, பொறாமை, பேராசை, சுயநலம் என்ற கூட்டுக்குள்ளேயே வாழ நினைத்தால் நாம் அகம் இருண்ட, துயரம் நிறைந்த, நிம்மதியற்ற புறநிலை வாழ்க்கைக்கு ஆளாகி நம்மை நாம் இழந்தவராகின்றோம் எனலாம்.

நமது வாழ்க்கை நம்மோடு முடிந்து விடாமல் நம் எதிர்காலச் சந்ததிக்கும் சொல்லிச் செல்லும் பாடப்புத்தகமாக்கிவிட்டுச் செல்ல வேண்டிய கட்டாயக் கடமையில் இருக்கும் நாம் நமது செயல்பாடுகளையே, வாழ்க்கை முறைகளையே. பண்பாட்டு முறைகளையே, மனித நேய அணுகுமுறைகளையே அவர்களுக்கு பாடப்புத்தகமாக நாம் விட்டுச் செல்ல முடியும். வாழ்க்கையில் இறுதி அத்தியாயம் என்பதை எண்ணி நாம் நம் வாழ்க்கைப் பயணத்தைச் செலுத்துவதே நம் மானிடப்பிறப்பின் அத்திவாரமாகும் என வழிகாட்டுவோமாக.

நன்றியுடன்
சங்கீர் ராசேந்திரம்

தைப்பொங்கல் ஒரு தமிழர் திருநாள் விழா

சித்திரைப் புத்தாண்டு, தைப்பொங்கல், ஆடிப்பிறப்பு போன்ற தமிழர் பண்டிகைகள் தமிழ் மாதம் முதலாம் திகதிகளில் வருவது எல்லோருக்கும் தெரிந்த ஒன்றுதான். ஆனால் அவை ஏன் அப்படி வருகின்றன, இதிலும் ஏன் தைப்பொங்கல் சிறந்து உயர்ந்து விளங்குகின்றது என்பதைப் பற்றி இன்று நாம் கருத்தறிந்து கொள்வது நம் எதிர்காலச் சந்ததிக்கு நலம் கொடுக்கும் பயனுள்ள செயலாக இருக்கும் என எண்ணுகின்றேன்.

நாம் பல விழாக்களை விபரமறிய முயற்சிக்காமல் ஏதோ நம் மூதாதையர் கொண்டாடினார்கள், அதனால் நாங்களும் கொண்டாடுகின்றோம். ஆனால் எமது சந்ததி அதுபோல் இல்லாது தெரிந்து அறிந்து இந்த விழாக்களைக் கொண்டாடுவதே சரியானது.

அதிலும் தைப்பொங்கல் ஒரு உலகமக்களுக்கான சர்வமத சமத்துவ விழாவாகும். மனித நேயத்தின் மகுடவிழாவாகும். பேதங்களைக் கடந்து ஒரு சர்வதேச உழவர் திருநாள். இந்த விழா ஒரு இனத்துக்கோ, ஒரு சமூகத்துக்கோ உருவானதல்ல. இது உலகத்தை இயங்கவைக்கும் உத்தம தெய்வமான சூரியனுக்கு, உலக அண்டசராசரங்களையும் இயங்கவைத்து, உண்ண உணவளித்து, வேருக்கு தண்ணீர் கொடுத்து, கொழுந்துக்கு வெய்யில் கொடுத்து, பயிரை வளர வைத்து, கொடியை மலர வைத்து, பூமியை வளம் செழிக்க வைத்து, மானிடத்தின் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் தெய்வமான சூரியனுக்கு நன்றிக்கடனாக அவரைப் போற்றி வணங்கி புகழும் ஒரு மனிதநேய விழாவாகும்.

இதை ஆரம்பத்தில் கொண்டாடத் தொடங்கியவர்கள் சிந்துசம வெளியில் களம் கொண்ட திராவிட சமூகமாகும். இன்றும் அதை இந்தியாவில் கன்னடம், கேரளம், தெலுங்கு, தமிழ்நாடு போன்ற மாநிலங்களிலும் மக்கள் கடைப்பிடித்து கொண்டாடி வருகின்றார்கள். ஹிந்தி மக்களும் இன்று அந்த விழாவை வேறு பெயரில் கொண்டாடுகின்றார்கள் என்றாலும் தமிழர்களைப் போன்று எவரும் பெரிய முன்னுரிமை கொடுப்பதில்லை. அதனால் இந்த பொங்கல்விழா தமிழர்களின் தேசியவிழாவாக இன்று உலகத்தார் மத்தியில் மகிமை கொண்டு விளங்குகின்றது. இந்த விழாவால் தமிழரும், தமிழும் உயர்வடைகின்றனர்.

இதன் அடிப்படையை ஆழமாகச் சிந்திக்கும்போது தமிழ் மாதங்களான ஆரம்ப முதலாம் திகதியில் இவை வருவதால் இங்கேயும் அது முன்னுரிமை பெறுகின்றது. தை மாதத்தில் வானில் பன்னிரண்டு இராசிகளும் வலம்வரும்போது கதிரவன் தனுர் ராசியை விட்டு மகர ராசிக்குள் நுழையும் நாளைத்தான் இந்திய நேரப்படி கணக்கில் வைத்து, தமிழ் மாதப் பிறப்பை உறுதிப்படுத்திக் கணக்கிடுகின்றார்கள். இந்த பஞ்சாங்க கணிப்பு காரணமாகத்தான் பொங்கல் சிலவேளைகளில் 13, 14, 15 என்ற ரீதியாக வருகின்றது. இதனால் பொங்கல்விழா காளிகோவில் பொங்கலாக இல்லாமல் ஒரு கண்ணியம் மிக்க மனிதாபிமான தமிழர் விழாவாக தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றது. தமிழருக்கு பெருமை கிடைக்கின்றது. ஆனால் இது ஒரு சர்வசமய சமத்துவ விழாவாகும். இது சமய பேதத்துக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு தேசிய விழாவாகும். இந்த விழா விவசாயிகளின் விழாவாக நடைபெறுகின்றது. ஒரு விவசாயி தன் வயலில் விளைந்த கதிரைக் கொண்டு அரிசி பெற்று, மண்ணில் செய்த புதுப் பானையில் தன் உழைப்பால் வரும் பயறு, கரும்பு, சர்க்கரை போட்டு மற்றும் பல வாசனைத் திரவியங்களும் சேர்த்து பொங்கலிட்டு சூரியனுக்கு மரியாதையோடும் பக்தியோடும் படையலிட்டு மகிழ்வதோடு தன் மனிதாபிமானத்தை பொங்கலாக்கி படையலிடும் விழாவாகும்.

இதைத்தான் புலம்பெயர்ந்து நாடு கடந்தாலும் நாம் தமிழர் கலாச்சார காப்பாக இந்த விழாக்களை வீடுகள்தோறும் பொங்கி படையலிடுவதோடு அதற்காக விழாவும் எடுக்கின்றோம். தாய்மண்ணில் பொங்கலின் அடுத்த நாளில், தனக்கு, தன் தொழிலுக்கு உதவி செய்த எருதுமாட்டின் பேரிலும் தன் பாசத்தைக் காட்டி அதன் பேரிலும் ஒரு விழா சிறப்பாகக் கொண்டாடி விவசாயிகள் மகிழ்வார்கள். அதனால் அந்த விழா விண்ணுக்கும் மண்ணுக்கும் மாட்டுக்கும் பெருமை சொல்லும் மனிதாபிமான விழாவாகும் என்றால் மிகையாகாது.

தமிழால் ஒன்றிணைவோம்...! தமிழர்க்கோர் நாடு செய்வோம்...!

வணக்கம்

வேலையாயுர் பொன்னையார்
டென்மார்க்

வேலணைத் திருநாடு

வேலணைத் திருநாடு
வீர வாலிபர் வாழும் பொன்நாடு
வேலணைத் திருநாடு - எங்கள்
வேலணைத் திருநாடு...!

வற்றாத குளமாம் பெருங்குளத்தின்
வாய்க்கால் வழியே நீர் பாய்ச்சி
முத்தாக விளையும் நெல்மணியை - வியர்வை
முத்துடன் சேர்த்து வளர்த்திடும்
வீர வாலிபர் வாழும் பொன்நாடு
வேலணைத் திருநாடு...!

செந்தமிழ் மொழியினை காத்திடவே - முன்னோர்
செப்பிய வழியினை தானேற்று
செந்தமிழ் வளர்க்கும் முத்தமிழ் விழாவும்
உலகத்தோர் போற்றும் திருக்குறள் விழாவும்

சைவத்தை போற்றும் திருமுறை விழாவும்
திறமுடன் நடத்தி தமிழ்த்திறன் காக்கும்
வீர வாலிபர் வாழும் பொன்நாடு - எங்கள்
வேலணைத் திருநாடு...!

தங்கத் தமிழ் மறையாம் திருக்குறளை
சங்க மமைத்து காப்போரும்
தன்னினம் வாழ தமிழ்தலை நிமிர்
தம் முயிர் கொடுத்த மூத்தோரும்

அன்னியர் ஆட்சி அரசவையில்
அன்னைத் தமிழ்மொழி காத்தோரும்
தமிழின் உயர்வை தினமெண்ணி
தமிழாய் வாழ்ந்த புலவோரும் - சொன்ன

வழியினைத் தானே சிரமேற்று செயலாக்கும்
வீர வாலிபர் வாழும் பொன்நாடு - எங்கள்
வேலணைத் திருநாடு எங்கள்
வேலணைத் திருநாடு

ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவனென்று
ஒதி உணர்ந்து உள்ளத்தால் ஒன்றுபட்டு
இந்து, கிறிஸ்தவர், முஸ்லீம் அனைவரும்
ஒற்று மையாக சேர்ந்து வாழும்
எங்கள் வேலணைத் திருநாடு...!
வீர வாலிபர் வாழும் பொன்நாடு...!
எங்கள் வேலணைத் திருநாடு

வேலணையூர் பொன்னண்ணா

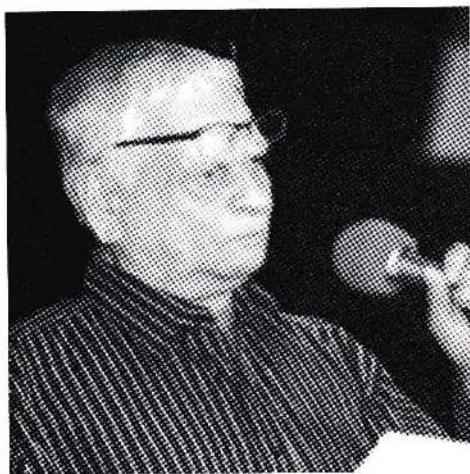
டென்மார்க்

கடந்த சித்திரை மாதம் 20-04-2008ல்

வேலணையூர் பொன்னண்ணா அவர்களின்

வெஞ்சத்து வெருப்பு

கவிதைநூல்

கனடாவில் நடந்த அறிமுகவிழாவில் அதன் ஆசிரியரின் ஏற்புரை

அன்புக்குரிய அவைத்தலைவர் மதிப்புக்குரிய ஆசிரியர் அவர்களே...! மதிப்புக்குரிய உதயன் ஆசிரியர் லோகேந்திரா அவர்களே...! பாசம்மிக்க தம்பி வடிவேல் அவர்களே...! பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், திரு.தீவக இராமலிங்கம் அவர்களே...! மற்றும் பிரபு பொன்னம்பலம் அவர்களே... அன்புத் தம்பி செந்தி செல்லையர் அவர்களே... வரவேற்புரை வழங்கிய அன்புத் தங்கை திருமதி இந்துமதி சிறிதரன் அவர்களே... ஆசிரியர் திருமதி கோவை அமுதன் அவர்களே...! இத்தனைக்கும் மேலாக என் மதிப்புமிக்க குருதி உறவுகளே! ஊரின் உறவுகளே...! தாய் மண்ணின் மைந்தர்களே...! சபையோர்களே...! பெரியோர்களே...! எனது அழைப்பை ஏற்று வருகை தந்திருக்கும் வர்த்தகப் பெருமக்களே... என் இனிய இலக்கிய நண்பர்களே...! உங்கள் அனைவருக்கும் எனது இதயம் நிறைந்த நன்றியையும் கரம் குவிந்த வணக்கங்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

“தமிழுக்கு அமுதென்று பேர் - அந்தத் தமிழின்பத் தமிழெங்கள் உயிருக்கு நேர்”

என்றார் புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன். அந்தத் தமிழருக்கு உயிராய் விளங்கும் அந்த இன்பத்தமிழை உலகெல்லாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும் என்று அவருக்கு முன்னதாகவே சொல்லிச் சென்றார் கவிஞர் பாரதியார். இந்த நற்பணியை உலகரங்கில் தொடங்கிவைக்கும் பேற்றைப் பெற்றவர்கள் என்றால், அது எமது ஈழத்தமிழர்களைத்தான் சேரும். அது எவராலும் மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாத பெரிய உண்மை. அந்த வரிசையிலே என் பணியையும் கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாக என் சக்திக்கேற்ப தொடர்கின்றேன்; இன்னும் தொடர்வேன் என நம்புகின்றேன்.

மொழியும் பண்பாடும் இசையும் நீர்நிலைகளைப் போன்றவை. வற்றாத ஊற்றாக, ஓடிவரும் நதியாக, வந்து கலக்கும் ஏரியாக, எல்லை கடந்த கடலாக அவை இருக்க வேண்டும். உலகில் கடல்கடந்த ஈழத்தமிழர் சமுதாயம் அதில் மிகவும் சிந்தனையோடு சிறப்போடு செயல்படுகின்றது. இலக்கியங்களில் தமிழ் வற்றிய கடலாக, வடிந்தோடும் கால்வாயாக, குட்டை குளங்களாக இல்லாமல், கரைபுரண்டு ஓடும் ஆறாக, பிரவாகித்து நிற்கும் கடலாக, அனைத்தும் சங்கமிக்கும் பெரிய சங்கமமாக இன்று புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் செயல்படுவது பெருமைக்குரியதே.

ஈழத்தமிழன் கும்பிட்ட கோவில் இழந்து, குடியிருந்த வீடு இழந்து, படித்த பள்ளி இழந்து, பக்கமிருந்த உறவை இழந்து, ஓடிவிளையாடிய தெரு இழந்து, புலம்பெயர்ந்து அகதி அட்டையோடு அன்னிய மண்ணில் வாழ்ந்தாலும் தன் தாய் மொழியாம் தமிழைப் பெருமைப்படுத்தவும், அழிந்து போகாமல் கட்டிக்காப்பாற்றி அதன் விடுதலைக்காக உயிர்கொடுத்தும் பெருமைகொண்ட பெரும்பணியைச் செய்வதோடு அதற்குத் துணைநிற்கும் பெரும் பணியையும் தன் தோளில் சுமந்துகொண்டே உறங்கும் ஒரு இனம் என்றால் அதுதான் ஈழத்தமிழர் இனம் என்று சொல்லலாம். அதற்கு எதிராக எம் தாய்தேசமாம் தமிழகத்தில், பாரதியார், பாரதிதாசன், பெரியார், அண்ணா போன்றவர்கள் பிறந்த மண்ணில், எங்கும் தமிழ் எதிலும் தமிழ் என்று 1981ல் தமிழாராய்ச்சி செய்யப்பட்ட மண்ணில் இப்போ எங்கே தமிழ்...!? எங்கே தமிழ்...!? என்று தேடியவண்ணம் வாயால் பேசிக்கொண்டு திரியும், வாழும் நிலையாச்சு என்பதோடு,

தாய்த்தமிழ்நாட்டில் தமிழில் பேசினால் பரிசு, தங்கக்காசு என்ற நிலையையும் நாம் நன்கு அறிந்ததே...!

தமிழ் இலக்கியத்தில் கவிதை என்பது மனித மனத்தில் உட்புகுந்து மனதில் ஒரு உள்ளார்ந்த உணர்வலையை ஏற்படுத்தும் ஒரு படைப்பிலக்கியமாகும். இந்த உணர்வலைகளின் உச்சியில் நின்றபடிதான் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதியும், பாரதிதாசனும் தமிழருக்கு தமிழ் உணர்வை ஏற்படுத்தும் தங்கள் தமிழ்ப்பணியை கால நேரம் சூழ்நிலை அறிந்து பணிமுடித்தார்கள். கவிதை என்ற ஒன்று மிகச்சரியான நேரத்தில் எழுதி வெளிவரும்போதும், மக்கள் கரங்களில் கிடும்போதும்தான் அது தன் கடமையைச் செய்யும்.

வாசகனின் உள்ளத்தில் கோடைமழையில் நனைந்து சிலிர்க்கும் நிலையையும், அனல் வெய்யிலில் நடந்து காலாற காணும் இணலாகவும், மனதுக்கு இதமாக இருப்பதோடு ஆறாத ரணத்தில் வழிந்தோடும் நீராகவும் இருக்கலாம் என்பது எனது நம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கையின் வடிவமைப்பே இங்கு வெளியீடு செய்து உங்கள் கரம் எட்டியிருக்கும் 'நெஞ்சத்து நெருப்பு' என்ற கவிதை நூலாகும்.

அன்புக்குரியவர்களே...! தாய் மண்ணை விட்டு நீண்ட தூரத்துக்கு நாம் விலகி இருந்தாலும் எமது செயலும் சிந்தனையும் நினைவுகளும் இன்னும் எமது தாய்மண்ணையும் அங்கு கூடி வாழ்ந்த உறவுகளையும் எமது தாய்மொழியாம் தமிழையும் நினைத்தவண்ணம் எமது செயல்பாடுகளும் எமது பணிகளும் தொடர்கின்றன. இருந்தாலும் இன்று எமது எதிரியின் இனஅழிவுச் செயல்பாடுகள் அதிவேக உச்சம் பெற்றிருப்பதால் எமது செயல்பாடுகள் இன்னமும் கொஞ்சம் வேகப்படுத்தப்பட வேண்டிய நிர்ப்பந்தக் கடமையில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் நாங்கள் இருக்கின்றோம் என்பதை தெளிவுபடுத்தவும், காலம் நேரம் தெரியாது இன்னும் தூக்கத்தில் இருக்கும் எமது உறவுகள் சிலரை விழிக்க வைக்க வேண்டிய அவசியச் செயல்பாட்டுக்கும் இந்த இலக்கியப் பணி உரித்துடையது.

தமிழின் சிறப்பு

புத்தர் பேசிய பாலி மொழி இன்று வழக்கில் இல்லை. யேசு பிதா பேசிய அராமைக் மொழி இன்று வழக்கில் இல்லை. சீசரும் அன்ரனியும் பேசிய இலத்தீன் மொழி இன்று வழக்கில் இல்லை. சமஸ்கிருதமும் இலத்தீனும் இலக்கிய செழுமை வாய்ந்தவையாய் இருந்தும் இன்று பேச்சு வழக்கில் இல்லை. பயன்பாட்டில் இல்லை. இவை ஏன் இப்படி நடந்தது?

செழுமை வாய்ந்த மொழி என்பதாலோ, பல பெரியவர்களால் உருவாக்கப்பட்டு வளர்க்கப்பட்ட மொழி என்பதாலோ எந்த மொழியும் வளர்ந்து விடாது; செழிப்புற முடியாது. அதற்கும் சில செயல்பாடுகள் அவசியம் வேண்டும். அதனால்தான் ஐம்பது ஆண்டு காலத்துள் எழுத்து வடிவத்தைப் பெற்ற மலாய் மொழி, சிலபல ஆண்டுகால வயதே படிமுறை வளர்ச்சிகண்ட ஜப்பானிய மொழி, கொரியன் மொழி, வியட்னாமீஸ், சோமாலியன் போன்ற மொழிகள் குறுகிய காலத்தில் வளர்ச்சியைக் கொண்ட மொழிகளாக வளர்ந்து இன்று கொடிகட்டிப் பறக்கின்றன. இதன் காரணம் என்ன என்றும் நாம் சிந்தித்தே ஆகவேண்டும். அவர்களின் பற்றுறுதியைக் கற்றுணர்ந்து செயல்படவேண்டும்.

ஒரு மொழி வளர்வதற்கும் அது அழிவதற்கும் காரணம் அந்த மொழியின் சிறப்பன்று. ஒரு மொழியின் சிறப்பு அது பேசும் மக்களின் செயல்பாட்டில், பண்பாட்டில், பற்றுறுதியில், கையாளும் தன்மையில் அதைப் பாதுகாக்க, வளர்த்தெடுக்க எடுக்கும் வழிவகைகளில்தான் தங்கியுள்ளது என்றால் மறைக்கவோ மறுக்கவோ முடியாத பெரிய உண்மையாகும். எமது மொழியின் தன்மையும் எமது மூதாதையர் தமது மொழியான தமிழை வளர்த்த விதமும், எமது தமிழ்மன்னர்கள் மொழியை வளர்த்தெடுத்த விதமும், எமது ஆலயங்களில் எமது மொழி கட்டிப் பாதுக்காக்கப்பட்ட விதமும், எமது அன்றைய இலக்கியகர்த்தாக்கள் வறுமையிலும் கொடுமையிலும் மொழியை வளர்த்தெடுத்த விதமும் தாம் காரணமென் பேன்.

இன்றும் எமது தாய்மொழி உலக மொழிகளில் நான்காம் இடத்தில் தலைநிமிர்ந்து நடை போடுகின்றது. இன்றைய கண்ணி வலையமைப்பிலும் இடம் பிடித்து உள்ளது என்பது பெருமைக்கு

உரியதே. இன்றைய தமிழர் நாடுவிட்டு நாடு மாறி அன்னிய நாடுகளில் அகதிப் பெயரோடு வாழ்ந்தாலும், தம் மொழியை, தம் இனத்தை, தம் கலாச்சாரத்தை, தம் எதிர்காலச் சந்ததியின் வாழ்வை வளத்தைத் தொலைத்து விடாமல், கரைத்துவிடாமல் கட்டிக்காத்து வர வேண்டும். அன்னிய மொழி கலாச்சார நெருக்கடியால் அவைகள் தொலைந்து விடக்கூடாது என்ற நல்ல திடமான தீர்க்கதரிசனத்தோடு புலம்பெயர் வாழ்க்கையிலும் எம் தமிழரால் தமிழ்ப் பணி, இலக்கியப் பணி தொடரப்படுகின்றது. அதில் ஒரு துளியே இந்த என் பணியும் ஆகும்.

அகதியாய் நாட்டுக்கு நாடு தமிழர் வாழ்ந்தாலும் பண்டைய காலம்போல் கூலிகளாக, அடையாளம் இல்லா அடிமைகளாக, ஏழ்மையின் அடையாளமாக, மூடநம்பிக்கைகளின் அடையாளமாக வாழாமல், தன்னையும் வளர்த்து தன் இனத்தையும் வளர்த்து பெருமைகொண்ட இனமாக, வீரம் கொண்ட இனமாக, விவேகம் கொண்ட இனமாக, தான் வாழும் நாட்டில் அந்த நாட்டு மக்களுக்கு பெருமை சேர்க்கும் விதத்தில் தானும் வாழ்ந்து தன் இனத்துக்கும் பெருமை சேர்க்கும் பல செயல்பாடுகளைச் செய்து ஊடக முறைகள் உள்பட பல வழிகளில் வளர்ச்சிப் படிகளில் ஏறி பவனிவருகின்றார்கள் என்ற பெருமைக்கு உரித்தாக வாழ்கின்றார்கள் என்றால் பெருமை தரும் ஒரு செய்தியே ஆகும்.

ஆனால் இலங்கேஸ்வரன் காலத்தில் பெண்ணுக்காகவும், இராஜபக்சே காலத்தில் மண்ணுக்காகவும் போராடிக் கொண்டிருக்கும் ஈழத்தமிழரே இன்றும் போராடி தமிழுக்கும் தமிழருக்கும் பெருமை சேர்த்துக் கொடியேற்றி வாழ்கின்றார்கள். அவர்கள் துன்பத்திலும், துயரத்திலும் உயிர் ஆபத்திலும் தம் நிலையை மாற்றாது மரத்தடி குந்தியபோதிலும் உணர்வுத்தமிழராக, தன்மானத்தமிழராக தம் இனத்தின் விடியலுக்காக, ஒரு தேசத்துக்காக உயிர் கொடுத்தபடி வாழ்கின்றார்கள், பேராடுகின்றார்கள் என்பதும் எமது அடுத்த பரிணாமமாகும்.

கவிஞர் வேலணையூர் பொன்னண்ணாவின் 'நெஞ்சத்து நெருப்பு' கவிதை நூல் பாரிசில் அறிமுகவிழா

கடந்த புரட்டாதி மாதம் 28-09-2008 ஞாயிற்றுக்கிழமை பிற்பகல் 3.00 மணிக்கு பாரிஸ் பொண்டி நகரசபை எல்லையில் உள்ள கலாச்சார கலையக மண்டபத்தில் பிரபல எழுத்தாளரும் மூத்த பத்திரிகையாளரும் “தமிழன்”, “யாழ்ஈழநாடு” பத்திரிகைகளின் முன்னாள் ஆசிரியருமான திருவாளர் எஸ். கே. காசிலிங்கம் அவர்களின் தலைமையில் மேற்படி விழா நடைபெற்றது. மங்கள தீபத்தை திரு வா.பாலகிருஷ்ணன், சி. புவனேந்திரன், திரு. க. விக்னேஸ்வரன் தம்பதியர், திருமதி நவாஜோதி, அதிபர் காராளபிள்ளை போன்றோர் ஏற்றி வைக்க, திருமதி பொன்னண்ணாவும் நூலாசிரியர் வேலணையூர் பொன்னண்ணாவும் நூலை தீப கன்னியர் புடை சூழ மேடைக்குக் கொண்டு வந்து வைக்க... முதலாவதாக இரண்டு நிமிட மௌன அஞ்சலியுடன் தமிழ்த் தாய் கீதத்தை திருமதி புஸ்பா ஜெயகௌரி ஜெகநாதன் அவர்கள் மேடையில் சிறப்பாகப் பாட விழா சிறப்புடன் ஆரம்பமானது.

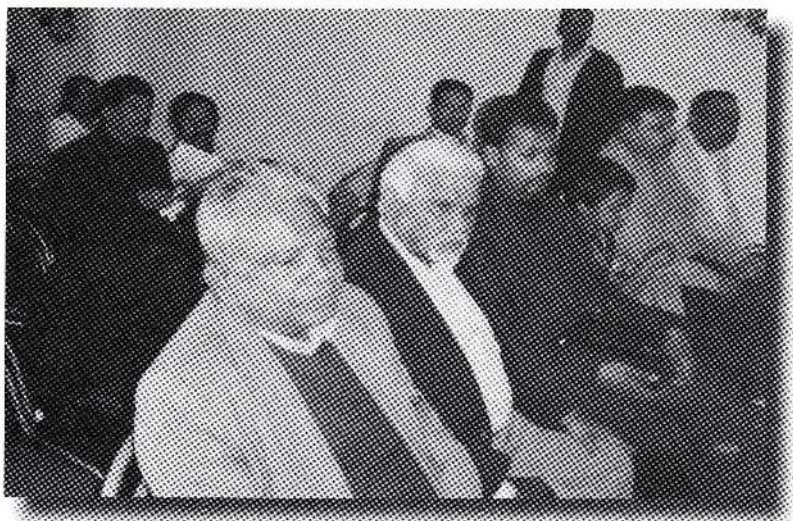
முதலாவதாக திரு.செல்லத்துரை பாஸ்கரன் அவர்கள் வரவேற்புரை நிகழ்த்த, தலைவர் தனது உரையில் ஆசிரியரின் நூல் பற்றியும் அவரின் கடந்த கால மக்கள் சேவை பற்றியும் தனக்கு நூலாசிரியர் வேலணை வாலிபர் முன்னேற்றச் சங்கத்தின் செயல்பாட்டாளராகவும் கமநலச் சேவை தலைவராகவும் பணிபுரிந்த காலம் தொட்டு நன்கு தெரிந்தவர் என்றும், அன்று அவர் பொன். தியாகராஜாவாகவே இருந்தார் என்றும், தற்போது வேலணையூர் பொன்னண்ணா என்ற புனைபெயரோடு ஒரு இலக்கிய வாதியாய், கவிஞராய் உலகறிய வலம் வந்து கொண்டிருக்கின்றார் என்றும் தெரிவித்தார்.

அவரைத் தொடர்ந்து திரு. வண்ணைத்தெய்வம் அவர்கள் நூல் அறிமுகவுரையை நிகழ்த்த, திருவாளர் பொன். வரதராஜக் குருக்கள் அவர்கள் ஆசியுரை வழங்க விழா தொடர்ந்தது. முதல் பேச்சாளராக முதறிஞர்கள் காராளபிள்ளை அதிபர் அவர்களும், கனடாவில் இருந்து வருகைதந்த திரு. நா.க.சிவராமலிங்கம் அதிபர் அவர்களும் சிறப்புரை ஆற்ற விழா நகர்ந்தது. அடுத்து திருவாளர் மருத்துவர் கவிஞர் வி.ரி.இளங்கோவன் அவர்கள் நூல் விமர்சனம் செய்ய அவரைத் தொடர்ந்து இலண்டன் காற்றுவெளி சஞ்சிகை ஆசிரியர் முல்லை அமுதன் அவர்கள் நூல் விமர்சனம் செய்யும்போது மண்டபம்

நிறைந்த மக்களைக் கண்டு, 'இது ஒரு இலக்கியவிழாவோ நூல் வெளியீட்டு விழாவோ என்று சொல்ல முடியாத சனத்தொகையைக் காண முடிகிறது. சாதாரண இலக்கிய விழாவுக்கு இப்படி மக்கள் கூட்டத்தைக் காண முடியாது. அதனால் பொன்னண்ணாவின் ஊர் மக்கள் அவர் புலம்பெயர்ந்து நாடுவிட்டு வேற்று நாட்டில் வாழ்ந்த போதிலும் அவரை, அவர் பணியை மக்கள் மறக்கவில்லை என்பதற்கு இதுவோர் எடுத்துக்காட்டு' எனக் கூற சபையில் இருந்து கரவொலி வாணை முட்டியது.

தொடர்ந்த விழாவில் நாடகக் கலைஞர் தயாநிதி, ஊடகவியலாளர் லோகதாஸ் அவர்கள், பாரிஸ் ஈழநாடு ஆசிரியர் சி.பாலச்சந்திரன், பிரபல பேச்சாளர் க.அரியரத்தினம் ஆகியோர் வாழ்த்துரை வழங்க, வேலணை கிழக்கு மகாவித்தியாலய பழைய மாணவர் சங்கத்தின் இலண்டன் கிளை தலைவர் நடா. சிவராசா அவர்கள் கவிதையில் வாழ்த்துரைக்க நூல் வெளியீடு ஆரம்பமானது.

முதல் பிரதியை பிரபல தொழிலதிபர் தி. புவனேந்திரன் அவர்களுக்கு அதிபர் திரு. காராளபிள்ளை அவர்கள் வழங்கினார். அவரைத் தொடர்ந்து தொழிலதிபர்கள் செ.சிறிதரன் அவர்கள், திரு.க.சாந்தலிங்கம அவர்கள், திரு. ஏ வேலுமயிலும் அவர்கள்,

திரு கு. சிறிஸ்கந்தராசா அவர்கள் போன்றோர் பிரதிகள் பெற்றுக் கொள்ள சபையோரும் வந்து பெற்றுக்கொண்டனர். மேடையில் நூலாசிரியர் பொன்னண்ணாவுக்கு வேலணை கிழக்கு மகா வித்தியாலய பழைய மாணவர் சங்கத்தின் சார்பில் பொன்னா டையும், வர்த்தகப் பிரமுகர்கள் தி.புவனேந்திரன் அவர்களும், திரு க.சாந்தவிங்கம் அவர்கள் பொன்னாடையும் தங்கமடலும் வழங்கி பாராட்டினர். இரவு உணவு வழங்கி நூலாசிரியரின் பதிலுரை நன்றி உரையுடன் சிறப்புடன் விழா இனிதே நிறைவு பெற்றது.

செயல்படுங்கள் செயல்படுங்கள் சிறித்தித்து செயல்படுங்கள்

மண்ணுண்டு வளமான கடலுண்டு
மக்கள் மகிழ்வோடு வாழ்ந்து...!
ஊனுண்டு உடையுண்டு சுதந்திரமாய்
உண்டுமகிழ்ந்த திருந்த வாழ்வெங்கே...!?

நீண்ட நெடும் வயல் தோப்பும்
நெடும் குளத்து நீர் வளமும்
பனை வடலி நெடும்பரப்பை பார்த்தபடி
வேப்பமர நிழலில் நீண்டு படுப்பதெப்போ...!?

உலகத்து ஒருபரப்பில் உயர்ந்த மேற்குலகில்
இலையில்லா மரங்களிடை இடையிலே நின்றபடி
என்தேசம் தனையெண்ணி என்மனமோ ஏங்குது...!
சொந்தமண் வாசமதை சுவைகொள்ள தேடுகிது.

குளத்தின் அருகிருந்து குளிக்கிறதாம் காகம்-பெரும்
குளத்து நீரலையில் துள்ளிக் குதிக்குதாம் மீன்கள்
அம்மன் கோவில்மணி அடிக்கும் ஓசையிலே
சுதந்திரமாய் மாக்களுமே கூடி மகிழ்கிறதாம்...!

முற்றத்து மாமரமோ சுதந்திரமாய் பூத்திருக்காம்
கோடிமுருங்கையிலே காய்கள் குவிந்தபடி தொங்கிறதாம்
கல்லாண்டா முடங்கு கார்த்தியேசு தோட்டத்தில்
களவாகப்பிடுங்கி இளனி குடித்தகதை நெஞ்சுக்குள்
தேனாக இனிக்கிறது...! என்தேசந்தான் மணக்கிறது...!

ஆனால்...! ஆனால்...! ஆனால்...!

கோடிபல சேர்க்கவேன மண்ணைவிட்டு ஓடிவந்து
நாடி நரம்பறுந்து நடுமுதுகு எலும்புடைந்து

நடுவயதில் வாழ்க்கைதனை நானே தொலைத்துவிட்டேன்
அகதி அட்டைதனை சொத்தாக தேடிவிட்டேன்...!

மாற்றான் சொத்தான மரவள்ளி தோட்டத்தில்
மகிழ்வோடு கூடுகட்டி மகிழ்ந்திருக்கும் உறவுகளே...!
சொந்தக்காரன் அறுவடைக்கு சொல்லிக்கொண்டா வருவான்
அறுவடை அவன் முடித்தால் இங்கெமக்கு இடமேது...?

பக்கத்து தோட்டமிது பங்குனக்கு இல்லையென
பட்டாசு தான் கொளுத்திப் பறந்துசெல் என்றிடுவான்
பாதியிலே பாய்சுருட்டி பக்கத்து நாட்டுக்கு
பறந்திடவும் வழியின்றி பதிவுகளை கொடுத்திடுவான்...!

அதனால்...! அதனால்...! அதனால்...!

கள்ளிப்பற்றை என்றாலும் கவலையின்றி கூடுகட்ட
சொந்தமண்ணே சுதந்திரமாய் சொர்க்கமென எண்ணிடுவீர்...!
மண்ணுக்கு மகுடமிட மனமுவந்து பணிமுடிப்பீர்...!
நாளைய சமூகம் நமக்குண்டு என்று
நேற்றைய சமூகம் நினைக்காத காரணத்தால்
இன்றைய அவலம் எமக்கென்று எண்ணி...!
செயல்படுவோம்...! செயல்படுவோம்...!!
சிந்தித்து செயல்படுவோம்...!!!

50^{வது} வருட பொன்விழா நினைவுகள்

பொன்விழா மாலையாய்
பொன்னண்ணா பொன்மணி

எங்களின் மணநாள்
புரட்டாதி ஐந்து 1963
அதிகாலை நேரம்
வேலணை கிராமம்
வாழ்வில் இணைந்த நாள்
பிறப்பின் வரலாறு படைத்தநாள்

இந்த நாள் எங்களின்
இளமைக்கு...
பூமாலை இட்டநாள்
எங்களின் வாழ்க்கைக்கு

அத்திவாரம் போட்டநாள்
வெல்லமாய் இனித்திட்ட இனியநாள்

தாரமாய் வந்தவள்
தமிழாய் இணைந்தாள்
கவிதையில் முழுகிட
காவலாய் நின்றாள்
கசப்பே அறியாத வாழ்வு
காதலில் நீந்திய பேராறு.

மாமாவாய் வந்தவர் மாமாவாயில்லை
தந்தையைப்போலொரு தந்தையாய் நின்றார்
தாயை இழந்திட்ட என் தம்பிமார் இருவர்க்கு
தாயாக மாறினாள் என் தாரமாய் வந்தவள்

என் அப்பு மாமியின் பிள்ளை
என் தந்தைக்கு பிள்ளையாய் மாறிட
பெண்பிள்ளை இல்லாத என்
குடும்பத்தார் வாழ்வில்
பெண்பிள்ளையாய் குடும்ப
பொறுப்பேற்று நின்றாள்.

இனிமையும் கனிமையும்
இலையிலே பரிமாறி இல்லா..!
திருவிளக்காய் ஒளியேற்றி
பெருவிளக்காய் நின்றாள்.
இந்த பொன்விழா நாயகிக்கு-என்
பொன்னான முத்தங்கள்

நான் எழுதும் எழுத்தினிலே
உயிரிருக்கும், மெய்யிருக்கும்
ஆனால்...
உயிரோடு மெய்யும் உடனிருக்க
உணர்வான உயிர்வு தந்தாள்

உடனிருக்கும் பொன்மணி

பொன்விழாக் காணும்
எம் மணவாழ்க்கை
கரையே இல்லா வெள்ளமாய்
உப்பே இல்லாக் கடலாய்
இன்பத்தில் கலந்திட்ட
வாழ்க்கைப் பயணத்தில்

எங்கள் வாழ்க்கையின்
அடையாளப் பதிவாய்
அலங்கார ஊர்தியாய்
தமிழ் உணர்வு துலங்கிடும்

இசைவாணி நாமத்தில்
1965ல் கலைவாணியாகவும்
1967ல் கமலவாணியாகவும்
1970ல் கலைதாசனாகவும்
1973ல் கலைவேந்தனாகவும்
1978ல் ஸ்ரீவாணியாகவும் எங்கள்
பெயர் சொல்லும் பிள்ளைகள்
பஞ்ச மணிகளாய்...
வேலணை பெருங்குளம் முத்துமாரியின்
அருளினால் அடையாளம் தந்தனர்...!

தமிழ்மரபு வழிவந்து
தமிழ் உணர்வு தாங்கிய
இந்த தமிழ் மணக்கும் பெயர்கள்
தமிழ் குடித்தவர் வைத்த பெயர்கள்...!

தமிழும் இனிமை என்பேன்
தங்க மணியும் இனிமை
தவமணியின் பணியே
தமிழின் சுவையே

என்னை மறந்தேன்
இரண்டறக் கலந்தேன்....!

தமிழின் பணியால்
புகழில் வளர்ந்தேன்
தமிழர் பணியால் தமிழர்
உள்ளம் நிறைந்தேன்

ஐம்பது ஆண்டுகளாய்
எண்ணங்கள் இணைந்தபடி
இதயங்கள் இணைந்தபடி
பொன்மணி அணைப்பில் பொன்னண்ணாவும்
பொன்னண்ணா அணைப்பில் பொன்மணியும்
நனைந்தபடி நனைந்தபடி நனைந்தபடி
இணைந்தபடி, இணைந்தபடி, இணைந்தபடி

உறவுகள் உள்ளத்தில் உள்ளத்தில்
உயர்ந்தபடி உயர்ந்தபடி உயர்ந்தபடி
ஊரவர் உள்ளத்தில் உள்ளத்தில்
நிறைந்தபடி நிறைந்தபடி நிறைந்தபடி

மனதார நெஞ்சார
வாழ்த்துக்கள் கேட்டு
மகிழ்ந்தபடி மகிழ்ந்தபடி மகிழ்ந்தபடி
இன்னும் இன்னும் இன்னும்
இன்றும் இன்றும் இன்றும்
என்றும் என்றும் என்றும்
உங்கள் முன் உங்கள்முன்
உங்கள்முன் உங்கள்முன் உங்கள்முன்

அனைவர்க்கும்
நன்றி வணக்கம்

பொன்னண்ணா தம்பதியர்

**வேலணை பெருங்குளம் முத்துமாரி
அன்னை பதிகம்**

கிஷு ஒரு மறுபிரகரம்

தொகுப்பாசிரியர்

கவிதாவார்த்தி

**வேலணையூர் பொன்னண்ணா அவர்கள்
அறிவுகம் - டென்மர்க்**

வேலணை பெருங்குளம்

ஸ்ரீஸ்ரீ முத்துமாரி அம்பாள் ஆலயத்தின்
பூர்வீக வரலாற்றுத் தொகுப்பு

(அருளமுதத்தில் தவறிய தொகுப்புகள் சேர்க்கப்பட்டு)

ஈழவள நாட்டிலே தமிழர்கள் வழிபட்டு வரும் ஆலயங்களிலே மிகவும் பழமைவாய்ந்த புராதனமானவற்றில் வேலணை பெருங்குளம் முத்துமாரி அம்மன் ஆலயமும் ஒன்றாகும். இந்த ஆலயம். ஒல்லாந்தர் காலத்து பத்திரங்களிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டு ஆங்கிலேயர் சேகரித்து வைத்திருக்கும் அரச பதிவேடுகளில் இந்த ஆலயத்தின் சிறப்புகளும் பதியப்பட்டு இருப்பதை இன்றும் நாம் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது அரசகச்சேரி பதிவேடுகளில்.

அகிலாண்ட கோடி என்ற அன்னையை இன்னமும் கன்னி என்றே ஒதுகின்றன வேதங்கள். இதுவோர் அற்புதமான சிந்தனைக் கோட்பாடு. இந்தக் கோட்பாடு இந்து மதத்துக்கு மட்டும் உரித்தான ஒன்றல்ல. இதே கோட்பாட்டு சிந்தனையை பிற மதத்தவரும் செயல்பாட்டில் கையாளுகின்றார்கள் என்பதற்கு அறிகுறியாக யேசுநாதரின் திருத்தாயை பரிசுத்த கன்னி மரியாள் அன்னை என்றே வணங்கும் கிறிஸ்தவ மக்கள் வழக்கத்தையும் நாம் இன்று கண்ணாரக் காண்கின்றோம்.

அன்னை பராசக்தியை பற்பல திருக்கோலங்களில், பற்பல நாம கர்ணங்களிலும் பக்தர்கள் வழிபடுவது வழக்கம். அவையாவன-காளி என்றும், துர்க்கை என்றும், ஈஸ்வரி என்றும் இன்னும் பல நாமங்களில் அழைப்பதோடு, அவரவர் நம்பிக்கைக்கு ஏற்ப ஆலயம் அமைத்தும் வணங்குகிறார்கள். அவற்றுள் முத்துமாரி என்ற மூர்த்தமும் ஒன்று. மிகப் புராதன காலம்தொட்டுதொற்று நோய், பஞ்சம், வறட்சியான துன்ப நிகழ்வுகள் மக்களை ஆட்கொண்டு ஆட்டிப்படைக்காமல் பாதுகாக்கும் தெய்வமாக (மாரி) முத்துமாரி நாமம் கொண்டு வழிபடுகின்றார்கள். இந்த வடிவம் இந்துக்களின் ஒரு நம்பிக்கை வடிவமாக ஆதிகாலம் தொட்டு வழங்கிவருகின்றது என்பதற்கு ஆதாரங்கள் பல உள்ளன.

ஈழவள நாட்டிலே இந்துக்கள் வழிபட்டுவரும் ஆலங்களிலே மிக புராதனவற்றில் இந்த ஆலயமும் ஒன்றாகும். ஒல்லாந்தர் காலத்துப் பழமையான பத்திரங்களில் இருந்து, ஆங்கிலேயர் சேகரித்து வைத்திருந்த கச்சேரி பதிவேட்டுப் பத்திரங்களிலும் இந்த ஆலயத்தைப் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. அதில் இருந்து, தற்போது இருக்கும் கர்ப்பக்கிரகம் 1875ம் ஆண்டளவில் கட்டப்பட்டதாக அறிகிறோம்.

ஆனால், கோவில் எப்போது ஸ்தாபிக்கப்பட்டது, எவ்வளவு காலமாக இந்த ஆலயம், இருந்து வருகின்றது, ஆதிகாலத்தில் இருந்து என்ன வடிவத்தில் இருந்து வருகின்றது, ஆதிகாலம் தொட்டு இந்த இடத்திலேதான் இருந்து வருகின்றதா இல்லை வேறு இடத்தில் இருந்து இங்கு தற்போது இருக்கும் இடத்துக்கு மாற்றப்பட்டதா என்பனவெல்லாம் பழமைஎன்றபணிப்புகாருக்குள் முடிமறைக்கப்பட்ட நிலையிலேயே இன்னமும் தொடர்கின்றன. காரணம், ஆதிமுதல் அதை பரிபாலனம் செய்து வந்த நிர்வாகிகளால் எழுத்துருவமான எந்த ஆதாரத்தையும் ஆக்கமுடியாமல் போனதாலும், அதன் பின்வந்தவர்கள் அந்த வரலாறு அறியவேண்டும் என்ற ஆவல் இல்லாதிருந்ததாலும், இந்நிலை எமக்கு ஏற்பட்டு உள்ளது. ஏதோ கிடைத்ததைக்கொண்டு மகிழ்வோம். அறிவோம்.

இந்த நிலையை எண்ணும்போது, இந்துக்கள் ஆவணக் காப்பு இல்லாதவர்கள் இதிகாச உணர்வுகள் இல்லாதவர்கள் என்று சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறும் கூற்றை ஏற்றாகவேண்டிய நிலையில் இன்றைய சந்ததி நிற்கின்றது. ஏனைய மதத்தினர்களைப் பார்க்கும் போது, தங்களின் வரலாறுகளை வடிவங்களாக ஆவணப்படுத்தி ஓலைச்சுவடிகளாகவும், பத்திரிகைப் படிவங்களாகவும் செப்பு ஏடுகளாகவும் கருங்கல்லில் எழுத்துக்களாகவும், வெள்ளித்தகட்டிலும் எழுதி பாதுகாத்து ஆவணப்படுத்தி வைத்துச் சென்றிருக்கும் நிலைகளை நாம் இன்று அறியும்போது அவர்களின் கூற்று நியாயமாகப் படுகின்றது. இருந்தாலும் நம்மை விடவும். அதல பாதாளத்தில் இன்னும் பலர் இருக்கையில் தமிழ் மொழியும் தமிழர் வரலாறும் பாதுகாக்கப்படும், இந்து மதரீதியில்தான் குறைந்திருப்பதை சிந்திக்கும்போது நாம் நம் மூதாதையார்கள் பற்றி பெருமைப்படக் கூடியதாகவே உள்ளது. இருந்தும் சில அரச

பதிவேடுகளை வாசிக்கும்போது, இந்த ஆலயத்தில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதற் பகுதிவரை பண்டுதொட்டு மிருக பலி இட்டு வணங்கும் வழக்கம் இருந்து வந்ததாக எமக்கு முந்திய பெரியவர் ஒருவருக்கு அவரின் தந்தையார் சொன்னதாக அறியக்கிடக்கின்றது. இதைப் பார்க்கும்போது நாம் இன்றும் படிக்க முடிந்த சில வரலாறுகளில் மிருக பலியும், குரவைக் கூத்தும் நம் வழிபாட்டு முறைகள் என்பதை அறிய முடிகிறது. இதனால் ஆலயம் பழமையானது என்பதையும் ஏற்றுக்கொள்ள முடிகின்றது. திருமுருகாற்றுப்படை, சிலப்பதிகாரம், புறநானூறு போன்ற எமது சங்ககால இலக்கிய நூல்களின் பாடல்களில் இந்த வழிபாட்டு முறையை உறுதிப்படுத்துவனவாக இருக்கின்றன. இந்த வரிசையில் தான் இந்த முத்துமாரி அம்மன் ஆலயமும் எங்கோ ஒரு காட்டு மூலையில் வேலணைப் பகுதியில் ஒரு மரத்தின்கீழ் இருந்திருக்க வேண்டும் என நாம் எண்ணலாம். அதற்குரிய சில ஆதாரங்களும் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன.

நடைமுறையில் தமிழ் அரசர் காலத்தில் ஒரு கருங்கல்லில் அம்மன் சிலையைச் செதுக்கி ஒரு மரத்தின் கீழ் வைத்து அதற்கு சிறிதாக ஒரு கோவில் அமைத்து பிரதிஷ்டை செய்து நாள்தோறும் வழிபட்டு வந்ததாகவும் கர்ணபரம்பரை முதல் ஒல்லாந்தர் காலம் வரை ஆதாரமற்ற ஒருகதை விடாப் பிடியாக நிலவி வருகின்றது. ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்கால நடுப்பகுதியளவிலே பெருங்குடிவேளாளன். கட்டமாதன் என்னும் ஒருவர் வேலணை பெருங்குளத்து வடகரையில் உலாவி வரும் நேரம் கற்புலம் என்ற பகுதியில் ஆவரசம், நொச்சிப் பற்றை ஒன்றினுள் முத்துமாரி அம்மன் கற்சிலை ஒன்றை கண்டெடுத்தார் என்றும், அந்த கட்டமாதனும் ஊர் மக்கள் சிலரும் சேர்ந்து அந்த கற்சிலையை அவ்விடத்தில் இருந்து தூக்கிச் சென்று தற்போது ஆலயம் உள்ள பகுதிக்கு தெற்கே நெடுங்கேணி என்ற பெயருடைய காணித் துண்டில் குடிசை அமைத்து அதனுள் அம்மன் சிலையை பிரதிஷ்டை செய்து வழிபட்டு வந்ததாகவும், அதன் பின் பெரிய ஆலயம் அமைக்கும் கருத்துக்கொண்டு தற்போது உள்ள இடத்துக்குக் கொண்டு வந்ததாகவும் கர்ண பரம்பரை வரலாறு பகர்கின்றது. ஆனால் அப்படியாயின் அந்த பழைய ஆலயம் அந்த பெருங்குளத்தின் வடகரையில் இருந்ததா அந்தக் கோவிலுக்கு என்ன ஆயிற்று என்பது பற்றி எந்த தடயமும் இன்னும் இல்லை. தேடல் செய்கின்றோம்.

ஆனால் இலங்கையின் சரித்திரத்திலே போத்துக்கீசர் படையெடுப்பின் பின்னால் நிகழ்ந்த இந்துக் கோவில்கள் அழிபட்ட அடூழியங்களின்போது அந்த பழைய கோவிலுக்கு ஏதாவது நடந்திருக்கலாம். அதன்பின் அம்மன் விக்கிரகத்தை அவர்கள் குளத்தின் வடகரையுள்ள அந்த நொச்சி, ஆவரசம் பற்றைக்குள் வீசி எறிந்திருக்கலாம் அல்லது இந்த ஆலய அழிப்புச் செய்தியை முன்னரே தெரிந்து கொண்ட அம்மன் பக்தர்கள் சிலர் அந்த கொடியவர் கரம் அம்மனில் படக்கூடாது என்ற நோக்கில் பாதகரின் பாதம் படாமல் பாதுகாக்கும் நோக்கில் அம்மன் விக்கிரகத்தை நேரத்தோடேயே வெளியே எடுத்து பாதுகாப்புக்காக பற்றைக்குள் மறைத்தார்களோ என்று இன்றுவரை பக்தர்கள் நம்பிக்கையுடன் எண்ணிப் பார்க்கின்றார்கள்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலே மறைக்கப்பட்ட அம்மன் விக்கிரகம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே ஒரு கட்டமாதனால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு பெருங்குளத்தின் தென்கரைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு அங்கு 1500 யார் தூரத்தில் நெடுங்கேணி என்ற பேர்கொண்ட காணியில் ஒரு கொட்டிலில் வைத்து பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு வழிபாடு செய்யப்பட்டது. குடிசையில் வீற்றிருந்த அம்பாள் திருப்தி கொள்ளாத நிலையில் புங்குடுதீவில் வாழ்ந்த செல்வந்தர் திரு. காசித்தம்பி என்ற வள்ளலின் இதயம் புகுந்து தனக்கு புதியதோர் திருக்கோவிலை அமைக்கச் செய்தாள். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு பத்தொன்பதோடு தொடங்கிய காலத்தில் வேளாளகுல காசித்தம்பி வள்ளலார் கோவில் தற்போதுள்ள இடத்தில் அறுபது பரப்பு காணியை வாங்கி அம்பாளுக்கு அன்பளிப்பு செய்து அந்த இடத்திலேயே அம்பாளுக்கு கல்லினாலும் சுண்ணாம்பினாலும் சாதாரண கோவில் அமைத்து அந்த நொச்சி ஆவரசம் பற்றைக்குள் கண்டெடுத்த அம்மன் விக்கிரகத்தை பிரதிஷ்டை செய்து மக்கள் வழிபாட்டுக்கு ஏற்ற முறையில் ஏற்பாடு செய்தார். அன்று முதல் இன்று வரை வேலணை கிழக்குப் பகுதியில் அன்னை ஸ்ரீமுத்து மாரி பெருங்குளத்தின் தென்பகுதி கரையில் வீற்றிருந்து நித்தம் தவம் புரிந்து பக்தர்களுக்கு அருள் பாலித்து வருகின்றாள். ஆம்; நாம் காணும் கோவிலுக்கு வயது இருநூறுக்கு மேல் என்று சரித்திரரீதியாகச் சொல்லலாம். தீவகப்பகுதியில் உயர்ந்து நிற்கும் அம்பிகை ஆலயங்களில் இரட்டைப்பஞ்சாங்க முறை

ஆலையங்களில் இதுவும் ஒன்று எனலாம். ஆனால் இந்த ஆலயமே இன்றும் இதுவரையும் ராஜகோபுரம் இல்லா கோவிலாக இருப்பது அந்த அம்பாள் பக்தர்களின் நெஞ்சைத் தொடும் ஒரு விடயமாக இருப்பது கண்கூடு... இதற்கு முந்திய வரலாற்று கணக்கீட்டை ஆதார ரீதியாகக் கணக்கிடமுடியாத நிலையில் இன்னும் அம்பாளின் பக்தி மிக்க சரித்திர வல்லுனர்கள் தேடல் செய்கின்றார்கள்.

இந்த இருநூறு வருட காலமாக அம்பாளின் திருக்கோவில் பல மாறுதலைக் கண்டு வளர்ச்சி கண்டு வருகின்றது. காசித்தம்பி வள்ளல் கட்டிய கோவில் என்பது பலஆண்டுகள்வரை நிலைபெற்று நின்றது. அதன்பின் 1885--1890 ஆம் ஆண்டளவில் யாதவராயர் இராமநாதன் பெயர்கொண்ட வள்ளல் இருந்த கோவிலை இடித்து விட்டு அதே இடத்தில் தூபி, அர்த்தமண்டபம், சபாமண்டபம், மாமண்டபம் ஆகியவை கொண்ட ஆகமவிதிப்படி அமைந்த ஒரு அழகான புதிய கோவிலைக் கட்டி எழுப்பினார் என்றும்,

ஆனால் இத்தனை கட்டியும் கட்டிடம் மட்டுமே கட்டப்பட மேல்கூரை ஓடற்ற நிலையில் தென்னை ஓலையால்தான் வேயப்பட்டிருந்தது. இந்தக் குறையை நிவர்த்தி செய்ய 1890--1895 ஆம் ஆண்டளவில் கதிர்காமர் ஆறுமுகம் என்னும் வள்ளல் முன்வந்து தென்னை ஓலையால் வேய்ந்திருந்த ஆலயத்தைக் குலைத்து ஓடுகள் போட்டு அழகுபடுத்தியதோடு, ஆலயத்துக்குள் கொடிஸ்தம்பம் ஒன்றும் கட்டி ஆலயத்தை மெருகேற்றினார். அதே காலப் பகுதியில் வைரமுத்தர் என்ற வள்ளல் யாக மண்டபம் ஒன்றும் கட்டினார். அதேகாலப்பகுதியில் வேலணையூர் விஸ்வகரும குல திலகர்கள் முன்வந்து அம்பாளுக்கு வசந்த மண்டபம் ஒன்றை அமைத்து காணிக்கை ஆக்கினார்கள்.

அடுத்து வேலணை செட்டிபுலத்து பரதகுலதிலர்கள் முன்வந்து குறையாகக் கிடந்த சுற்றுமதிலைக் கட்டி முடித்து அம்பாளுக்கு காணிக்கை ஆக்கினார்கள். அதைத் தொடர்ந்து சுந்தர் வைரவநாதர் எனும் வள்ளல் சித்திரங்கள் கூடிய சித்திரத்தேர் ஒன்றை காணிக்கையாக்கினார் அம்பாளுக்கு என்று சிலர் கூறுகின்றார்கள். ஆனால் சித்திரத்தேர் இருந்தது உண்மை, அது யாரால் அன்பளிக்கப்பட்டது என்று உறுதி செய்ய முடியாதுள்ளது என்று சிலரும் தெரிவிக்கின்றார்கள்.

அந்த சித்திரத்தேர் பழுதடைந்து பாவனைக்கு இயலாத நிலை கண்டு பின் தொண்டர் பிள்ளையினாரின் முயற்சியினாலும் பலரின் பேருதவியினாலும் ஒரு கட்டுத்தேர் அமைக்கப்பட்டே அம்பாள் வீதி உலா வந்தாகவும் முன்னையவர்கள் கூறக் கேட்ட பெரியவர்கள் சொல்லக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள முடிகின்றது 1973ம் ஆண்டு புதிய சித்திரத்தேர் உருவாகும் வரை.

இந்தத் தொடரில் இந்த 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலே 1910ம் ஆண்டு அளவில் ஐயம்பிள்ளை காத்திகேசு என்னும் வள்ளல் முத்துமாரி அம்பாளின் உள் வீதியில் வட மேற்கு மூலையில் தனது காணிக்கையாக ஒரு சுப்பிரமணியர் கோவிலும் அதன் அருகே ஒரு சனீஸ்வரர் கோவிலும் அமைத்துக் கொடுத்ததோடு ஆலயத்தை யும் பெருப்பித்துக் கொடுத்தார். 1915ம் ஆண்டளவில் ஆலயத்துக்கு நிரந்தர வருமானம் இருக்க வேண்டும் என்ற நல்ல நோக்கில் முத்து மாரி அம்பாள் ஆலயத்தின் பெயரில் 25-11-1915ம் திகதி ஆலம்புலம் என்ற பெயருடைய மூன்று துண்டு காணியை தர்மசாதனம் எழுதி மானியமும் கொடுத்தார். இன்றும் காணி பாவனையில் உள்ளது.

1930ம் ஆண்டளவில் யாதவராயர் இராமலிங்கம் அவர்கள் கட்டிக் கொடுத்த கோவிலை இடித்து ஊர் பொதுமக்கள் ஒன்று சேர்ந்து பணம் திரட்டி இராமலிங்க உடையார் தலைமையில் புதிய கோவில் ஒன்றைக் கட்டினார்கள். கர்பக்கிரகம், அர்த்தமண்டபம், சபாமண்டபம், மாமண்டபம், பலிபீடம் ஆகிய சகலதும் வெள்ளைக்கல் திருப்பணியாக அமைக்கப்பட்டன. இந்தத் திருப்பணியில் வானத்துச் சந்திரன் போல் ஒளியாக உறுதுணையாக நித்திய பணியாற்றியவர் திருத்தொண்டன் பிள்ளையினராவார். அவரின் பணி என்றும் மக்களால் போற்றப்படுவதாகும்; பொன்னெழுத்தால் பொறிக்கப்பட்ட பணியாகும். அந்த திருப்பணியில் தூபி வேலைச் செலவில் பெரும்பகுதியை முத்துத்தம்பி என்ற வள்ளல் ஏற்றுக் கொண்டார். திருப்பணி யாவும் திருப்தியாக நிறைவேறி 1936ம் ஆண்டுப் பகுதியில் ஆலய கும்பாபிஷேகம் நடந்தது.

1938ம் ஆண்டில் தொண்டர் பிள்ளையினார் அவர்கள் வெள்ளைக் கற்களால் ஆலய உள்வீதியில் தென்மேற்கு மூலையில் ஒரு பிள்ளையார் கோவிலைக் கட்டி முடித்தார். அடுத்து பத்து வருடத்துக்குள் உள்வீதி மண்டபமும் மடப்பள்ளியும் வாகன

சாலையும் அமைத்து இவை அனைத்துக்கும் கூரைபோட்டு ஓட்டினால் வேய்ந்து திருப்பணியை நிறைவு செய்தார்.

1940ம் ஆண்டளவில் பிரபல ஒப்பந்தக்காரரான திருவாளர் அ. சிவகுருநாதன் என்ற வள்ளல் தேர்முட்டியையும் அதன்பின் யாழ் வர்த்தகர் காசிலிங்கம் என்ற வர்த்தக வள்ளல் கோபுர வாசல் வெளிமண்டபத்தையும் கட்டி முடித்தார்கள். அந்தக் கால எல்லையில் திருத்தொண்டர் க. தில்லையம்பலம் அவர்களால் புகையிலை சேகரித்து உள்வீதி அனைத்தும் சீமெந்து காறை போட்டு பூசி ஆலயம் மெருகூட்டப்பட்டது.

1948ம் ஆண்டளவில் மெய்யடியார் செல்லப்பா சுவாமி அவர்கள் அம்பாளுக்கு தெப்பக்குளம் அமைத்து நாலு சுற்றும் கல்லால் கட்டி முகப்பில் மடம் ஒன்று கட்டி அதற்கு நால்வர் மடம் என்று பெயரிட்டு, மடத்தின் வடக்கு தொங்கலில் சிவன் விக்கிரகம் அமைத்து கோவிலாக்கி மடத்தின் மத்தியில் தெப்பக்குளத்தைப் பார்த்தபடி பெரிய லிங்கம் ஒன்று அமைத்து லிங்க வழிபாடு செய்ததோடு மேற்குப்புறம் நீட்டுக்கு வாழைத்தோட்டமிட்டு அம்பாளின் ஆலய வெளிப்புறத்தைப் பொலிவுறச் செய்தார்.

இந்தக் கால எல்லை வரை கோவிலின் நிர்வாகம் ஒரு நிர்வாக அமைப்பாக நடந்ததாக எங்கேயும் எம்மால் அறிய முடியவில்லை. ஆனால் இராமலிங்க உடையாரின் தனிநிர்வாகத்தின் கீழ் 8ம், 9ம், 10ம், 3ம், 6ம் திருவிழா உபயகாரரின் பிரதிநிதித்துவ முறையில் ஆலய நிர்வாகம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வந்ததாகவும் அறியக்கிடக்கின்றது. சில வயதானவர்கள் கூற்றுப்படி இதில் நீண்ட காலத்தை அன்றைய பெரியார்களான பெரிய வாத்தியார் என அழைக்கப்பட்ட இளையதம்பி ஆசிரியரும், செல்லையா ஆசிரியரும் பங்கு செலுத்தி உள்ளார்கள் எனவும் சில பெரியவர்களின் வார்த்தை மூலமாக கிடைக்கும் செய்திகள் தடயமாகக் கிடைக்கின்றன. இவர்களின் நிர்வாகியாக இராமலிங்க உடையாரே அவர் காலம் வரை நிர்வகித்தார் எனவும், திருவிழாக்காலங்களில் மேற்படி உருத்தான திருவிழாக்காரர்களில் பிரதிநிதிகள் மேலதிகமாக சேர்க்கப்பட்டு திருவிழாக்கள் நடந்தேறி வந்தன என்று மட்டும் அறிய முடிகின்றது. இதற்கு இடைப்பட்ட கால எல்லைகளில் ஆசிரியர் சி. இராசரத் ஆசிரியர் அவர்கள்,

திரு. பு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள், திரு. வே. பி. கந்தையா அவர்கள், திருத்தொண்டர் தில்லையம்பலம் அவர்கள் போன்றோர் தலைமையிலும் நிர்வாகம் நடந்ததாக அறியக் கிடக்கின்றது.

மேலதிகமாக ஆலயத்தில் புனரமைப்போ புலரிஸ்தானமோ நடந்ததாக அறிய முடியவில்லை. 1971ம் ஆண்டளவில் கோவில் நிர்வாகிகளுக்கிடையில் ஏற்பட்ட கருத்து தடுமாற்றங்களால் கிட்டத்தட்ட கோவில் 20 ஆண்டுவரை சிக்கலுக்குள் தள்ளப்பட்டு நீதிமன்ற முடிவை எதிர்நோக்கி இருந்தது. அதே காலகட்டத்தில் ஆலயத்தின் நிர்வாகியாக திருத்தொண்டர் தில்லையம்பலம் அவர்களும் அவரின் மரணத்தின் பின் அவரின் மகன் தி.இரத்தினம் அவர்களும் ஆலயத்தில் எந்தவித குறையும் வந்துவிடக்கூடாது என்ற நினைப்போடு காரியங்களைச் செயலாற்றி வந்தாகவும் அதன்பின் நீதிமன்றத்தீர்ப்பே ஒரு நிர்வாக அமைப்பு முறையை உருவாக்கியது எனவும் அறிய முடிகின்றது எம்மால்.

அதன்பின் நாட்டில் நடந்த மக்கள் புலம்பெயர்வால் கிட்டத்தட்ட 20 ஆண்டுகள் மக்கள் ஆலயத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்க முடியாத அவல நிலையில் இருந்தும் அம்பிகையின் அடியார்கள் அம்பிகைக்கு துன்பத்திலும் மீண்டெழுந்து வந்து பல திருப்பணிகளைச் செய்துள்ளார்கள். கொடிமரப் புனரமைப்பு, உள்வேலைகள் புனரமைப்பு, பதிய சப்பரம், சப்பரக் கொட்டகை போன்ற பல திருப்பணிகளை அன்றையகாலதலைவர்களான திரு. க. சரவணநாவிதன் அவர்களும், திரு. ந. ஜேகநாதன் அவர்களும் மற்றும் நிர்வாகிகளும் திருவிழா உபயகாரர்களின் பேருதவியோடு திருப்பணியாக செய்துள்ளார்கள்.

1936ம் ஆண்டு யாதவராயர் அவர்கள் தலைவராக இருந்து நடாத்தப்பட்ட ஆலயத்தின் கும்பாபிஷேகத்தின் பின் 1986ம் ஆண்டு திருவாளர் வ. ஐயாத்துரை அவர்களும் நிர்வாகமும் தலைமையேற்று 10.09.1986ல் நடந்த ஆலய புனரமைப்பும் கும்பாபிஷேகமும் நடந்தகாலம்வரை வேறு எந்த விஷேட நிகழ்வுகளை ஆலய வரலாற்றில் தேடிப் பெற முடியவில்லை. அதற்குப் பின் வேலையின் கிழக்கில் ஆலய சுற்றாடலில் வாழ்ந்து வந்தவரும் காவத்தையில் பிரபல வர்த்தகருமான திருவாளர் சின்னத்துரை அவர்கள் கிட்டத்தட்ட 1949-1950ம் ஆண்டளவில் அம்மன் ஆலயத்தின் தெற்குப் புறத்தில் மக்களின் பாவனைக்காக இருந்த வாசலைத் திருத்தி அமைத்ததோடு

அந்தப் பகுதியில் ஆலய குருவானவர்கள் தங்கி இளைப்பாறக் கூடிய வகையில் தெற்கு வாசல் மண்டபத்தை அமைத்து அம்பாளுக்கு காணிக்கை ஆக்கியதாகவும் அறிய முடிகின்றது.

1971ம் ஆண்டளவில் காரியாதிகாரி வினாயகலிங்கம் அவர்கள் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட தேர்த்திருப்பணிச்சபையின் செயல்பாட்டாலும், திருத்தொண்டர் தில்லையம்பலம் அவர்களின் தூக்கமில்லா பேருழைப்பினாலும் ஓர் அழகான சித்திரத்தேர் 1973ல் அமைக்கப்பட்டு அம்பிகை சித்திரத் தேர் உலா வந்தாள். அதேகாலப்பகுதியில் திருத்தொண்டர் தில்லையம்பலம் அவர்கள் தனது சொந்தச் செலவில் ஆலய வடக்கு வீதியில் அன்னதான சுரபி ஒன்றையும் மனைவியின் நினைவால் கட்டிமுடித்தார்.

1965ம் ஆண்டு வேலணைக்கிராமத்தில் வசித்தவரும் நிக்கவரட்டியாவில் பிரபல வர்த்தகருமாக விளங்கிய திருவாளர் சண்முகம்பிள்ளை அவர்கள் அம்பாளின் பூசைக்கு மலர் தேடி பூசகர்கள் அவலப்படும் நிலை உணர்ந்து நிரந்தர பூந்தோட்டத்தை அம்மன் ஆலயத்தின் வடக்கு வீதியில் அமைத்துக் கொடுத்தார் என்றும் அதன்பின் 1972ம் ஆண்டளவின் அவரின் மனைவி திருமதி. ச. பொன்னம்மா அவர்கள் கணவனாரின் நினைவாக ஆலயத்தின் மாமண்டபத்தின் வடதிசையில் ஒரு நடேஸ்வரர் விக்கிரகத்தை அமைத்து பிரதிஷ்டை செய்து வைத்ததாகவும், அதேகாலப் பகுதிக்கு சிறுகாலம் முன்னதாக செல்வன் மு. பஞ்சலிங்கம் அவர்கள் தண்டேஸ்வரர் ஆலயத்தைக் கட்டிக் கொடுத்ததாகவும், இதற்கும் முன்னதாக தா. கந்தையா அவர்கள் வைரவ கோவிலைக் கட்டிக் கொடுத்து அன்பளிப்பு செய்ததாகவும் அறிய வருகின்றது.

அத்தோடு வேலணை இரண்டாம் வட்டாரத்தில் வசித்து வந்தவரும் விஷக்கடி வைத்தியருமான முருகேசு கதிரவேலு என்னும் அம்பிகையின் அடியார் நீண்டகாலமாக தேர்த் திருவிழா அன்று வருடம் தவறாது அடியார்களுக்கு தாகசாந்தி செய்துவந்ததாகவும், அதற்கு ஒரு நிரந்தரமான கட்டிடத்தை அவரின் மகன் கதிரவேலு சிறிறம்பலம் என்பவர் 1972ம் ஆண்டு ஆலயமுன்றலில் அமைத்துக் கொடுத்ததாகவும் தெரியவருகிறது, அதே காலப்பகுதியில் அம்பாளின் ஆலயத்திற்கு அவசரமாகத் தேவைப்பட்டிருந்த

நவக்கிரக தெய்வங்களுக்கான கோவிலை தங்கள் காணிக்கையாக வேலணையைப் பிறப்பிடமாகவும் நாரந்தணையை வதிவிடமாகவும் கொண்ட திருவாளர் குமாரசாமி செல்லம்மா குடும்பத்தார் 1972ல் அமைத்துக்கொடுத்ததாகவும் அறிய முடிகின்றது. அதேபோல் 1964ம் ஆண்டில் வேலணை வாலிபர் முன்னேற்றச் சங்கத்தினரால் அடியார்களின் நலன் கருதி ஒரு நிரந்தர தண்ணித்தொட்டி அம்பிகைக்கு காணிக்கையாக ஆலய முன்றலில் உள்ள கிணற்றுக்கு அருகாமையில் அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டது.

அம்பாளின் ஆலய தென்புறத்தில் நீண்டகாலமாக அரசினர் தமிழ் கலவன் பாடசாலையாக இயங்கி 1974ம் ஆண்டளவில் பல அரசியல் போராட்டங்களுக்குப் பின் அப்பகுதி மக்களின் ஒற்றுமைக்குப் பாலமாக வேலணை கிழக்கு மகாவித்தியாலயமாக உருவாக்கப்பட்டு பெருவளர்ச்சி கண்டு பெரியதோர் கலைக் கோவிலாக நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. இதைக் காண்பவர்கள் கலைக் கோவிலால் திருக்கோவில் அணிகலன் பெறுகின்றதா, இல்லை திருக்கோவிலால் கலைக்கோவில் அணிகலன் பெறுகின்றதா என்ற ஆச்சரிய வினாக்களை எழுப்ப வேண்டிய நிலைக்கு தள்ளப்படுகின்றார்கள்.

சண்டாள பிரதீஷ்டா அபிஷேகம்.

அதைத்தொடர்ந்து நாட்டில் 1990ம் ஆண்டளவில் ஏற்பட்ட இராணுவ கெடுபிடி காரணமாக ஆலய சுற்றாடலில் வாழ்ந்த மக்கள் புலம்பெயர்ந்த காரணத்தால் கிராமத்தில் மக்கள் சிறுதொகையினரே வாழ்ந்ததாகவும், அப்போது ஆலயம் பூட்டியபடியே கிடந்ததாகவும் அந்த நேரத்தில் அங்கு வாழ்ந்தவர்களுள் ஒருவரும் அம்பிகையின் பக்தருமான திரு. கார்த்திகேசு குலசேகரம் என்பவரே வெள்ளி, செவ்வாய் நாள்களில் 'அங்குள்ளவர்களின் உதவிபுடன் அரிசி சேகரித்து பூட்டிய கதவின் முன்னால் பானை வைத்து பொங்கல் செய்து படைத்து பகிர்ந்துண்டு அம்பிகையை ஆதரித்து வந்துள்ளதாகவும் அறியப்படுகின்றது. அக்காலத்துக்கு முன்னதாக 1984-1985ம் ஆண்டளவில் அம்பிகைக்கு கோபுரம் கட்ட விரும்பிய அன்றைய கோபுர திருப்பணிச் சபை தொடங்கிய வேலைத்திட்டத்தில் கோபுரத்துக்காக வெட்டிய அத்திவாரம் அப்படியே கிடந்ததால் அது ஆலயத்துக்கும் மக்களுக்கும் பெரும் இடைஷறாக இருந்ததோடு

அன்றையகாலகுழலில் வந்திறங்கிய இராணுவம் தம்மைப் பாதுகாக்க அந்தக் கிடங்கை பயன்படுத்தினால் ஆலயத்துக்குப் பெரும் தீங்காகி விடுமோ என்ற எதிர்கால சிந்தனையோடு அம்பிகையின் பக்தரும் பிரபல கொழும்பு வர்த்தகருமான திரு. கந்தையா கந்தசாமி என்ற பெருந்தகை கிட்டத்தட்ட 250 பெட்டி உழவு இயந்திர மணலை மண்கும்பானில் இருந்து கொணர்ந்து கிடங்கில் கொட்டி அதை நிரப்பியதாகவும் அதை அவர் தனது சொந்தச் செலவிலேயே செய்ததாகவும், பின் புதிய கோபுர வேலைக்கு அந்த மணலைக் கிளறி எடுத்ததோடு அந்த அத்திவாரக் கிடங்கும் பயன்பட்டதாக அறிய முடிகிறது.

இப்படியே ஆண்டுகள் பல உருண்டோட 1996ம் ஆண்டளவில் புலம்பெயர்ந்த மக்களுக்கு தம் தேசம் பற்றிய சிந்தனை எழ, நாட்டிலும் ஓரளவு அமைதி காண அந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் மீண்டும் வரத் தொடங்கினர். அந்தச் சூழ்நிலையில் கொழும்புவாழ் அம்பிகை அடியார்களின் சிந்தனையில் அம்பிகை தன் நினைப்பைக் கூட்டினாள் எனலாம், இந்தச் சூழலில் அம்பிகையின் அடுத்த கட்ட செயல்பாடு தொடங்கியது. இந்த நேரத்தில் கொழும்பு வர்த்தகரும் தவிடுத்தின்னி பிள்ளையார் ஆலய நிர்வாகியும் அம்பிகையின் பக்தருமாகிய திரு. செல்லையா நாகராசா என்பவர் முன்னின்று அம்பிகையின் ஆலயத்தை திறந்து முறைப்படி சண்டாள பிரதிஷ்டா அபிஷேகம் நடத்தி மீண்டும் ஆலயத்தை நடைமுறைப்படுத்த எண்ணி தனது கிராமத்து மக்களைக் கலந்தாலோசித்து அப்பணியைத் தொடங்குகையில் அவரின் சிந்தனைக்கு வலுக்கூட்ட கொழும்பில் அரச பணியில் இருந்த திரு. கந்தையா சரவணநாதன் அவர்களும் இணைந்து அம்பிகை ஆதரவாளர்களின் உதவியுடன் வேலணை சென்று அங்கு வாழும் மக்களின் ஆதரவோடும். அயல்கிராம மக்களும் அப்பகுதி ஆலய நிர்வாகிகளும் ஆலய பூசகர்கள் குரு மாரின் ஆலோசனையுடன் செய்யவேண்டிய சகல கிரியைகளும் செய்து சண்டாளப் பிரதிஷ்டா அபிஷேகம் நடத்தி காலத்தின் கோலத்தால் நடந்த அத்தனை குறைபாடுகளையும் நிவர்த்தி செய்து ஆலயம் தொடர்ந்து முறைப்படி நடைபயில் வழி பிறந்ததாக அறிய முடிகின்றது.

அருளமுதத்தில் பதிவுபடத் தவறியவை

கடந்த 19-08-2005 அன்று அம்பிகையின் 6ம் திருவிழா தினத்தில் 7 மணியளவில் திருத்தொண்டர் மடத்தில் ஆலய வரலாறு கொண்ட அருளமுதம் என்னும் ஆவணத்தொகுப்பில் தவறவிட்ட சில விடயங்களாக இந்தப் பந்திகள் இணைக்கப்படுகின்றன என்பதை தாழ்மையுடன் தெரிய வைப்பதோடு, விடயம் தொடர்கின்றேன்.

தீக்குளிப்பு

தீவகத்தில் முதல்முதலாக 1950ம் ஆண்டளவில் இந்த ஆலயத்தில்தான் தீக்குளிப்பு என்ற பயபக்தி கொண்ட நிகழ்ச்சி ஆரம்பிக்கப்பட்டதாகவும், இதை அன்றைய அம்மன் பக்தர்களான திருவாளர்கள் கடைச்சாமி என்ற ஒரு யாழ்ப்பாண சாமியாரும், வேலணையை பிறப்பிடமான தாமோதரம் பிள்ளைச் சாமியாரும் தான் முதன் முதலாக 8ம் திருவிழா இரவு ஆரம்பித்து வைத்ததாகவும், அது இப்பவும் தொடர்வதாகவும்... இப்போது அந்த நிகழ்வு பல இடங்களில் கையாளப்படுவதாகவும் அறிய முடிகின்றது. அடுத்து 1978ல் அமரரான பிரபல கொழும்பு வர்த்தகர் திருவாளர் கந்தையா பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களால் திருவாளர் தி. இரத்தினம் அவர்கள் முகாமையாளராக இருக்கும்போது கேட்டுக்கொண்டமையால் ஆலயத்தின் வடக்குப்பகுதி முன்புறத்தில் வாகனசாலை ஒன்றை அமைத்துக் கொடுத்ததாகவும் அது இப்போது மடல் சப்பரம் வைக்கக்கூடியதாக மாற்றம் அடைந்துள்ளதாகவும் அறிய முடிகிறது.

அதற்குமுன் 1945ல் பிரபல ஒப்பந்தக்காரரான அ.பேரம்பல் என்ற வள்ளல் அம்பாள் வீதி உலா வருவதற்காக முதல்முதலாக ஒரு சகடையை காணிக்கையாக செய்வித்துக் கொடுத்ததாகவும் பிற்காலத்தில் பிரபல ஒப்பந்தக்காரரான அ. சிவகுரு அவர்களால் மீண்டும் ஒருமுறை தேர்முட்டி திருத்தி அமைக்கப்பட்டதாகவும், அவர் பணியைத் தொடர்ந்து செயலாற்றி வரும் முன்னாள் ஆசிரியரும் அவரின் மருமகனாருமான இன்றைய அபிவிருத்தி அதிகாரியான திரு. அருமநாதன் அவர்களிடம் அறிய முடிந்தது. அதேபோல் 10ம் திருவிழா உபயகாரரான பிரபல ஒப்பந்தக்காரர் திரு. சம்மந்தர் அவர்களும் ஆலய புனரமைப்பிலும், கோபுர அமைப்பிலும் பெரும் பங்காற்றி வருகிறார் எனவும் அறிய முடிகிறது.

அம்பிகையின் தேர்த்திருப்பணியும் அற்புதமும்.

அம்பிகையின் அருளால் உருவாகிய தேர்த்திருப்பணிச் சபையினரின் விடா முயற்சியில் தலைவர் திருத்தொண்டர் தில்லையம்பலம் அவர்களும், சபையின் பொருளாளருமான திரு. வே.பி. கந்தையா அவர்களும் தேருக்குத் தேவையான வாழைமரத் தேடலுக்காக ஒருநாள் வன்னிநோக்கி புறப்பட்டு பாவக்குளத்தில் வசித்துவந்த திருவாளர் வே. இரத்தினம் அவர்களின் உதவியை நாடி அந்தப்பகுதி பூரா உள்ள காடுகளெல்லாம் ஒரு நாள்பூரா அலைந்து திரிந்தும் தேடமுடியாது கிடைக்காத நிலையில் மூவருமாக ஒரு முடிவெடுத்தார்கள் கிளிநொச்சி சென்று அங்குள்ள திரு. ஆ. இராசதுரை என்பவரின் உதவியுடன் தேடிப்பார்ப்பதென்று.. அதன்படி கிளிநொச்சி வட்டக்கச்சி இராமநாதபுரத்தில் வசித்துவந்த திருவாளர் ஆ.இராசதுரை என்பவரை அணுகி விபரம் சொல்ல அவரும் அவரின் மகன் நரசிங்கம் என்பவரும் சேர்ந்துசென்று அங்குள்ள காடுகள் எல்லாம் தேடுதல் செய்தனர். காலை முதல் காடுபூராவும் தேடி அலைந்த அவர்கள் மாலை மூன்று மணியளவில் ஒரு குளத்தில் தண்ணீர்தாகம் தீர்த்துவிட்டு அதன் கரையில் இருந்த மரம் ஒன்றின் கீழ் களைப்பாற அமர்ந்ததாகவும், சிறிது நேரத்தில் மேலே பார்த்த ஒருவர், இந்தா இருக்கண்ணா நாம தேடின மரம் என சத்தமிட்டார் எனவும் அதை அனைவரும் பார்த்து மகிழ்ந்ததாகவும், அதன்பின் அரசின் அனுமதிபெற்று அந்த மரத்தையே தேருக்காக அறுத்து வந்து பயன் படுத்தியதாகவும் இதுவும் அம்பிகையின் அற்புதப் புதுமைதான் என கூடச்சென்ற ஒருவர் வீட்டில் வந்து சொல்ல அதைக் கேட்டிருந்தவர்களில் ஒருவரான சுவிசில் வசிக்கும் திரு. கந்தையா சரவணானந்தன் அவர்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. இப்படி பற்பல உடல் சிலிர்க்கவைக்கும் அற்புத புதுமைகள் அம்பிகை பற்றித் தேடத்தேட கிடைத்தவண்ணமாகவே உள்ளன.

மற்றுமொரு சமூக சேவையாளன் கார்த்திகேசு தம்பியா அவர்கள் பணி

அம்பிகை தன் பணிக்காக வரிசைப்படுத்தியதில் திருத் தொண்டர் தில்லையம்பலம் அவர்களின் மறைவின் பின்னால்

வேலணையின் மக்கள் பணிக்காகவும் அம்மன் ஆலய பணிக்காகவும் தன்னை அர்ப்பணித்து கடமைசெய்தவர் ஐயாப்பா என்று மக்களால் அழைக்கப்படும் திருவாளர் கார்த்திகேசு தம்பிஐயா அவர்களாகும். அவர் வேலணையில் திருமணவீடு நடந்தாலும் சரி மரணவீடு நடந்தாலும் சரி முதல் ஆளாக அங்கு நின்று ஆலோசனைகள் வழங்கி நிகழ்வை நடத்தும் பொறுப்பில் மக்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒரு சமூக சேயாளர். அதேபோல் அம்மன் ஆலயத்திலும் ஒவ்வொரு நிகழ்விலும் காரியங்களைச் செய்து முடித்து சேவையில் உயர்ந்த ஒரு தொண்டன் எனலாம். இவரின் பணியால் ஈர்க்கப்பட்ட அவரின் மூத்த மகனான திரு. தம்பி ஐயா குமாரசாமியான சமாதானந்தவான் அவர்களும் அவரைப்போலவே வேலணைமக்களுக்கும் வேலணை முத்துமாரி அம்மனுக்கும், அருகே அமைந்த வேலணை கிழக்கு மகாவித்தியாலயத்துக்கும் பெரும்பணி ஆற்றி உள்ளார் என மக்கள் சொல்லிப் பெருமைப்படுத்தும் மக்கள் பணியாளராக விளங்கி இடைவயதில் இறைவனடி சேர்ந்தார் என அறிகின்றோம். அவர் ஆத்மா சாந்தி அடையட்டும்.

அம்பிகையின் அருளும்

அம்பாளின் பெயரில் பாடப்பட்ட நூல்களும்

அன்னை முத்துமாரியின் அருள்கடாட்சம் அன்றுமுதல் இன்றுவரை பரிணாம வளர்ச்சி கண்டே வருகிறது. அதன் விபரமாக நாம் அறியா காலமான பிள்ளையினர் காலத்தின் பிற்பகுதியில் நயினாதீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட அன்னையின் பக்தரான ஒரு சைவத் தமிழ் பேராசான். அவர்களால் முத்துமாரி அருள் மாலை என்று ஒரு நூல் பாடி வெளிவந்தது என அறிகின்றோம். ஆனால் அதை இன்றைய காலத்தாரால் படிக்க முடியவில்லை. என்றோ ஒருநாள் அம்பாள் அதையும் அருள்வாள் என நம்பலாம்.

வேலணையூர் முத்துமாரியன்னை பதகம்

என்ற தலைப்பு கொண்ட நூல் 6-8-1951ல் அன்றைய பெரும் புலவர் அராலிஷர் க. சோமசுந்தரப்புலவர் அவர்கள், அடுத்து பண்டதமணி பிரம்மஜீ சு.நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார் அவர்கள், வித்துவமணி பிரம்மஜீ சி. கணேசையா ஆகியோரின் உதவியுடன் அம்பிகை பக்தன் ஆசிரியர் பொன். ஜெகநாதன் அவர்களால்

வெளியீடு செய்து ஆலயத்திற்கு கொடுக்கப்பட்டது. அதுவும் இன்றைய சமூகத்துக்குக் கிடைக்காத நிலையாகி இருக்கையில் அம்பிகையின் பேரருளால் அது தேசத்தின் ஒரு மூலையில் அமெரிக்கா கண்டத்தில் ஒரு அடியாரிடம் இருந்து வேலணையூர் பொன்னண்ணாவிடம் சேர்ந்து பின் 2005ல் மறுபிரசுரமாக அன்னையின் ஆலயம் சேர்ந்து மக்களின் பார்வையில் பயனாகி உள்ளது.

தீராத நோய் தீர்க்கும் முத்துமார் அம்பாள் காவியம்

17-02-1979ல் வேலணை முதலாம் வட்டாரத்தை சேர்ந்த வேலாயுதம் சின்னத்தம்பி (பொலிஸ் பென்சனியர்) என்ற அம்பிகை பக்தர் மேல்படி தலைப்பில் ஒரு பக்தி மாலை நூலை எழுதி வெளியீடு செய்து இருந்தும் அதையும் அம்பிகை பக்தன் பொன்னண்ணா மறுபிரசுரமாக 2005ல் வெளியிட்டு உள்ளார் மக்கள் பயன்பெறவென.

அருளமுதம்

6.7.2005ல் வேலணையூர் பொன்னண்ணாவால் அம்மன் வரலாறும் வேலணை வரலாறும் கல்லூரிகள் வரலாறும் அம்பிகை பாடல்களும் அடங்கிய ஒரு ஆவணத்தொகுப்பாக அருளமுதம் வெளியீடு செய்து வைக்கப்பட்டது.

தலபுராணம்

2007ம் ஆண்டில் சரவணைஷர் பண்டிதர் குமரேசையா அவர்களால் அம்பிகைக்கு ஒரு தலபுராணம் என்ற அம்பிகை வரலாற்று நூல் வெளியீடு செய்யப்பட்டது.

திருநீற்றின் பெருமை

என்ற நூலை வேலணை விஷக்கடி வைத்தியரும் தேர்கால தண்ணிப்பந்தல் உருத்தாளருமான திரு கதிரவேலு சிற்றம்பலம் அவர்களால் 2007ல் வெளியீடு செய்யப்பட்டது. அம்பிகைக்கு இப்படி பல புகழ்மாலை நூல்கள் தொடர்ந்து வந்த வண்ணமே உள்ளன. அன்னை வளங்காணும் காலம் விடியல் காண்கின்றது நாமும் நம் பணி தொடர்வோமாக

கோபுர அமைப்பு

கோபுர அடித்தளமான அத்திவாரத்தை பிரபல கொழும்பு வர்த்தகர் திருவாளர் கந்தையா கந்தசாமி அவர்கள் திருப்பணியாகச் செய்து கொடுத்ததாகவும், பெரும்செலவு கொண்ட விழா வரியை பிரபல வர்த்தகரும். தினக்குரல் பத்திரிகை நிறுவனருமான திருவாளர். செல்லையா பொன்னுச்சாமி அவர்கள் செய்து கொடுத்ததாகவும் தலைவர் திரு ஜெகநாதனிடம் அறிய முடிகின்றது. அதைவிட அம்பிகையின் நிரந்தர குருவானவர் வசிப்பதற்கான வீட்டை பிரபல மன்னார் வர்த்தகர் திருவாளர் ஐயாத்துரை தவராஜா அவர்கள் அம்பிகைக்கு காணிக்கையாகச் செய்து கொடுத்ததாகவும் அறிய முடிகின்றது. இந்த காணி பெரும்கொடைவள்ளல் கந்தர் காங்கேசு அவர்களால் சிறுதொகை பணத்துடன் கோவிலுக்கு வழங்கப்பட்டது என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. ஆலயம் வழக்கில் சிக்கி நிற்கும் போது ஆலய நிர்வாகத்தில் இருந்த ஆசிரியர் திருவாளர் பொ. நடராஜா அவர்களும் வே.பி. கந்தையா அவர்களும் ஆலய குருவான திருவாளர் பொன்னுச்சாமி அவர்களும் பெரும் உறுதுணையாக பணிதொடர துணைநின்றார்கள் எனவும் அறிய முடிகின்றது.

அத்தோடு அம்பிகை திருவிழாக்காலத்தில் வடக்கு வீதியில் தங்கி நிற்க தேர்க்கொட்டகையின் பின்புறமும் அமுதசுரபி மடத்தின் முன்பகுதியில் கிழக்கும் சேர நிகழ்ச்சிகள் நடத்துவதற்காக திரு நா. அருளானந்தசிவலிங்கம் அவர்களும் திரு செ. பாஸ்கரன் அவர்கள் தலைமையில் பல இளைஞர்கள் நிர்வகிக்கப்பட்ட அம்பிகை நலன்புரிச்சங்கத்தின் பேரால் மேடை அமைக்கும் திட்டம் செயல்பட்டு அத்திவாரம் போடப்பட்டுள்ளது. அதன் அபிவிருத்தியும் எதிர் காலத்தில் அதன் அவசியமும் தெரிகிறது. அத்தோடு தர்மவள்ளல் அதிபர் கந்தர் காங்கேசு அவர்கள் தனது மூன்று கடைகொண்ட கட்டிடத்தொகுதியை அம்பிகைக்கு சிறுதொகையுடன் காணிக்கையாக்கி உள்ளளார் தெற்கு வீதியில்.

ஆலய காட்சி அமைப்பு

வடக்கே பெருங்குளத்தின் நீர்ப்பரப்பு பரந்திருக்க செல்லமுத்து அன்னதாக மடமான அமுதசுரபி உயர்ந்திருக்க கிழக்கே தெப்பக்குளமும் நால்வர் மடமும் சிவலிங்க சிலையும்

காட்சிதர. தெற்கே கலைக்கோவிலான வேலணை கிழக்கு மாகாவித்தியாலயம் மகுடம்போட. மேற்கே அம்பாள் ஆலயம் அணிசெய்யும் கண்காட்சி பார்ப்போர் கண்களுக்கு பெருவிருந்தாக காட்சிதரும். இப்படியான ஒரு இயற்கை அமைப்பைக் கொண்ட ஆலயத்தை இலங்கையில் எங்கும் காண முடியுமா என்பது கேள்விக்குறியே....!

அம்பிகையின் திருவிளையாடல்

நீண்டகால இன்னலின் பின் அம்பிகை தனது திருவிளையாட்டை மெருகூட்டி அருள்விளையாட்டு காட்டி நிற்கின்றாள். 2002ம் ஆண்டு ஆடிமாத வருடாந்த உற்சவ காலத்தில் நிகழ்ந்தது ஒரு அருள்விளையாட்டு. கடந்த பல ஆண்டுகளாக பாவனையில் இருந்து வந்த மடல் சப்பரம், கடந்த மக்கள் புலம்பெயர்வால் பாவிக்க முடியாத நிலைக்கு வந்ததால் திருவிழா உபயகாரரால் ஒரு புதிய மடல் சப்பரம் செய்து இம்முறை பாவனைக்குரியதாக்கித் தந்தார்கள். சப்பரம் அனைத்துப் பாகங்களும் பொருத்தப்பட்டது. 9ம் திருவிழா இரவு அதை இழுக்கவேண்டும். அன்று திருவிழா ஏழு. தற்காலிகமாக தேர்வடத்தைப் பாவிக்க எண்ணிய நிர்வாகம் தேர்வடத்தை வெளியே கொண்டுவர முயற்சிக்கும் வேளையில் தேர்வடம் பாவிக்கமுடியாத நிலையில் காணப்பட்டது. நிர்வாகத்துக்கு பெரிய அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது.

மறுநாள் சப்பரம் இழுக்கவேண்டும். புதிதாய்த் தேர்வடம் வாங்க குறைந்தது 100000.00 ரூபா பணம் வேண்டும். போய் தேடி வாங்க நிர்வாகத்துக்கு நேரம் பற்றாக்குறை. இந்த நிலையில் பெருங்கவலையுடன் இம்முறைக்கு பக்கத்து ஊர் கோவிலில் கடன் வாங்குவோம் என்ற முடிவோடு இரவு கழிந்தது. காலை நேரம் எட்டு மணி. வாய்பேச முடியாத 18-20 வயது மதிக்கத்தக்க இரண்டு இளைஞர் ஓட்டமாய் ஓடிவந்து ஆலய குருக்களின் கதவைத்தட்டி தாங்கள் மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது பாம்பு போல் ஒரு பொருள் தமக்குத் தெரிந்ததாகவும், தட்டிப் பார்க்க அது தேர்வடம் போல் தெரிவதாகவும், இழுக்க முடியாததால் இயன்றவரை இழுத்து வந்து கரையில் ஒருபகுதியைச் சேர்த்துள்ளோம் என்றும், ஆட்கள் வந்தால் மிகுதியையும் இழுத்து ஏற்றிவரலாம் என்றும் எழுத்தில் எழுதி ஆலய குருவடம் காட்ட, குரு

நிர்வாகத்திடம் தெரிவிக்க, நிர்வாகம் உழவுயந்திரமும் ஆட்களும் கொண்டு சென்று கரையை அடைந்து கடலில் கிடந்த மிருதியை இழுத்தெடுக்க, வந்தது 750 மீற்றர் நீளமான தேர்வடம். இதை அறிந்த மக்கள் ஆலயத்தை நாடி அம்பிகையின் அருளையும் திருவிளையாட்டையும் கண்டும் கேட்டும் பரவசமாகினர். அடுத்த நாள் காலையில் வெளிவந்த அத்தனை பத்திரிக்கையும் தேர்வடப் படத்துடன் செய்திகளை வெளியிட்டு அம்பாள் அருளை பறைசாற்றின எனலாம். இத்துணை அருள் கொண்ட அம்பிகையின் ஆலயத்துக்கு இராஜகோபுரம் இல்லாத குறை பெரும் வேதனை தரும் நிலையில் இருப்பதை உணர்ந்த இன்றைய புதிய நிர்வாகம் இந்தக் குறையை நிவர்த்தி செய்யும் பெரும் நோக்குடன் அண்மையில் இராஜகோபுர திருப்பணிச்சபை ஒன்றை உருவாக்கி, கிராமத்தை சேர்ந்த வர்த்தகப் பெருமக்களின் உதவியுடனும் அம்பிகையின் மேல் பற்றுகொண்ட புலம்பெயர் மக்களின் உதவியுடனும் நிறைவேற்றி முடிக்கலாம் என்ற பெரிய நம்பிக்கையோடு தம் பணியைத் தொடர்ந்து அத்திவாரம் போடப்பட்டு வெள்ளைக்கல் வேலைகள் முடிவுற்று செங்கல் வேலைகள் தொடர்வதென்ற நல்ல செய்தி கிடைத்துள்ளது. புலம்பெயர்ந்தாலும் அம்பிகையின் நினைப்பில், வாழும் அம்பிகை அடியாருக்கு இது பெருமகிழ்ச்சி தரும் செய்தியாகும்.

ஓம் சக்தி ஓம்

கோபுர தரிசனம் கோடி புண்ணியம்.

காலநேரத்துக்காக அம்பாள் காத்திருக்கின்றாள்.

அம்பிகை அருள் பொங்கி வழியுமென நம்புவோமாக.

தொடரடும் பணி பெருகட்டும் அம்பிகை அருள்!

வேலைனை பெருங்குளம் அருள்மீகு முத்துமாரி அம்மன் வரலாற்றுத் தொகுப்பில் 2010ல் புதிய சேர்க்கையாக பதிவாக்கப்பட்டவை

ஆலயப் பணியில் ஈடுபட்டு வந்த திருப்பணி சபையில் ஏற்பட்ட தடைகளாலும் நிர்வாகத்தில் ஏற்பட்ட சில இழுபறிகளாலும், மொத்தத்தில் நாட்டில் ஏற்பட்ட அரசியல் கெடுபிடி குழப்பங்களாலும், ஏற்பட்ட சீரற்ற நிர்வாக இன்மை காரணத்தாலும், மக்களுக்கு

ஏற்பட்ட உள்ளூரில் வாழ முடியாத புலம்பெயர்வுகளினாலும், இராணுவ அடக்குமுறை ஆட்சியதிகார செயல்பாடுகளாலும், ஆலய நிர்வாகசபை தலைவர் திரு நா.ஜெகநாதன் அவர்கள் சிறைசெல்ல நேரிட்ட விளைவுகளினாலும், ஏற்பட்ட நீண்ட கால இடைவெளிக்குப் பின்னராக ஆலயத்தின் மூலஸ்தான கோபுரமே இடிந்து விழுந்து மூலஸ்தானத்துக்குள் அம்பிகையை வைக்க முடியாத பல அவலங்களை அம்பிகையும் நிர்வாகமும் சந்தித்தது. இதன் பின்னராக நிர்வாகம் கூடி அம்பிகையை வெளியில் எடுத்து கொடிமரத்தின் வடக்குப்பக்கமாக நவக்கிரக சுவாமிகளின் அருகினிலே அமரவைத்தனர்.

அப்போது ஆலய நிர்வாக சபைத்தலைவர் திரு நா. ஜெகநாதன் அவர்கள் சிறையில் இருந்ததால் புதிய நிர்வாகசபை கூடி திரு நா. பாலசந்திரன் அவர்கள் தலைமையிலான நிர்வாகத்தை உருவாக்கி அம்பிகையின் மூலஸ்தான கோபுரத்தை சீரமைக்க முடிவெடுத்தனர். சீரமைக்கத் தொடங்கிய நிர்வாகம் நீண்ட நாள் போராட்டத்தின் பின்பு ஆலய மூலஸ்தான கோபுரத்தை ஓரளவுக்கு நிறைவுசெய்தும், வீதிக்கு வந்த அம்பிகையை உள்ளவைக்கக் கூடிய முறையில் ஆலயத்தை பூரணமாக புனரமைப்பு செய்யவேண்டிய செயல்பாடுகளைச் செய்து கொள்ள நிதிப் பற்றாக்குறையால் காலம் கடந்து சென்றது...

ஏனைய விடயங்களைச் செய்து முடிக்க முடியாத நிலையில், சிந்தித்த சில நல்லுள்ளங்களான அம்பிகையின் பக்தர்கள் சிலர், ஆகமவிதிமுறை அறிந்த சாஸ்திரம் தெரிந்த குருவானவர் ஒருவரை நாடி, நடந்த நடவடிக்கைகளையும், அம்பிகையின் அவலநிலையையும் கூற, அவர் கணக்கிட்டுப் பார்த்துவிட்டு, இந்த நிலையில் ஆலயம் செயல்பட்டு இந்த 2010ம் ஆண்டுக்குள் சகல விடயங்களும் நடந்தாகவேண்டும்; இது தவறினால் அடுத்த மூன்று வருடங்களின் பின்பே இந்தக் காரியம் தொடங்கப்பட வேண்டும் எனக் கூறியதும் நிர்வாகத்தினர் செய்வதறியாது சிந்தித்து நின்றனர்.

இந்த நிலையில் தான் காலத்துக்குக் காலம் சிவத்தொண்டர்களை உருவாக்கி தன் திருப்பணிகளை நிறைவாக்கும் அன்னை முத்துமாரி இந்த வேளையிலும் முற்காலங்களில் தேவதூதர்கள்

திருத்தொண்டர்களாக ஆண்டவனால் வெளிக்கொணரப்பட்டது போல தனது தொண்டினை நிறைவுசெய்து வைக்கவென சிலரை உரு வாக்கி உள்ளார் என நம்பக்கூடிய வகையில் கொழும்பின் பிரபல வர்த்தகர் மூவரை அம்பாள் வரவழைத்தாள். இந்த அம்பிகையின் சாஸ்திரியார் சொன்ன செய்தி அறிந்து கொழும்பில் உள்ள பிரபல வர்த்தகர்களான - வசதியோடு வாழும் அம்பிகையின் மண்பிறந்த பிள்ளைகளான - முன்னர் அம்பிகையின் திருப்பணிச் சபையில் நீண்ட காலமாக போசகராக இருக்கும் திரு எஸ். பி. சாமி அவர்களும் மற்றும் பிரபல வர்த்தகர் திரு பொன். இராமநாதன் அவர்களும். பிரபல வர்த்தகர் திரு கு. ஆனந்தராஜா அவர்களும் ஒன்று கூடிப்பேசி, வவுனியா சென்று சிறைமீண்ட முன்னாள் நிர்வாகசபைத் தலைவர் நா. ஜெகநாதனையும் கூட்டிக்கொண்டு வேலணை சென்று, அங்கு தற்பொழுது நிர்வாகத்தில் இருக்கும் ஆலய நிர்வாகத்தினரோடு கலந்து பேசி நீண்ட பேச்சுவார்த்தைக்குப் பின் ஒரு புதிய திருப் பணிச்சபையை உருவாக்கி செயல் வடிவங் கொடுத்தனர்.

சில பணிகளைப் பகிர்ந்தெடுத்தும் சில பணிகளைப் பகிர்ந்து கொடுத்தும் பணி தொடர்ந்தனர். இந்த திருத்தொண்டர்களோடு முன்னைய ஆலய தலைவரான நா. ஜெகநாதன் அவர்கள், இன்றைய ஆலய தலைவரான பாலச்சந்திரன், நாகரடணம் அவர்களோடு கலந்து பேசி அம்பிகையின் மூலஸ்தான கோபுரத்தின் உள்பகுதி புனரமைப்பு பணிகளையும், தற்போதைய தலைவர் பொறுப் பெடுத்து செயல்பட, ஆலய கொடிமரத்தின் முற்பகுதியை முன்னைய தலைவர் பொறுப்பெடுத்து நிர்வகிக்க, ஆலய நிர்வாகப் பணி 2010ம் ஆண்டு சித்திரை வைகாசி மாதத்தில் தொடர்ந்து இந்தச் செயல்பாடுகளைக் கொண்டு நடத்த இன்றைய நிர்வாக சபையோடு முன்னைய தலைவர் உட்பட திரு ச. கனகலிங்கன், முன்னாள் கிராமசேவையாளர் அவர்களும் மற்றும் சிலரும் துணை நிற்க பொருளாதார முதலீட்டை முன்னைய மூன்று வர்த்தகப் பெருந்தகைகள் தாங்கி நிற்க மிகவேகமாக நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக வேலைப்பாடுகள் நடைபெற்றன. விரைவான செயல்பாட்டில் ஆலயம், கோபுரம், மணிமண்டபம், காண்டாமணி கோபுரம், அலாரமணிக்கோபுரம். உள்வீதி பிரவாகத்தில் அம்பிகை மூலஸ்தான கோபுரம், பிள்ளையார் முருகன்

சனீஸ்வரர் ஆலயம் போன்றவை புனரமைப்பும், கருமாரி அம்மன் ஆலயம், இலட்சுமிதேவி ஆலயம் பிரதிஷ்டா ஆலயங்களாகவும் சிறப்புற்று நிற்கின்றன. இதைத்தான் அம்பிகை அதிசயங்கள் என்று கூறலாமோ...!

இராஜகோபுர புனராவர்த்தன மஹாகும்பாபிஷேகம்

தெய்வீக அருள்தலங்கள் பல உள்ள தீவகத்தின் மத்திய நிலையமாய் விளங்கும் வேலணைப்பதியின்கால் ஒல்லாந்தர் கால வரலாறு அம்பிகை ஆலயங்களில் ஒன்றான நெடுங்குளம் அம்மன் அன்ற நாமம்கொண்ட பெருங்குளம் அருள்மிகு முத்துமாறிக்கு மட்டுமே. இராஜகோபுரம் இல்லாத அம்மனாக இதுவரை காலமும் விளங்கி வந்த அன்னை முத்துமாறிக்கு அம்பிகை அருளால் விக்ருதி வருஷம் வெள்ளிக்கிழமை 02-07-2010 அன்று இராஜகோபுர புனராவர்த்தன நவகுண்ட பக்ஷ மஹா கும்பாபிஷேக பெருவிழா பிரதிஷ்டா பிரதம குருமணி சிவஸ்ரீ சுப்பிரமணிய வைத்தீஸ்வரக் குருக்கள் அவர்களால் நடந்தேறியது. நீண்டகாலமாக ஏங்கிநின்ற அம்பிகை அடியார்களின் உள்ளங்களில் பெருமகிழ்வும் வான் முட்ட நிறைந்து நின்றது.

அருளமுதத்தல் தவறியது தேர்க்கொட்டகையும் இருபுற கதவும்

சித்திரத்தேரை செய்து முடித்து, கொட்டகை கட்டி தேரின் இருப்பிடமாகச் செய்தவர் திருத்தொண்டர் தில்லையம்பலம் அவர்கள். அதன்பின் அந்த தேர்க்கொட்டகைக்கு தகரக்கதவுபோட அவரின் மகனார் காலமான திரு குமாரசாமி அவர்கள் முயற்சி தொடங்கி இடையில் வீடுபட அவரிடம் இருந்து ஆயிரம் ரூபா பணத்துடன் திரு வே. பி. கந்தையா அவர்களின் மகனாரான ரவி கந்தையா அவர்கள் பொறுப்பெடுத்து அதற்கென ஒரு சபையை அமைத்து அதன்மூலம் கொழும்பு சென்று அம்பிகை அடியார்களான வர்த்தகப் பெருமக்களைக் கண்டு பேசி முதலில் எஸ்.பி. சாமி அவர்களைக்கண்டு பேசி இரண்டுபக்கத்துக்கும் தேவையான தகரத்தை வாங்கியதோடு தொடர்ந்த பயணத்தில் அதற்குரிய இரும்பு கேட்களை வாங்க திரு கந்தையா கந்தசாமி அவர்களின் உதவியைப் பெற்றதோடு, நட்டு, பூட்டு, கப்பி பெயின்ற போன்ற

ஏனைய தேவைகளுக்கேற்ப திரு சோதி கனகலிங்கம், திரு முத்துத்தம்பி சண்முகலிங்கம் போன்றோரின் உதவியுடன் செய்து முடிக்கப்பட்டதாக அவர்களின் பணி பதிவுசெய்யப்படுகின்றது.

இராஜகோபுரம் அமைத்தல்

ஆலயத்தின் திருவிழா உபயகாரர்களையும் உள்ளடக்கிய நிலையில் வேலணையின் சுற்றுவட்டத்தில் வாழும் அம்பிகை பக்தர்களையும், ஆலய நிர்வாகத்தினரையும் அரச அதிகாரிகள், கொழும்பு வர்த்தகர்கள் உள்ளடக்கப்பட்டு உருவாக்கப்பட்ட ஆலய திருப்பணிச் சபை ஒன்றை உருவாக்கி அதன் தலைவராக ஆலயத்தின் அன்றைய தலைவரான நா. ஜேகநாதன் அவர்களை தலைவராகக் கொண்டு உருவாக்கப் பட்ட திருப்பணிச் சபையினரால் செயல் வடிவம் கொடுக்கப்பட்டது. அதற்கு நிதி உதவியாக புலம் பெயர்ந்து வாழும் அம்பிகையின் அடியார்களும் கொழும்புவாழ் அம்பிகை பக்தர்களான வர்த்தகப் பெருமக்களும், வேலணைவாழ் அம்பிகை அடியார்களும் இணைந்து கொடுத்த இணையில்லா ஒத்துழைப்பினாலும் இராஜகோபுரம் அழகுற உயர்ந்து நிற்கின்றது.

மணிமண்டபம்

அம்பிகையின் பக்தர்களும் 10ம் திருவிழா உபயகாரரான திருவாளர் இராமலிங்கம் அவர்களின் முத்த புதல்வர் திருவாளர் மணிவாசகம் அவர்களின் ஞாபகார்த்தமாக அவரின் சகோதரரான இ. சம்பந்தன் அவர்களின் நேரடிக் கண்காணிப்பில், அவரின் குடும்ப உறவுகளான பிள்ளைகள், பேரப் பிள்ளைகளின் நிதி உதவியோடு இராஜகோபுரத்துக்கு முன்பானதாக அழகான புதிய வடிவமைப்பில் மணிமண்டபம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டது என பதிவேற்ற முடிகின்றது.

கண்டாமன் கோபுரம்

அன்னை முத்துமாரியின் இராஜகோபுர கட்டுமான ஆரம்பத் தோடு தகர்க்கப்பட்ட ஆரம்பகால காண்டநாதம் என அழைக்கப்படும் காண்டாமணிக் கோபுரத்தையும் நாதமணியையும், எட்டாம் திருவிழா உபயகாரரும், கடந்த காலங்களில் அம்பிகையின் ஆலய நிர்வாகசபையில் பங்குகொண்டவரும் கடைசிவரை புலம் பெயராது தாய்மண்ணில் வாழ்ந்தவரும், பிரபல சமூக சேவையாளருமான

திரு வே. பி. கந்தையா அவர்கள் ஞாபகார்த்தமாக அவரின் பிள்ளைகள் பேரப்பிள்ளைகளால் ஆலயத்தின் இராஜகோபுர வடக்குப் பக்கத்தில் காணிக்கை செய்ததாக உறவுகளிடம் இருந்து அறிந்து பதிவேற்றம் செய்ய முடிகின்றது.

டிஜிற்றல் காலமணிக் கோபுரம்

மேல்படி நவீன காலமணிக் கோபுரத்தை எட்டாம் திருவிழா உபயகாரரும், முன்னாள் வர்த்தகருமான திரு எ. குணரத்தினம் அவர்களின் மகனும், தற்போது பிரபல கொழும்பு வர்த்தகருமான திரு கு. ஆனந்தராஜா அவர்கள் இராஜகோபுரத்தின் இடது பக்கத்தில் தனது குடும்பத்தார் சார்பில் அம்பிகைக்கு காணிக்கையாக அன்பளிப்பு செய்துள்ளார். நீண்ட காலமாக அம்பிகையின் அடியார்கள் அம்பிகையின் கண்டாமணி ஓசைகேட்டே கண்விழித்து கடமைக்குச் சென்றவர்கள். இவரின் இந்த காணிக்கையால் அம்பிகை உட்பட அனைவரும் டிஜிற்றல் கோபுர மணி ஓசைகேட்டு எழுந்து செல்லும் பாக்கியம் பெற்றுள்ளார்கள். அம்பிகையின் வளர்ச்சி நிலையை இங்கு பதிவாக்கி உள்ளார் பக்தன் ஆனந்தன் அவர்கள்

கருமார் அம்மன் ஆலயம் (நவசக்தி அம்மன் வற்பாடு)

அன்னையின் ஆலயத்தின் உள்வீதி மேற்குப்புறத்தில் தெற்கே விநாயகரும் வடக்கே முருகனும் வீற்றிருக்க நடுநாயகமாக கருமாரி அம்மன் ஆலயம் ஒன்றை ஒன்பதாம் திருவிழா உபயகாரரும் யாழ் பிரபல நகைமாளிகை உரிமையாளருமான திரு. சதாசிவம் கனகசபாபதி அவர்கள் தனது குடும்பத்தின் காணிக்கையாக அம்பிகைக்கு அமைத்துக் கொடுத்துள்ளார் என பதிவாக்குகின்றோம்.

மகாலட்சுமி ஆலயம் (அஷ்டலட்சுமி)

அம்பிகையின் உள்வீதி பின்வீதியில் மேற்குப் புறத்தில் கருமாரி அம்மனுக்கும் முருகன் ஆலயத்துக்கும் நடுநாயகமாக அஷ்டலட்சுமி ஆலயம் ஒன்றை ஒன்பதாம் திருவிழா உபயகாரரும் யாழ் நகைமாளிகை உரிமையாளருமான திரு செ. சசிகரன் அவர்கள் தனது குடும்பத்தின் பெயரால் காணிக்கை ஆக்கி உள்ளதாக பதிவாக்க முடிகின்றது.

அன்னை முத்துமாரியின் பூசைக்குருவுக்கு வீடுகட்ட காண்

நீண்டகாலமாக ஆலயம் சேர்ந்த தென்பகுதியில் அமைந்திருந்த குருவுக்குரிய வீட்டை அகற்றி வீதியாக்கி ஆலயத்தின் வீதிகடந்த தென்பகுதியில் அருகே உள்ள பாடசாலையின் கிழக்குப் புறத்தில் கிடந்த ஆசிரியர் கந்தர் காங்கேசு அவர்களுக்கு உரிமையான ஒரு துண்டு காணியை அன்றைய நிர்வாகசபையில் இருந்த வே.பி.கந்தையா அவர்களும் மற்றும் நிர்வாகத்தினரும் உரிமையாளரைக் கண்டு கதைத்தபோது அவரின் பூரண விருப்பத்தோடு அவர் நன்கொடையாகக் கொடுத்ததாக அறிய முடிகின்றது.

அதில் பூசைக்குருவுக்கு வீடு

திருவாளர் ஆசிரியர் கந்தர் காங்கேசு அவர்கள் அம்பிகைக்கு நன்கொடையாக, காணிக்கையாகக் கொடுத்த அந்த ஆலய தெற்குப் புற காணியில் வீடுகட்டித் தருவதற்கு முன்வந்த மன்னார் வர்த்தகரான திருவாளர் ஐயாத்துரை ஸ்ரீதரன் (தவம்) அவர்கள் தன்குடும்பத்தின் பேரால் வீடு ஒன்றை அமைத்து மக்கள் குடியிருக்கக் கூடிய சகல வசதிகளும் செய்து காணிக்கையாகக் கொடுத்ததாக அறியமுடிகிறது. அதன் முன்புறத்தில் ஆலய நிர்வாகசபை மூன்று கடைகொண்ட கட்டிடம் ஒன்றையும் அமைத்து உள்ளது என பதிவுசெய்ய முடிகிறது.

யாகமண்டபம்

திரு. வைரமுத்து கதிரவேலு அவர்களால் நீண்ட காலத்துக்கு முன்னராக காணிக்கையாகச் செய்து கொடுத்த யாகமண்டபம் பழுதடைந்ததைக் கண்டு அவரின் மகனாரான திரு. தங்கலிங்கம்-அனுசம்மா தம்பதியர் புதுப்பித்து திருத்தி புனராவன கும்பாபிஷேகம் செய்து காணிக்கையாகக் கொடுத்துள்ளார்கள் என அறிய முடிகின்றது.

வைரவர் ஆலயம்

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னராக திரு தாமோதரம்பிள்ளை கந்தையா அவர்கள் காணிக்கையாகக் கட்டிக்கொடுத்த வைரவர் கோவில் பழுதடைந்து போன நிலையுணர்ந்து அவரின் மகனாரான திரு க. யோகராஜா அவர்கள் அந்த வைரவர் ஆலயத்தை புதுப்பித்து புனராவன கும்பாபிஷேகம் செய்து சிறப்பாக்கிக் கொடுத்ததாக

அறியமுடிகின்றது.

அம்பிகையின் வளர்ச்சி கண்டு ஆனந்தப் பேராற்றில் நீந்தும் அம்பிகை அடியார்கள், பிரிந்தவர் மீண்டும் கூடாரா என்றும், பக்கம் சேராரா என்ற பாச உணர்வோடும் அம்பிகையைக் கைதொழுதவண்ணம் உள்ளனர் என அறியமுடிகிறது.

அப்பணி நிறைவேற அம்பிகை அருள்புரிந்தது அனைவரின் உள்ளங்களிலும் நிறைவுதந்து அடுத்த ஆண்டு அஹோற்ஷப கால எல்லைக்குள் திருப்பணி நிறைவு காண நாம் அனைவரும் ஓரணியில் இணைந்து பணிபுரிவோமாக. அம்பிகை அருள் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு தொடரும் வேளையில் மீண்டும் ஆட்சியாளரின் செயல்பாட்டால் மீண்டும் கோபுர வேலைகள் தடைபட்ட செய்தி பக்தர்களை பெரும் துயரில் ஆழ்த்தி உள்ளது உண்மையே. இருந்தாலும் அம்பிகை தீயில் குளித்தாலும் தன் பணியை நிறைவேற்றி வைப்பாள் என்ற நம்பிக்கையோடு பக்தர்கள் பணி தொடர்கின்றனர். நாமும் நம்பிக்கையோடு பணி தொடர்வோமாக.

நம்முடைய வாழ்க்கையிலே யாருக்கு என்ன செய்தாலும். எவ்வளவு சொத்து சேர்த்து வைத்தாலும், நமக்காக என்ன செய்து கொண்டோமோ அதை விட தர்மத்துக்காக எவ்வளவு செய்தோமோ அது மட்டுமே உண்மையாக நமக்குடைய சொத்தாகும். இந்த ஒரு சூட்சுமத்தைத் தெரிந்துகொண்டு நாம் நம் வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டும். பணம் தரும காரியங்களில் பயன்படுகின்ற போதுதான் அது உண்மையான செல்வமாகின்றது.

நன்றி

வணக்கம்

தொகுப்பு

வேலணையூர் பொன்னண்ணா

டென்மார்க்

தன் இனத்தை அழியவிடாது
காப்பது எப்படியென திட்டமிட்டு
செயற்படும் ஒருவன் அந்த
இனத்திற்கு தலைவனாகிறான்.
அதுபோல தான் அழிந்தாலும் தன்
பிள்ளைகள் அழியக்கூடாது என்று
எண்ணும்போது ஒருத்தி உண்மைத்
தாயாகிறாள். தன் வாழ்வின்
அனுபவங்களை அழியவிடாது
பதிவு செய்யும்போது ஒருவன்
படைப்பாளியாகின்றான்.
பொன்னண்ணா ஒருசிறந்த
புலம்பெயர் படைப்பாளியா?
என்ற கேள்விக்கு ஆம் என்ற
உறுதியான பதிலைத் தர
இந்த நூலைவிட வேறென்ன
சாட்சியம் வேண்டும்.

- கீ.செ.துரை -

Made by:
Mithra Arts & Creations Pvt Ltd.,
Ph: 91 44 2473 5314
E-mail: contact@mithra.co.in
Web: www.mithra.co.in

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org